શ્રીબપ્પભટ્ટિસૂરિવર્યવિરચિત

ચતુર્વિંશતિકા

(સટીક)

તેમજ પરિશિષ્ટ તરીકે

શ્રીબપ્પભટ્ટિસૂરિકૃત શારદા-સ્તોત્ર અને શ્રીરાજશેખરસૂરિકૃત શ્રીબપ્પભટ્ટિસૂરિચરિત્ર.

સંશોધન, ભાષાન્તર તથા વિવેચન કરનાર

પ્રો. હીરાલાલ રસિકદાસ કાપડિયા, એમ. એ.,

ન્યાયકુસુમાંજલિ, શૃંગારવૈરાગ્યતરંગિણી વિગેરેના અનુવાદક.

પ્રસિદ્ધિકર્તા

શાહ વેણીચંદ સૂરચંદ,

સેક્રેટરી, શ્રીમતી આગમોદય સમિતિ, મુંબાઈ.

પ્રથમ આવૃત્તિ—પ્રત ૧૨૫૦.

વિક્રમ સંવત ૧૯૮૨. વીર સંવત ૨૪૫૨. ઈ. સ. ૧૯૨૬.

મૂલ્ય રૂ. ૬-૦-૦.

શાહ વેણીચંદ સૂરચંદે શ્રીમતી આગમોદય સમિતિ માટે
નં. ૧૧૪/૧૧૬ જવેરી બજાર, મુંબાઈની શેઠ દેવચંદ
લાલભાઇ જૈન પુસ્તકોદ્ધાર ફંડની
ઑફીસમાંથી પ્રસિદ્ધ કર્યું.

વિષયાનુક્રમણિકા.

શ્રીમદ્ વિજયસિદ્ધિસૂરીશ્વરના પટ્ધર શ્રીવિજયમેઘસૂરિજીનો

અભિપ્રાય.

શોભન-સ્તુતિની માફક આ સ્તુતિમાં પણ છેક ભાષાંતર અને વિવેચન સુધીનાં સ્તુતિનાં પ્રત્યેક અંગો બહુ સારી રીતે ગોઠવવામાં આવ્યાં છે. આ પુસ્તક પણ જનતાને તેવુંજ ઉપકારક થઇ પડે એ સંભવિત છે.

આવા અણમૂલા પ્રાચીન સાહિત્યના વિકાશ માટે આ સંસ્થાના ઉમંગી કાર્યવાહક ઝવેરી જીવણભાઇએ પ્રાચીન ભંડારોમાંથી સ્તુતિઓની મૂળ ટીકા તેમજ અવચૂરિની પ્રતો એકઠી કરી જે પ્રયત્ન ઉઠાવ્યો છે તે પ્રશંસાપાત્ર છે તેમજ સ્તુતિનો અન્વય, શબ્દ-કોષ, ગુજરાતી ભાષાંતર અને વિવેચન વિગેરે તૈયાર કરવામાં તથા તેમનાં પ્રત્યેક અંગોને સુઘટિત રીતે ગોઠવવામાં સાહિત્ય-રસિક શા. હીરાલાલ રસિકદાસનો પ્રયત્ન પણ પ્રશંસનીય છે.

શ્રીપુર
વિ. સં. ૧૯૮૨,
જ્યેષ્ઠ શુક્લ ૬.

લિ૦ મેઘવિજય.

श्रीवीरपरमात्मने नमः

આમુખ

શ્રીમહાવીર પ્રભુએ પ્રરૂપેલા જૈન સિદ્ધાંતોને લોકના કલ્યાણાર્થે પ્રખર પ્રતિભાશાલી ગણધર મહારાજાઓએ આગમરૂપે ગુંથ્યા હતા અને તેને પૂર્વાચાર્યોએ બાળજીવોના બોધને માટે સંસ્કૃત ભાષામાં ટીકા, ટિપ્પણ અને અવચૂરિ આદિથી વિભૂષિત કર્યાં હતા.

આવા જૈન સાહિત્યને (૧) દ્રવ્યાનુયોગ, (૨) ચરણકરણાનુયોગ, (૩) ગણિતાનુયોગ અને (૪) કથાનુયોગ એમ ચાર વિભાગમાં વિભક્ત કરવામાં આવ્યા છે, પરંતુ આ પ્રૌઢ વિષયોના મહાન્ ગ્રન્થોનો અભ્યાસ કરવાનો સમય દરેક જીવને ઓછો રહેતો હોવાથી અલ્પાંશે પણ તેનો બોધ સામાન્ય જીવને થાય તેવા હેતુથી સ્તોત્રો, સ્તવનો અને સ્તુતિઓ જૂદા જૂદા વિષયો યુક્ત મુનિવર્યોએ રચ્યાં છે.

આવા હેતુપૂર્વક શ્રીમદ્ બપ્પભટ્ટિ સૂરિરાજે આ ચતુર્વિંશતિકા સ્તુતિરૂપે રચી છે, જે પૂર્વમુનિવર્યકૃત અવચૂરિસહિત જૈન શ્રેયસ્કર મંડળ, મ્હેસાણા તરફથી પ્રસિદ્ધ થઇ હતી. પરન્તુ તેને આ રૂપે બહાર મૂકવાની પહેલી તક અમને મળી છે, તેથી અમોને આનંદ થાય છે. આ પુસ્તક તૈયાર કરવામાં જૈન શ્રેયસ્કર મંડળ–મહેસાણાના સેક્રેટરી શેઠ વેણીચંદ સૂરચંદે પોતાના તરફથી પ્રસિદ્ધ થયેલા પુસ્તકનો ઉપયોગ કરવા રજા આપી હતી તેથી તેઓનો અત્રે ઉપકાર માનીએ છિયે. વળી જૈનાનન્દપુસ્તકાલય, સુરતના કાર્યવાહકો તરફથી મળેલી પ્રતિઓ બદલ તેમનો તથા અમદાવાદના ડહેલાના ઉપાશ્રયના ભંડારના કાર્યવાહકો તરફથી મળેલી પ્રતિ બદલ તેમનો પણ આભાર માનીએ છિયે. સંશોધનાદિ કાર્યમાં મદદ કરવા માટે આગમોદ્ધારક શ્રીમદ્ આનંદસાગરસૂરિના તથા પંન્યાસ શ્રીક્ષાન્તિવિજયના તથા મુનિરાજ શ્રીમાણિક્યસાગરના અમો અત્યન્ત ઋણી છિયે.

અમે સોળ વિદ્યા–દેવીઓ તેમજ ચોવીસ શાસન–દેવીઓ તથા બ્રહ્મશાન્તિ યક્ષ વિગેરેની પ્રતિકૃતિઓ ભગવાન્ શ્રીપાદલિપ્તસૂરીશ્વરપ્રણીત શ્રીનિર્વાણ–કલિકાના આધારે આલેખાવવા પ્રયત્ન સેવ્યો છે. એમાંથી જેટલી પ્રતિકૃતિઓ આ ગ્રન્થમાં આપવાનું બની શક્યું છે તેટલાનું એક સૂચી–પત્ર ૧૧મા પૃષ્ઠ ઉપર આપ્યું છે.

જે પ્રતિકૃતિઓ અત્ર આપવામાં આવી છે તે જૈનશાસનાનુરાગી દેવ–દેવીઓની હોવાથી જૈનો તેઓ પ્રત્યે બહુમાન ધરાવે એ સ્વાભાવિક છે અને જૈનો આવી પ્રતિકૃતિની આશાતના

ન થવા દે એ પણ સ્વાભાવિકજ છે. પરંતુ અન્યમતાવલંબીઓને પણ અમારી એ વિજ્ઞપ્તિ છે કે તેઓ પણ આ પ્રતિકૃતિઓ તરફ યોગ્ય સદ્‌ભાવ ધારણ કરશે, જેથી ભવિષ્યમાં આવી પ્રતિકૃતિઓ વગેરે પ્રસિદ્ધ કરતી વેલાએ અમારે સંકોચ રાખવો પડે નહિ.

આ સર્વ પ્રતિકૃતિઓને લગતો સર્વ પ્રકારનો હક્ક અમોએ આધીન રાખેલો છે તેથી વાંચક-વર્ગનું આ તરફ ફરીથી ધ્યાન ખેંચીએ છિએ.

આ અમૂલ્ય ગ્રંથનું સંશોધનાદિક કાર્ય સુરતવાસ્તવ્ય, પરમ જૈનધર્માવલંબી તેમજ સ્વર્ગસ્થ શ્રીમદ્‌વિજયાનન્દસૂરીશ્વર (આત્મારામજી મહારાજ) અને તેમના સ્વ૦ પ્રશિષ્ય મુનિરાજ શ્રીહર્ષવિજયને ગુરૂ તરીકે પૂજનારા અને તેઓશ્રીના પાદસેવનથી જૈનધર્મના તીવ્ર અનુરાગી બનેલા સ્વર્ગસ્થ રા. રસિકદાસ વરજદાસ કાપડિયાના જ્યેષ્ઠ પુત્ર પ્રોફેસર હીરાલાલ રસિકદાસ એમ. એ. દ્વારા કરાવવામાં આવ્યું છે. એઓએ પ્રસ્તાવના અને ઉપોદ્‌ઘાતમાં કર્ત્તાના જીવન વગેરેના સંબંધમાં સ્પષ્ટ ઉલ્લેખ કર્યો છે એટલે તત્સંબંધે અત્રે લખવું અમે ઉચિત ધારતા નથી.

આગમોદયસમિતિ દ્વારા અત્યાર સુધીમાં મોટે ભાગે મૂલ ગ્રંથો બહાર પડતા હતા. પરંતુ સં૦ ૧૯૭૮ ની રતલામની સભામાં ભાષાન્તર આદિ છપાવવાનો ઠરાવ થયેલો હોવાથી તદનુસાર અમે વિશેષાવશ્યક ભાષાંતરનો ૧ લો ભાગ બહાર પાડ્યો હતો, જેનો ૨ જો ભાગ પણ અમે થોડા સમયમાં બહાર પાડવાના છિયે.

વિશેષાવશ્યકનું ભાષાંતર માત્ર ભાષાંતર તરીકેજ બહાર પાડવાનું બની શક્યું હતું, જ્યારે આ ગ્રંથ જૈન તેમજ જૈનેતર બંનેને અતિ ઉપયોગી થાય તેવી રીતે તૈયાર કરાવવામાં આવ્યો છે.

સંસ્કૃતના અલ્પ અભ્યાસીઓને સુગમતા થઇ પડે તેટલા માટે અન્વય, શબ્દાર્થ અને સમાસ-વિગ્રહ તેમજ જિનસિદ્ધાંતોથી અપરિચિત વર્ગને તે સમજવામાં સરલતા થાય તેટલા માટે સ્પષ્ટીકરણ બનતી કાળજી પૂર્વક તૈયાર કરાવ્યાં છે.

અમારા પ્રયાસની સફળતા પાઠક-વર્ગની પસંદગી ઉપર તેમજ આ ગ્રન્થના લેવાંતા લાભ ઉપર રહેલી હોવાથી આ સંબંધે વિશેષ નિવેદન કરવાનું બાકી રહેતું નથી. પરંતુ જો આ પદ્ધતિ વિશેષ ઉપયોગી માલૂમ પડશે તો ભવિષ્યમાં આવી પદ્ધતિથીજ ગ્રંથો બહાર પાડવા અમારી પ્રબળ ઇચ્છા છે.

આવા ગ્રન્થો સંબંધે કાંઇ ન્યૂનતા આદિ માલૂમ પડે, તેમજ બીજી કાંઇ વિશેષ માહિતી દાખલ કરવાની રહી ગયેલી માલૂમ પડે તેમજ અન્ય પણ કાંઇ સૂચના કરવાની યોગ્ય લાગે તે જો પાઠકવર્ગ તરફથી અમને જણાવવામાં આવશે તો ભવિષ્યના ગ્રંથોમાં તેવો સુધારો કરવા અવશ્ય બનતું કરીશું. વિશેષમાં આ ચતુર્વિંશતિકાની સદ્દેવકૃત ટીકાની પ્રતિ જેમની પાસે હોય અગર ક્યાં છે તેની માહિતી હોય તે અમને જણાવવામાં આવેથી તે પણ પ્રસિદ્ધ કરવા પ્રયત્ન સેવવામાં આવશે.

સંસ્કૃત અને પ્રાકૃત ભાષામાં રચાયેલા આગમાદિ ગ્રન્થોને સુપરરૉયલ સાઇઝમાં ૧૨ પેજી પોથી આકારે બહાર પાડવામાં આવે છે, જ્યારે વિચારસાર–પ્રકરણને ડેમી ૮ પેજી પુસ્તક આકારે અને વિશેષાવશ્યક ભાષાંતરને સુપરરૉયલ સાઇઝમાં ૮ પેજી પુસ્તકાકારે અને અંગ્રેજી ગ્રંથો ક્રાઉન ૧૬ પેજી પુસ્તકાકારે બહાર પાડવામાં આવ્યા છે. આ ગ્રંથને ક્રાઉન ૮ પેજી સાઇઝમાં પુસ્તકાકારે પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવ્યો છે અને એને માટે ૪૮ રતલી ક્રોક્ષલી લાયન લેજર (Croxley Lion Ledger) જાતના કાગળો વાપરવામાં આવ્યા છે.

જે આગમોદય સમિતિ દ્વારા અપૂર્વ ગ્રન્થો બહાર પડ્યા છે તેનો સામાન્ય ઇતિહાસ આપવો એ અસ્થાને લેખાશે નહિ.

સ્થાપના—

આ સંસ્થાની સ્થાપના અમદાવાદ જીલ્લાના વિરમગામ તાલુકાના ભોયણી ગામમાં સંવત્ ૧૯૭૧ના મહા શુદ ૧૦ (ઇ. સ. ૧૯૧૫ ની જાન્યુઆરીની ૨૫ મી તારીખ) ને સોમવારે કરવામાં આવી છે. આ ભોયણી ગામની ખ્યાતિ જૈનોના ઇતિહાસમાં ઘણી મશહુર છે, કારણકે આ ગામ ૧૯મા તીર્થંકર શ્રીમલ્લિનાથની યાત્રાનું ધામ છે. પંન્યાસ શ્રીઆનંદસાગર (આગમોધારક શ્રીઆનંદસાગરસૂરીશ્વર)ની સૂચનાથી સ્વર્ગસ્થ પંન્યાસ શ્રીમણિવિજય, પંન્યાસ શ્રીમેઘવિજય (આચાર્ય શ્રીવિજયમેઘસૂરિ) અને બીજા પ્રસિદ્ધ જૈન સાધુઓ અને ગૃહસ્થોની હાજરીમાં આની સ્થાપના કરવામાં આવી હતી.

ઉદ્દેશ—

(૧) ગીતાર્થ મુનિરાજ પાસેથી અન્ય મુનિવર્યો આગમોની વાચના લઇ તેનો અભ્યાસ કરી યથાર્થ સદ્બોધ મેળવે તથા (૨) વિદ્વાન્ મુનિરાજોની દૃષ્ટિ હેઠળ શોધાવીને જોઇતી સંખ્યામાં શુદ્ધ પ્રતો છપાવી તેનો પ્રચાર કરી શકાય એ ઉદ્દેશ લક્ષ્યમાં રાખીને આ સંસ્થા સ્થાપવામાં આવી છે.

કાર્ય–સિદ્ધિ—

પહેલા હેતુની પૂર્તિ કરવા માટે પાટણ (ઉત્તર ગુજરાત), (ખેડા જીલ્લામાં) કપડવંજ, અમદાવાદ, સુરત, પાલીતાણા અને (માળવામાં) રતલામ આગમોની વાચનાનો પ્રબંધ યોજવામાં આવ્યો હતો આનો લાભ ઘણાં સાધુ–સાધ્વીઓએ લીધો હતો. બીજા હેતુની પૂર્ણતા માટે આ સંસ્થાએ આગમ વગેરે જૈન ધર્મનાં પુસ્તકો છપાવી બહાર પાડ્યાં છે, જેની વિગત અંતમાં (જાહેરાતમાં) રજુ કરવામાં આવી છે.

સમર્પણ.

શાન્તમૂર્ત્તિ વયોવૃદ્ધ દક્ષિણવિહારી મુનિરાજ શ્રી ૧૦૮

શ્રીઅમરવિજયજી,

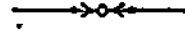
ભરૂચ.

પ્રાચીન ગ્રન્થોના સંશોધનાદિ કાર્યમાં આપ તરફથી જે અમૂલ્ય સહાયતા
મળતી રહી છે તેના યત્કિંચિત્ સ્મરણ-ચિહ્ન તરીકે આ
ગ્રન્થ-રત્ન આપની અનુજ્ઞા વિના આપના કરકમળમાં
સમર્પી અંશતઃ કૃતાર્થ થવા અભિલાષા
રાખીએ છિયે.

જ્ઞાનપંચમી, રવિવાર,
વિ. સં. ૧૯૮૪.
મુંબઈ.
તા. ૩૦-૧૦-૨૭.

જીવણચંદ સાકરચંદ જવેરી
તથા
શ્રીઆગમોદય સમિતિના અન્ય માનદ મંત્રીઓ.

समर्पणम् ।

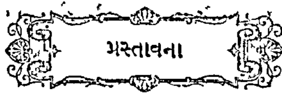
सुगृहीतनामधेयाः शान्तमूर्त्तयः वयोवृद्धा दक्षिणविहारिणः श्री १०८–

श्रीअमरविजयमुनिपुङ्गवाः !

प्राचीनग्रन्थसंशोधन-मुद्रणादिपुण्यकर्मणीह कृपापीयूषरसपेशलया
भवदीयदृशाऽनवरतं प्रापिताः स्मः साहाय्यताममूल्याम्, तदीय-
यत्किञ्चित्स्मृतिचिह्नरूपं ग्रन्थरत्नमिदं भवदीयाऽऽदेश-
मन्तरेणाऽपि समर्प्य भवत्करकिशलयेऽंशतः
कृतार्थीभावमभिलषामो वयम् ।

सौभाग्यपञ्चम्याम्
१९८४ तमे विक्रमाब्दे.
मोहमयीनगर्याम्.

साकरचन्दात्मजजीवनचन्दादयः
श्रीआगमोदयसमितिकार्यवाहकाः.

પ્રસ્તાવના

શ્રીમાન્ બપ્પભટ્ટિસૂરિકૃત આ ચતુર્વિંશતિકાના ભાષાન્તરાદિકનો પ્રારમ્ભ ઇ. સ. ૧૯૨૩ ના ઉનાળાની રજા દરમ્યાન કરવામાં આવ્યો હતો, જોકે એ કાર્ય એ રજા પૂરી થયા બાદ પણ ચાલૂ રાખવામાં આવ્યું હતું. **વિલ્સન** પાઠશાળામાં ગણિત શીખવવાને લગતું મારૂં કાર્ય કરવા ઉપરાંત જે સમય મને મળતો હતો, તેનો ઉપયોગ ઘણે ભાગે આવા કાર્ય પરત્વે કરવામાં આવતો હતો.

આ ગ્રન્થમાં **સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકા**ની જેમ પદચ્છેદાત્મક અન્વય, શબ્દાર્થ, શ્લોકાર્થ અને શબ્દ–કોષ આપવામા આવ્યા છે, તેથી તે વિદ્યાર્થી–વર્ગને અભ્યાસ કરવામાં અનુકૂળ થઇ પડશે એવી આશા રાખવામાં આવે છે. વિશેષમાં આ કાવ્યની ટીકા પણ આ સાથે આપવામાં આવી છે, તેથી વિશેષ સુગમતા થવા સંભવ છે. આ ઉપરાંત જ્યાં જે વિષય સંબંધી સ્પષ્ટીકરણ કરવું ઉચિત લાગ્યું તેમ ત્યાં કરવામાં આવ્યું છે, પરંતુ કેટલાક વિષયોનું વિવેચન **સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકા**માં કરેલું હોવાથી પુનરૂક્તિ થાય તેટલા માટે તે અત્ર આપવામાં આવ્યું નથી.

પ્રસંગાનુસાર શ્રીજિનપ્રભસૂરિકૃત **પાર્શ્વજિનસ્તોત્ર**, ન્યાયાચાર્ય ન્યાયવિશારદ મહોપાધ્યાય શ્રીમાન્ યશોવિજયે રચેલ **આદિજિનસ્તવન** અને ઉપાધ્યાય શ્રીવિનયવિજયે રચેલ **ઋષભજિનસ્તવન**, પૂર્વમુનિવર્યકૃત [1]**અમ્બિકા–દેવી–કલ્પ** તેમજ શ્રીમદ્ બપ્પભટ્ટિસૂરિકૃત [2]**સરસ્વતીસ્તોત્ર** ભાષાંતર સહિત આપવામાં આવ્યાં છે. આ ઉપરાંત આ કવીશ્વરનું ગદ્યમાં રચાયેલું ચરિત્ર (શ્રીબપ્પભટ્ટિસૂરિચરિત) પણ આપવામાં આવ્યું છે, એ અત્ર વિશેષતા છે.

---

૧ આની સંસ્કૃત છાયા આગમોદ્ધારક જૈનાચાર્ય સાગરાનંદસૂરિજીએ તૈયાર કરી આપી હતી.

૨ મેં આ સ્તોત્રની પ્રત મેળવવા બહુ પ્રયાસ કર્યો હતો એની એક પ્રત **રૉયલ એશિયાટિક સોસાયટી** (બૉમ્બે બ્રાન્ચ)ના પુસ્તકાલયમાં છે એવી ખબર મળતાં મેં ત્યાં તપાસ કરી, પરંતુ તે પ્રત ત્યાં છે એમ ઉલ્લેખ હોવા છતાં મળી નહિ. અહીંઆ તપાસ કરી તે પૂર્વે પ્રત માટે એક વાર **જૈનાનન્દ–પુસ્તકાલય** (સુરત)ના કાર્યવાહક ઉપર શ્રીયુત **જીવણચંદ સાકરચંદ ઝવેરી** દ્વારા પત્ર લખાવી પૂછાવ્યું હતું, પરંતુ પ્રત જડતી નથી એવો ત્યાંથી પ્રત્યુત્તર મળ્યો. આથી કરીને મેં ઉપર્યુક્ત સોસાયટીમાં ફરીથી તપાસ કરાવી અને સાથે સાથે એ સંબંધમાં આગમોદ્ધારક જૈનાચાર્ય શ્રીસાગરાનંદસૂરિને પૂછાવ્યું. તેમની સૂચનાનુસાર મેં **જૈનાનન્દપુસ્તકાલય**ના કાર્યવાહકને પત્ર લખ્યો એટલે તે પ્રત વિના વિલંબે મારા ઉપર તેમણે મોકલી આપી. આ પ્રત મળ્યા બાદ આ સ્તોત્ર વાંચતાં મને યાદ આવ્યું કે આ સ્તોત્ર તો મેં **જૈનસ્તોત્ર-સંગ્રહ**ના પ્રથમ ભાગમાં વાંચ્યું છે. ત્યાં એ સ્તોત્રનું **અનુભૂતસિદ્ધસારસ્વતસ્તવ** એવું નામ આપવામાં આવ્યું છે, પરંતુ ત્યાં તેના કર્તાના નામનો નિર્દેશ કરવામા આવ્યો નથી એ વિચારણીય છે.

આ ચતુર્વિંશતિકા ઉપર કોઇએ અત્ર આપેલી કર્તાના નામ વિનાની ટીકા ઉપરાંત અન્ય કોઇ વૃત્તિ કે અવચૂરિ લખી છે કે નહિ એના ઉત્તર તરીકે નિવેદન કરવાનું કે આ કાવ્યને લગતી એક અવચૂરિનો પૂર્વાર્ધ મને અમદાવાદના ડહેલાના ભંડારમાંથી વર્ષા ઋતુ બેઠી તેવામાં મળી આવ્યો હતો. પરંતુ ચોમાસા દરમ્યાન ઉત્તરાર્દ્ધ નહિ મળી શકવાથી હું અહિંઆ આના કર્તાના નામનો ઉલ્લેખ કરી શકતો નથી.

આ કાવ્યને લગતી બીજી કોઇ અવચૂરિ હોય તો તે મારા જોવામાં આવી નથી. પરંતુ આ કાવ્ય ઉપર સહદેવે ૭૩૫ શ્લોક જેટલા પ્રમાણની એક વૃત્તિ રચી છે એમ જૈન ગ્રન્થાવલી (પૃ૦ ૨૮૪) ઉપરથી જોઇ શકાય છે. મેં આ પ્રત મેળવવા ઘણે સ્થલે તપાસ કરાવી, પરંતુ તેમાં મને સફળતા મળી નથી.

આ ગ્રન્થના સંશોધનાર્થે શ્રીજૈનશ્રેયસ્કર મંડળ (મહેસાણા) તરફથી પ્રસિદ્ધ થયેલા સ્તુતિ-સંગ્રહનો તેમજ જૈનાનન્દપુસ્તકાલય તરફથી મળેલી હસ્ત-લિખિત [1]પ્રતનો, સરસ્વતી-સ્તોત્રને સારૂ જૈનાનન્દપુસ્તકાલયમાંથી મળેલી [2]પ્રતનો, અનુયોગાચાર્ય (પં૦) શ્રીક્ષાન્તિવિજયે કોઇ પ્રત ઉપરથી કરેલા [3]ઉતારાનો અને [4]જૈનસ્તોત્રસંગ્રહનો અને શ્રીબપ્પભટ્ટિસૂરિચરિતને માટે અમદાવાદના ડહેલાના ભંડારમાંથી મળેલી [5]પ્રતનો ઉપયોગ કરવામાં આવ્યો છે.

એ પણ નિવેદન કરવું આવશ્યક સમજાય છે કે મેં આ પુસ્તકની પ્રેસ-કૉપી તૈયાર કરીને મુનિરાજ માણિક્યસાગરજી ઉપર મોકલી આપી હતી. તેઓશ્રી આ સાદ્યન્ત તપાસી ગયા હતા. આ કાર્ય માટે તેમનો તેમજ પહેલી વારનું મુફ તપાસવામાં મને સહાય કરવા બદલ આનન્દસાગરસૂરિજીનો હું અત્ર ઉપકાર માનું છું. વળી બીજી વારનું મુફ જોઇ આપવાની ઉદારતા પન્યાસ શ્રીક્ષાન્તિવિજયે દર્શાવી હતી, તદર્થે હું તેમનો પણ ઋણી છું. વિશેષમાં, જોકે સમસ્ત મુફો હું જાતે જોતો હતો છતાં છેવટનું મુફ જોઇ જવાના કાર્યમાં મારા લઘુ બન્ધુ પ્રો૦ મણીલાલ તરફથી પણ મને મદદ મળતી

---

૧ અત્ર એ ઉમેરવું આવશ્યક છે કે લગભગ આ પુસ્તક પૂર્ણ થવા આવ્યું હતું તેવામાં આ પ્રત મને મળી હતી, તેથી શુદ્ધિપત્ર તૈયાર કરવામાં તેમજ પાઠાન્તરો આપવામાં મેં એનો ઉપયોગ કર્યો છે. આ ચાર પત્રવાળી પંચપાઠી પ્રત છે અને તે સં૦ ૧૫૨૧ માં લખાયેલી છે, એમ તેની નીચે મુજબની—

"संवत् १५२१ वर्षे प्रथम वैशाख सुदि १० शनौ श्रीमणहट्टपुरपत्तनवास्तव्यमं० [illegible] लिखितम्"

—પંક્તિ ઉપરથી જોઇ શકાય છે.

૨-૪ આ ત્રણને સારૂ અનુક્રમે क, ख અને ग સંજ્ઞા રાખી છે.

૫ આ પ્રત જોઇએ તેવી શુદ્ધ નહિ હોવાથી તેની બીજી પ્રત લીંબડીના ભંડારમાંથી મેળવવા મેં પ્રયાસ કર્યો, પરંતુ હજી સુધી તે મને મળી નથી. વિશેષમાં આ પ્રતમાં કેટલેક સ્થલે અક્ષરો પણ ઉડી ગયેલા હતા એટલે જો સાગરાનંદસૂરિજીએ પ્રેસ-કૉપીનું સંશોધન કરવામાં મને સહાય ન કરી હોત તો આ કાર્ય કરવું મુશ્કેલ થઈ પડત.

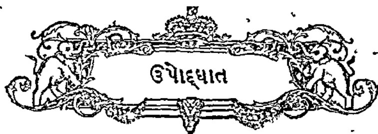
હતી. આ ઉપરાંત મારે એ પણ ઉમેરવું જોઇએ કે શ્રીમાન્ વિજયમેઘસૂરિએ આ ગ્રન્થનું શુદ્ધિપત્ર તૈયાર કરવામાં મને સહાય કરી છે તે બદલ હું તેમનો પણ આભારી છું.

આ પ્રમાણે આ ગ્રન્થમાં જેમ બને તેમ અશુદ્ધિ ઓછી રહે તે સારૂ તેમજ સંસ્કૃતના અલ્પ અભ્યાસીને તેમજ પાઠ્ય-પુસ્તક તરીકે આનો ઉપયોગ કરનારને પણ અનુકૂળતા કરી આપવા માટે મેં બનતો પ્રયાસ કર્યો છે. આ કાર્યમાં હું કેટલે અંશે ફળીભૂત થયો છું તે સૂચન કરવાનું કાર્ય મારૂં નથી. એથી કરીને મારા કાર્યમાં દૃષ્ટિ-દોષ કે મતિ-દોષને લઇને જે અપૂર્ણતા દૃષ્ટિ-ગોચર થાય, તેથી આ કવિરાજની કૃતિની કીંમત ઓછી ન આંકવી એટલી પાઠક-વર્ગને અંતમાં વિજ્ઞપ્તિ કરતો હું વિરમું છું.

ભુલેશ્વર, મુંબઇ,
વીર સંવત્ ૨૪૫૧.
આષાઢ કૃષ્ણ એકાદશી.

હીરાલાલ રસિકદાસ કાપડિયા.

ચતુર્વિંશતિકાને લગતી થોડીક માહિતી પ્રસ્તાવનામાંથી મળી શકતી હોવાથી આ ઉપોદ્ઘાતના પ્રારમ્ભમાં પ્રથમ શેનો ઉલ્લેખ કરવો વાસ્તવિક ગણાય એવો પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થાય છે. આવી પરિસ્થિતિમાં સરસ્વતીના વરદાનથી વિભૂષિત, વાદીરૂપ કુંજરને પરાસ્ત કરવામાં કેસરીના સમાન તેમજ ખાસ કરીને આમ નૃપતિને પ્રતિબોધ પમાડનારા તથા મંગલ-મૂર્તિ એવા આ કાવ્યના કર્તા શ્રીબપ્પભટ્ટિસૂરિનું જીવન-વૃત્તાન્ત રજુ કરવામાં આવે છે. આ સૂરિવરના ચરિત્ર ઉપર શ્રીચન્દ્રપ્રભસૂરિકૃત પ્રભાવક-ચરિત્રમાંનો શ્રીબપ્પ-ભટ્ટિ-પ્રબન્ધ, આ ગ્રન્થના અન્તમાં આપેલું શ્રીબપ્પભટ્ટિસૂરિચરિત, શ્રીવિજયલક્ષ્મી-સૂરિકૃત ઉપદેશ-પ્રાસાદનો પ્રથમ વિભાગ તેમજ શ્રીમુનિસુન્દરસૂરિકૃત સ્વોપજ્ઞ ટીકાથી અલંકૃત એવો ઉપદેશ-રત્નાકર (પત્રાંક ૫૫-૬૦) એ ગ્રન્થો ઓછો વત્તો પ્રકાશ પાડે છે.

શ્રીબપ્પભટ્ટિસૂરિજીનું જીવન-વૃત્તાન્ત—

શ્રીબપ્પભટ્ટિના પિતાશ્રીનું નામ બપ્પ હતું, જ્યારે તેમની માતુશ્રીનું નામ ભટ્ટિ હતું. તેઓ જાતના ક્ષત્રિય હતા અને પંચાલ દેશમાં આવેલા [1]ડુમ્બાઉધી નગરમાં વસતા હતા. તેમનો જન્મ વિ૦ સં૦ ૮૦૦ માં થયો હતો. શ્રીબપ્પભટ્ટિસૂરિ છ વર્ષની ઉમરના થયા, ત્યારે એક એવો પ્રસંગ બન્યો કે તેઓ તેમના પિતાશ્રીના શત્રુઓને મારવા જવાને તૈયાર થયા; તે વખતે આ સૂરિજી કે જેમનું જન્મ-નામ સૂરપાલ હતું તેમને તેમના પિતાશ્રીએ વાત્સલ્યભાવને લઇને રોક્યા. મારા પિતાશ્રી પોતે પણ શત્રુનો સંહાર કરવા તૈયાર થતા નથી અને ઉલટા મને રોકે છે એમ વિચારી રીસાઇને કોઇને પણ કશું કહાવ્યા વિના સૂરપાલ ત્યાંથી ચાલી નીકળ્યા અને મોઢેરક ગામમાં જૈનાલયમાં આવ્યા. ત્યાં શ્રીવીર-સ્વામીને વાંદવાને પધારેલા શ્રીસિદ્ધસેનસૂરિની સાથે તેમનો સમાગમ થયો. આ સૂરીશ્વરે તેમને પૂછ્યું કે તું કોણ છે અને અહિં કેમ આવ્યો છે? આના પ્રત્યુત્તરમાં તેમણે સત્ય હકીકત કહી સંભળાવી. તેમનો વૃત્તાન્ત સાંભળીને સૂરિજીને વિચાર આવ્યો કે ખરેખર મારા [2]સ્વપ્નાનુસાર આ કોઇ દિવ્ય મૂર્તિ છે અને તદનુસાર તેમણે તેને પોતાની પાસે રહેવા સૂચવ્યું. આ વાત સૂરપાલે સ્વીકારી અને તેમણે સૂરિજી પાસે અભ્યાસ કરવો પણ શરૂ

---

૧ પ્રભાવક-ચરિત્ર (પૃ૦ ૧૨૯)માં આને બદલે 'ડુવાત્તિથી' ગામનો ઉલ્લેખ છે, જ્યારે ઉપદેશ-રત્નાકર (પત્રાંક ૫૫)માં 'ડુમ્બાઉધી'નો ઉલ્લેખ છે.

૨ સૂરિજીએ રાત્રે યોગ-નિદ્રામાં એક સ્વપ્ન જોયું હતું. તેમાં તેમણે સિંહના બાળકને ચૈત્યના શિખર ઉપર ફાળ મારીને આરૂઢ થતો જોયો હતો.

કર્યો. તેઓ પ્રતિદિન એક હજાર શ્લોક કંઠે કરવા લાગ્યા. આવી તેમની તીવ્ર બુદ્ધિ જોઇને સૂરિજી બહુ પ્રસન્ન થયા.

કેટલાક સમય વીત્યા બાદ તેમની સાથે સૂરિજી વિહાર કરતા કરતા દ્રમ્બાઉધી નગરે પધાર્યા અને સૂરપાલના માતા–પિતા પાસે આ તેમના પુત્રની માંગણી કરી. આ તેમનો એકનો એક પુત્ર હોવાથી પ્રથમ તો તેમણે ના પાડી; પરંતુ સૂરિજીએ તેમને સમજાવ્યા કે આ પુત્ર દ્વારા જૈનશાસનનો ઘણો પ્રભાવ વધશે અને તેમ થતાં તમારી કીર્તિ પણ અમર થશે. આ સાંભળીને તેઓએ હા પાડી, પરંતુ એટલી સૂચના કરી કે અમારા પુત્રને દીક્ષા આપો ત્યારે તેનું નામ બપ્પ–ભટ્ટિ રાખશો. સૂરિજી વિહાર કરતાં પાછા મોઢેરક ગામમાં આવ્યા અને ત્યાં તેમણે સૂરપાલને વિ૦ સં૦ ૮૦૭ માં વૈશાખ શુક્લ તૃતીયાને [1]દિને દીક્ષા આપી. તેમને લોકો ભદ્રકીર્તિના નામથી ઓળખવા લાગ્યા, પરંતુ તેમનું બપ્પભટ્ટિ નામ પ્રસિદ્ધિમાં આવ્યું.[2] સંઘની પ્રાર્થનાથી સૂરિજી ચતુર્માસ ત્યાં રહ્યા.

બપ્પભટ્ટિની યોગ્યતા જોઇને એક દિવસે સૂરિજીએ તેમને સરસ્વતી દેવીનો મંત્ર આપ્યો. તેમણે આનો યથાવિધિ જાપ જપ્યો, તેથી રાત્રિએ ગંગા નદીમાં નિર્વસ્ત્રા સ્નાન કરતી દેવી તેમની સમીપ આવીને ઊભી રહી. એને જોઇને તેમણે મુખ ફેરવી નાંખ્યું. એટલે સરસ્વતીએ કહ્યું કે તેં મુખ કેમ ફેરવી નાંખ્યું? તારા જાપથી આકર્ષાઇને હું તને વરદાન આપવા આવી છું, વાસ્તે તું વર માંગ. એના પ્રત્યુત્તરમાં બપ્પભટ્ટિજીએ કહ્યું કે હે માતા! તારૂં વિસદૃશ રૂપ હોવાથી તારી સામે હું કેવી રીતે જોઉં, તું વસ્ત્ર–રહિત છે તે તરફ નજર કર. સરસ્વતીએ પોતાને નિર્વસ્ત્રા જોઇને કહ્યું કે તારા મન્ત્ર–જાપથી મને આકર્ષણ થતાં હું બીજી બધી વાત ભૂલી જઇ એકદમ તારી સમીપ આવી છું; તું વરદાન માંગવામાં પણ નિઃસ્પૃહ છે એ જાણી વધારે તુષ્ટ થઇ છું. વાસ્તે તારી ઇચ્છા થાય ત્યારે તું મને બોલાવજે, હું આવીશ એમ કહી તે ચાલી ગઇ.

'ગૌડવધ' નામના પ્રાકૃત કાવ્યના કર્તા કવિ વાક્-પતિના સમકાલીન શ્રીબપ્પભટ્ટિ-સૂરિજીના જીવનને 'કાન્યકુબ્જ'ના અધિપતિ આમ રાજાના અને તેમના સમસામયિક 'પાલ' વંશીય ગૌડપતિ પ્રસિદ્ધ ધર્મ રાજાના જીવન સાથે વિશેષ સંબંધ હોવાથી હવે તે દિશામાં પ્રયાણ કરવામાં આવે છે.

એક વખત મુનિરાજ શ્રીબપ્પભટ્ટિ ગામ બહાર ગયા હતા તેવામાં વરસાદ પડ્યો એટલે તેઓ દેવકુલ (દહેરા)માં ગયા; થોડીક વારમાં ગોપગિરિના પૃથ્વીપતિ યશોવર્માનો

---

૧ ઉપદેશ–રત્નાકરમાં પણ આ પ્રમાણે ઉલ્લેખ છે.

૨ સરખાવો—

"स्वाख्यात्रिकैकादशकाद्, भद्रकीर्तिरिति श्रुतम् ।
तत्पित्रोः प्रतिपन्नेन, पूर्वाख्या तु प्रसिद्धभूः ॥"

—બપ્પભટ્ટિ-પ્રબંધ, શ્લો૦ ૨૯—૩૦,

પુત્ર સુયશાનો નન્દન આમ પોતાના પિતાશ્રીએ કહેલાં શીખામણનાં કડવાં વચનોથી કોપાયમાન થઇ રીસાઇને ત્યાં આવી ચડ્યો. ત્યાં તેને બપ્પભટ્ટિજીએ બોલાવ્યો અને પછી તે આ મુનિજીની પાસે પ્રશસ્તિક કાવ્યો વાંચવા લાગ્યો. આમ કુમાર કાવ્ય-રસિક હોવાથી તેને મુનિજીની સાથે મિત્રતા થઇ. ત્યાર પછી તે બંને જણા સિદ્ધસેન-સૂરિજીની પાસે ઉપાશ્રયમાં આવ્યા. એટલે આમ કુમારને સૂરિજીએ તેનો વૃત્તાંત પૂછ્યો. તેમાં તેને પોતાનું નામ કહેવાનો પ્રસંગ આવતાં તે ઉત્તમ પુરૂષ હોવાને લીધે તેણે મુખથી પોતાના નામનો ઉચ્ચાર ન કરતાં ખડી વડે પોતાનું નામ લખી જણાવ્યું. આથી શ્રીસિદ્ધસેન સૂરિ તેમના ઉપર પ્રસન્ન થયા અને તેને પણ શાસ્ત્રનો અભ્યાસ કરાવવા લાગ્યા અને ૭૨ કલાઓ પણ શીખવી.

આવી રીતે સમય વ્યતીત થતો હતો તેવામાં એક દિવસ એવો પ્રસંગ બન્યો કે આમ કુમાર પોતાના સ્નેહી બપ્પભટ્ટિને કહેવા લાગ્યો કે મને જ્યારે રાજ્ય મળશે ત્યારે તે હું તમને આપીશ. કેટલોક કાળ વીત્યા બાદ તેના પિતાશ્રી માંદા પડ્યા એટલે રાજ્યા-ભિષેકને માટે આમ કુમારને બોલાવી લાવવા તેણે પ્રધાનોને મોકલ્યા. પ્રધાનોએ તેને તેના પિતાની હકીકત કહી સંભળાવી એટલે તદનુસાર સૂરિજીની રજા લઇને આમ પોતાના પિતા પાસે આવી પહોંચ્યો. ત્યાં તેનો રાજ્યાભિષેક કરવામાં આવ્યો. થોડા દિવસ પછી તેના પિતાનો સ્વર્ગ-વાસ થયો તેની આમે ઉત્તર-ક્રિયા કરી. પોતાને રાજ્ય મળ્યું હોવાથી તેણે પોતાના મિત્ર બપ્પભટ્ટિને તે રાજ્ય-ગ્રહણ કરવા માટે તેડાવ્યા અને તેમના આગમન પછી તેમને સિંહાસન ઉપર આરૂઢ થવા વિજ્ઞપ્તિ કરી. આના ઉત્તર તરીકે તેમણે કહ્યું કે મને હજી સૂરિ-પદ મળ્યું નથી એટલે મારો સિંહાસન ઉપર બેસવાનો અધિકાર નથી. આ વાત સાંભ-ળીને તે નૃપતિએ શ્રીસિદ્ધસેનસૂરિની પાસે મોઢેરક ગામમાં બપ્પભટ્ટિને પ્રધાનો સહિત મોકલ્યા અને તેમને સૂરિ-પદ આપી પાછા મોકલવા વિનતિ કરી. તે વિનતિનો સ્વીકાર થવાથી બપ્પભટ્ટિ સૂરિ-પદથી અલંકૃત થયા. આ બનાવ [1]વિ૦ સં૦ ૮૧૧ માં વૈશાખ માસમાં કૃષ્ણ પક્ષમાં અષ્ટમીને દિને બન્યો, એટલે કે ઘણી નાની ઉમરમાં બપ્પભટ્ટિ આચાર્ય થયા. આ સમયે તેમના ગુરૂએ તેમને શીખામણ આપી કે તારો ઘણો રાજસ-ત્કાર થનાર છે અને બ્રહ્મચર્ય પાળવામાં યૌવન તેમજ રાજ-પૂજા એ બે અનર્થકારી છે, વાસ્તે તારે ખૂબ સંભાળીને વર્તવું. આ સાંભળીને શ્રીમાન્ બપ્પભટ્ટિએ એવો નિયમ લીધો કે જીવન પર્યંત હું ભક્ત લોકના ભક્ત (આહાર)નો અને સર્વ [2]વિકૃતિનો આજથી.

---

૧ પ્રબન્ધ-કોષમાં બપ્પભટ્ટિને સૂરિ-પદ વિ૦ સં૦ ૮૫૧માં અપાયાનો ઉલ્લેખ છે. જુઓ શત્રુંજય-તીર્થોદ્ધાર-પ્રબંધ (પૃ૦ ૪૨).

૨ (૧) દૂધ, (૨) દહીં, (૩) ઘી, (૪) તેલ, (૫) ગોળ, અને (૬) કડાવિગય (તાવડામાં તળાઇને ઉપર આવે તેવા પકવાન) એ ઉપર્યુક્ત ૭ વિકૃતિ (વિગઇ) છે. માંસ મદિરા, માખણ અને મધ એ ચાર મહાવિકૃતિઓ છે અને તેનો ત્યાગ તો શ્રાવક પણ કરેજ.

ત્યાગ કરું છું.' ત્યાર પછી ગુરુની આજ્ઞાનુસાર વિહાર કરી તેઓ આમ રાજા પાસે આવી પહોંચ્યા. રાજાએ તેમનો ઘણો સત્કાર કર્યો અને તેમને સિંહાસન ઉપર બેસાડી પ્રાર્થના કરી કે આ મારું રાજ્ય આપ સ્વીકારો. ત્યારે સૂરિજીએ કહ્યું કે દેહને વિષે પણ નિઃસ્પૃહ એવા સાધુને રાજ્યથી શું ? આ સાંભળીને આમ રાજા આશ્ચર્યચકિત થયો. પછીથી તેણે સૂરિજીના ઉપદેશાનુસાર ૧૦૧ હાથ ઉંચો જૈન પ્રાસાદ કરાવ્યો અને તેમાં અઢાર ભાર સુવર્ણની મહાવીર પ્રભુની મૂર્ત્તિ પધરાવી. આની પ્રતિષ્ઠા બપ્પભટ્ટિજીને હાથે થઇ. આ મંદિરનો મૂલ મણ્ડપ ૨૩ હાથ ઉંચો બનાવવામાં આવ્યો અને તે તૈયાર કરવામાં સવા લાખ સોનૈયા (સુવર્ણ ટંક)નો ખર્ચ થયો.

[2]રાજાના હાથી ઉપર આરૂઢ થઇ છત્ર અને ચામરથી અલંકૃત બની રાજ-સભામાં આવતા એવા બપ્પભટ્ટિસૂરિજીને રાજ-સિંહાસન ઉપર બેસતા જોઇને કેટલાક બ્રાહ્મણો નારાજ થતા હતા. એક દિવસ તેમણે રાજાને વિનતિ કરી કે આ શૂદ્ર શ્વેતામ્બર આ સિંહાસનને લાયક નથી. વાસ્તે આ સિંહાસનથી નીચું એક બીજું સિંહાસન બનાવો કે જેના ઉપર, એ બેસે. રાજાએ બીજે દિવસે એ પ્રમાણે કર્યું. આ જોઇને સૂરિજીએ અભિમાન કરવો યુક્ત નથી, એમ તેને નિમ્ન-લિખિત પદ્ય દ્વારા સમજણ પાડી.

"मर्दय मानमतङ्गजदर्पं, विनयशरीरविनाशनसर्पम् ।
क्षीणो दर्पाद् दशवदनोऽपि, यस्य न तुल्यो भुवने कोऽपि ॥ १ ॥"

—માત્રાસમક.

અર્થાત્ વિનયરૂપ દેહનો વિનાશ કરવામાં સર્પરૂપ એવા અભિમાનરૂપી હાથીના મદનું તું મર્દન કર. વિશ્વમાં જેની સમાન કોઈ હતો નહિ એવો દશમુખ (રાવણ) પણ અભિમાન (કરવા)થી નાશ પામી ગયો.

આ સાંભળીને તે લજ્જા પામી ગયો અને તેમની ક્ષમા યાચી.

એ વાત તો આપણે ઉપર જોઇ ગયા છીએ કે આમ રાજાને શ્રીબપ્પભટ્ટિસૂરિની સાથે ઘણો ગાઢ સ્નેહ બંધાયો હતો. આથી કરીને તેઓ બંને વચ્ચે ઘણી ઘણી જાતની વાતચિત થતી હતી. એકદા એવો પ્રસંગ બન્યો કે આમ રાજાએ પોતાની પત્નીને મ્લાન મુખવાળી જોઇ, તેથી તેણે તે વિષે સૂરિજીને નીચે મુજબની સમસ્યા પૂછીઃ—

---

૧ સરખાવો—

"भक्तं भक्तस्य लोकस्य, विकृतीश्चाखिला अपि ।
आजन्म नैव भोक्ष्येऽह-ममुं नियममग्रहीत् ॥"

—બપ્પભટ્ટિ-પ્રબંધ, શ્લો૦ ૧૧૩.

૨ સરખાવો શ્રીબપ્પભટ્ટિ-પ્રબંધનો નિમ્ન-લિખિત ૧૪૨મો શ્લોકઃ—

"एवमभ्यर्हितो राज्ञा, गच्छन् सच्छत्रचामरः ।
राजकुञ्जरमारूढो, मुख्यसिंहासनासनः ॥"

"अज्जवि सा परितप्पइ, कमलमुही अत्तणो पमाएणं ।"[1]

અર્થાત્ તે કમલમુખી અદ્યાપિ પોતાના પ્રમાદને લીધે પરિતાપ પામે છે. આ સાંભળીને સિદ્ધસારસ્વત બપ્પભટ્ટિજીએ કહ્યું કે—

"पुव्वविबुद्धेण तए, जा से पच्छाइयं अंगं ॥ १ ॥"[2]

એટલે કે હે રાજન્! આજે તું પ્રાતઃકાલે તારી પત્નીની પહેલાં જાગ્યો તે સમયે તેનું કોઇ અંગ ઉઘાડું હતું તે તેં ઢાંક્યું, તેથી તે હજી સુધી મ્લાન મુખવાળી છે. આ સાંભળીને રાજા આશ્ચર્ય તેમજ લજ્જા પામ્યો.

વળી ફરીથી એક દિન પોતાની પત્નીને મન્દ મન્દ ચાલતી જોઇને રાજાએ સૂરિજીને કહ્યું કે—

"बाला चंकम्मंती, पए पए कीस कुणइ मुहभंगं ? ।"[3]

અર્થાત્ હે મહાશય! તે સ્ત્રી ચાલતી વખતે પગલે પગલે મુખ મરોડે છે તેનું શું કારણ છે વારુ? સૂરિજીએ ઉત્તર આપ્યો કે—

"नूणं रमणपएसे, मेहलिया छिवइ नहपंती ॥ १ ॥"[4]

અર્થાત્ હે નૃપ! તેના રમણ-પ્રદેશને વિષે નખ-ક્ષત થયેલું છે અને તેની સાથે તેની કટિમેખલા (કંદોરો) ઘસાય છે, તેથી તે ચાલતી વખતે મોં મરોડે છે. આ વાત સાંભળતાં રાજાને કોપ ચઢ્યો અને સૂરિજી તરફ અરૂચિ થઇ. આ વાત સૂરિજી સમજી ગયા અને તેઓ ઉપાશ્રયે ચાલ્યા ગયા. પછી બહારના દ્વાર ઉપર નીચે મુજબનો એક શ્લોક લખી સંઘની રજા લીધા વિના તેઓ અન્યત્ર વિહાર કરી ગયા.

"यामः स्वस्ति तवास्तु रोहणगिरे! मत्तः स्थितिप्रच्युता
वर्तिष्यन्त इमे कथं कथमिति स्वप्नेऽपि मैवं कृथाः ।
श्रीमंस्ते मणयो वयं यदि भवल्लब्धप्रतिष्ठास्तदा
के शृङ्गारपरायणाः क्षितिभुजो मौलौ करिष्यन्ति नः ॥ १ ॥"—શાર્દૂલ૦

અર્થાત્ (હે આમ રાજન્!) અમે જઇએ છીએ, તારૂં કલ્યાણ થાઓ. મણિઓ રોહણગિરિને કહે છે કે—હે રોહણ પર્વત! તારૂં કલ્યાણ થાઓ. મારાથી છૂટા પડેલા આ મણિઓનું શું થશે એમ તું સ્વપ્ને પણ ખ્યાલ કરીશ નહિ, કેમકે હે શ્રીમાન! જો તારા વડે અમે પ્રતિષ્ઠા પામેલા છીએ, તો પછી અલંકારને વિષે રક્ત એવા કેટલાયે નરેશ્વરો અમને મુકુટ ઉપર ધારણ કરશે.

---

१ अद्यापि सा परितप्यते, कमलमुखी आत्मनः प्रमादेन ।
२ पूर्वं विबुद्धेन त्वया, यत् तस्याः प्रच्छादितमङ्गम् ।
३ बाला चङ्क्रम्यमाणा, पदे पदे कुतः करोति मुखभङ्गम् ? ।
४ नूनं रमणप्रदेशे मेखलिका स्पृशति नखपङ्क्तिः ।

આ પ્રમાણેની અન્યોક્તિ દ્વારા બપ્પભટ્ટિજીએ આમ નૃપતિને ઉદ્દેશીને કહ્યું કે પણ્ડિત-પ્રિય પૃથ્વીપતિ પણ્ડિતને આવકાર આપશે અર્થાત્ અહિંઆથી અમે અન્યત્ર જઇશું, તોપણ અન્ય નૃપતિ પણ અમારૂં સન્માન કરશે.

શ્રીબપ્પભટ્ટિ વિહાર કરતા કરતા ગૌડ દેશમાં લક્ષણાવતી નગરીમાં ધર્મ રાજા રાજ્ય કરતો હતો, ત્યાં જઇ ચડ્યા. આ રાજાની સભામાં વાક્પતિ નામે ગુણજ્ઞ કવિરાજ હતો. તેણે સૂરિજીના આગમનની વાત રાજાને કહી સંભળાવી. તેથી અતિશય નમ્રતાપૂર્વક વિનતિ કરીને ધામધૂમ કરવા પૂર્વક તે રાજા તેમને પોતાના નગરમાં લઇ ગયો. તે સમયે સૂરિજીએ કહ્યું કે—

"रुचिरचरणारक्ताः सक्ताः सदैव हि सद्गतौ
परमकवयः काम्याः सौम्या वयं धवलच्छदाः ।
गुणपरिचयोद्दर्पाः सम्यग् गुणातिशयस्पृशः
क्षितिप ! भवतोऽभ्यर्णं तूर्णं सुमानससंमिताः ॥ १ ॥"—હરિણી

અર્થાત્ મનોહર ચરિત્રમાં અસન્ત લીન, (મુક્તિરૂપી) સદ્ગતિ (મેળવવાના વિચારમાં) સર્વદા આસક્ત, ઉત્તમ કાવ્ય રચનાર, ઇચ્છવા લાયક, સૌમ્ય, શ્વેત વસ્ત્રવાળા [અથવા શુક્લપક્ષી], ગુણોનો પરિચય (કરવા)માં અતિશય આનન્દવાળા, સદ્ગુણોની તીવ્રતાનો સ્પર્શ કરનારા અને સારા મનવાળા એવા અમે હે રાજન્! તમારી પાસે જલદી આવ્યા છીએ.'

સૂરિજીએ અત્ર એવી પ્રતિજ્ઞા કરી કે જ્યાં સુધી આમ રાજા પોતે બોલાવવા આવે નહિ, ત્યાં સુધી મારે અહિંથી વિહાર કરવો નહિ. એ કહેવું આવશ્યક છે કે આમ નૃપતિ અને ધર્મ નરેશ્વર વચ્ચે દુશ્મનાવટ હતી.

આ તરફ સૂરિજી જ્યારે સવારના આમ રાજા પાસે આવ્યા નહિ, ત્યારે આ રાજાએ સર્વત્ર તપાસ કરાવી; પરંતુ તેમનો પત્તો મળ્યો નહિ. આથી રાજાને અત્યંત ખેદ થયો. એવામાં 'यामः' ઇત્યાદિ કાવ્ય તેના જોવામાં આવ્યું. રાજાએ અક્ષર ઓળખ્યા અને સૂરિજી મને મુકીને અન્યત્ર ચાલ્યા ગયા છે એમ તે સમજ્યો.

એક દિવસ આ આમ રાજા વનમાં ક્રીડા કરવા ગયો હતો, ત્યાં તેણે એક શ્યામ સર્પને જોયો. તે સર્પનું મુખ રાજાએ પકડી લીધું અને પછી તે સર્પને અંગરખાની બાંયમાં ગોપવીને તે સભામાં આવ્યો અને તેણે પણ્ડિતોને નીચે મુજબની સમસ્યા પૂછી:—

"शस्त्रं शास्त्रं कृषिर्विद्या-ऽन्यद् वा यो येन जीवति ।"

૧ આ કાવ્યમાં બપ્પભટ્ટિજીએ પોતાની સ્થિતિને હંસની સાથે સરખાવી છે. એવી પરિસ્થિતિમાં 'ચરણ' શબ્દથી પગ, 'આરક્ત' શબ્દથી થોડું રાતું, 'સદ્ગતિ'થી સુન્દર ચાલ, 'કવિ' શબ્દથી બોલનાર, 'ધવલચ્છદ'થી સફેદ પાંખવાળો અને 'માનસ' શબ્દથી માનસ સરોવર એમ અર્થ કરી શકાય છે.

અર્થાત્ શસ્ત્ર, શાસ્ત્ર, ખેતી, વિદ્યા અથવા બીજું કંઇ કે જેના વડે જે જીવે છે (એ બધાને શું કરવું ?).

સભામાંનો કોઇ પણ પણ્ડિત આ સમસ્યાને રાજાના અભિપ્રાય પ્રમાણે પૂર્ણ કરી શક્યો નહિ, તેથી આ સમસ્યા પૂર્ણ કરનારને રાજા એક લાખ સુવર્ણ ટંક આપશે એવો તે રાજાએ પટહ વગડાવ્યો. આનો લાભ એક જુગારી લેવા તૈયાર થયો. તે ધર્મ રાજાના નગરમાં વસતા શ્રીબપ્પભટ્ટિ પાસે ગયો એટલે તે સૂરિજી કે જેના ઉપર સરસ્વતી દેવી પ્રસન્ન હતી તેમણે આ સમસ્યા નીચે મુજબ પૂર્ણ કરી આપી.

"सुगृहीतं च कर्तव्यं, कृष्णसर्पमुखं यथा ॥"

અર્થાત્ જેમ (રાજાએ) શ્યામ સર્પનું મુખ ગ્રહણ કર્યું છે તેમ તેનું દૃઢતાથી ગ્રહણ કરવું જોઇએ. વિશેષમાં સૂરિજીએ તે આમ રાજાનું 'નાગાવલોક' એવું નામ પાડ્યું.[1]

પેલા જુગારીએ ગોપગિરિ આવીને આમ રાજા સમક્ષ સમસ્યા પૂર્ણ કરી બતાવી.

એક જુગારીએ આ પ્રમાણે યથેષ્ટ રીતે પ્રતિજ્ઞા પૂર્ણ કરી તે જોઇને રાજાને ઘણો અચંબો થયો. તેણે એ જુગારીને ધમકી આપતાં કહ્યું કે આ સમસ્યા તું કેવી રીતે પૂરી શક્યો તે સાચે સાચું કહે એટલે તેણે લક્ષણાવતીમાં રહેલા બપ્પભટ્ટિજીએ સમસ્યા પૂરી આપી એ સત્ય વાત કહી દીધી.

આ સાંભળીને રાજાને વિચાર આવ્યો કે ગુરુજી ઘણે દૂર હોવા છતાં તેમને કૃષ્ણ સર્પની ખબર પડી, તો પછી મેં તેમની તરફ જે શંકાની દૃષ્ટિએ જોયું તે ઠીક કર્યું નહિ; કેમકે એમનું બુદ્ધિ-બલ અપૂર્વ છે. આ પ્રમાણે રાજાને ઘણો પશ્ચાત્તાપ થયો.

અન્યદા રાજા પોતાના મિત્ર શ્રીબપ્પભટ્ટિના વિરહથી સંતપ્ત થયેલો વિનોદાર્થે નગરની બહાર ગયો. ત્યાં તેણે વડના વૃક્ષ નીચે એક મુસાફરનું મૃતક (મુડદું) તેમજ ડાળ ઉપરથી લટકતા કરપત્રમાંથી પડતાં જલનાં બિન્દુઓ તથા તેમજ વળી એક વિશિષ્ટ પત્થર ઉપર ખડીથી લખેલી નીચે મુજબની અડધી ગાથા જોયાં:—

" तइया मह निग्गमणे, पियाइ थोरंसुएहिं जं रुन्नं "

આ સમસ્યા પૂરવાને સારૂ તેણે અનેક પણ્ડિતોને કહ્યું, પરંતુ તેમાંનો કોઇ પણ બરાબર રીતે તે સમસ્યા પૂરી શક્યો નહિ. આથી રાજાએ તે જુગારીને બપ્પભટ્ટિજી પાસે મોકલ્યો એટલે તેમણે નીચે મુજબ સમસ્યા પૂરી આપી:—

૧ સરખાવો શ્રીબપ્પભટ્ટિચરિતનો નિમ્ન-લિખિત ૧૮૮મો શ્લોક:—

"नागावलोक इत्याख्यां, चक्रे तस्य महीपतेः ।
ततः प्रभृति भूपालो, [illegible] ॥"

૨ યથા—

यदा मम [illegible], [illegible] ।

"करपत्तयविन्दू इअ, निवडणेण तं अज्ज संभरियं"

આથી આમ રાજાએ આતુરતાપૂર્વક ગુરૂજીને બોલાવવા માટે પોતાના પ્રધાનોને તેમની પાસે મોકલ્યા. સાથે સાથે એમ પણ કહેવડાવ્યું કે—

"छाया कारण शिर धर्यां, पत्तवि भूमि पडंत
पत्तह एहु पडत्तणं, वरतरु कांइ करंत."

વળી—

"न गङ्गां गाङ्गेयं सुयुवतिकपोलस्थलगतं
न वा शुक्तिं मुक्तामणिरुरसिजास्वादरसिकः ।
न कोटीरारूढः स्मरति च सवित्रीं मणिचय-
स्ततो मन्ये विश्वं स्वसुखनिरतं स्नेहविरतम् ॥ १ ॥"—શિખરિણી

અર્થાત્ સુન્દર સુન્દરીના ગણ્ડ-સ્થલ (ગાલ) ઉપર રહેલું સુવર્ણ (કુણ્ડળ) ગંગાને યાદ કરતું નથી તેમજ સ્તનના સ્વાદનું રસિક એવું મુક્તામણિ શુક્તિ (છીપ)નું સ્મરણ કરતું નથી. વળી મુકુટ ઉપર આરૂઢ થયેલો મણિઓનો સમૂહ પોતાની માતાને સંભારતો નથી. તેથી કરીને હું એમ માનું છું કે જગત્ પોતાના સુખમાં આસક્ત બન્યું છે અને સ્નેહથી વિરક્ત થયું છે.

તથા વળી—

"पांसुमलिनाङ्घ्रिजङ्घः, कार्पटिको म्लानमौलिमुखशोभः ।
यद्यपि गुणरत्ननिधि—स्तथापि पथिकः पथि वराकः ॥"—આર્યા

અર્થાત્ જેનાં ચરણો અને જંઘાઓ ધૂળ વડે મલિન બન્યાં છે એવો તેમજ જેનાં મસ્તક અને મુખની શોભા નિસ્તેજ બની છે એવો કાપડી ગુણનો રત્નાકર હોય તો પણ માર્ગમાં તે બિચારો મુસાફર છે.

પ્રધાનોએ પણ કહ્યું કે હે નાથ! આમ રાજા શુદ્ધ સ્નેહપૂર્વક આપને વિજ્ઞપ્તિ કરે છે કે આપે સત્વર પધારીને આ દેશને વસન્ત-લીલામાં મગ્ન કરવો જોઇએ. વળી આપના વાક્ય-રસના રસિક એવા અમને અન્ય કવિઓની વાણી રૂચતી નથી, કેમકે ગ્રન્થિપર્ણને ખાનારા કસ્તૂરીમૃગો ઘાસ ખાતા નથી.

આના ઉત્તરમાં સૂરિજીએ તે પ્રધાનોને કહ્યું કે આમ રાજાને મારી તરફથી આ પત્ર આપશો. તેમાં તેમણે લખ્યું હતું કે—

---

૧ છાયા—

करपत्रकबिन्दूनामिति, निपतनेन तदद्य संस्मृतम् ।

૨ આનું તાત્પર્ય એ છે કે—વૃક્ષે મુસાફરને છાયા મળે તેટલા માટે શિર પર પત્રો ધર્યાં. તે પત્રો ભૂમિ ઉપર ખરી પડે, તો તેમાં તે ઉત્તમ વૃક્ષ શું કરે?

"विंझेण विणावि गया, नरिंदभवणेसु हुंति गारविया ।
विंझो न होइ वंझो, गएहि बहुएहिवि गएहिं ॥ १ ॥–આર્યા

माणससरह सुहाइं, जइवि न लब्भंति रायहंसेहिं ।
तहवि न तस्स तेण विणा, तीरुच्छंगा न सोहंति ॥ २ ॥–,,

परिसेसियहंसउलं–पि माणसं माणसं न संदेहो ।
अन्नत्थवि जत्थ गया, हंसावि बया न भन्नंति ॥ ३ ॥–,,

हंसा जहिं गया तहिं, गया महिमण्डणा हवंति ।
छेहउ ताह महासर–ह जे हंसेहिं मुच्चन्ति ॥ ४ ॥–,,

मलयउ सचंदणुच्चिय, नइमुहहीरंतचंदणदुमोहो ।
पब्भट्ठंपि हु मलया–उ चंदणं जाइ महग्घं ॥ ५ ॥–,,

अग्घायंति महुयरा–ऽविक्कं कमलायराण मयरंदं ।
कमलायरोवि दिट्ठो, सुओवि किं महुयरविहूणो ? ॥ ६ ॥–,,

इक्केण कुच्छुहेणं, विणावि रयणायरुच्चिय समुद्दो ।
कुच्छुहरयणंपि उरे, जस्स ठियं सुच्चिय महग्घो ॥ ७ ॥–,,

खंडं विणावि अखंडमंडलोच्चेव पुण्णिमाचंदो ।
हरसिरि गयंपि सोहइ, न नेइ विमलं ससिक्खंडं ॥ ८ ॥–,,

---

१ છાયા—

विन्ध्येन विनाऽपि गजा नरेन्द्रभुवनेषु भवन्ति गौरविताः ।
विन्ध्यो न भवति वन्ध्यो गतेषु बहुकेष्वपि गजेषु ॥ १ ॥
मानससरोवरस्य सुखानि यद्यपि न लभ्यन्ते राजहंसैः ।
तथापि न तस्य तैर्विना तीरोत्सङ्गा न शोभन्ते ॥ २ ॥
परिशेषितहंसकुलमपि मानसं मानसं न सन्देहः ।
अन्यत्रापि यत्र (कुत्र) गता हंसा अपि बका न भण्यन्ते ॥ ३ ॥
हंसा यत्र गतास्तत्र गता महीमण्डना भवन्ति ।
छेदस्तेषां महासरसां यानि हंसैर्मुच्यन्ते ॥ ४ ॥
मलयः सचन्दन एव नदीमुखह्रियमाणचन्दनद्रुमौघः ।
प्रभ्रष्टमपि च मलयात् चन्दनं याति महार्घ्यम् ॥ ५ ॥
आघ्रापयन्ति मधुकरा अप्येकं कमलाकराणां मकरन्दम् ।
कमलाकरोऽपि दृष्टः श्रुतोऽपि किं मधुकरविहीनः ? ॥ ६ ॥
एकेन कौस्तुभेन विनापि रत्नाकर एव समुद्रः ।
कौस्तुभरत्नमपि उरसि यस्य स्थितं स एव महार्घः ॥ ७ ॥
खण्डं विनाऽपि अखण्डमण्डल एव पूर्णिमाचन्द्रः ।
हरशिरोगतमपि शोभते न नेति विमलं शशिखण्डम् ॥ ८ ॥

तइ मुक्काणवि तरुवर!, फिट्टइ पत्तत्तणं न पत्ताणं ।
तुह पुण छाया जइ हो-ई कहवि ता तेहिं पत्तेहिं ॥ ९ ॥-,,
जड सव्वत्थ अहच्चिय, उवरिं सुमणाणि सव्वरुक्खाणं ।
चावेवि चडंति गुणा पहुपत्तिय पावए कोडिं ॥ १० ॥-,,
जे केवि पहू महिमण्डलम्मि ते उच्छुदेहसारिच्छा ।
सरसा जडाण मज्झे, विरसा पत्तेसु दीसंति ॥ ११ ॥-,,
संपइ पहुणो पहुणो, पहुत्तणं किं चिरंतणपहूणं? ।
दोसगुणा गुणदोसा, एहिं कया न हु कया तेहिं ॥ १२ ॥-,,

અર્થાત્ વિન્ધ્ય(પર્વત) વિના પણ (એટલે તેના ઉપર નહિ રહેલા હોવા છતાં પણ) હાથીઓ રાજાઓના ભુવનમાં ગૌરવયુક્ત હોય છે (એટલે તેઓનું ત્યાં પણ સન્માન થાય છે) અને અનેક હાથીઓ જતા રહે છે તો પણ વિન્ધ્ય વન્ધ્ય બની જતો નથી.—૧

જો કે રાજહંસોને માનસ સરોવરનાં સુખો મળતાં નથી, છતાં પણ તેના વિના તે સરોવરનાં તીરો શોભતાં નથી એમ નથી.—૨

હંસના સમુદાયથી રહિત બનેલું એવું માનસ (સરોવર) તે માનસ છે એમાં કંઇ સંદેહ નથી. વળી ગમે ત્યાં ગયેલા હંસો પણ બગલાઓ કહેવાતા નથી.—૩

હંસો જ્યાં ગયા હોય છે ત્યાં ગયા છતાં પૃથ્વીના ભૂષણરૂપ બને છે. પરંતુ તેમાં છેદ તો તે મહાસરોવરોનો છે કે જે હંસો વિનાનાં બને છે.—૪

જેનાં ચન્દનનાં ઝાડો નદીના મુખથી હરાઇ ગયેલાં છે તે મલય (ગિરિ) ચન્દનથી યુક્તજ છે. તેમજ વળી મલયથી ભ્રષ્ટ થયેલું ચન્દન મહામૂલ્યતાને પામે છે.—૫

ભ્રમરો પણ કમલાકરો (કમલોની ખાણ)માંના ફક્ત મકરન્દને સુંઘે છે, પરંતુ શું કમલાકર મધુકર વિનાનો જોવામાં કે સાંભળવામાં આવ્યો છે?—૬

એક કૌસ્તુભ (નામના) રત્ન વિના પણ સમુદ્ર રત્નાકરજ છે અને વળી જેની છાતી ઉપર કૌસ્તુભ રત્ન રહેલું છે તે પણ મહામૂલ્યવાન્ છે.—૭

ખણ્ડ વિના પણ પૂર્ણિમાનો ચન્દ્ર અખણ્ડિત મણ્ડળવાળો હોય છે અને મહાદેવના મસ્તક ઉપર રહેલો નિર્મળ ચન્દ્રનો ખણ્ડ પણ અત્યંત શોભે છે.—૮

त्वया मुक्तानामपि तरुवर! भ्रश्यति पत्रत्वं न पत्राणाम् ।
तव पुनश्छाया यदि भवति कथमपि तावत् तैः पत्रैः ॥ ९ ॥
जटा(जडाः) सर्वत्राथ एव उपरि सुमनांसि सर्ववृक्षाणाम् ।
चापेऽपि चटन्ति गुणाः प्रभुप्रतीत्या प्राप्नुवन्ति कोटीम् ॥ १० ॥
ये केऽपि प्रभवो महीमण्डले ते इक्षुदेहसदृक्षाः ।
सरसा जटानां (जडानां) मध्ये विरसाः पत्रेषु (पात्रेषु) दृश्यन्ते ॥ ११ ॥
सम्प्रति प्रभवः प्रभवः प्रभुत्वं किं चिरन्तनप्रभूणाम्? ।
दोषगुणा गुणदोषा एभिः कृता नैव कृतास्तैः ॥ १२ ॥

હે ઉત્તમ વૃક્ષ! તેં સજી દીધેલાં પત્રોનું પત્રત્વ નષ્ટ થતું નથી. તે ઉપરાંત વળી જો તારી છાયા કોઇ પણ રીતે થઇ શકે, તો તે પત્રો વડે(જ) તેમ થઇ શકે તેમ છે.—૯

જટા બધે ઠેકાણે સર્વ વૃક્ષોની નીચેજ હોય છે, જ્યારે પુષ્પો તેની ઉપર હોય છે. ધનુષ્ય ઉપર દોરી ચડે છે અને તે પ્રભુની પ્રતીતિથી તેના અગ્ર ભાગને પામે છે.—૧૦

પૃથ્વી-મણ્ડળમાં જે કોઈ સ્વામીઓ શેરડીના સાંઠા (?)ના જેવા છે, તેઓ જેમ શેરડીઓ જટાઓમાં સરસ અને પત્રોમાં વિરસ દેખાય છે, તેમ જડને વિષે રાગી અને પાત્રોને વિષે નીરાગી દેખાય છે.—૧૧

હાલ સ્વામીઓ છે તે (પણ) સમર્થ છે, તો પછી ઘણા કાળના સ્વામીઓની પ્રભુતા(ની વાતજ) શી? દોષોમાં ગુણો અને ગુણોમાં દોષો જેમ એમણે સ્વીકાર્યા છે, તેમ પ્રાચીન રાજાઓએ કર્યું નથી.—૧૨

છેવટમાં સૂરિજીએ પ્રધાનો સાથે એમ પણ કહાવ્યું કે—

"अस्माभिर्यदि कार्यं व—स्तदा धर्मस्य भूपतेः ।
सभायां छन्नमागत्य, स्वयमापृच्छयतां द्रुतम् ॥ १ ॥
जाते प्रतिज्ञानिर्वाहे, यथाऽऽयामस्तवान्तिकम् ।
प्रधानाः प्रहिताः पूज्यै-रिति शिक्षापुरस्सरम् ॥ २ ॥"

અર્થાત્ હે રાજન્! જો તમારે અમારૂં કામ હોય, તો સત્વર ધર્મ રાજાની સભામાં ગુપ્ત રીતે આવીને અમને આમન્ત્રણ આપવું. તેમ થતાં અમારી પ્રતિજ્ઞાનો નિર્વાહ થશે એટલે અમે તમારી પાસે આવીશું. આ પ્રમાણેની શિક્ષા આપીને સૂરિજીએ પ્રધાનોને પાછા મોકલ્યા. એટલે પ્રધાનોએ જઇને સર્વ હકીકત આમ રાજાને જણાવી અને તેને પત્ર પણ આપ્યો.

આ ઉપરથી સર્વ વૃત્તાન્ત જાણીને આમ રાજા સૂરિજીને મળવાને અધીરો બની ગયો અને કેટલાક સારા મનુષ્યોને સાથે લઇને લક્ષણાવતી તરફ જવા નીકળી પડ્યો. માર્ગમાં ગોદાવરી નદીના તીરે એક ગામ આવ્યું; ત્યાં ખણ્ડ દેવકુલમાં તેણે રાત્રિએ નિવાસ કર્યો. તે રાત્રિએ ત્યાં તેની અધિષ્ઠાયિકા વ્યન્તરી આવી અને તે આ રાજાનું રૂપ જોઇ મોહિત બની ગઇ; તેથી ભરતે જેમ ગંગા દેવીનો સ્વીકાર કર્યો હતો, તેમ આ રાજાએ તેની પ્રાર્થનાનુસાર તેનો સ્વીકાર કરી તેની સાથે ક્રીડા કરી. સવાર પડતાં તેની રજા લઇને ઊંટ ઉપર બેસીને તે સૂરિજી પાસે આવી પહોંચ્યો અને "હજી પણ તે સાંભરે છે; એક રાત્રિનો શો સ્નેહ" એ અર્થવાળી નીચે મુજબની અડધી ગાથા બોલ્યો.

"अज्जवि सा सुमरिज्जइ को नेहो एगराईए ।"

---

૧ છાયા—

अद्यापि सा स्मर्यते कः स्नेह एकरात्र्याः ।

આના પ્રત્યુત્તરમાં "ગોદાવરીના તીરે તેં વાસ કર્યો તેથી" એવા અર્થવાળી સૂરિજીએ નીચે મુજબની અડધી ગાથા કહીઃ—

"गोलानइतीरे सुन्नदेउलंमि जंसि वासमिओ ॥ १ ॥"

આ પ્રમાણે વાતચિત થયા બાદ સૂરિજી અને રાજા એકમેકને ભેટી પડ્યા. ત્યાર બાદ આમ રાજાએ ખડી વડે ગોમૂત્રિકા બંધમાં નીચે મુજબનો શ્લોક લખ્યોઃ—

"अति अति अन्मअलं प्रीचरचजद्य ।
मेलामेला मेलमेलं फसफसफस ॥"

આ સૂરિજી સમજી ગયા એટલે તે નૃપતિએ તેમની નીચે મુજબ સ્તુતિ કરવા માંડી.

"अद्य मे सफला प्रीति-रद्य मे सफला रतिः ।
अद्य मे सफलं जन्म, अद्य मे सफलं फलम् ॥ १ ॥"

અર્થાત્ આજે મારી પ્રીતિ તેમજ રતિ સફળ થઇ છે. મારો જન્મ પણ કૃતાર્થ થયો છે અને આજે મારૂં (આગમનનું) ફળ પણ સફળ થયું છે.

આ પ્રમાણે રાત્રિ વિનોદ-ગોષ્ઠીમાં પસાર થઇ ગઇ. પ્રભાતે રાજાની સભા ભરાઇ હતી ત્યાં સૂરિજી પણ ગયા. પછીથી આમ રાજા પણ પોતાના માણસો સાથે સ્થગીધરના વેશમાં હાથમાં બીજોરૂં લઇને દાખલ થયો. આ પ્રમાણે આમ રાજાને સભામાં દાખલ થતો જોઇને સૂરિજીએ દ્વિઅર્થી ભાષામાં ધર્મ રાજાને કહ્યું કે —"एते आमनृपनराः" અર્થાત્ આ આમ રાજાના મનુષ્યો અમને બોલાવવા આવ્યા છે. પછીથી જ્યારે આમ રાજા સમીપ આવી પહોંચ્યો એટલે ગુરૂશ્રીએ તેને કહ્યું કે—"आगच्छाम" અર્થાત્ અમે આવીએ? (આનો ગૂઢ અર્થ એ હતો કે હે આમ ! આવ.)

સ્થગીધરના વેશમાં આમ રાજા ગુરૂ સમીપ બેઠો એટલે દૂતે તેમના હસ્તમાં વિજ્ઞપ્તિ-પત્ર મુક્યો, તે ગુરૂએ ધર્મ રાજાને બતાવ્યો. પછી ધર્મ નરેશ્વરે દૂતને પૂછ્યું કે તમારા આમ રાજાનું રૂપ કેવું છે? ત્યારે તે દૂતે જવાબ આપ્યો કે તેઓ આ સ્થગીધરના જેવા છે. અથવા આજ આમ સમજો. સૂરિજીએ સ્થગીધરના સામું જોઇને તેને પ્રશ્ન પૂછ્યો કે આ તમારા હાથમાં શું છે? તેણે ઉત્તર આપ્યો કે "બીજોરા" (અર્થાત્ હું બીજો રાજા છું). ત્યાર બાદ દૂતે પોતાનાં હાથમાં રાખેલાં તુએરનાં પાંદડાં બહાર કાઢ્યાં. તે જોઇને રાજાએ સૂરિજીને પૂછ્યું કે આ શું છે? તેના પ્રત્યુત્તરમાં ગુરૂજીએ સ્થગીધર તરફ આંગળી કરીને કહ્યું કે 'તુઅરિપત્ર' (આનો ગૂઢ અર્થ એ હતો કે આ તારો શત્રુ પ્રાપ્ત થયો છે).

આ પ્રમાણેની દ્વિઅર્થી વાતચિત થઇ, પરંતુ સરળ હૃદયવાળા ધર્મ રાજાને તેની કંઇ ખબર પડી નહિ. અંતમાં આમ રાજા સભા છોડી ચાલતો થયો. તેણે સ્વદેશ જતાં

---

૧ છાયા—

गोदावरीनदीतीरे शून्यदेवकुले यदसि वासमितः ।

પહેલાં ધર્મ રાજાની વેશ્યાને પોતાના નામવાળું એક કંકણ આપ્યું અને રાત્રે તે ત્યાં રહ્યો. પ્રાતઃકાલે રાજદ્વારના દ્વારપાળને બીજું કંકણ આપી તે પોતાને દેશ જવા નીકળી પડ્યો.

બપોર થતાં સૂરિજીએ ધર્મ રાજાને કહ્યું કે અમારી પ્રતિજ્ઞા પૂર્ણ થઇ છે, વાસ્તે અમે હવે વિહાર કરી આમ રાજા પાસે જઇશું. ત્યારે ધર્મ રાજાએ કહ્યું કે આમ સ્વયં આપને આમન્ત્રણ આપવા આવ્યો નથી, તો પછી આપની પ્રતિજ્ઞા કેવી રીતે પૂર્ણ થઇ ગણાય? આના જવાબમાં ગુરૂજીએ ધર્મ રાજાને સર્વ ગુહ્ય વાક્યોનો દ્વિતીય અર્થ કહી સંભળાવ્યો. વળી એટલામાં વેશ્યાએ તેમજ દ્વારપાળે પણ આમ નરેશ્વરનાં નામવાળાં બે કંકણો રજુ કર્યાં. આથી ધર્મ રાજાને ખાતરી થઇ કે આમ સ્વયં આવ્યો હતો. પછી ધર્મ રાજાએ સૂરિજીને કહ્યું કે હું વાક્-છળથી છેતરાયો છું. ત્યાર પછી સૂરિજીએ તેની રજા લઇને વિહાર કર્યો અને આમ રાજાને તેઓ રસ્તામાં મળ્યા.

માર્ગમાં આમ રાજાએ એક પુલિન્દ (ભીલ)ને પશુની માફક તળાવમાં મોઢું ઘાલીને જળ પીતો જોયો એટલે તેણે સૂરિજીને નીચે મુજબના પૂર્વાર્દ્ધ દ્વારા તેનું કારણ પૂછ્યું—

"पसु जिम पुलिंदउ पीअइ जल पंथिउ कवणिहि कारणिण"

આ સાંભળીને સૂરિજીએ તત્ક્ષણ તેના પ્રત્યુત્તરમાં નીચે મુજબનો ઉત્તરાર્દ્ધ કહ્યો:—

"कर बेवि करंबिय कज्जलिणमुद्दहिअंसुनिवारणिण"

અર્થાત્ કાજળથી મિશ્રિત અશ્રુના નિવારણથી (એટલે કે એવાં આંસુ લૂછવાથી) બંને હાથ કાળા થયા છે.

આ વાતની ખાતરી કરવા માટે રાજાએ તે પુલિંદને પોતાની સમક્ષ બોલાવ્યો અને પોતાનું વૃત્તાન્ત રજુ કરવા કહ્યું. એટલે શરમથી નીચું મુખ રાખીને તે પુલિંદે કહ્યું કે હે નાથ! મુસાફરીમાં તમારી પુત્ર-વધૂને શાંત કરતો છતો તેનાં કાજળયુક્ત અશ્રુઓ વડે ભીંજાયેલા મારા હાથ કાળા બન્યા હતા.

આ વૃત્તાન્ત જાણીને રાજા ખુશી થયો અને સૂરિજી સાથે ગોપગિરિ પાસે આવી પહોંચ્યો. ત્યાર બાદ તેણે મહોત્સવપૂર્વક સૂરિજીનો ગામમાં પ્રવેશ કરાવ્યો.

વિનોદ-વાર્તામાં દિવસો પસાર થતા હતા તેવામાં વૃદ્ધાવસ્થાને પ્રાપ્ત થયેલા અને અનશન કરવાની અભિલાષા રાખતા એવા પોતાના ગુરૂ શ્રીસિદ્ધસેનસૂરિનો પત્ર લઇને બે ગીતાર્થ સાધુ બપ્પભટ્ટિજીની પાસે આવ્યા. આ પત્રમાં એમ લખ્યું હતું કે—

મેં તને વધાવ્યો છે તેમજ સૂરિપદ પણ આપ્યું છે, તો હે બપ્પભટ્ટિ! તું હવે એવો પ્રયત્ન કર કે જેથી ફરીને હું અનશન અંગીકાર કરી સ્વર્ગે જાઉં.

પ્રભાવક-ચરિત્રમાં તો આ સંબંધમાં એવો ઉલ્લેખ છે કે—

"सारीरं सयलं बलं विगलिअं दिट्ठीवि कट्ठेण मे
दट्ठव्वेसु पयट्टई परिगयप्पायं तहा आउयम् ।
पाणा पाहुणयत्तगन्तुमहुणा वट्टंत्ति वच्छा ! तुमं
मं दट्ठुं जइ अत्थि ता लहु लहु इच्छा हि(ग)मिस्सं सयम् ॥"—શાર્દૂલ૦

અર્થાત્ મારૂં સમસ્ત શારીરિક બળ ક્ષીણ થઇ ગયું છે, મારાં નેત્રો પણ જોવા લાયક પદાર્થોને વિષે કષ્ટે કરીને પ્રવર્તે છે, આયુષ્ય ગતપ્રાય બન્યું છે, પ્રાણ હમણા પ્રાઘૂર્ણિકતા (પરોણાપણા)ને પ્રાપ્ત કરવાની તૈયારીમાં છે. વાસ્તે હે વત્સ! જો તને મારા દર્શન કરવાની ઇચ્છા હોય, તો તું સત્વર આવજે.

આ પ્રમાણેનો પત્ર વાંચીને બપ્પભટ્ટિજી પોતાના ગુરૂ પાસે જવાને તૈયાર થઇ ગયા અને વિહાર કરતા કરતા મોઢેરક ગામમાં પોતાના ગુરૂ સમીપ આવી પહોંચ્યા. ગુરૂને વન્દન કરી તેઓ સ્વસ્થાનકે બેઠા એટલે ગુરૂએ પોતાનું મૃત્યુ સમીપ આવ્યું છે એમ કહ્યું અને તેથી કરીને અન્તિમ આરાધના, ચતુઃશરણનું શરણ, પાપનો પશ્ચાત્તાપ, સુકૃતની અનુમોદના, તીર્થોની વન્દના ઇત્યાદિ વિધિ વડે તેમનું શ્રેય થાય તેમ કરવા કહ્યું. આ બધું બપ્પભટ્ટિજીએ કર્યું. કાલાન્તરે તેમના ગુરૂ સુખેથી સ્વર્ગે સિધાવ્યા.

શોક શાંત થતાં ગોવિન્દસૂરિ તેમજ નન્નસૂરિને ગચ્છનો ભાર સોંપીને તેઓ પાછા આમ રાજા પાસે આવ્યા અને પૂર્વની જેમ ત્યાં તે બેની વચ્ચે વિનોદ-ગોષ્ઠી ચાલવા લાગી.

એક દિવસ સૂરિજી રાજ-સભામાં લાંબા વખત સુધી પુસ્તકમાં દૃષ્ટિ રાખીને બેઠા હતા. આ સમયે ઇન્દ્રની અપ્સરાઓને પણ લજ્જાસ્પદ કરનારી નર્તકી (નાચનારી) નાચ કરી રહી હતી. સૂરિજીની આંખે ઝાંખ વળી હતી. તે દૂર કરવાને સારૂ તેમણે આ નાચનારીની પોપટના પીંછાના જેવી નીલવર્ણી કાંચળી તરફ દૃષ્ટિ ફેંકી. આ જોઇને આમ રાજાએ મનમાં વિચાર કર્યો કે—

"सिद्धंततत्तपारं-गयाण जोगीण जोगजुत्ताणं ।
जइ ताणंपि मयच्छी, मणंमि ता सच्चिय पमाणं ॥"—આર્યા

---

૧ છાયા—

शारीरं सकलं बलं विगलितं दृष्टयपि कष्टेन मे
द्रष्टव्येषु प्रवर्तते परिगतप्रायं तथाऽऽयुष्यम् ।
प्राणा प्राघूर्णिकत्वं गन्तुमधुना वर्तन्ते वत्स ! त्वं
मां द्रष्टुं यद्यस्ति ततो लघु लघ्विच्छा गमिष्यसि स्वयम् ॥

૨ છાયા—

सिद्धान्ततत्त्वपारगतानां योगिनां योगयुक्तानाम् ।
यदि तेषामपि मृगाक्षी मनसि ततः सैव प्रमाणम् ॥

અર્થાત્ જે સિદ્ધાન્તનાં તત્ત્વનો પાર પામેલા તેમજ યોગયુક્ત એવા યોગીઓના મનમાં પણ મૃગાક્ષી વસે છે, તો પછી તે મૃગાક્ષીજ પ્રમાણ છે.

તે રાત્રે આમ રાજાએ સૂરિજીની પરીક્ષા કરવા માટે આ નર્તકીને પુરૂષના વેશમાં તેમની પાસે મોકલી. તેણે આવીને સૂરિજીને કર-સ્પર્શ કર્યો. સૂરિજી સમજી ગયા કે આ તો કોઇ યુવતિ છે અને પોતાને માથે આમ રાજાની મૂર્ખતાને લીધે આ ઉપસર્ગ આવી પડ્યો છે. તરતજ તેઓ તેની સામે થવાને સજ્જ થઇ ગયા અને તેમણે તે નર્તકીને ઉદ્દેશીને કહ્યું કે હે વરાકિ! તું કોણ છે અને ક્યાંથી આવી છે? અમારા જેવા બ્રહ્મચારી પાસે તારૂં શું વળવાનું છે? શું પવન વડે મેરૂ ચલાયમાન થયો છે કે?

આ સાંભળીને તે નર્તકીએ કહ્યું કે હું આપને એવો ઉપદેશ આપવા આવી છું કે—

"राष्ट्रे सारं वसुधा, वसुधायामपि पुरं पुरे सौधः ।
सौधे तल्पं तल्पे, वराङ्गनाऽनङ्गसर्वस्वम् ॥"—આર્યા

અર્થાત્ રાજ્યમાં પૃથ્વી એ સાર છે અને પૃથ્વીમાં શહેર સાર છે; એવી રીતે શહેરમાં મહેલ અને મહેલમાં શય્યા અને શય્યામાં કંદર્પના ધનરૂપ સુન્દર સુન્દરી સાર છે.

વાસ્તે આમ રાજાએ ભક્તિપૂર્વક આપની સેવા કરવા માટે મોકલેલી એવી મને આપ સ્વીકારશો. સૂરિજીએ એ વાત ઉપર ધ્યાન આપ્યું નહિ એટલે તેણે હાવ-ભાવ, કટાક્ષપૂર્વક અવલોકન, ભુજાક્ષેપ ઇત્યાદિ સર્વ ઉપાયો યોજી જોયાં અને સ્ત્રી-હસ્યાદિક ભય પણ બતાવ્યો પરંતુ પત્થર પીગળે તો સૂરિજી પીગળે. આખરે આ નર્તકી થાકી અને સવાર પડતાં તે રાજા પાસે ગઇ અને ત્યાં તેણે તેને સર્વ હકીકત કહી સંભળાવી. સૂરિજીનું અપૂર્વ બ્રહ્મચર્ય જાણીને રાજા અત્યંત પ્રસન્ન થયો અને તેનું ધ્યાન ધરતો કહેવા લાગ્યો કે—

"न्युञ्छने यामि वाक्याय, दृग्भ्यां याम्यवतारणे ।
बलिर्विधीये सौहार्द-हृद्याय हृदयाय ते ॥"—અનુષ્ટુપ્

અર્થાત્ હું તમારાં વાક્યો ઉપર વારી જાઉં છું, તમારી દૃષ્ટિનાં ઓવારણાં લઉં છું. સૌહાર્દથી મનોહર એવા તમારા હૃદયને હું એમ બલિ આપું.

સવારના જ્યારે બપ્પભટ્ટિજી રાજ-સભામાં આવ્યા, ત્યારે રાજા શરમનો માર્યો એક અક્ષર પણ બોલી શક્યો નહિ. ત્યારે સૂરિજીએ તેને કહ્યું કે શરમાવાની કંઇ જરૂર નથી, કેમકે મહર્ષિઓના દૂષણ અને ભૂષણની તપાસ કરવી એ રાજાઓનું કાર્ય છે. રાજાએ કહ્યું કે હે ગુરૂજી! એ વાત સંભારશો નહિ. એમ કહીને તેણે પોતાનું મસ્તક તેમના ચરણમાં નમાવ્યું.

આપ બ્રહ્મરૂપ છો. તેમના આગળ હાથ ઊંચા કરીને હું માન અને આશ્ચર્યપૂર્વક કહું છું કે—

"धन्यास्त एव धवलायतलोचनानां
तारुण्यदर्पघनपीनपयोधराणाम् ।
क्षामोदरोपरिलसत्रिवलीलतानां
दृष्ट्वाऽऽकृतिं विकृतिमेति मनो न येषाम् ॥"—વસન્તતિલકા

અર્થાત્ સુન્દર તેમજ વિશાળ લોચનવાળી, યૌવનના ગર્વથી પરિપૂર્ણ પુષ્ટ પયોધરવાળી તેમજ ક્ષામ ઉદર ઉપર વળેલી ત્રિવલીની શોભાવાળી એવી સુંદરીઓની આકૃતિ જોઇને જેમના મનમાં વિકાર ઉત્પન્ન થતો નથી, તેમને ધન્ય છે.

એક દિવસ રાજા રાજ-માર્ગે થઇને જતો હતો. તેવામાં તેણે એરંડાનાં પાંચ આંગળ જેવડાં મોટાં પત્રો વડે ઢાંકેલ સ્તનવાળી હાલિક-પ્રિયા (હળ ખેડનારાની સ્ત્રી)ને એરંડાનાં પત્ર વીણતી જોઇ. તે વાતને ઉદ્દેશીને તેણે નીચે મુજબનો ગાથાર્ધ જોડી કાઢ્યો.

"तंइवि वरनिग्गयदलो, एरण्डो सोहए तरुगणाणं ।"[1]

અર્થાત્ સારે પણ ઉત્તમ પત્રથી રહિત બનેલો એરંડો વૃક્ષોના સમૂહમાં શોભે છે.

પછીથી તેણે આ સમસ્યા સૂરિજીને પૂછી એટલે સિદ્ધસારસ્વત એવા તેમણે તરતજ કહ્યું કે—

"इत्थ घरे हलियवहू, इद्दहमित्तत्थणी वसइ ॥ १ ॥"[2]—આર્યા

અર્થાત્ એ ઘેર એટલા પ્રમાણના પયોધરવાળી હાલિક-વધૂ વસે છે.

આ સાંભળીને રાજાને અચંબો થયો અને તે વિચારવા લાગ્યો કે અહો સારસ્વત પ્રભાવ કેવો છે!

અન્યદા રાજાએ પ્રોષિતભર્તૃકાને (અર્થાત્ જેણે ધણી પરદેશ ગયો છે એવી કોઇ સ્ત્રીને) વાંકી ડોક રાખીને હાથમાં દીવો લઇને સાંજના વાસ-ભવન તરફ જતી જોઇ. તેણે સાર બાદ આ વાત સૂરિજીને નીચે મુજબ કહી સંભળાવીઃ—

"दिट्ठा वंक गीवा अ, दीवउ(दीवकराए) पहियजायाए ।"[3]

સૂરિજીએ આ ઉત્તરાર્ધને બંધ બેસતો આવતો (અને 'પ્રિયના સ્મરણથી ટપકતાં આંસુઓની ધારાના પડવાના ભયવાળી' એ મતલબનો) નીચે મુજબનો પૂર્વાર્ધ કહ્યોઃ—

"पियसंभरणपलुट्टंत-अंसुधारानिवायभीयाए ॥ १ ॥"[4]—આર્યા

---

૧ છાયા—
तदापि वरनिर्गतदल एरण्डः शोभत एव तरुगणेषु ।

૨ છાયા—
अत्र गृहे हालिकवधूः एतावन्मात्रस्तना वसति ।

૩ છાયા—
दृष्टा वक्रा ग्रीवा च दीपकरायाः पथिकजायायाः ।

૪ છાયા—
[illegible] धारा [illegible] ॥

આ પ્રમાણે રાજા અને સૂરિજીના દિવસો વ્યતીત થતા હતા. તેવામાં એક દિવસે ધર્મ રાજાએ મોકલેલો દૂત આમ રાજા પાસે આવ્યો અને તેને કહેવા લાગ્યો કે હે રાજન્! તારી વિચક્ષણતાથી ધર્મ રાજા સંતુષ્ટ થયો છે. વળી તેણે કહાવ્યું છે કે તમે અમને વાક્-છળથી છેતર્યા એટલે અમારે ઘેર આવેલા એવા તમારો અમે ઓછો વત્તો પણ સત્કાર કરી શક્યા નહિ. અત્યારે અમારા રાજ્યમાં બૌદ્ધધર્મી મહાવાદી વર્ધનકુંજર આવ્યો છે. તેની સાથે વાદ કરી શકે એવો કોઇ વાદી હોય તો તેને અમારે દેશ મોકલો. અમારે અને તમારે ઘણા કાળથી દુશ્મનાવટ છે, તો જેનો વાદી જીતે તે રાજા અન્ય રાજાના દેશનો પણ સ્વામી બને એવું આપણા બે જણ વચ્ચે પણ હો; કેમકે માનવનો વધ થાય એવા યુદ્ધનો તો કોણ સ્વીકાર કરે?

આ સાંભળીને આમ રાજાએ તેને કહ્યું કે જે તું આ કહે છે તે ધર્મરાજે પોતે કહાવ્યું છે કે તું તારા મુખથી આ પ્રમાણે લવે છે. અમારો વિજય થતાં જો ખરેખર તારો રાજા સમાંગ રાજ્ય મને આપે તેમ હોય, તો અમે વાદી લઇને આવીએ. દૂતે કહ્યું કે કારણવશાત્ યુધિષ્ઠિરે પણ દ્રોણ-પર્વમાં અસત્ય ભાષણ કર્યું હતું, પરંતુ મારા સ્વામી તો કારણવશાત્ પણ અસત્ય બોલતા નથી.

આમ રાજાએ દૂતને રજા આપી અને પોતે પોતાના તરફથી બપ્પભટ્ટિજીને વાદી તરીકે સ્વીકારી તેમની સાથે વાદને માટે અર્ધ માર્ગે ગયા. ધર્મ રાજા પણ વર્ધનકુંજરને સાથે લઇને સામો આવ્યો. ત્યાં વાદ-વિવાદનો પ્રારંભ થતાં વર્ધનકુંજરે ધર્મ રાજાને આશીર્વાદ દેતાં કહ્યું કે—

> "शर्मणे सौगतो धर्मः, पश्य वाचंयमेन यः ।
> आदृतः साधयन् विश्वं, क्षणक्षणविनश्वरम् ॥"—અનુષ્ટુપ્

અર્થાત્ હે રાજન્ તુ જો. જગત્‌ને પ્રત્યેક ક્ષણે વિનાશશીલ સિદ્ધ કરતા એવા જે ધર્મનો મુનીન્દ્રે સ્વીકાર કર્યો છે તે બૌદ્ધ ધર્મ સુખને માટે થાઓ.

ત્યાર બાદ બપ્પભટ્ટિજીએ આમ રાજાને આશીર્વાદ દેવા પૂર્વક કહ્યું કે—

> "अर्हन् शर्मोन्नतिं देयान्-नित्यानन्दपदस्थितः ।
> यद्वाचा विजिता मिथ्या-वादा एकान्तमानिनः ॥"—અનુષ્ટુપ્

અર્થાત્ જેની વાણીથી એકાન્તને માનનારા મિથ્યાવાદીઓ જીતાયા છે, તે શાશ્વત આનન્દ-પદમાં રહેલા (અર્થાત્ મોક્ષે ગયેલા) એવા તીર્થંકર સુખની ઉન્નતિ કરો.

આ પ્રમાણે આશીર્વાદનું કાર્ય સમાપ્ત થતાં વાદી અને પ્રતિવાદી વચ્ચે વાદ-વિવાદ શરૂ થયો. છ મહિના સુધી એક સરખો વાદ-વિવાદ ચાલ્યો, પરંતુ એ બેમાંથી કોઇ કોઇનો પરાજય કરી શક્યો નહિ. આમ રાજા આથી કંટાળી ગયો અને તેણે સૂરિજીને કહ્યું કે

રાજ્ય–કાર્યમાં આથી વિઘ્ન થાય છે; વાસ્તે આપે વર્ધનકુંજરને સત્વર જીતવો જોઇએ. સૂરિજીએ તેના પ્રત્યુત્તરમાં કહ્યું કે કાલે સવારે એને હું જીતીશ.

ત્યાર પછી તે રાત્રે સૂરિજીએ મન્ત્ર–શક્તિ વડે સરસ્વતી દેવીને બોલાવી. હાર, કુણ્ડલ વિગેરે આભૂષણોથી અલંકૃત તેમજ દિવ્ય કુસુમના પરિમલથી સુવાસિત એવી ભગવતી સરસ્વતીનું પ્રત્યક્ષ દર્શન થતાં તેમણે તત્કાલ ચૌદ શ્લોકો રચીને તે વડે તેની સ્તુતિ કરી. દેવીએ તેમને કહ્યું કે–હે વત્સ! તેં મને શું કરવા યાદ કરી છે? સૂરિજીએ કહ્યું કે આજે વાદ કરતાં છ મહિના પૂરા થઇ ગયા છે, તેથી કરીને હવે તું એમ કર કે જેથી કરીને મને વિજય પ્રાપ્ત થાય. આના ઉત્તરમાં સરસ્વતી બોલી કે આ વર્ધનકુંજરે મારૂં સાત ભવ પર્યંત આરાધન કર્યું છે, તેથી આ ભવમાં મેં તેને અક્ષયવચનગુટિકા આપી છે. તેના પ્રભાવથી એ દુર્જેય છે. આ સાંભળીને સૂરિજીએ તેને કહ્યું કે શું તું જૈન શાસનની વિરોધિની છે કે મને જય અપાવતી નથી? ત્યારે તે બોલી કે હું જયનો ઉપાય બતાવું છું તે સાંભળ. કાલે સવારે વાદ-વિવાદ શરૂ કરવામાં આવે તે પૂર્વે સર્વ સભાસદોને મુખ-શૌચ કરવાનું કહેવું. તદનુસાર તે કાર્ય વર્ધનકુંજર કરવા જતાં તેના મુખમાંથી એ ગુટિકા મારી ઇચ્છાથી નીકળી જશે, એટલે પછી તારો વિજય થશે. પરંતુ મારી એક યાચના છે કે આ મારી સ્તુતિરૂપ ચૌદ શ્લોકોનો તારે કોઇના આગળ પણ પ્રકાશ કરવો નહિ, કેમકે જે તેનું પઠન કરે તેની સમીપ મારે હાજર થવુંજ પડે એવો આનો પ્રભાવ છે અને હું કોની કોની આગળ હાજર થાઉં? એમ કહીને તે દેવી વીજળીના ચમકારાની જેમ અંતર્ધાન થઇ ગઇ.

ત્યાર બાદ સૂરિજીએ પોતાના એક ઉત્તમ શિષ્યને [2]વાક્પતિ પાસે મોકલવા વિચાર કર્યો અને તેને સમજણ પાડી કે તારે એની પાસે જઇ એમ કહેવું કે હે રાજન્! તું વિદ્યા–નિધિ છે. વળી લક્ષણાવતીપુરીમાં આપણી વચ્ચે ગાઢ પરિચય થયો હતો. તે સમયે તેં કહ્યું હતું કે હે ભગવન્! તમે નિઃસ્પૃહી છો, તો હું તમારી શી ભક્તિ કરૂં? આનો અમે ઉત્તર આપ્યો હતો કે સમય આવતા અમારી ભક્તિ કરવાનો તને અવકાશ આપીશું. તો આજે તેવો સમય આવી લાગ્યો છે.

આ પ્રમાણેની શિક્ષા આપીને સૂરિજીએ પોતાના એક શિષ્યને વાક્પતિ પાસે મોકલ્યો. વાક્પતિ સાથે ઉપર મુજબની વાતચીત થઇ રહેતાં તેણે તે શિષ્યને કહ્યું કે સૂરિજીનો શો હુકમ છે? તેઓ જેમ કહે તેમ કરવા હું તૈયાર છું. ત્યારે શિષ્યે કહ્યું કે કાલે સવારે ધર્મે

---

૧ આ સ્તુતિરૂપ કાવ્ય તેજ આ પુસ્તકમાં પરિશિષ્ટરૂપે આપેલું શારદાસ્તોત્ર હોય એમ સંભવતું નથી, કેમકે તેમાં તો તેર શ્લોકો છે. વળી તેને પ્રકાશમાં ન લાવવા સારૂ તો સરસ્વતીએ બપ્પ-ભટ્ટિજીને પ્રાર્થના કરી હતી, એટલે તેની યાચનાનું ઉલંઘન કરી સૂરિજીએ તે સ્તોત્ર કોઇને મુખેથી કહી સંભળાવ્યું હોય કે તેને લખી લીધું હોય એમ માની શકાય તેમ નથી.

૨ અત્ર એ ઉમેરવું આવશ્યક સમજાય છે કે ધર્મ રાજા વાદાર્થે આવ્યા ત્યારે તેઓ પોતાના સેવક 'પરમાર'વંશી વાક્પતિરાજને સાથે લાવ્યા હતા.

અને આમ રાજાના સભાસદો હાજર થતાં તમારે એમ કહેવું કે મુખ-શૌચ કર્યા વિના સરસ્વતી પ્રસન્ન થતી નથી, વાસ્તે વાદીએ, પ્રતિવાદીએ, સભ્યોએ તેમજ સભાપતિએ પણ મુખ-શૌચ કરવો જોઇએ. આ પ્રમાણે કહ્યા બાદ તેઓ મુખ-શૌચ કરશે એટલે અમારી તમે સંપૂર્ણ ભક્તિ કરી એમ અમે માનીશું. વાક્પતિએ આ વાત સ્વીકારી એટલે તે શિષ્યે ઉપાશ્રયે જઇને ગુરૂજીને સર્વ વૃત્તાન્ત કહી સંભળાવ્યું.

સવાર પડતાં વાદ-સ્થલમાં સભાસદો આવવા લાગ્યા. બન્ને રાજાઓ તેમજ વાદી અને પ્રતિવાદી પણ ત્યાં આવી પહોંચ્યા. એટલે વાક્પતિએ તેમને મુખ-શૌચ કરવાનું કહ્યું. તદનુસાર મુખ-શૌચ કરતાં વર્ધનકુંજરના મુખમાંથી ગુટિકા નીકળી પડી. તે બપ્પભટ્ટિજીના શિષ્યોએ લઇને સૂરિજીને આપી દીધી. ત્યાર બાદ વાદ-વિવાદ ચાલતાં વર્ધનકુંજર હારી ગયો અને સૂરિજીનો જય થયો. તેથી બન્ને પક્ષ તરફથી સૂરિજીને વાદિકુંજર-કેસરીનું બિરૂદ આપવામાં આવ્યું.

આ તરફ સત્ય પ્રતિજ્ઞાવાળો ધર્મ રાજા આમ રાજાને સમાંગ રાજ્ય આપવા લાગ્યો. તે આમે ગ્રહણ કર્યું. એટલે સૂરિજીએ આમને કહ્યું કે એ રાજ્ય ધર્મ રાજાને પાછું આપો, કેમકે તેમ કરવું તમને શોભાસ્પદ છે. તેમના વચનાનુસાર આમે તેમ કર્યું. ત્યાર પછી સૌ સૌને સ્થાનકે જવા લાગ્યા. સૂરિજી વર્ધનકુંજરને ભેટ્યા અને તેને તેમજ આમ રાજાને પણ સાથે લઇને તેઓ ગોપગિરિમાં મહાવીર પ્રભુની પ્રતિમાનું વંદન કરવા ગયા. ત્યાં સૂરિજીએ "शान्तो वेषः शमसुखफली" ઇત્યાદિ [1]કાવ્યવડે તેમની સ્તુતિ કરી. ત્યાર બાદ તેણે વર્ધનકુંજરને પ્રતિબોધ પમાડી જૈન ધર્મી બનાવ્યો.

એક દિવસે વર્ધનકુંજરે બપ્પભટ્ટિજીને રાતના પ્રત્યેક પ્રહરે (ત્રણ ત્રણ કલાકે) एको गोत्रे (૪।૧।૯૩), सर्वस्य द्वे (૮।૧।૧), स्त्री पुंवच्च (૧।૨।૬૬) અને वृद्धो यूना (૧।૨।૬૫) એમ ચાર ચાર અક્ષરવાળી ચાર સમસ્યાઓ પૂછી. તેનો સૂરિજીએ ઝટ જવાબ આપ્યો કે—

"एको गोत्रे स भवति पुमान् यः कुटुम्बं बिभर्ति.
सर्वस्य द्वे सुगतिकुगती पूर्वजन्मानुबद्धे ।
स्त्री पुंवच्च प्रभवति यदा तद्धि गेहं विनष्टं
वृद्धो यूना सह परिचयात् त्यज्यते कामिनीभिः ॥"—મન્દાક્રાન્તા

અર્થાત્ ગોત્રમાં તે એક પુરૂષ છે કે જે કુટુમ્બનું પૂરૂં કરે છે. દરેક જીવને પૂર્વ જન્મમાં (આયુષ્ય કર્મ) બાંધ્યા મુજબની સુગતિ અને કુગતિ (સંભવે) છે. જે ગૃહમાં સ્ત્રી પુરૂષની

1 આ પુસ્તકના પરિશિષ્ટમાં આપેલા શ્રીબપ્પભટ્ટિચરિત્રમાં તેના કર્તાએ કરેલા ઉલ્લેખ મુજબ આ કાવ્યનું તેમના સમય સુધી સંઘમાં પઠન થતું હતું. અત્યારે આ કાવ્યનું અસ્તિત્વ હોવા વિષે શંકા રહે છે. કેટલેક સ્થલે મેં એ બાબત તપાસ કરાવી, પરંતુ એ કાવ્યની પ્રતિ મેળવવા હું ભાગ્યશાળી થયો નથી.
2-5 આ ચારે પાણિનીય વ્યાકરણનાં સૂત્રો છે. 6 'सुगतिकुगती' इत्यपि पाठः ।

જેમ સ્વામી બને છે, તે ગૃહ નાશ પામે છે. યુવતિઓને યુવક સાથે પરિચય થવાથી તેઓ વૃદ્ધને તજી દે છે.

અન્યદા સૂરિજીએ જૈન તેમજ જૈનેતર દર્શનોમાંનાં સુભાષિતો દ્વારા રાજાને પ્રતિબોધ પમાડ્યો અને તેની પાસે મદિરા, માંસ, જુગાર, વેશ્યા, શિકાર, ચોરી અને પરસ્ત્રીગમન એ સાત વ્યસનોનો નિયમ લેવડાવ્યો. વિશેષમાં તેની પાસે શ્રાવકના [1]અગ્યાર વ્રતો પણ ગ્રહણ કરાવ્યાં. અતિથિસંવિભાગ નામના બારમા વ્રતનો પ્રથમ અને અન્તિમ તીર્થંકરના શાસનમાંના નૃપતિઓને [2]નિષેધ હોવાથી આમ રાજા પાસે તે વ્રત ગ્રહણ કરાવ્યું નહિ.

એક દિવસ **વર્ધનકુંજરે ધર્મ** રાજાને ગદ્ગદ્ સ્વરે કહ્યું કે શ્રીબપ્પભટ્ટિસૂરિએ મને હરાવ્યો તે કંઇ મને સાલતું નથી, કેમકે તેઓ તો **સરસ્વતી**ના અવતારરૂપ છે; પરંતુ મને ખેદ તો એ થાય છે કે તમારા સેવક **વાક્પતિ** દ્વારા તેમણે મારી ગુટિકા હરાવી લીધી.

આ પ્રમાણે કહી તેણે પોક મૂકી. રાજાએ તેને આશ્વાસન આપતાં કહ્યું કે **વાક્પતિ** અમારો જૂનો સેવક છે. વળી તેણે અનેક સ્થલે યુદ્ધમાં જય પ્રાપ્ત કરી પ્રતિષ્ઠા મેળવેલી છે તેમજ તે પ્રબન્ધ-કર્તા કવિ છે. આથી તેનો પરાભવ કરવો યોગ્ય નથી. એનો આટલો અપરાધ ક્ષમા કરવો. આ સાંભળીને તે બૌદ્ધ મૌન રહ્યો.

સમય જતાં એક દિવસ **લક્ષણાવતી** નગરીની સમીપમાં રહેતા **યશોધર્મ** રાજાએ **ધર્મ** રાજાની **લક્ષણાવતી** નગરી ઉપર ચડાઇ કરી અને યુદ્ધમાં તેને મારી નાખ્યો. વળી **વાક્પતિને** પણ તેણે કેદ કર્યો. કેદખાનામાં રહીને **વાક્પતિ**એ 'ગૌડવધ' એ નામનું પ્રાકૃત ભાષામાં એક કાવ્ય રચ્યું અને તે તેણે **યશોધર્મ**ને બતાવ્યું. એ જોઇને તે પ્રસન્ન થયો અને તેને કારાગૃહમાંથી મુક્ત કર્યો, કેમકે એ તો સુપ્રસિદ્ધ વાત છે કે "विद्वान् सर्वत्र पूज्यते" (અર્થાત્ વિદ્વાન્ સર્વત્ર પૂજાય છે). કેદખાનામાંથી છૂટ્યા બાદ **વાક્પતિ** બપ્પભટ્ટિજીની પાસે ગયો.

સૂરિજી અને **વાક્પતિ** એ બંને વચ્ચે આજે કંઇ નવીન મિત્રતા થઇ હતી નહિ, પરંતુ જુની મિત્રતા આજે વિશેષ ગાઢ બની. **વાક્પતિ**એ **મહામહવિજય** (?) નામનું એક મહાકાવ્ય પ્રાકૃત ભાષામાં રચ્યું અને તે **આમ** રાજાને બતાવ્યું. તેથી ખુશી થઇને રાજાએ તેને એક લાખ સોનૈયા આપ્યા.

---

૧ આ અગ્યાર વ્રતો નીચે મુજબ છેઃ—

(૧) સ્થૂલ પ્રાણાતિપાતવિરમણ, (૨) સ્થૂલ મૃષાવાદવિરમણ, (૩) સ્થૂલ અદત્તાદાનવિરમણ, (૪) સ્થૂલ મૈથુનવિરમણ, (૫) પરિગ્રહ-પરિમાણ, (૬) દિગ્-વ્રત, (૭) ભોગોપભોગપરિમાણ, (૮) અનર્થદંડવિરમણ, (૯) સામાયિક, (૧૦) દેશાવકાશિક અને (૧૧) પૌષધ.

આમાં અતિથિસંવિભાગ વ્રત ઉમેરતાં એ શ્રાવકોનાં બાર વ્રતો બને છે. એનું વર્ણન ઉપાસકદશાંગ નામના આગમમાં પણ આપ્યું છે.

૨ આ વાત વિચારણીય છે, કેમકે શ્રીહેમચન્દ્રાચાર્યે કુમારપાલ રાજાને બારે વ્રતો ગ્રહણ કરાવ્યાં હતાં.

એક દિવસ આમ રાજાએ સભામાં બેઠેલા બપ્પભટ્ટિસૂરિજીને પૂછ્યું કે આપના જેવા વિદ્વાન્ અને તપસ્વી તો સ્વર્ગમાં પણ મળવા મુશ્કેલ છે, તો પછી આ ભૂમંડળની તો વાતજ શી કરવી? પરંતુ આપની સાથે અલ્પાંશે પણ બરાબરી કરી શકે એવો કોઇ અત્યારે આ પૃથ્વી ઉપર છે? આનો પ્રત્યુત્તર આપતાં સૂરિજીએ કહ્યું કે પૂર્વે તો અનેક પ્રભાવશાળી વિદ્વાનો થઇ ગયા છે અને તેઓ તો એક પદના સો, હજાર અને લાખ અર્થો પણ કરી શકતા હતા. અત્યારે પણ અનેક પ્રખર પણ્ડિતો છે કે જેની ચરણની રેણુસમાન પણ હું નથી. નન્નસૂરિ અને ગોવિન્દસૂરિ એ બે મારા ગુરૂભાઇ મારા કરતાં પણ ચઢિયાતા છે. આ સાંભળીને રાજાએ જવાબ આપ્યો કે જોકે મને આપના વચનમાં શ્રદ્ધા છે, છતાં પણ કૌતુકની ખાતર તેની તપાસ કરીશ.

આ પ્રમાણે કહીને રાજા રૂપ બદલીને ગુર્જર દેશમાં તે સૂરિઓ પાસે ગયો. ત્યાં તેણે **નન્નસૂરિને વાત્સ્યાયને** રચેલા કામ–શાસ્ત્રનું વ્યાખ્યાન કરતા જોયા. આથી તેને ખેદ થયો અને તે વિચારવા લાગ્યો કે હું ભોગી હોવા છતાં આવા રાગ–ભાવો જાણતો નથી, તો પછી આ ત્યાગી તો કેમજ જાણે? વાસ્તે જરૂરજ આ સૂરિ બ્રહ્મચર્યનું પાલન કરતા નહિ હોય. માટે આવા અબ્રહ્મચારીને પ્રણામ કરવાથી શું? આમ વિચારી તે રાજા પાછો ગોપ–ગિરિ આવ્યો. આમના આગમનની ખબર પડતાં અહો! આજે ઘણે દિવસે દેખાયા એમ કહેતા સૂરિજી તેની પાસે આવ્યા, પરંતુ આમે તેમનો સત્કાર કર્યો નહિ.

આ પ્રમાણે કેટલોક સમય વ્યતીત થતાં સૂરિજીએ આમને કહ્યું કે તું પહેલાં જેવો ભક્ત હતો, તેવો અત્યારે નથી તેનું શું કારણ છે? આમે જવાબ આપ્યો કે આપ જેવા પણ જ્યારે કુપાત્રની પ્રશંસા કરો છો, તો પછી કહેવુંજ શું? આપે પ્રશંસા કરેલા એવા નન્નસૂરિ તો કામ–શાસ્ત્ર ઉપર વ્યાખ્યાનો આપે છે અને વળી તેઓ તપશ્ચર્યા પણ કરતા નથી. લોહ–પ્રસ્તર જેવા તેઓ ડૂબશે અને અન્યને ડૂબાવશે.

આ સાંભળીને સૂરિજી મ્લાન વદને ઉપાશ્રયે આવ્યા અને તેમણે નન્નસૂરિ અને ગોવિન્દસૂરિની પાસે બે સાધુઓને મોકલ્યા અને કહાવ્યું કે આમ આપને પ્રણામ કર્યા વિના પાછો ફર્યો છે અને આપની નિન્દા કરે છે, તેથી આપે એવું કોઇ કાર્ય કરવું જોઇએ કે જેથી તે આપનો કે અન્ય સાધુનો પણ અનાદર કરે નહિ.

આ સાધુઓ પાસેથી આ પ્રમાણેની સર્વ હકીકત જાણીને નન્નસૂરિજી અને ગોવિન્દ-સૂરિજી એ બંને આમ રાજા પાસે આવવા તૈયાર થયા. ગુટિકા વડે રૂપ–પરાવર્તન કરીને નટનો વેષ ધારણ કરી તેઓ ગોપગિરિ આવ્યા અને તેમણે 'શ્રીઋષભધ્વજપ્રબંધ' નામનો નવીન નાટક રચ્યો. આમ રાજા પાસેથી આ નાટક ભજવી બતાવવાની રજા મળતાં તેઓએ આ નાટક આમ રાજા તેમજ અન્ય રસજ્ઞ સભાસદો સમક્ષ ભજવવાનો પ્રારંભ કર્યો. એમ કરતાં ભરત અને બાહુબલિના યુદ્ધનો પ્રસંગ આવ્યો. આ વખતે તેમણે વ્યૂહ–રચના,

શસ્ત્રનો ચળકાટ, વીર-વર્ણના, ભટ્ટનો કોલાહળ ઇત્યાદિ અભિનયો પૂર્વક અપૂર્વ રસ જમાવ્યો. આથી તો આમ રાજા તેમજ તેના સુભટો એકદમ તરવાર ખેંચી 'મારો' 'મારો' કરતા ઊભા થઇ ગયા.

આ સમયે બન્ને આચાર્યોએ પોતાનું અસલ રૂપ પ્રકટ કર્યું અને રાજાને કહ્યું કે આ તો નાટક છે, કથા-યુદ્ધ છે. આથી સર્વે શરમિંદા પડી ગયા. ત્યાર પછી તેમણે રાજાને ઠપકો આપતાં કહ્યું કે તમારી માન્યતા મુજબ અમે શૃંગારના અનુભવી છીએ, પરંતુ શું સાથે સાથે અમે યુદ્ધના પણ અનુભવી છીએ? અમે તો સાફ કહીએ છીએ કે જેમ શસ્ત્ર દેખીને હરણ કંપે, તેમ અમે ધ્રુજીએ છીએ; વળી અમે તો બાલ્યાવસ્થાથી વ્રત ગ્રહણ કર્યું છે એટલે અમે તો શસ્ત્રથી વધારે બીએ છીએ. પરંતુ હે રાજન્! સરસ્વતી દેવીની સહાયથી ગમે તે રસનું અમે એવી અપૂર્વ રીતે વર્ણન કરી શકીએ છીએ કે જાણે તે સાક્ષાત્ જીવતો હોય તેમ ભાસે.

આ બનાવથી રાજા આભો બની ગયો અને શરમનો માર્યો નીચું મુખ ઘાલીને ઊભો રહ્યો. તેણે બંને સૂરિજીની ક્ષમા યાચી અને બપ્પભટ્ટિજીને પણ પ્રણામ કર્યો. વિશેષમાં તેણે બંને સૂરિજીને કહ્યું કે મારા ગુરૂ બપ્પભટ્ટિજીએ જેવા આપને વિદ્વાન્ અને ચારિત્રવાન્ કહ્યા હતા તેવાજ આપ છો. ત્યાર પછી નન્નસૂરિજી અને ગોવિન્દસૂરિજી કેટલોક કાળ વીત્યા બાદ બપ્પભટ્ટિજીની રજા લઇને પાછા મોઢેરક ગામમાં ગયા.

એક વખત એવો પ્રસંગ બન્યો કે આમ રાજાની પાસે એક ગાનારાનું ટોળું આવ્યું અને તે ટોળામાંની એક સુંદરી મધુર સ્વરે ગાવા લાગી. આ સુંદરીનું રૂપ જોઇને તેમજ તેનો કિન્નરસમાન સ્વર સાંભળીને રાજા કામાતુર થઇ ગયો અને તે બોલી ઊઠ્યો કે—

"वक्त्रं पूर्णशशी सुधाऽधरलता दन्ता मणिश्रेणयः
कान्तिः श्रीर्गमनं गजः परिमलस्ते पारिजातद्रुमः ।
वाणी कामदुघा कटाक्षलहरी सा कालकूटच्छटा
तत् किं चन्द्रमुखि ! त्वदर्थममरैरामन्थि दुग्धोदधिः ? ॥"—શાર્દૂલ०

અર્થાત્ હે ચન્દ્રસમાન વદનવાળી વનિતા! તારૂં મુખ પૂર્ણિમાના ચન્દ્ર જેવું છે, તારી અધર-લતા અમૃતમય છે, તારા દાંત મણિની શ્રેણિઓ જેવા છે, તારી કાન્તિ લક્ષ્મીના જેવી છે, તારી ચાલ કુંજરને મળતી આવે છે (એટલે કે તું ગજગામિની છે), તારા શ્વાસનો ગંધ પારિજાતકના વૃક્ષ જેવો છે, તારી વાણી કામધેનુ જેવી (ફલદાયિકા) છે અને તારી કટાક્ષ-લહરી તો કાલકૂટ વિષની છટાસમાન છે. તો હે ચન્દ્ર-વદને! શું તારી ખાતર દેવોએ ક્ષીર-સમુદ્રનું મંથન કર્યું હતું વારૂ?

આ ઉપરાંત રાજાના મુખમાંથી એ ઉદ્ગારો પણ નીકળી ગયા કે—

"जन्मस्थानं न खलु विमलं वर्णनीयो न वर्णो
दूरे शोभा वपुषि निहिता पङ्कशङ्कां तनोति ।
विश्वप्रार्थ्यः सकलसुरभिद्रव्यगर्वापहारी
नो जानीमः परिमलगुणो कस्तु कस्तूरिकायाः ॥"—શિખરિણી

અર્થાત્ તારૂં જન્મ-સ્થાન ખરેખર નિર્મળ નથી તેમજ તારો વર્ણ પણ વર્ણન કરવા લાયક નથી. શોભા તો દૂર રહી, પરંતુ (ઉલટી) શરીર ઉપર લગાડેલી તું (કસ્તૂરી) કાદવની શંકાનો વિસ્તાર કરે છે. જગત્‌ને પ્રાર્થના કરવા લાયક તથા સમસ્ત સુગંધી પદાર્થોના ગર્વને દૂર કરનારો એવો કયો સુવાસરૂપી ગુણ કસ્તૂરીમાં છે તે અમે જાણતા નથી.

આ પ્રમાણે રાજાના ઉદ્ગાર સાંભળીને સૂરિજી વિચારવા લાગ્યા કે અહો મહાપુરૂષને પણ મતિ-વિપર્યાસ સંભવે છે. કહ્યું પણ છે કે—

"भस्त्रा काचन भूरिरन्ध्रविगलत्तत्तन्मलक्लेदिनी
सा संस्कारशतैः क्षणार्धमधुरां बाह्यामुपैति द्युतिम् ।
अन्तस्तत्त्वरसोर्मिधौतमतयोऽप्येतां तु कान्ताधियाऽऽ—
श्लिष्यन्ति स्तुवते नमन्ति च पुरः कस्यात्र पूत्कुर्महे ? ॥"—શાર્દૂલ૦

અર્થાત્ અનેક છિદ્રમાંથી ગળતા વિવિધ મળથી ખરડાયેલી એવી કોઇક ધમણ સેંકડો સંસ્કાર કરવાથી અર્ધ ક્ષણ સુધી મધુર (દેખાય) એવી બાહ્ય શોભા પામે છે એમ જાણનારા તેમજ આન્તરિક તત્ત્વ-રસના કલ્લોલો વડે જેમની બુદ્ધિ સ્વચ્છ બની છે એવા જનો પણ કાન્તાની બુદ્ધિથી તેનો આશ્લેષ કરે છે, તેની સ્તુતિ કરે છે અને તેને નમે છે, તો હવે અમારે કોની આગળ પોકાર કરવો?

સુંદરીનું ગાયન સમાપ્ત થતાં સભા વિસર્જન કરવામાં આવી. રાજાનું ચિત્ત તો તે સુંદરીમાંજ લાગી ગયું હતું, તેથી તે માતંગીની સાથે એકાંતમાં રહેવાને માટે તેણે ત્રણ દિવસમાં ગામ બહાર એક મહેલ બંધાવ્યો. સૂરિજીને આ વાતની ખબર પડતાં તેમને લાગ્યું કે આવું કુકર્મ કરવાથી તો આ આમ નૃપતિ નરકે જશે. મારા સમાગમમાં આવ્યા છતાં પણ આમ થાય તે ઠીક નહિ, વાસ્તે કોઇ પણ પ્રકારે મારે તે રાજાને પ્રતિબોધ પમાડવો જોઇએ. આ પ્રમાણે વિચાર કર્યા બાદ સૂરિજી રાત્રે તે મહેલ આગળ ગયા અને તેમણે તેના બારોટીઆ ઉપર નીચે મુજબનાં છ પદ્યો લખ્યાં:—

"शैत्यं नाम गुणस्तवैव भवति स्वाभाविकी स्वच्छता
किं ब्रूमः शुचितां भं(भ)जन्त्यशुचयस्त्वत्सङ्गतोऽन्ये यतः ।
किं चातः परमस्ति ते स्तुतिपदं त्वं जीवितं देहिनां
त्वं चेन्नीचपथेन गच्छसि पयः! कस्त्वां निरोद्धुं क्षमः ? ॥ १ ॥—શાર્દૂલ૦

सद्वृत्त ! सद्गुण ! महार्घ्य ! महार्ह ! कान्त !
कान्ताघनस्तनतटोचितचारुमूर्ते ! ।
आः पामरीकठिनकण्ठविलग्नभग्न !
हा हार ! हारितमहो भवता गुणित्वम् ॥ २ ॥—વસન્તતિલકા

मायंगीसत्तमणस–स्स मेइणी तह य भुज्जमाणस्स ।
आमिड(उज्ज ?)इ तुज्झ नाया–वलोक [य] को भट्ठधम्मस्स ? ॥ ३ ॥—આર્યા
उप्पहजायाइ असो–हई य फलपुप्फपत्तरहियाए ।
बोरीइ पयं दिंतो; भो भो पामर ! हसिज्जहसे ॥ ४ ॥—આર્યા
जीयं जलबिन्दुसमं, संपत्तीओ तरंगलोलाओ ।
सुमिणयसमं च पिम्मं, जं जाणसि तं करिज्जासि ॥ ५ ॥—આર્યા
लज्जिज्जइ जेण जणे, मइलिज्जइ निअकुलक्कमो जेण ।
कंठट्ठिएवि जीए, तं न कुलीणेहिं कायव्वं ॥ ६ ॥"—આર્યા

અર્થાત્—હે જળ ! શીતલતા ખરેખર તારો ગુણજ છે. વળી તારી સ્વચ્છતા સ્વાભાવિક છે. તારી નિર્મળતાને સારૂં અમે વધારે શું કહીએ ? કેમકે તારા સંગથી અન્ય (અપવિત્ર વસ્તુઓ) પણ પવિત્ર બને છે તેમજ વળી તું પ્રાણીઓનું જીવન છે એટલે એથી વધારે તારી શી સ્તુતિ હોઇ શકે ? આમ છતાં પણ જો તું નીચ માર્ગે જાય, તો પછી તને અટકાવવાને કોણ સમર્થ છે ?—૧

હે શ્રેષ્ઠ [2]વૃત્તવાળા ! હે ઉત્તમ [3]ગુણવાળા ! હે બહુ મૂલ્યવાળા ! હે અતિશય આદરણીય ! હે મનોહર ! હે પ્રિયાના પુષ્ટ પયોધરના તટને યોગ્ય એવી મનોહર આકૃતિવાળા ! અરે પામરીના કઠોર કણ્ઠ (ગળા)ને વળગવાથી ભગ્ન બનેલા એવા હે હાર ! તું તારૂં ગુણીપણું હારી ગયો.—૨

---

૧ છાયા—

मातङ्गीसक्तमनसो मेदिनीं तथा च भुञ्जमानस्य ।
आभ्रश्यते (आयुज्यते ?) तव न्यायावलोकः को भ्रष्टधर्मस्य ? ॥
उत्पथजाताया अशोभमानायाश्च फलपुष्पपत्ररहितायाः ।
बदर्याः पदं ददानो भो भो पामर ! हसिष्यसे ॥
जीवितं जलबिन्दुसमं, सम्पत्तयस्तरङ्गलोलाः ।
स्वप्नसमं च प्रेम यज्जानासि तथा कुरु ॥
लज्यते येन जने मलिनीक्रियते निजकुलक्रमो येन ।
कण्ठस्थितेऽपि जीवे तन्न कुलीनैः कर्तव्यम् ॥

૨ વૃત્તના આચરણ અને ગોળ એમ બે અર્થો થાય છે.
૩ ગુણનો બીજો અર્થ દોરી (દવરક) પણ થાય છે.

પૃથ્વીને ભોગવનારા (હોઇ કરીને) માતંગીને વિષે આસક્ત ચિત્તવાળા (બનેલા અને એથી કરીને) ભ્રષ્ટ ધર્મવાળા (થયેલા એવા) તારા ન્યાય-દર્શનનું આ કેવું આચરણ છે?—૩

ઉન્માર્ગમાં ઉત્પન્ન થયેલી, શોભા વિનાની તથા ફળ, ફુલ અને પત્રથી રહિત એવી બોરડીના ઉપર પદને અર્પણ કરતો (અર્થાત્ ચરણ મૂકતો) હે પામર! તું હસાય છે.—૪

જીવિત જળના બિન્દુ જેવું છે, સંપત્તિઓ (જળના) કલ્લોલ જેવી ચપળ છે અને સ્નેહ સ્વપ્ન જેવો છે. વાસ્તે તું જેમ જાણે છે તેમ કર.—૫

જે (કુકર્મ) કરવાથી લોકમાં શરમાવું પડે છે અને વળી જેને લીધે પોતાના કુળનો ક્રમ મલિન થાય છે, તે કાર્ય તો કંઠે પ્રાણ આવે તો પણ કુલીનોએ કરવું નહિ.—૬

સવારના પહોરમાં આમ રાજા ગામ બહાર મહેલ જોવા ગયો. ત્યાં તેણે આ પદ્યો જોયાં; તે તેણે વાંચ્યાં અને વિચાર્યાં. વિચાર કરતાં અક્ષર તથા કવિત્વ ઉપરથી માલૂમ પડ્યું કે ખરેખર બપ્પભટ્ટિજીએજ આ લખેલાં હોવાં જોઇએ. અહો તેમની મારા ઉપર કેવી કૃપા છે! હું કેવું કુકર્મ કરવાને તૈયાર થઇ ગયો છું. અરેરે મારા જીવિતને ધિક્કાર છે. હું ક્યાં જાઉં? શું કરૂં? ગુરૂજીને શું મુખ બતાવું? શું તપ આચરૂં કે તીર્થ સેવું? કૂવે પડું કે શસ્ત્રથી આપઘાત કરૂં? ના, ના, મને ઠીક યાદ આવ્યું. લોક સમક્ષ પાપ પ્રકટ કરી કાષ્ઠભક્ષણ કરૂં. આ પ્રમાણે ટળવળતા તે રાજાએ પોતાના સેવકોને અગ્નિ પ્રજ્વલિત કરવા આજ્ઞા કરી. આ વાતની પ્રધાનોએ સૂરિજીને ખબર આપી એટલે તેઓ ત્યાં આવ્યા. આમ રાજા જેવો અગ્નિમાં પ્રવેશ કરવા જાય છે કે તેવોજ સૂરિજીએ તેનો હાથ પકડી તેને રોક્યો અને તેઓ કહેવા લાગ્યા કે આપઘાત કરવાથી શું ફાયદો છે? વળી મનથી બાંધેલું પાપ તો મનથીજ નાશ પામે છે.

પ્રભાવક-ચરિત્રમાં આ સંબંધમાં નીચે મુજબની હકીકત નજરે પડે છે. સૂરિજીએ અગ્નિમાં પડવાને તૈયાર થયેલા રાજાને કહ્યું કે પાપનું પ્રાયશ્ચિત્ત પણ છે. આ સંબંધમાં તારી ઇચ્છા હોય, તો તું સ્માર્ત બ્રાહ્મણોને બોલાવીને પૂછી જો.

રાજાએ તાબડતોબ બ્રાહ્મણો બોલાવ્યા અને પોતાના પાપનું શું પ્રાયશ્ચિત્ત છે તે પૂછ્યું. ત્યારે તેમણે કહ્યું કે—

> "आयःपुत्तलिकां वह्नि-ध्मातां तद्वर्णरूपिणीम् ।
> आश्लिष्यन् मुच्यते सद्यः, पापाच्चाण्डालीसम्भवात् ॥"—અનુષ્ટુપ્

કહેવાની મતલબ એ છે કે લોઢાની પુતળીને અગ્નિમાં તપાવીને તેના જેવી લાલચોળ કર્યા બાદ તેને આલિંગન કરે, તો ચાણ્ડાલીથી ઉત્પન્ન થયેલા પાપથી સત્વર મુક્ત થવાય છે.

આ પ્રમાણે પ્રાયશ્ચિત્ત લેવા રાજા તૈયાર થઇ ગયો એટલે સૂરિજીએ તેને કહ્યું કે હે રાજન્! તેં તો સંકલ્પમાત્રથી પાપ કર્યું છે, તેં કંઇ શરીર વડે તેવું નીચ કર્મ કર્યું નથી એટલે

માત્ર પશ્ચાત્તાપ કરવાથી તે પાપ નષ્ટ થઈ જશે;' વાસ્તે નકામો આ દેહનો શા સારૂ અંત લાવવા તું તૈયાર થઇ ગયો છે? હવે તું દીર્ઘ કાળ પર્યંત જૈન ધર્મ પાળ અને તેમ કરીને તું તારા આત્માનું કલ્યાણ કર. રાજાએ આ વાત અંગીકાર કરી. આ પ્રમાણે શ્રીબપ્પ-ભટ્ટિએ રાજાને કુકર્મ કરતાં તેમજ આત્મહત્યા કરતાં અટકાવ્યો.

આ પછી કેટલોક કાળ વીત્યા બાદ વાક્પતિરાજ મથુરા ગયો અને ત્યાં તે શ્રીપાત ત્રિદંડી થઇ રહ્યો. એ વાત રાજાએ લોક પાસેથી જાણીને સૂરિજીને કહ્યું કે આપે મને પણ શ્રાવક બનાવ્યો, આપની વાણી પણ દિવ્ય છે અને આપની શક્તિ પણ અપરિમિત છે. પરંતુ એ બધું હું ત્યારેજ સાચું માનું કે જ્યારે આપ વાક્પતિને જૈન બનાવો. સૂરિજીએ ઉત્તર આપ્યો કે હું અત્યારે એવી પ્રતિજ્ઞા લઉં છું કે જ્યારે હું એને મારો શિષ્ય (શ્વેતામ્બર) બનાવું, ત્યારેજ મારી વિદ્યા સાચી; વાસ્તે વાક્પતિ ક્યાં છે તે મને કહે. રાજાએ કહ્યું કે તે મથુરામાં છે.

પછી આમ રાજાના કેટલાક આપ્ત મનુષ્યોને સાથે લઇને સૂરિજી મથુરા જવા નીકળ્યા. ત્યાં પહોંચ્યા બાદ તેમણે વરાહમિહિરના મંદિરમાં ધ્યાનસ્થ અવસ્થામાં વાક્પતિને જોયો. તેની પાછળ ઊભા રહીને સૂરિજીએ ઊંચે સ્વરે નીચે મુજબનો આશીર્વાદ દેવો શરૂ કર્યો:—

"सन्ध्यां यत् प्रणिपत्य लोकपुरतो बद्धाञ्जलिर्याचसे
 धत्से यच्च परां विलज्ज ! शिरसा तच्चापि सोढं मया ।
श्रीर्जाताऽमृत(म्बुधि)मन्थनाद् यदि हरेः कस्माद् विषं भक्षितं?
 मा स्त्रीलम्पट ! मां स्पृशेत्यभिहितो गौर्या हरः पातु वः ॥१॥—શાર્દૂલ૦

एकं ध्याननिमीलनान्मुकुलितं चक्षुर्द्वितीयं पुनः
 पार्वत्या विपुले नितम्बफलके शृङ्गारभारालसम् ।
अन्यद् दूरविकृष्टकामदहनक्रोधानलोद्दीपितं
 शम्भोर्भिन्नरसं समाधिसमये नेत्रत्रयं पातु वः ॥ २ ॥—શાર્દૂલ૦

रामो नाम बभूव हुं तदबला सीतेति हुं तां पितु-
 र्वाचा पञ्चवटीवने विचरतस्तस्याहरद् रावणः ।
निद्रार्थं जननीकथामिति हरेर्हुंकारिणः शृण्वतः
 पूर्वं सस्तुरवन्तु कोपकुटिलभ्रूभङ्गुरा दृष्टयः ॥ ३ ॥—શાર્દૂલ૦

उत्तिष्ठन्त्या रतान्ते भरमुरगपतौ पाणिनैकेन कृत्वा
 धृत्वा चान्येन वासो विगलितकवरीभारमंसे वहन्त्याः ।
सद्यस्तत्कायकान्तिद्विगुणितसुरतप्रीतिना शौरिणा वः
 शय्यामालिङ्ग्य नीतं वपुरलसलसद्बाहु लक्ष्म्याः पुनातु ॥ ४ ॥"—સ્રગ્ધરા

---

૧ સરખાવો—
 "मनसा मानसं कर्म, वचसा वाचिकं तथा ।
 कायेन कायिकं कर्म, निस्तरन्ति मनीषिणः ॥"

૨ इदं काव्यं निशानारायणलेखलेख० सुभाषितरत्नभाण्डागारे ।

અર્થાત્—લોકોના દેખતાં તું સંધ્યાને હાથ જોડી નમન કરી તેની તું યાચના કરે છે. વળી હે બેશરમ! (ગંગા રૂપી) બીજી સ્રીને તું મસ્તક ઉપર ધારણ કરે છે તે પણ મેં સહન કર્યું. પરંતુ જો સમુદ્ર મન્થનથી હરિને લક્ષ્મી મળી, તો તેં ઝેર કેમ ખાધું? માટે હે સ્રીલંપટ! તું મને સ્પર્શ કરીશ નહિ એમ જેને ગૌરી (પાર્વતી)એ કહ્યું તે હર (મહાદેવ) તમારૂં રક્ષણ કરો.—૧

જેનું એક લોચન ધ્યાનમાં (લીન થયેલું હોવાથી) મીચાયેલું છે, બીજું લોચન પાર્વતીના મોટા નિતમ્બ ઉપર શૃંગાર (રસના) ભારથી નમી પડેલું છે અને ત્રીજું લોચન દૂરથી (ધનુષ્ય) ચડાવતા કંદર્પને બાળવાને કોપાગ્નિથી પ્રજ્વલિત બન્યું છે, એવા સમાધિ વખતે શંભુ (મહાદેવ)ના ભિન્ન રસવાળાં ત્રણે લોચનો તમારૂં પરિપાલન કરો.—૨

એક હતો રામ. હું. તેને સીતા (નામની) પત્ની હતી. હું. તેના પિતાના વચનથી તે પંચવટી વનમાં વિચરતો હતો તેવામાં તેની સ્રીને રાવણ હરી ગયો. હું. નિદ્રાર્થે આ પ્રમાણેની જનની–કથાને હુંકારપૂર્વક શ્રવણ કરતા હરિની પૂર્વ સ્મરણ થવાથી કોપથી કુટિલ બનેલ ભમર વડે ભંગુર થયેલી દૃષ્ટિઓ તમારૂં પાલન કરો.—૩

રતાન્તે એક હાથે શેષ(નાગ)ના ઉપર ભાર મૂકીને (એટલે કે વિષય–સેવન પછી થાકી જવાથી શેષ નાગના ઉપર એક હાથ ટેકવીને) અને બીજે હાથે વસ્ર લઇને ઊઠતી એવી તેમજ છુટી ગયેલા અંબોડાના ભારને ખભા ઉપર વહન કરતી એવી તથા જેની કાયાની કાન્તિને જોતાંજ જેનામાં સુરત–સ્નેહ બમણો ઉત્પન્ન થયો છે એવા વિષ્ણુએ જેને આલિંગન કરી ફરી શય્યામાં સુવાડી, તે લક્ષ્મીનું આળસથી કાંઇક મન્દ પડી ગયેલા હાથવાળું શરીર તમને પવિત્ર કરો.—૪

આ પ્રમાણે તેઓ ઘણું બોલ્યા એટલે વાક્પતિ ધ્યાન મૂકીને તેમની સંમુખ આવી કહેવા લાગ્યો કે હે બપ્પભટ્ટિ મિત્ર! તમે મારી સમક્ષ શૃંગાર અને રૌદ્ર રસથી યુક્ત એવો પદ્ય–પાઠ કેમ કરો છો? સૂરિજીએ ઉત્તર આપ્યો કે તમે સાંખ્ય છો; તેમાં વળી કેટલાક સાંખ્યો ઈશ્વરને માનતા નથી, જ્યારે કેટલાક ઈશ્વરને માને છે; પરંતુ તે સર્વેને ૨૫ તત્ત્વો સંમત છે. આ બધું ધ્યાનમાં લઇને અમે તમારી આગળ તમારા ઇષ્ટ દેવની સ્તુતિ કરીએ છીએ, કેમકે જેને જેવી રૂચિ હોય તેની આગળ સમયજ્ઞે તે પ્રમાણે કહેવું. વાક્પતિએ કહ્યું કે એ વાત બરાબર છે, પરંતુ હું તો મોક્ષનો અર્થી છું. વિશેષમાં મારૂં મરણ પાસે આવેલું જાણી બ્રહ્મ–ધ્યાનમાં લીન થવા હું અહીં આવ્યો છું.

સૂરિજીએ આ સાંભળીને કહ્યું કે શું રૂદ્ર પ્રમુખ દેવો મુક્તિ–દાતા નથી? જો તેઓ મુક્તિ–દાતા હોય, તો પછી આ પ્રમાણે તું ધ્યાન–મુક્ત થઇ ખિન્ન કેમ થાય છે? અને જો તેઓ તેવા નથી એમ માનતો હો, તો તેમને મૂકીને મુક્તિને આપનારાની સેવા કેમ [illegible] નથી?

વાક્‌પતિએ કહ્યું કે તેઓ મુક્તિ-દાતા નથી, પરંતુ મુક્તિ અર્પણ કરવામાં કયા દેવ સમર્થ છે તેની મને ખબર નથી. બપ્પભટ્ટિજીએ કહ્યું કે તેવા દેવ તો જિનજ છે, કેમકે દેવનું નીચે મુજબનું લક્ષણ તેમનામાંજ ઘટી શકે છેઃ—

"अर्हन् सर्वार्थवेदी यदुकुलतिलकः केशवः शङ्करो वा
विभ्रद् गौरीं शरीरे दधदनवरतं पद्मजन्माऽक्षसूत्रम् ।
बुद्धो वाऽलं कृपालुः प्रकटितभवनो भास्करः पावको वा
रागाद्यैर्यो न दोषैः कलुपितहृदयस्तं नमस्यामि देवम् ॥ १ ॥—સ્રગ્ધરા

यत्र तत्र समये यथा तथा
योऽसि सोऽस्यभिधया यया तया ।
वीतदोपकलुपः स चेद् भवा-
नेक एव भगवन्! नमोऽस्तु ते ॥ २ ॥—[1]રથોદ્ધતા

मदेन मानेन मनोभवेन
क्रोधेन लोभेन च संमदेन ।
पराजितानां प्रसभं सुराणां
वृथैव साम्राज्यरुजा परेपाम् ॥ ३ ॥—ઉપજાતિ

—અયોગવ્યવચ્છેદિકા દ્વાત્રિંશિકા, શ્લો૦ ૨૫

[2]जं दिट्ठी करुणातरंगियपुडा एयस्स सोम्मं मुहं
आयारो पसमायरो परियरो सन्तो पसन्ना तणू ।
तं मन्ने जरजम्ममच्चुहरणो देवाहिदेवो जिणो
देवाणं अवराण दीसइ जओ नेयं सरूवं जए ॥ ४ ॥"—શાર્દૂલ૦

અર્થાત્‌—જેનું હૃદય રાગાદિક દોષોથી મલિન થયેલું નથી, તે દેવને હું નમસ્કાર કરૂં છું. પછી ભલે તે દેવ સર્વ પદાર્થને જાણનારા અરિહંત હો કે યદુ વંશને વિષે તિલકસમાન

---

१ रात्परैर्नरलौ रथोद्धता ।

૨ છાયા—

यद् दृष्टिः करुणातरङ्गितपुटा एतस्य सौम्यं मुखम्
आचारः प्रशमाकरः परिकरः शान्तः प्रसन्ना तनुः ।
तद् मन्ये जराजन्ममृत्युहरणो देवाधिदेवो जिनो
देवानामपरेषां दृश्यते यतो नैतद् स्वरूपं जगति ॥

૩ સરખાવો—

यद् दृष्टिः करुणातरङ्गलहरी चैतस्य सौम्यं मुखं
आचारः प्रशमाकरः परिकरः शान्तः प्रसन्ना तनुः ।
तन्मन्येऽखिलजन्ममृत्युहरणो देवाधिदेवो जिनो
देवेष्वन्यतरेषु राजति यतो नेदं स्वरूपं क्षितौ ॥

—जैनधर्मवरस्तोत्रे

કે તું પૂર્વ ભવમાં તાપસ હતો અને તેં કાલિંજર નામના ગિરિ પાસે આવેલા શાલ વૃક્ષની નીચે એકાંતર ઉપવાસ કરવા વડે દોઢસો વર્ષ પર્યંત તપશ્ચર્યા કરી હતી. આયુષ્ય પૂર્ણ થતાં તું રાજા થયો છે. આ વાતની જો તારે પ્રતીતિ કરવી હોય, તો હજી તે વૃક્ષની નીચે તારી જટા લટકે છે તે મંગાવી જો. રાજાએ જટા મંગાવી. તે આવતાં રાજાને પ્રતીતિ થઇ. આથી તે ઉમંગભેર શુદ્ધ અંતઃકરણપૂર્વક જૈન ધર્મ પાળવા લાગ્યો.

એક વાર મહેલની ઉપર ફરતાં ફરતાં આમ રાજાએ એક ઘરમાં ભિક્ષા માટે મુનિને જતા જોયા. તેમાં એક કામિની હતી. તેણે કામાર્ત થઇ પરબ્રહ્મમાં એક ચિત્તવાળા એવા આ મુનિની સાથે ક્રીડા કરવાની ઇચ્છાથી દ્વાર બંધ કર્યાં; પરંતુ મુનિએ તેનો સ્વીકાર કરવા ના પાડી, ત્યારે દ્વાર પકડી રાખીને તેણે તેને લાત મારી. તેમ થતાં કાકતાલીય ન્યાયથી કે અંધવર્તિકા ન્યાયથી તેનું નૂપુર (ઝાંઝર) તે મુનિના ચરણમાં પેસી ગયું. તે જોઇ રાજાએ સૂરિજીને નીચે મુજબની સમસ્યા કહીઃ—

"कामाउराएऽज्ज वरंगणाए,अब्भत्थिओ जुव्वणगव्वियाए"[1]

અર્થાત્ કામને વશ થયેલી તેમજ યૌવનને લીધે ગર્વિષ્ઠ બનેલી તે સુન્દર સુન્દરીએ તેની પ્રાર્થના કરી.

સૂરિજીએ તે સમસ્યા પૂર્ણ કરતાં કહ્યું કે—

"न मन्निय तेण जिइंदिएणं, सनेउरो पव्वइअस्स पाओ ॥ १ ॥"[2]—ઉપજાતિ

અર્થાત્ તે જિતેન્દ્રિયે માન્યું નહિ; તે દીક્ષા લીધેલાનો પગ નૂપુરથી યુક્ત થયો છે.

એક વાર કોઇ [3]પ્રોષિત-ભર્તૃકાના ગૃહમાં ભિક્ષા માટે કોઇ ભિક્ષુક દાખલ થયો. પેલી સ્ત્રી ભિક્ષુને પારણું કરાવવા માટે અન્ન લાવી; પરંતુ તે ભિક્ષુની દૃષ્ટિ તે સુન્દરીની નાભિ ઉપર સ્થિર થઇ ગઇ, જ્યારે તે સ્ત્રીની દૃષ્ટિ તે ભિક્ષુકના મુખ-કમલ ઉપર લાગી રહી. એટલામાં કાગડાઓ તે અન્ન ખાઇ ગયા. આ બધું દૃશ્ય રાજાએ મહેલ ઉપરથી જોયું અને તે સંબંધમાં તેણે સૂરિજીને નીચે મુજબની સમસ્યા કહી સંભળાવી—

"भिक्खायरो पिच्छइ नाहिमंडलं सावि तस्स मुहकमलं"[4]

અર્થાત્ ભિક્ષુક તે સ્ત્રીનું નાભિ-મણ્ડલ જુએ છે અને તે (સ્ત્રી) પણ તેનું મુખ-કમલ જુએ છે. સૂરિજીએ કહ્યું કે—

---

૧ છાયા—

कामातुरयाऽद्य वराङ्गनयाऽभ्यर्थितो यौवनगर्वितया ।

૨ છાયા—

न मतं तेन जितेन्द्रियेण, सनूपुरः प्रव्रजितस्य पादः ॥

૩ જેનો પતિ પરદેશ ગયો છે એવી સ્ત્રી

૪ છાયા—

भिक्षाचरः पश्यति नाभिमण्डलं साऽपि तस्य मुखकमलम् ।

"दुण्हंपि कन्नालं चडुयंपि काया विलुंपंति ॥ १ ॥"[1]

અર્થાત્ બંનેના કપાળ અને કડછીને કાગડાઓ બગાડે છે.

આ સાંભળીને આમ રાજા અચંબો પામી ગયો અને વિચારવા લાગ્યો કે ખરેખર આ સર્વજ્ઞપુત્રજ છે.

એક દિવસ ચિત્રકળામાં અતિશય પ્રવીણ એવો એક ચિતારો રાજા પાસે આવ્યો. તેણે વિવિધ ચિત્રો આલેખ્યાં, પરંતુ રાજાએ તે તરફ લક્ષ્ય આપ્યું નહિ. આથી તેણે આખરે મહાવીરસ્વામીનાં ચાર ચિત્રો કાઢીને સૂરિજીને બતાવ્યાં. સૂરિજીએ તેની કળાની પ્રશંસા કરી એટલે રાજાએ તેને એક લાખ ટંક આપ્યા. પછીથી તેણે આ ચાર ચિત્રોને મોઢેરકમાં, અણહિલ્લપુરમાં, ગોપગિરિમાં અને સતારક નામના પુરમાં મોકલી આપ્યાં. ત્યાં તેણે પ્રતિષ્ઠા તથા પ્રભાવના પણ કરાવી અને વળી બીજાં પણ ઘણાં બિંબ કરાવ્યાં.

કાલાન્તરે આમ રાજાને ત્યાં સુલક્ષણી પુત્રનો જન્મ થયો. રાજાએ તેનો મહોત્સવ કર્યો અને તેનું દુન્દુક એવું નામ પાડ્યું. આ પણ યુવાન થતાં તેના પિતાની જેમ સર્વ ગુણો પ્રાપ્ત કરી સારી પ્રસિદ્ધિ પામ્યો. એક વખત આમ ભૂપાલે સમુદ્રસેન રાજાના રાજગિરિ નામના દુર્ગ (કિલ્લા)ને રૂંધ્યો. અપરિમિત સૈન્ય, કુદ્દાલકાદિક સામગ્રી, ભૈરવાદિ યન્ત્ર-ભેદો વિગેરે ઉપાયો રાજાએ અજમાવી જોયા, પરંતુ તે દુર્ગ તે સર કરી શક્યો નહિ. આથી ખેદ પામીને તે રાજાએ સૂરિજીને પૂછ્યું કે આ ગગનસ્પર્શી દુર્ગ હું ક્યારે જીતી શકીશ? સૂરિજીએ કહ્યું કે તારા પુત્ર દુન્દુકનો પુત્ર ભોજ આ દુર્ગને દૃષ્ટિમાત્રથી ચૂર્ણ કરી નાખશે; બાકી તેમાં બીજાનું કંઇ વળવાનું નથી. આથી આમ રાજા ત્યાં બાર વર્ષ સુધી પડાવ નાખીને રહ્યો. તેવામાં દુન્દુકને ઘેર પુત્ર જન્મ્યો અને તેનું ભોજ એવું નામ પાડવામાં આવ્યું. તેનો જન્મ થતાંજ તેને નાના પલંગમાં સુવાડી દુર્ગ આગળ લાવવામાં આવ્યો. તેની આ દુર્ગ તરફ દૃષ્ટિ પડતાં એના કકડે કકડા થઇ ગયા. સમુદ્રસેન રાજા ધર્મ-દ્વારથી બહાર નીકળી ગયો. આમ રાજાએ તે દુર્ગ હાથ કર્યો, પરંતુ તેણે પ્રજાને કોઇ પણ રીતે પીડા કરી નહિ; કેમકે જૈન રાજર્ષિઓ દયાળુ હોય છે.

રાત્રિ સમયે ત્યાંના અધિષ્ઠાયક વ્યન્તરે આમ રાજાને કહ્યું કે હે રાજન્! જો તમે અહિંઆ રહેશો, તો હું તમારા લોકોને હણી નાખીશ. આમે પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે લોકોને હણવાથી તમને શો લાભ છે? જો તમારી હણવાની ઇચ્છા હોય, તો તમે મનેજ હણો. આ પ્રમાણેની રાજાની નિર્ભયતા જોઇને વ્યન્તર ઘણો ખુશી થયો અને જે ઇચ્છા હોય

---

[1] છાયા—

द्वयोरपि कपालं चाटुकं च काका विलुम्पन्ति ॥

તે માગો એમ તેણે રાજાને કહ્યું. રાજાએ જવાબ આપ્યો કે મારે કોઇ વાતની ખોટ નથી, પરંતુ મારૂં મૃત્યુ ક્યારે થશે તે તમે કહો. ત્યારે વ્યંતરે કહ્યું કે આજથી ૭ મહિના પછી મકારથી શરૂ થતા નામવાળા ગામમાં તમારૂં મૃત્યુ થશે અને તે સમયે તમને જળમાંથી ધુમાડો નીકળતો જણાશે એ જાણજો; માટે હવે તમે પારલૌકિક સાધના કરો. એમ કહીને તે વ્યંતર ચાલ્યો ગયો.

સવાર પડતાં રાજા સૂરિજી પાસે આવ્યો એટલે તેમણે તેને કહ્યું કે વ્યંતરે તને જે વાત કહી છે તે સાચી છે, વાસ્તે તું પરલોક ગમનમાં સહાયભૂત એવું ધર્મરૂપી ભાથુ ગ્રહણ કરવા તૈયાર થા. સૂરિજીને રાત્રિ સંબંધી હકીકત ખબર પડી ગઇ એ જાણીને રાજા આશ્ચર્યાંકિત થયો, પરંતુ સાથે સાથે તેને એ વિચાર પણ આવ્યો કે સૂર્ય તેજસ્વી, ચન્દ્ર આનન્દદાયક, ગંગાજળ પવિત્ર અને જૈન જ્ઞાની હોય, એમાં શી નવાઇ ?

બે દિવસ પછી પ્રસંગ મળતાં સૂરિજીએ રાજાની પાસે શ્રીનેમિનાથની સ્તુતિરૂપ નીચે મુજબનો આશીર્વાદ કહ્યો—

" लावण्यामृतसारसारणिसमा सा भोगभूः स्नेहला
सा लक्ष्मीः स नवोद्गमस्तरुणिमा सा द्वारिका तज्जलम् ।
ते गोविन्द-शिवा-समुद्रविजयप्रायाः प्रियाः प्रेरका
यो जीवेषु कृपानिधिर्व्यधित नोद्वाहः स नेमिः श्रिये ॥ १ ॥"—શાર્દૂલ૦

અર્થાત્ લાવણ્યરૂપ અમૃતના સારની સારણિ સમાન એવી તે સ્નેહવતી ભોગ-પુત્રી (રાજીમતી), તે લક્ષ્મી, તે નવીન ઉદયવાળું યૌવન, તે દ્વારિકા, તે જળ, તે ગોવિન્દ (કૃષ્ણ), શિવા (રાણી) અને સમુદ્રવિજય (રાજા) પ્રમુખ પ્રિય જનો જેના પ્રેરક હતા અને જે જીવોને વિષે કરૂણાનિધિ હતા એવા જે નેમિ(નાથે) વિવાહ ન કર્યો, તે (તમને) કલ્યાણને માટે થાઓ.—

તથા વળી—

" मग्नैः कुटुम्बजम्बाले, यैर्मिथ्याकार्यजर्जरैः ।
नोज्जयन्ते नतो नेमि-स्ते चेज्जीवन्ति के मृताः ? ॥ २ ॥"—અનુષ્ટુપ

અર્થાત્ મિથ્યા કાર્યમાં જર્જરિત બનેલા અને કુટુંબરૂપી કાદવમાં મગ્ન થયેલા એવા જે જનો નેમિ(નાથ)ને ઉજ્જયન્ત (રૈવત) ગિરિ ઉપર નમ્યા નહિ, તેમને જો જીવતા ગણવામાં આવે, તો પછી મુએલા કોણ કહેવાય ?

આ પ્રમાણેનો રૈવત ગિરિનો સૂરિએ અપૂર્વ મહિમા કહ્યો. તે સાંભળીને રાજા ભૂમિ ઉપર પગ ઠોકીને કમર કસીને ઊભો થઇ ગયો અને તેણે એવી પ્રતિજ્ઞા લીધી કે રૈવત ગિરિ ઉપર નેમિનાથના દર્શન કર્યા વિના હું ભોજન કરનાર નથી. લોકોએ તેને ઘણો

વાર્યો અને કહ્યું કે આપ નરમ પ્રકૃતિવાળા છો અને આ પર્વત તો ઘણો દૂર છે, વાસ્તે ખોટી ખેંચતાણ ન કરો. પરંતુ તે રાજા પોતાની પ્રતિજ્ઞામાં મક્કમ રહ્યો. સૂરિજીને સાથે લઇને સૈન્ય સહિત તે **રૈવત** ગિરિ જવા નીકળ્યો.

પ્રયાણ કરતો કરતો **આમ** રાજા **સ્તમ્ભન** તીર્થે આવી પહોંચ્યો એટલામાં તો ક્ષુધાથી તે એવો પીડિત થઇ ગયો કે તેના પ્રાણ પણ સંશયમાં આવી ગયા; પરંતુ તે પ્રતિજ્ઞાથી ચળ્યો નહિ. લોકો ભયભીત બની ગયા અને સૂરિજી પણ ખેદ પામ્યા. તેમણે **કૂષ્માણ્ડી** (અંબિકા) દેવીને મંત્ર-બળથી સાક્ષાત્ બોલાવી અને કહ્યું કે એવું કરો કે આ રાજા ભોજન કરે અને જીવે. તદનુસાર તે દેવી મસ્તક ઉપર એક બિંબને ધારણ કરી ગગન-માર્ગે થઇને રાજા પાસે આવી અને બોલી કે હે વત્સ ! હું અંબિકા દેવી છું અને તારા સત્ત્વથી પ્રસન્ન થઇ છું. તેં મને ગગનથી આવતી જોઇ છે. મેં **રૈવત** ગિરિ ઉપરથી આ **નેમિનાથ**નું બિંબ આણ્યું છે. તેને તું વંદના કરી પારણું કર એટલે તારી પ્રતિજ્ઞા જળવાઇ રહેશે. સૂરિજીએ પણ એ વાતને ટેકો આપ્યો, તેથી રાજાએ ત્યાં ભોજન કર્યું અને પછીથી તે બિંબની ત્યાં સ્થાપના કરાવી. તે બિંબ સ્તમ્ભન તીર્થમાં **ઉજ્જયન્ત** નામે ઓળખાય છે.

ત્યાર બાદ આનન્દના વાદિત્ર વગડાવતો આમ રાજા **વિમળાચળ (શત્રુંજય ગિરિ)** ગયો અને **વૃષભધ્વજ (ઋષભદેવ)**ના દર્શન કરી પવિત્ર થયો. કાલાન્તરે તે **રૈવત** ગિરિ પહોંચ્યો તેવામાં તો તે તીર્થને દિગમ્બરોએ રૂંધી લીધું. દિગમ્બરોએ શ્વેતામ્બર સંઘને ત્યાં પ્રવેશ કરતાં અટકાવ્યો છે એવી ખબર **આમ** રાજાને મળતાં તે તેમની સાથે યુદ્ધ કરવા તૈયાર થઇ ગયો. તેવામાં દિગમ્બર સંપ્રદાયના અગ્યાર નૃપતિઓ પણ ત્યાં ભેગા થઇ ગયા. યુદ્ધ કરવા સજ્જ થયેલા બન્ને પક્ષોને સૂરિજીએ કહ્યું કે ધર્મ-કાર્યમાં યુદ્ધ કરવું તે ઉચિત નથી. તેમણે દિગમ્બરોને સમજાવ્યા કે સૌરાષ્ટ્રવાસી દિગમ્બર તેમજ શ્વેતામ્બર પક્ષની પાંચ સાત વર્ષની સો સો કન્યાઓ બોલાવી સભા બોલાવવી અને તેમાં જો બધી શ્વેતામ્બર કન્યાઓ

"उंजिन्तसेलसिहरे, दिक्खा नाणं निसीहिआ जस्स ।
तं धम्मचक्कवट्टिं, अरिट्ठनेमिं नमंसामि ॥ १ ॥"[1]–આર્યા

આ પ્રમાણેની ગાથા બોલે તો આ તીર્થ શ્વેતામ્બરોનું જાણવું, નહિ તો તે દિગમ્બરોનું છે એમ માનવું.

સભા મળતાં સમગ્ર શ્વેતામ્બરની કન્યાઓ ઉપલી ગાથા બોલી એટલે **અંબિકાએ** શ્વેતામ્બર સંઘના ઉપર પુષ્પ-વૃષ્ટિ કરી. (આ પ્રમાણે આ તીર્થ શ્વેતામ્બરોનું સિદ્ધ થયું અને વળી તે દિવસથી આ ગાથાનો ચૈત્યવંદનમાં સમાવેશ કરવામાં આવ્યો.) રાજાએ

---

૧ છાયા—

उज्जयन्तशैलशिखरे दीक्षा ज्ञानं नैषेधिकी यस्य ।
तं धर्मचक्रवर्तिनं अरिष्टनेमिं नमस्यामि ॥

ભક્તિપૂર્વક રૈવત ગિર ઉપર ચડી નેમિનાથને પ્રણામ કરી પોતાની પ્રતિજ્ઞા પૂર્ણ કરી. ત્યાંથી પોતાને નગરે આવતાં માર્ગમાં તેણે પિંડતારકમાં દામોદર હરિની મૂર્તિને, દ્વારકામાં શ્રીકૃષ્ણની મૂર્તિને અને સોમેશ્વર પુરમાં સોમનાથની મૂર્તિને પ્રણામ કર્યા.[1]

આ પ્રમાણે યાત્રા કરીને આમ રાજા સૂરિજી સાથે પોતાને નગરે પાછો આવ્યો. તેણે સંઘ-પૂજાદિ મહોત્સવો કર્યા. વિશેષમાં તેણે યોગ્ય સમયે દુન્દુકને રાજ્ય ઉપર બેસાડ્યો. કેટલોક કાળ વીત્યા પછી તેની રજા લઇ પ્રજા-વર્ગની ક્ષમા યાચી દેશને અનૃણી કરી તે સૂરિજીને સાથે લઇ હોડીમાં બેસી ગંગાને કાંઠે આવેલા માગધ તીર્થમાં જવા નીકળ્યો. ત્યાં તેણે જળમાંથી ધૂમાડો નીકળતો જોયો. વળી પોતે મકારથી શરૂ થતા મગધ નગર આગળ આવી પહોંચ્યો છે એ વાત તરફ પણ તેનું લક્ષ્ય ખેંચાતાં તેને વ્યન્તરનું વચન યાદ આવ્યું. પોતાનું મરણ સમીપ જાણીને તે ધર્મ-ધ્યાન કરવામાં તત્પર થઇ ગયો. સૂરિજીએ તેને તેમાં પ્રોત્સાહન આપ્યું એટલે આમ રાજાએ તેમની ક્ષમા યાચી અનશન વ્રત અંગીકાર કર્યું. અંતમાં પંચપરમેષ્ઠીનું ધ્યાન ધરતો સમાધિપૂર્વક મરણ પામીને તે દેવલોકમાં ઉત્પન્ન થયો. આ બનાવ વિ. સં. ૮૯૦માં ભાદ્રપદ (ભાદરવા)ની શુક્લ પંચમીને દિને બન્યો. આ વાતની નિમ્ન-લિખિત પદ્ય સાક્ષી પૂરે છેઃ—

"मा भूत् संवत्सरोऽसौ वसुशतनवतेर्मा च ऋक्षेषु चित्रा
धिग् मासं तं नभस्यं क्षयमपि स खलः शुक्लपक्षोऽपि यातु।
साङ्क्रान्तिर्या च सिंहे विशतु हुतभुजं पञ्चमी यातु शुक्रे
गङ्गातोयाग्निमध्ये त्रिदिवमुपगतो यत्र 'नागावलोकः' ॥"—સ્રગ્ધરા

આમ રાજાનું મરણ થવાથી સૂરિજીનાં નેત્રમાં પણ અશ્રુ આવ્યાં, કેમકે લાંબા સમયનો સ્નેહ દુર્જય છે. સેવકો પણ આક્રન્દ કરવા લાગ્યા કે હે શરણે આવેલાનું રક્ષણ કરવામાં વજ્રકુમાર! રાજ્ય સ્થાપન કરવામાં રામ! ઇન્દ્રિયોનો નિગ્રહ કરવામાં નળ! સત્ય વચન ઉચ્ચારવામાં યુધિષ્ઠિર! સુવર્ણનું દાન દેવામાં કર્ણ! શુદ્ધ જૈન તત્ત્વને અંગીકાર કર-

[1] સરખાવો—

"दामोदरहरिं तत्रा-भ्यर्च्यागात् पिण्डतारके।
तथा माधवदेवे च, शङ्खोद्धारे च तं स्थितम्॥
द्वारकायां ततः श्रीमान्, कृष्णमूर्तिं प्रणम्य च।
तत्र दानानि दत्वा श्री-सोमेश्वरपुरं ययौ॥
ततः श्रीसोमनाथस्य, हेमपूजापुरस्सरम्।
तल्लोकं प्रीणयामास, वासवो जीवनैरिव॥"

—પ્રભાવકચરિત્રાંતર્ગત શ્રીબપ્પભટ્ટિપ્રબંધ, શ્લો૦ ૭૦૬-૭૦૮.

વામાં શ્રેણિક! આચાર્યોની સેવા કરવામાં સમ્પ્રતિ! દેશને અનૃણી કરવામાં વિક્રમાદિત્ય! વીર-વિદ્યાનો ઉપયોગ કરવામાં સાતવાહન! અમને તજીને તમે ક્યાં ગયા? એક વાર અમને દર્શન દો, એકલા મૂકીને ન જાઓ.

આ પ્રમાણે વિલાપ કરતા સેવકોને સૂરિજીએ બોધ આપતાં કહ્યું કે ખરેખર દુષ્ટ દૈવે

"आलब्धा कामधेनुः सरसकिसलयश्चान्दनश्चूर्णितो हा
छिन्नो मन्दारशाखी फलकुसुमभृतः खण्डितः कल्पवृक्षः ।
दग्धः कर्पूरखण्डो घनहतिदलिता मेघमाणिक्यमाला
भिन्नः कुम्भः सुधायाः कमलकुवलयैः केलिहोमः कृतोऽयम् ॥ १ ॥"–સ્રગ્ધરા

(અર્થાત્) કામધેનુનો હોમ કર્યો, સરસ પલ્લવવાળા ચન્દન વૃક્ષને ચૂર્ણ કર્યું, ફળ અને પુષ્પોથી પરિપૂર્ણ મન્દાર વૃક્ષને છેદી નાખ્યું, કલ્પવૃક્ષ ખણ્ડિત કર્યું, કર્પૂરના ખણ્ડને બાળી નાખ્યો, મેઘરૂપી માણિક્ય-માલાને ઘનના પ્રહાર વડે દળી નાખી, અમૃતના કુમ્ભને ભાંગી નાખ્યો તેમજ કમળોના સમૂહ વડે કેલિ-હોમ કર્યો.—૧

તથાપિ તમે શોક ન કરો, કેમકે જુઓ—

"पूर्वाह्ने प्रतिबोध्य पङ्कजवनान्युत्सृज्य नैशं तमः
कृत्वा चन्द्रमसं प्रकाशरहितं निस्तेजसं तेजसा ।
मध्याह्ने सरितां जलं मसृमरैरापीय दीप्तैः करैः
सायाह्ने रविरस्तमेति विवशः किं नाम शोच्यं भवेत्? ॥ १ ॥"–શાર્દૂલ૦

અર્થાત્ સવારે રાત્રિના અંધકારને દૂર કરી, કમલ-વનોને વિકસિત કરી, પ્રકાશ વિનાના (બનેલા એવા) ચન્દ્રને (પોતાના) તેજ વડે નિસ્તેજ કરી, મધ્યાહ્ને પ્રસરણશીલ તેમજ પ્રકાશિત કરો (કિરણો) વડે નદીઓનાં જળનું પાન કરીને સૂર્ય સાંજના પરવશ થઇ અસ્ત પામે છે; તો હવે શોક શાનો કરવો?—૧

આ પ્રમાણે ઉપદેશ આપી લોકનો શોક મૂકાવીને તેમની સાથે સૂરિજી ગોપ-ગિરિ આવ્યા. આમ નૃપતિના નન્દન દુન્દુકને પિતાના શોકથી મુક્તાફળ જેવાં અશ્રુ પાડતો, હિમથી મ્લાન થઇ ગયેલા કમળ જેવા મુખને ધારણ કરતો તેમજ ચિંતાથી ચિત્તમાં સંતપ્ત થતો જોઇને સૂરિજીએ તેને કહ્યું કે હે રાજન્! તું આટલો બધો શોક કેમ કરે છે? તારા પિતાશ્રી તો ધર્માદિક ચાર વર્ગને સાધીને કૃતકૃત્ય થઇ ગયા છે. વળી કીર્તિરૂપ દેહ વડે તો યાવચ્ચન્દ્રદિવાકરૌ જીવતાજ છે; કેમકે ઉપકારી પુરૂષની પુણ્ય-લક્ષ્મી અને કીર્તિ-લક્ષ્મી એમ બે પ્રિયાઓ છે. તેમાંની પહેલી તેની સાથે જાય છે, જ્યારે બીજી અહીંજ રહે છે. બીજાઓ પણ આમ રાજા જેવાજ થજો.

આ પ્રમાણે કહીને સૂરિજીએ દુન્દુકને શાંત કર્યો. દુન્દુક ધીમે ધીમે ઉત્તમ શ્રાવક થયો અને ત્રિવર્ગને સાધવા લાગ્યો.

એ પ્રમાણે સમય વ્યતીત થતાં એક દિવસ દુન્દુક ચતુષ્પથમાં (ચૌટામાં) ફરવા નીકળ્યો. ત્યાં તેણે ઉદાર રૂપવાળી, યુવકરૂપી મૃગને સપડાવવામાં જાળ જેવી અને મદન અને માયાની મૂર્તિરૂપ એવી કણ્ટિકા નામની ગણિકાને જોઇ. એથી તે મોહિત થઇ ગયો અને તેણે તેને રણવાસમાં બેસાડી. આ ગણિકાએ દુન્દુકને ધીરે ધીરે એવો વશ કરી લીધો કે તે તેને પૂછ્યા વિના પાણી પણ પીતો નહિ. કામણગારાં વચનોથી તેણે જેમ હિમ વૃક્ષને ખાઇ જાય તેમ સમગ્ર રાજ્યને ખાવા માંડયું. ગણિકાને આધીન બનેલો રાજા પોતાની પદ્મા રાણીને તેમજ અન્ય કુલશીલસંપન્ન રાણીઓને પણ તૃણવત્ ગણવા લાગ્યો.

એક દિવસે કલાકેલિ નામના જ્યોતિષીએ રાત્રે એકાન્તમાં રાજાને કહ્યું કે તમારો પુત્ર ભોજ મહાભાગ્યશાળી થશે, પરંતુ તે તમને મારીને રાજ્ય ઉપર બેસશે. આ સાંભળીને વજ્રપાતથી હણાયો હોય તેમ તે રાજા મૌન રહ્યો. તેણે તે જ્યોતિષીને રજા આપી.

જ્યોતિષીને વિદાય કરી રાજા કણ્ટિકા પાસે ગયો. રાજાને ચિંતાતુર જોઇને તેણે કહ્યું કે હે દેવ! આજે આપનું વદન-કમલ કેમ કરમાઇ ગયું છે? રાજાએ પ્રત્યુત્તર આપ્યો કે શું કરૂં? દૈવજ કોપ પામ્યો છે. જ્ઞાનીએ કહ્યું કે મારા પુત્રને હાથે મારૂં મરણ છે અને એ વાત ખોટી પડે તેમ નથી. કણ્ટિકાએ જવાબ આપ્યો કે એમાં શી ચિન્તા કરવી? પુત્રને મારી નાખો. જે રાજ્ય-લુબ્ધ હોય તે પુત્રને પણ ગણતા નથી. વળી આવો પુત્ર તે પુત્ર નહિ પણ શત્રુ કહેવાય. આથી દુન્દુક પોતાના પુત્રનો ઘાટ ઘડવા તૈયાર થઇ ગયો. ભોજની માતા પદ્માની એક દાસી થાંભલા પછાડી સંતાઇને ઊભી હતી તેના સાંભળવામાં આ વાત આવી. તેણે જઇને પોતાની સ્વામિનીને તે વાત નિવેદન કરી. પુત્રના વધની વાત સાંભળતાં પદ્મા ગભરાઇ ગઇ.

પુત્ર-વધની રાજા યોજના કરતો હતો તેવામાં પાટલીપુરમાં જેણે સ્વયંવર-મણ્ડપ આરંભ્યો હતો અને જે સ્નેહ-પૂર્ણ, ધર્મિષ્ઠ તેમજ શૂરવીર હતો એવા પોતાના ભાઇ ઉપર પદ્મા રાણીએ છૂપો પત્ર મોકલ્યો. તેમાં તેણે એમ લખ્યું હતું કે રાજા ક્રોધે ભરાયો છે અને તેથી તે તમારા ભાણેજનો જાન લેવા તૈયાર થઇ ગયો છે, વાસ્તે તમે અહીં આવી એને લઇ જાઓ. જીવની પેઠે તમે એને જાળવજો, નહિ તો હું છતે પુત્રે પુત્ર વિનાની બની જઇશ.

આ પ્રમાણેનો પત્ર મળતાં ભોજનો મામો પોતાના બનેવી દુન્દુકના નગરમાં આવી તેને નમસ્કાર કરી પોતાને ત્યાં સ્વયંવર-મહોત્સવ છે એમ કહી ભોજને લઇ ગયો. પોતાના નગરમાં રાખીને ભણાવી ગણાવીને તેણે તેને શસ્ત્ર-વિદ્યામાં પણ કુશળ બનાવ્યો.

એમ કરતાં ભોજ મોસાળ (માતૃશાલ)માં રહીને લગભગ પાંચ વર્ષનો થયો. ત્યારે કણ્ટિકાએ દુન્દુકને કહ્યું કે તમારો પુત્રરૂપ શત્રુ મોસાળમાં વૃદ્ધિ પામે છે. નખ-[1]છેદ્યને પરશુ-છેદ્ય ન થવા દો. એને અહીં લાવીને છાનામાના યમરાજને સ્વાધીન કરો. રાજાએ તેની વાત અંગીકાર કરી અને ભોજને તેના મામા પાસેથી બોલાવી લાવવા દૂતો મોકલ્યા. ભોજના મામાએ તે દૂતોને કહ્યું કે હું તમારા રાજાનો મનોભાવ જાણું છું, માટે મારા ભાણેજને હું મોકલનાર નથી. ક્ષત્રિયનો એ ઉત્તમ ધર્મ છે કે શરણાગતનું રક્ષણ કરવું; વળી આ તો મારો ભાણેજ છે, તો પછી તેમાં શું કહેવું ? તેમ છતાં બળ વાપરવાની તમારા રાજાની મરજી હોય, તો તમે તેને કહેજો કે તે સત્વર આવે. હું પણ બનેવીને મારૂં બળ બતાવીશ.

આ પ્રમાણેની વાતચિત થયા બાદ દૂતો દુન્દુક પાસે પાછા આવ્યા અને રાજાને સર્વ વાત કહી. આથી તેને બહુ ગુસ્સો ચડ્યો, પરંતુ તે કંઇ કરી શક્યો નહિ. ભોજ પણ પોતાના પિતાના આશયથી વાકેફગાર હોવાથી તે જાતે પણ ત્યાં જવા તૈયાર થયો નહિ. આથી દુન્દુકે બપ્પભટ્ટિજીને ભોજને બોલાવી લાવવા કહ્યું. સૂરિજીએ અનિચ્છાએ તે વાત કબૂલ કરી અને કેટલાક માણસોને સાથે લઇને તેઓ પાટલીપુર જવા નીકળ્યા. અર્ધ માર્ગે ગયા બાદ સૂરિજીએ જ્ઞાન-દૃષ્ટિપૂર્વક વિચાર કર્યો કે જો હું ભોજને સમજાવીને લાવીશ, તો તેનો પિતા તેને જરૂર મારી નાખશે અને જો તેને નહિ લાવીશ તો એ રાજા મને મારી નાખશે. વાસ્તે આ તો એક તરફ દુસ્તર કિનારો અને એક તરફ વાઘ એવો યોગ આવ્યો. વળી મારૂં હવે આયુષ્ય પણ પૂર્ણ થવા આવ્યું છે, ફક્ત બે દિવસ બાકી છે; વાસ્તે મારે અનશન ગ્રહણ કરવું એજ કલ્યાણકારી છે.

આ પ્રમાણેનો નિશ્ચય કરી તેમણે પોતાની સાથે રહેલા યતિઓને કહ્યું કે [2]નન્નસૂરિ અને ગોવિન્દસૂરિ પ્રતિ હિતકારી વચન બોલજો, શ્રાવકોને મિથ્યા દુષ્કૃત (મિચ્છામિ દુક્કડં) કહેજો, પરસ્પર અમત્સરતા રાખજો, શુદ્ધ ક્રિયા પાળજો, બાલ-વૃદ્ધનું પાલન કરજો; અમે તમારા નથી, તમે અમારા નથી, આ સર્વ સંબંધ કૃત્રિમ છે.

આ પ્રમાણે ઉપદેશ આપી ત્રિભુવનને પૂજનીય એવા તીર્થંકરનું, અષ્ટકર્મના બન્ધનથી મુક્ત એવા સિદ્ધનું, ગૌતમ પ્રમુખ મુનિવરનું અને સર્વજ્ઞભાષિત જૈન ધર્મનું મન, વચન અને કાયાથી શરણ અંગીકાર કરી પાંચ મહાવ્રતને અને છઠ્ઠા રાત્રિભોજનના નિયમને અંગે જે વિરાધના થઇ હોય તેનું મિથ્યા દુષ્કૃત હોજો એમ કહીને બેઠા બેઠા અદીનપણે સમાધિપૂર્વક તેઓએ કાળ કર્યો.

---

૧ છેદી શકાય તેવો. ૨ ધર્મવિધિના કર્તા નન્નસૂરિ તે આ નહિ.

શ્રીવિક્રમાદિત્ય પછી ૮૦૦ વર્ષે ભાદ્રપદ શુક્લ તૃતીયાને રવિવારે હસ્ત નક્ષત્રમાં જન્મેલા અને ૭ વર્ષની ઉમ્મરે દીક્ષા લઇ અગ્યાર વર્ષની નાની વયમાં સૂરિ-પદથી અલંકૃત થયેલા સૂરિજી આ પ્રમાણે ૯૫ વર્ષની ઉમ્મરે શ્રાવણ શુક્લ અષ્ટમીને દિને સ્વાતિ નક્ષત્રમાં કાળ કરી ઈશાન દેવલોકમાં દેવપણે ઉત્પન્ન થયા.

આ વાતની સરસ્વતી દેવીએ મોઢેરક ગામમાં જઇને નન્નસૂરિજીને તત્કાળ ખબર આપી. આથી તેમને ઘણો શોક થયો અને તેઓ બોલી ઊઠયા કે—

"शास्त्रज्ञाः सुवचोऽन्विता बहुजनस्याधारतामागताः
सद्वृत्ताः स्वपरोपकारनिरता दाक्षिण्यरत्नाकराः ।
सर्वस्याभिमता गुणैः परिवृता भूमण्डनाः सज्जना
धातः ! किं न कृतास्त्वया गतधिया कल्पान्तदीर्घायुषः ? ॥ १ ॥"—શાર્દૂલ૦

અર્થાત્ શાસ્ત્રોના જાણકાર, સુન્દર વચનોથી અલંકૃત, ઘણા મનુષ્યોના આધારભૂત, શુદ્ધ ચારિત્રવાળા, સ્વ-પર ઉપર ઉપકાર કરવામાં તત્પર, દાક્ષિણ્યના સમુદ્ર, સર્વને વલ્લભ, ગુણોથી યુક્ત તથા પૃથ્વીના ભૂષણરૂપ એવા સજ્જનોને હે વિધાતા! તેં મૂઢમતિએ કલ્પાન્ત પર્યંત દીર્ઘાયુષ્યવાળા કેમ ન કર્યા ?

સૂરિજીની સાથે આવેલા મનુષ્યોએ જઇને દુન્દુકને સૂરિજીના દેહોત્સર્ગની વાત કહી. આથી તેને બહુ ખેદ થયો. ભોજને પણ પોતાની ખાતર સૂરિજીએ પ્રાણ અર્પણ કર્યા એ વાતની ખબર પડતાં વજ્રાઘાત કરતાં પણ વિશેષ આઘાત થયો.

આ પ્રમાણે જોકે અત્ર શ્રીબપ્પભટ્ટિસૂરિજીનું જીવન-વૃત્તાન્ત પૂર્ણ થાય છે, પરંતુ ચાલુ હકીકત અધુરી રહેતી હોવાથી તે નીચે મુજબ આપવામાં આવે છે.

એક વાર આમ રાજાનો એક માળી વિદેશમાં ફરતો ફરતો પાટલીપુરમાં ભોજ રાજા પાસે આવી પહોંચ્યો. તેણે કહ્યું કે મેં સદ્ગુરૂ પાસેથી માતુલિંગી વિદ્યા પ્રાપ્ત કરી છે. એનાથી અભિમન્ત્રણ કરીને માતુલિંગ (બીજોરા) કોઇને માર્યા હોય, તો તે મરી જાય. આપ તે વિદ્યા લો. ભોજે તે વિદ્યા લીધી અને તેની ખાતરી કરી જોઇ. માળીને દાનાદિકથી સંતોષી તેને રજા આપી ભોજે પોતાના મામાને વિદ્યા-શક્તિ બતાવી. આથી તે ખુશી થયો. તેણે ભોજને કહ્યું કે હવે તને આવી શક્તિ પ્રાપ્ત થઇ છે, તો પછી ભેટણા તરીકે માતુલિંગ લઇને તું તારા પિતા પાસે જા અને તેને મારીને રાજ્ય લઇ લે.

આ વાતને અંગીકાર કરી ભોજ ગોપગિરિ આવ્યો. તેણે રાજદ્વાર આગળ જઇ પ્રતિહારી દ્વારા પોતાના પિતાને કહાવ્યું કે આપ પૂજ્ય છો, હું બાળક છું; આપને હાથે મારૂં મરણ થાય કે મને રાજ્ય મળે એ બધું મારે મન સરખું છે. આ સાંભળીને રાજાને સંતોષ થયો. તેણે આવા વિનીત પુત્રને પોતાની પાસે આવવા રજા આપી. રાજા ગણિકા સાથે એકાસને

બેઠો હતો ત્યાં ભોજ માતુલિંગ લઇને આવ્યો અને તેણે પોતાના વિદ્યા-બળથી તે બંનેને મારી નાખ્યા. આથી તેની માતા પદ્મા તેમજ તેના મામા ખુશી થયા. પ્રજા-વર્ગ પણ આનન્દ પામ્યો.

એકદા ભોજ રાજાએ કૃતજ્ઞતાને લીધે નન્નસૂરિજીની પાસે એક વિનતિ-પત્ર આપીને મનુષ્યોને મોકલ્યા. આ પત્રમાં તેણે આ સૂરિજીને પોતાનું નગર પાવન કરવા વિજ્ઞપ્તિ કરી હતી. આ પત્ર વાંચીને ગોવિન્દસૂરિજીની રજા લઇ નન્નસૂરિજી ગોપગિરિ આવ્યા. રાજાએ સામા જઇ તેમનો અતિશય આદર-સત્કાર કર્યો. તેમને સિંહાસને બેસાડી તે તેમની આજ્ઞા-રૂપ થઇ રહ્યો. તેમના ઉપદેશાનુસાર તેણે અગ્યાર વ્રતો ગ્રહણ કર્યાં તેમજ શત્રુંજયાદિક તીર્થની યાત્રા કરી તથા આખી પૃથ્વીને જિન-ચૈત્યથી મણ્ડિત કરી. આ પ્રમાણે ધર્મનું પાલન કરતો ભોજ રાજા ગોપગિરિમાં રાજ કરવા લાગ્યો. આયુષ્ય પૂર્ણ થતાં પોતાનો યશસ્વી દેહ અહીં ત્યજી દઇ તે દેવલોક પામ્યો.

સૂરીશ્વરનો શિષ્ય-સમુદાય—

આ સૂરીશ્વરને કેટલા શિષ્યો હતા તે જાણવામાં આવ્યું નથી. પરંતુ વાક્પતિરાજ ઉપરાંત તેમને બીજા શિષ્યો હોવા જોઇએ એમ તેમના શ્રીરાજશેખરસૂરિએ રચેલા ચરિત્ર ઉપરથી તેમજ પ્રભાવકચરિત્ર (પૃ૦ ૧૭૯) ઉપરથી પણ જોઇ શકાયછે. વિશેષમાં તેમને વિનયચન્દ્ર નામના એક શિષ્ય હતા એમ જૈન ગ્રન્થાવલી (પૃ૦ ૩૧૫) ઉપરથી જોઇ શકાય છે. આ શિષ્યે કવિશિક્ષા નામનો ગ્રન્થ રચ્યો છે એવો ત્યાં ઉલ્લેખ છે.

કવીશ્વરની કૃતિઓ—

કવીશ્વર બપ્પભટ્ટિસૂરિજીએ કઇ કઇ ભાષામાં કયા કયા ગ્રન્થો રચ્યા છે એ પ્રશ્નના સંબંધમાં નિવેદન કરવાનું કે સંસ્કૃત ભાષા સિવાય અન્ય ભાષામાં તેમણે કોઇ ગ્રન્થ રચ્યો હોય એવો ઉલ્લેખ જોવામાં આવતો નથી. વિશેષમાં સંસ્કૃત ભાષામાં પણ આ ચતુર્વિંશતિકા નામનું કાવ્ય, ૧૩ શ્લોકપ્રમાણક સરસ્વતી-સ્તોત્ર અને શ્રીબપ્પભટ્ટિ-ચરિત્રમાં સૂચવ્યા મુજબ વીર-સ્તવ અને શાન્તિ-સ્તોત્ર તથા પ્રાસંગિક શ્લોકો ઉપરાંત તેમની કોઇ અન્ય કૃતિ જાણવામાં આવી નથી. છતાં પણ એ ભૂલવા જેવું નથી કે તેમની મળી આવતી પ્રથમ કૃતિ ઉપરથી પણ તે એક પ્રભાવશાળી કવિરાજ હતા એ સ્પષ્ટ રીતે જોઇ શકાય છે.

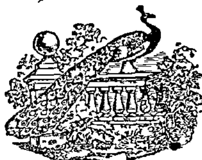
કવીશ્વર સંબંધી ઉલ્લેખ—

કવીશ્વર શ્રીબપ્પભટ્ટિસૂરિના સંબંધમાં વિલાસવઈ કહા (વિલાસવતી કથા), આચાર-દિનકર (પત્રાંક ૨૭૦), ઉપદેશ-તરંગિણી ઇત્યાદિ ગ્રન્થોમાં ઉલ્લેખો છે. તેમાં વિલાસવતીમાં અન્તમાં જે ઉલ્લેખ છે તે નીચે મુજબ છે:—

"वीणिज्जमूलकूले कोडियगणविउलवइरसाहाए ।
विमलंमि य चंदकुले वंसंमि य सव्वकल्लाणे ॥ १ ॥

संताने रायसदसि हरिसिरिवप्पभ(ह)ट्टिसूरिस्स ।
जस्सभद्दसूरिगच्छे महुरादेसे सिरोहाए ॥ २ ॥"[1]

ઉપર નિવેદન કર્યા મુજબની હકીકત આપવા પૂર્વે સૂરિજીનું જીવન-ચરિત્ર પૂર્ણ થઇ ગયું છે, તો હવે પ્રજ્ઞારૂપી ગંગાનો વિસ્તાર કરનારા હિમાલય, સર્વ સામાચારીરૂપી સુન્દરીના સૌભાગ્યને વધારનારા મદન, રાજ-સભારૂપી કુમુદિનીને વિકસ્વર કરનારા ચન્દ્ર તથા સરસ્વતીના ધર્મ-પુત્ર તેમજ ભદ્રકીર્તિ, વાદિકુંજરકેસરી, બ્રહ્મચારી, ગજવર, રાજપૂજિત ઇત્યાદિ બિરૂદોથી વિખ્યાત એવા આ સૂરીશ્વરને પ્રણામ કરતો તેમજ તેમના અપૂર્વ જીવન-વૃત્તાન્તની રૂપરેખા આલેખવામાં જે ન્યૂનતા રહી ગઇ હોય તે બદલ સુજ્ઞ-સમૂહની ક્ષમા યાચતો હું આ પ્રકરણ પૂર્ણ કરૂં છું.

---

૧ છાયા—

वाणिज्यमूलकूले कौटिकगणविपुलवज्रशाखायाम् ।
विमले च चन्द्रकुले वंशे च सर्वकल्याणे ॥ १ ॥
सन्ताने राजसदसि हरिश्रीबप्पभट्टिसूरेः ।
यशोभद्रसूरिगच्छे मथुरादेशे शिरोज्ञाम् ॥ २ ॥

કાવ્ય–મીમાંસા

વસ્તુ—

આ ૯૬ પદ્યના કાવ્યના ચોવીસ વિભાગો પડી શકે છે, કેમકે તે મુખ્યત્વે કરીને ચોવીસ જિનેશ્વરોની સ્તુતિરૂપ છે અર્થાત્ આ કાવ્યમાં ચોવીસ [1]સ્તુતિ–કદમ્બકો છે. પ્રત્યેક કદમ્બકમાં અમુક એક જિનેશ્વરની, સમસ્ત જિનેશ્વરોની, આગમની અને શાસનાનુરાગી [2]દેવ–દેવીની એમ [3]ચારની સ્તુતિ કરવાના [4]નિયમને અનુસરીને આ કદમ્બકો રચાયાં છે.

આવાં કદમ્બકો પ્રતિક્રમણ કરતી વખતે અને ચૈત્યવન્દન–દેવવન્દન કરતી વેળાએ પણ બોલાય છે, વાસ્તે તેમજ તેનો આ પૂર્વે મેં તૈયાર કરેલી **સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકા** તેમજ **ચતુર્વિંશતિજિનાનન્દસ્તુતિ** સાથે પણ સંબંધ હોવાથી આ સંબંધમાં વિશેષ વિચાર કરવો અસ્થાને નહિ ગણાય.

સ્તુતિ–વિચાર—

'સ્તુતિ' શબ્દનો અર્થ પરમેશ્વર–તીર્થંકર આદિ સદ્ગુણસંપન્નોના સદ્ભૂત ગુણોનું કીર્તન કરવું એવો થાય છે. આને પ્રાકૃત ભાષામાં 'થુઇ' કહેવામાં આવે છે. આ સ્તુતિના બે ભેદ પાડી શકાય તેમ છે. ચૈત્યમાં પ્રભુની મૂર્ત્તિ સન્મુખ ઊભા રહીને ઓછામાં ઓછો એક શ્લોક બોલીને અને વધારેમાં વધારે ૧૦૮ શ્લોકો બોલીને તેમના ગુણ ગાવા તે એક પ્રકારની સ્તુતિ છે. એક શ્લોકની પણ સ્તુતિ કહી શકાય છે એ વાત વાદિવેતાલ શ્રીશાન્તિસૂરિએ રચેલી ઉત્તરાધ્યયનસૂત્ર (પત્રાંક ૫૮૧)ની ટીકામાંના નિમ્ન–લિખિત ઉલ્લેખ ઉપરથી જોઇ શકાય છે.

---

૧ પંચાશકમાં આને 'સ્તુતિયુગલ' તરીકે ઓળખાવેલ છે.

૨ જિન–ગૃહ રચવાના કાર્યમાં તેમજ જિનેશ્વરની પ્રતિમાની પ્રતિષ્ઠાદિકમાં અન્ય દેવોથી થતા ઉપસર્ગોને દૂર કરવામાં અને સમ્યગ્દૃષ્ટિ સંઘને સુખી કરવામાં તેમજ તેને શાન્તિ અર્પણ કરવામાં સાધર્મિક દેવ–દેવી સમર્થ છે, તેથી તેના સન્માનાર્થે તેની સ્તુતિ કરવામાં આવે છે; કેમકે જૈન શાસનમાં તો વાસ્તવિક રીતે અલ્પગુણી પણ પ્રશંસાને પાત્ર છે.

૩ સ્તુતિઓ ચાર છે એ વાતની શ્રીપ્રદ્યુમ્નસૂરિકૃત વિચારસાર–પ્રકરણની નીચે મુજબની ૯૯૨મી ગાથા સાક્ષી પૂરે છેઃ—

"अरिहंता सुय सिद्धा, तिन्नेव य हुंति वंदणिज्जाउ ।
जिण एग सव्व पवयण, वेयावच्चगर थुई चउरो ॥"
[अर्हन्तः श्रुतं सिद्धाश्च एव च भवन्ति वन्दनीयाः ।
जिन एकः सर्वे प्रवचनं वैयावृत्त्यकरः स्तुतयश्चतस्रः ॥]

૪ યોગશાસ્ત્ર, પંચાશક, ધર્મસંગ્રહ વિગેરે ગ્રન્થોમાં આ નિયમ આપેલો છે.

"एगदुगतिसिलोगा, (थुइओ) अन्नेसिं जाव हुंति सत्तेव ।
देविंदत्थवमाई, तेण परं थुत्तया हॊंति ॥"–આર્યા
[एकद्वित्रिश्लोकाः (स्तुतयः) अन्येषां यावद् भवन्ति सप्तैव ।
देवेन्द्रस्तवाद्यास्ततः परं स्तवा भवन्ति ॥]

આ ઉપરથી ગુણોત્કીર્તનના શ્લોકોની સંખ્યા જો સાતથી વધારે હોય તો તે 'સ્તવ' કહેવાય અને જો તે સંખ્યા ઓછામાં ઓછી એકની અને વધારેમાં વધારે સાતની હોય તો તે 'સ્તુતિ' કહેવાય એમ જોઇ શકાય છે.

વધારેમાં વધારે સ્તવમાં ૧૦૮ શ્લોકો હોઇ શકે એ વાતની જમ્બૂદ્વીપપ્રજ્ઞપ્તિ, રાજપ્રશ્નીયસૂત્ર વિગેરે ગ્રન્થો સાક્ષી પૂરે છે.

આ પ્રમાણે આપણે સ્તુતિનો એક પ્રકાર જોયો. હવે તેના બીજા પ્રકારનો વિચાર કરીએ.

ચૈત્યવન્દનમાં કાઉસગ્ગ (કાયોત્સર્ગ) કર્યા બાદ એકેક શ્લોક દ્વારા જે પ્રભુનું ગુણ-ગાન કરવામાં આવે છે તે સ્તુતિનો બીજો પ્રકાર છે. આને 'થુઇ' નામથી ઓળખવાની રૂઢિ પણ છે. આ સંબંધમાં શ્રીપ્રદ્યુમ્નસૂરિએ રચેલા વિચારસાર-પ્રકરણ (પૃ૦ ૧૩૩) માં આપેલી ગાથા વિચારી લઇએ. ત્યાં કહ્યું છે કે—

"अरिहंतदंडगाईण, काउस्सग्गाण जा उ अंतंमि ।
दिज्जंति ता थुईओ, भणियं ववहारचुन्नीए ॥ १ ॥"–આર્યા

અર્હત્-દણ્ડકાદિકમાંના કાયોત્સર્ગોને અન્તે જે બોલાય છે, તેને વ્યવહાર-ચૂર્ણિમાં થુઇ (સ્તુતિ) કહી છે. આ ઉપરથી જોઇ શકાય છે કે બીજા પ્રકારની સ્તુતિરૂપ આ કાવ્ય છે.

સ્તુતિ-કદમ્બકનો ક્રમ—

હવે સ્તુતિ-કદમ્બકમાં જે ક્રમનો નિર્દેશ કરવામાં આવ્યો છે તેનું શું કારણ છે તે વિચારી લઇએ.

ચૈત્યવન્દન પ્રસંગે 'નમુત્થુણં' કહી ઊભા થઇ જે જિન-ચૈત્યમાં ચૈત્યવન્દન કરાતું હોય ત્યાં વિરાજમાન મૂળ નાયકને ઉદ્દેશીને 'અરિહંતચેઇઆણં' સૂત્રપૂર્વક કાયોત્સર્ગ કરવામાં તે જિનેશ્વરની પ્રથમ સ્તુતિ બોલાય એ સ્વાભાવિક છે. આ ઉપરથી સ્તુતિ-કદમ્બકમાં પ્રથમ અમુક તીર્થંકરની સ્તુતિ કહેવાનું શું કારણ છે તે સમજી શકાય છે. ત્યાર પછી 'લોગસ્સ' સૂત્ર કે જે સમસ્ત-ચોવીસે તીર્થંકરોની સ્તુતિરૂપ છે અને 'સવ્વલોએ' એ

૧ છાયા—

अर्हद्दण्डकादीनां कायोत्सर्गाणां यास्त्वन्ते ।
दीयन्ते ताः स्तुतयो भणिता 'व्यवहार'चूर्ण्याम् ॥

સમસ્ત લોકનાં ચૈત્ય માટે છે તેનો પાઠ આવવાથી સમસ્ત તીર્થંકરોની સ્તુતિ કરવામાં આવે છે તે વ્યાજબી છે. તેવી રીતે 'સુઅસ્સ'નો કાયોત્સર્ગ કરતી વેળાએ કરેલી પ્રતિજ્ઞાનુસાર શ્રુતની યાને આગમની સ્તુતિ કરવામાં આવે છે અને 'વેયાવચ્ચ'ના કાઉસગ્ગ પછી જિનેશ્વરનું વૈયાવૃત્ય કરનાર દેવ-દેવીની સ્તુતિ કરાય છે તે પણ યોગ્ય છે.

આ ઉપરથી જોઇ શકાય છે કે સ્તુતિ-કદમ્બકમાં જે ક્રમ રાખ્યો છે તે સકારણ છે.

તીર્થંકરોનાં નામો સંબંધી વિચાર—

આપણે જોઇ ગયા તેમ આ કાવ્યના પ્રત્યેક સ્તુતિ-કદમ્બકના પ્રથમ પદ્યમાં આ અવસર્પિણીમાં થઇ ગયેલા ચોવીસ તીર્થંકરો પૈકી એકેકની સ્તુતિ કરવામાં આવી છે. તેમનાં નામોનો સામાન્ય તેમજ વિશેષ અર્થ થઇ શકે છે. સામાન્ય અર્થ તો સમસ્ત તીર્થંકરોમાં ઘટી શકે છે, તેથી વિશેષ અર્થ પણ વિચારવો આવશ્યક સમજાય છે. તેમાં પ્રથમ તીર્થંકરના **વૃષભ** નામનો સામાન્ય અર્થ તો 'वृष उद्वहने' ઉપરથી સમગ્ર સંયમના ભારને વહન કરનાર તે **વૃષભ** એમ થાય છે. આ વાત તો કોઇ પણ તીર્થંકરને ઉદ્દેશીને ઘટી શકે છે, તેથી આનો વિશેષ અર્થ વિચારીએ. પ્રથમ તીર્થંકરની બંને જંઘામાં વૃષભ (બળદ)નું લાંછન હોવાથી તેમજ તેમની માતાએજ પ્રથમ સ્વપ્નમાં વૃષભ જોયેલો હોવાથી (અન્ય તીર્થંકરોની માતાએ તો પ્રથમ સિંહ જોયેલો હોવાથી) તેમને **વૃષભ** કહેવામાં આવે છે.

બીજા તીર્થંકરના **અજિત** નામનો સામાન્ય અર્થ પરીષહ, ઉપસર્ગ ઇત્યાદિથી નહિ જીતાયેલા એવો થાય છે. આ ભગવાન્ ગર્ભમાં આવ્યા તે પૂર્વે તેમના માતા-પિતા જ્યારે દ્યૂત રમતા, ત્યારે તેમના પિતાજ જીતતા, પરંતુ તેઓ ગર્ભમાં આવ્યા બાદ તેમના માતા કદી પણ હાર્યા નહિ. આ કારણને લઇને તેમને **અજિત** કહેવામાં આવે છે.

ત્રીજા તીર્થંકરનું નામ સંભવ છે. ચોત્રીસ અતિશયાદિક ગુણોથી યુક્ત હોય તે 'સંભવ' કહેવાય એ સામાન્ય અર્થ છે. પ્રભુ ગર્ભમાં આવતાં દેશમાં ધાન્યાદિકનો સુકાળ થયો તેથી તેઓ 'સંભવ' કહેવાય છે એ વિશેષ અર્થ છે.

દેવેન્દ્રાદિક વડે વન્દ્ય હોય તે 'અભિનન્દન' કહેવાય એ ચોથા તીર્થંકરના **અભિનન્દન** નામનો સામાન્ય અર્થ છે. પ્રભુ ગર્ભમાં આવ્યા પછી શક્ર (સૌધર્મેન્દ્ર) વારંવાર તેમની માતાની સ્તુતિ કરવા આવતા હતા તે વાત ધ્યાનમાં લેતાં આ નામનો વિશેષ અર્થ જોઇ શકાય છે.

શુભ છે મતિ જેની તે 'સુમતિ' એ પાંચમા તીર્થંકરના નામનો સામાન્ય અર્થ છે. આ પ્રભુ ગર્ભમાં આવ્યા બાદ તેમની માતા બે વિધવા સ્ત્રીઓના કલહનો નિર્ણય કરવામાં તીવ્ર બુદ્ધિશાળી બની, વાસ્તે તેઓને **સુમતિ** કહેવામાં આવે છે એ અત્ર વિશેષતા છે.

આ કલહના નિર્ણયની હકીકત એ છે કે પ્રભુના ગામમાં બે વણિક-સ્ત્રીઓ વસતી હતી. તેમાં નાનીને પુત્ર હતો, જ્યારે મોટી વન્ધ્યા (વાંઝણી) હતી. પરંતુ પુત્રનું પાલન તો બંને સ્ત્રીઓ કરતી હતી. એવામાં તેમનો પતિ મરી ગયો એટલે ધનની લાલચે મોટી કહેવા લાગી કે આ પુત્ર તો મારો છે, વાસ્તે બધું ધન મને મળવું જોઇએ. વળી નાનીનો તો આ પુત્ર હોવાથી તે પણ તેમ કહેવા લાગી. એ પ્રમાણે આ બે સ્ત્રીઓ વચ્ચે ટંટો થયો, તેથી તેઓ વઢતી વઢતી રાજ-દરબારમાં ગઇ. તે વખતે ગર્ભના મહિમાથી રાણીને ચુકાદો આપવાની શુભ મતિ ઉત્પન્ન થઇ. તેથી તેણે તે બંનેને કહ્યું કે તમે બંને ધનને અડધો અડધ વહેંચી લો તેમજ પુત્રના પણ બે ભાગ કરી એક એક લઇ લો. આ સાંભળતાંજ નાની સ્ત્રી બોલી ઊઠી કે મારે ધન જોઇતું નથી. વળી પુત્રના કંઇ બે ભાગ થાય નહિ, વાસ્તે એ પુત્ર આ મોટી સ્ત્રીનો હોય તો પણ તે મારોજ છે. તે સાંભળીને રાણીએ ચુકાદો આપ્યો કે આ છોકરો નાની સ્ત્રીનો છે, કેમકે પુત્રનું મરણ થવાનો પ્રસંગ આવી પહોંચતાં પણ મોટી ચૂપ રહી. વાસ્તે આ છોકરો તેમજ તમામ ધન એને હવાલે કરવું અને મોટીને ઘરમાંથી કાઢી મૂકવી.

પદ્મના જેવી પ્રભા છે જેની તે પદ્મપ્રભ એવો 'પદ્મપ્રભ'નો સામાન્ય અર્થ દરેક તીર્થંકર પરત્વે ઘટી શકે છે, વાસ્તે તેનો વિશેષ અર્થ જોઇ લઇએ. ભગવાન્ ગર્ભમાં આવ્યા બાદ તેમની માતાને પદ્મની શય્યામાં સુવાનો દોહદ ઉત્પન્ન થયો (આ દોહદ દેવોએ પૂર્ણ કર્યો) તેથી તેમજ આ છઠ્ઠા તીર્થંકર પદ્મવર્ણી હોવાથી તેમને પદ્મપ્રભ કહેવામાં આવે છે.

સાતમા તીર્થંકરનું નામ સુપાર્શ્વ છે. આનો ઔઘિક (સામાન્ય) અર્થ તો એ છે કે જેની બન્ને બાજુઓ સુન્દર હોય તે 'સુપાર્શ્વ' કહેવાય. એમની માતાના બન્ને પડખાં રોગ-ગ્રસ્ત હતાં, પરંતુ ભગવાન્ ગર્ભમાં આવ્યા ત્યારે તેમના પ્રભાવથી તે સારાં થઇ ગયાં એથી કરીને આ પ્રભુને સુપાર્શ્વ કહેવામાં આવે છે.

ચન્દ્રના જેવી (સૌમ્ય) પ્રભા છે જેની તે ચન્દ્રપ્રભ એ આઠમા તીર્થંકરના નામનો સામાન્ય અર્થ છે. ભગવાન્ ગર્ભમાં આવતાં તેમની માતાને ચન્દ્રનું પાન કરવાનો દોહદ ઉત્પન્ન થયો, તેથી તેમજ તેમનો વર્ણ ચન્દ્રના જેવો હોવાથી તેમના સંબંધમાં આ નામ વિશેષતઃ ચરિતાર્થ થાય છે.

સુન્દર છે વિધિ (કૌશલ્ય) જેનું તે 'સુવિધિ' કહેવાય એ વ્યાખ્યા તો સમસ્ત જિનવરોના સંબંધમાં ઘટી શકે છે. પરંતુ આ નવમા તીર્થંકરના નામની વિશેષતા તો એ છે કે તેઓ ગર્ભમાં આવતાં તેમની માતા દરેક કાર્યને વિષે વિશેષ કુશળ બની.

જે દોસ્તદાર તેમજ દુશ્મન પ્રતિ શીતલ ચન્દ્ર જેવા હોય તે 'શીતલ' કહેવાય એ દશમા તીર્થંકરના નામનો સામાન્ય અર્થ છે. અત્ર વિશેષતા તો એ છે કે એમના પિતાને

દાહ—જ્વર થયો હતો તે ઔષધથી મટયો નહિ, પરંતુ પ્રભુ ગર્ભમાં આવ્યા પછી તેમની માતાએ તેમના શરીર ઉપર હાથ ફેરવ્યો એટલે તે શાંત થઇ ગયો.

જે ત્રૈલોક્યને હિતકર હોય તે 'શ્રેયાન્—શ્રેયાંસ' કહેવાય એ અગ્યારમા તીર્થંકરના નામનો સામાન્ય અર્થ છે. પ્રભુ ગર્ભમાં આવ્યા તે પૂર્વે તેમના પિતાની કોઇક દેવ—ગૃહ (દહેરાસર)માં રહેલી અને દેવાધિષ્ઠિત શય્યાની પૂજા થતી હતી. તે શય્યા ઉપર કોઇ બેસે કે સુવે, તો તેને તે દેવ ઉપદ્રવ કરતો હતો. પ્રભુ ગર્ભમાં આવ્યા બાદ તેમની માતાને એવો વિચાર થયો કે શય્યાની પૂજા તો કોઇ સ્થળે સાંભળી નથી, તેથી શય્યા—રક્ષકે વાર્યાં છતાં પણ તે તેના ઉપર બેઠા તથા સુતા. પરંતુ ગર્ભના પ્રભાવથી તેનો અધિષ્ઠાયક દેવ તેમને કંઇ પણ ઉપદ્રવ કરી શક્યો નહિ અને તે શય્યા છોડી ચાલ્યો ગયો અને ત્યાર પછી તે શય્યા રાજાદિકે વપરાશમાં લીધી. આ પ્રમાણેનો ગર્ભનો મહિમા જાણી અગ્યારમા તીર્થંકરનું શ્રેયાંસ નામ પાડવામાં આવ્યું.

જે દેવાદિકનો પૂજ્ય હોય તે 'વાસુપૂજ્ય' કહેવાય, એ ઉપરથી આ નામનો સામાન્ય અર્થ જોઇ શકાય છે. બારમા તીર્થંકર ગર્ભમાં આવ્યા બાદ ઇન્દ્ર વારંવાર તેમના માતા—પિતાનું પૂજન કરવા લાગ્યો તેથી તેમજ કુબેર પણ ઘણીખરી વાર તેમના રાજ—કુલમાં રત્નની વૃષ્ટિ કરવા લાગ્યો તેથી આ પ્રભુનું વાસુપૂજ્ય એવું નામ ચરિતાર્થ થાય છે.

તેરમા તીર્થંકરનું નામ વિમલ છે. જેનાં જ્ઞાન અને દર્શન તેમજ શરીર વિમલ (નિર્મળ) હોય તે 'વિમલ' કહેવાય એ આ નામનો સામાન્ય અર્થ છે. પ્રભુ ગર્ભમાં આવ્યા પછીથી તેમની માતાનો દેહ તેમજ તેમની મતિ વધારે નિર્મળ બન્યાં એ આ નામની વિશેષતા સૂચવે છે. તેમની માતાની મતિ વધારે નિર્મળ બન્યાના સંબંધમાં નીચે મુજબની કથા રજુ કરવામાં આવે છેઃ—

એક વાર કોઇ દમ્પતી (વર-વહુ) દેવ—ગૃહમાં આવી ઉતર્યાં. ત્યાં કોઇ વ્યંતર નિકાયની દેવી રહેતી હતી. તે આ પુરૂષનું સુન્દર રૂપ જોઇ કામાસક્ત બની ગઇ, તેથી તે તેની પત્નીના જેવું પોતાનું રૂપ વિકુર્વી તેની સમીપ સુતી. પ્રભાતમાં તે પુરૂષ જાગ્યો, ત્યારે તેણે પોતાની સમીપ બે સમાન સ્ત્રીને જોઇ. પરંતુ તેમાં તેની ખરી પત્ની કોણ છે તેનો તે નિર્ણય કરી શક્યો નહિ. આથી તે રાજ—દરબારમાં ગયો. ત્યાં પણ રાજા અને મંત્રીની મતિ કામ લાગી નહિ. પરંતુ આ પ્રભુની માતાએ તે પુરૂષથી બન્ને સ્ત્રીઓને દૂર ઊભી રાખીને તે બંનેને કહ્યું કે આ દૂર ઊભેલા પુરૂષને જે પોતાના પ્રભાવથી સ્પર્શ કરી શકે તેનો આ પુરૂષ પતિ ગણાય. આ સાંભળીને વ્યંતરીએ દિવ્ય શક્તિવડે હાથ લંબાવી તે કાર્ય કર્યું. એટલે તરતજ રાણીએ તેનો હાથ પકડી લીધો અને કહ્યું કે તું તો વ્યંતરી છે, વાસ્તે તું તારે સ્થાનકે જા. એવી રીતે ન્યાય આપવાથી આ રાણીને લોકો વિમલ મતિવાળી કહેવા લાગ્યા.

અનન્ત કર્માંશોને જે જીતે તે અથવા જે અનન્ત જ્ઞાનાદિકથી યુક્ત હોય તે અનન્ત કહેવાય એ ચૌદમા જિનેશ્વરના નામનો સામાન્ય અર્થ છે. આ પ્રભુ ગર્ભમાં આવતાં તેમની

માતાએ આકાશમાં જેનો અંત ન આવે એવડા મોટા ચક્રને ભમતું જોયું તથા અનેક રત્નોની માળા જોઈ. વળી તેણે અનંત ગાંઠના દોરા કરી બાંધ્યા અને એમ કરીને લોકોનો તાવ કાઢયો. આ બધો ગર્ભનો પ્રભાવ જોતાં 'અનન્ત' નામનો વિશેષ અર્થ જોઇ શકાય છે.

દુર્ગતિમાં પડતા જીવોને જે ધારણ કરે-બચાવે તે ધર્મ કહેવાય એ પંદરમા તીર્થંકરના નામનો સામાન્ય અર્થ છે. આ પ્રભુ ગર્ભમાં આવ્યા ત્યાર પછી તેમની માતા દાનાદિક ધાર્મિક ક્રિયામાં વિશેષ ભાગ લેવા લાગી એ વાતને ધ્યાનમાં લેતાં ધર્મનાથનું નામ ચરિતાર્થ થાય છે.

જે શાન્તિસ્વરૂપી હોય અથવા જે શાન્તિદાયક હોય તે શાન્તિ કહેવાય એ સોળમા તીર્થંકરના નામનો સામાન્ય અર્થ છે. પ્રભુ ગર્ભમાં આવ્યા પછી તેમના પ્રભાવથી તેના નગરમાંથી મરકીનો ઉપદ્રવ શાન્ત થયો એ એના નામની વિશેષતા છે.

પૃથ્વી ઉપર જે રહે તે કુન્થુ એ સત્તરમા તીર્થંકરના નામનો સામાન્ય અર્થ છે. એનો વિશેષ અર્થ એ છે કે પ્રભુ ગર્ભમાં આવ્યા ત્યારે તેમની માતાએ સ્વપ્નમાં રત્નનો સ્તૂપ પૃથ્વીને વિષે દીઠો તથા વળી ગર્ભના પ્રભાવથી તેના પિતાના શત્રુઓ કુન્થુના જેવા નાના બની ગયા. આ ઉપરાંત દેશમાં કુન્થુ જેવા નાના જીવોની પણ જયણા (યતના) થવા લાગી. આથી પ્રભુના નામની વિશેષતા જોઇ શકાય છે.

જે સર્વોત્તમ મહાસત્ત્વવાળા કુળમાં ઉત્પન્ન થઇ તેની અભિવૃદ્ધિ કરે તે અર કહેવાય એ અઢારમા તીર્થંકરના નામનો સામાન્ય અર્થ છે. પ્રભુ ગર્ભમાં આવતાં તેમની માતાએ સ્વપ્નમાં રત્નોનો મનોમોહક તેમજ વિશાળ અર (આરો) જોયો તે ઉપરથી પ્રભુના નામની વિશેષતા સૂચવાય છે.

પરીષહ તેમજ રાગ-દ્વેષરૂપી મલ્લોને જીતનાર તે મલ્લિ કહેવાય એ ઉપરથી ઓગણીસમા તીર્થંકરના નામનો સામાન્ય અર્થ સમજી શકાય છે. પ્રભુ ગર્ભમાં આવ્યા ત્યારે તેમની માતાને છએ ઋતુનાં પુષ્પોની માળાની શય્યામાં સુવાનો દોહદ થયો, દેવોએ તેમનો આ મનોરથ પૂર્ણ કર્યો. આ પ્રકારનો ગર્ભનો પ્રભાવ જાણીને તેમનું 'મલ્લિ' એવું નામ પાડવામાં આવ્યું એ તેની વિશેષતા છે.

જગત્‌ની ત્રિકાલ અવસ્થાનું મનન કરે તે 'મુનિ' અને જેનાં વ્રતો સુન્દર હોય તે 'સુવ્રત' કહેવાય એ બે ઉપરથી વીસમા તીર્થંકરના મુનિસુવ્રત નામનો સામાન્ય અર્થ સૂચિત થાય છે. અત્ર વિશેષતા એ છે કે તેમની માતા તેઓ ગર્ભમાં આવ્યા ત્યાર પછી વિશેષતઃ વ્રતનું પાલન કરવા લાગ્યા.

પરીષહો તેમજ ઉપસર્ગોને નમાવી દેનારા નમિ કહેવાય એથી એકવીસમા તીર્થંકરનો સામાન્ય અર્થ જોઇ શકાય છે. વિશેષતા તો એ છે કે પ્રભુ ગર્ભમાં આવ્યા પછી તેમના પિતાના વૈરી રાજાઓએ તેમના નગરને ઘેરો ઘાલ્યો. આ વખતે તેમના પિતા ભયભીત બની

ગયા, પરંતુ તેમની માતાએ કિલ્લા ઉપર ચડીને શત્રુઓ તરફ વાંકી દૃષ્ટિએ જોયું એટલે તેઓ ક્ષોભ પામી ગયા અને તેમને શરણે આવી તેમને પગે લાગ્યા.

ધર્મચક્રની નેમિરૂપ હોય તે નેમિ કહેવાય એ ઉપરથી બાવીસમા તીર્થંકરના નામનો સામાન્ય અર્થ સમજી શકાય છે. અત્ર વિશેષતા એ છે કે પ્રભુ ગર્ભમાં આવ્યા ત્યારે તેમની માતાએ સ્વપ્નમાં અરિષ્ટ રત્નનું ચક્ર આકાશમાં ઉછળતું દીઠું.

સર્વ ભાવને જે જુએ તે પાર્શ્વ કહેવાય એ ત્રેવીસમા તીર્થંકરના નામનો સામાન્ય અર્થ છે. તેની વિશેષતા એ છે કે પ્રભુ ગર્ભમાં આવ્યા ત્યાર પછી એક દિવસ રાત્રે અંધારામાં તેમની માતાએ પોતાની પાસે થઇને જતો સર્પ જોયો. સર્પના માર્ગમાં પતિનો હાથ છે એ જોતાં તેણે તેનો હાથ ઊંચકી લીધો. આથી જાગીને તેણે કહ્યું કે હે દેવી! મારો હાથ તમે કેમ ઊંચો કર્યો? ત્યારે રાણીએ જવાબ આપ્યો કે અહિંઆ થઇને સર્પ જતો હતો. રાજાએ દીવો મંગાવી તપાસ કરી તો તે વાત સાચી નીકળી. આથી રાજાએ વિચાર્યું કે આ ગર્ભનો પ્રભાવ છે.

જ્ઞાનાદિક ગુણે કરીને વૃદ્ધિ પામે તે વર્ધમાન કહેવાય એ ચોવીસમા તીર્થંકરના નામનો સામાન્ય અર્થ છે. વિશેષતા તો એ છે કે પ્રભુ ગર્ભમાં આવ્યા ત્યાર પછી તેમના માતપિતાની ઋદ્ધિની વૃદ્ધિ થઇ.

આ પ્રમાણેનો ચોવીસે તીર્થંકરોનાં નામનો સામાન્ય તેમજ વિશેષ અર્થ છે. તેમાં ઉપસંહારરૂપે વિશેષ અર્થ ઉપર પ્રકાશ પાડનારી આવશ્યકસૂત્રની નીચે મુજબની ૧૦૮૦ થી ૧૦૯૧ સુધીની ગાથાઓ અત્ર આપવી અનાવશ્યક નહિ ગણાય.

" ऊरूसु उसभलंछण उसभं सुमिणंमि तेण उसभजिणो ।
अक्खेसु जेण अजिआ जणणी अजिओ जिणो तम्हा ॥
अभिसंभूआ सासत्ति संभवो तेण वुच्चई भयवं ।
अभिणंदई अभिक्खं सक्को अभिणंदणो जेण ॥
जणणी सव्वत्थ विणिच्छएसु सुमइत्ति तेण सुमइजिणो ।
पउमसयणंमि जणणीइ डोहलो तेण पउमाभो ॥
गब्भगए जं जणणी जाय सुपासा तओ सुपासजिणो ।
जणणीएँ चंदपियणंमि डोहलो तेण चंदाभो ॥
सव्वविहीसु अ कुसला गब्भगए तेण होइ सुविहिजिणो ।
पिउणो दाहोवसमो गब्भगए सीयलो तेणं ॥
महरिहसिज्जारुहणंमि डोहलो तेण होई सिज्जंसो ।
पूएइ वासवो जं अभिक्खणं तेण वसुपुज्जो ॥

विमलतणुबुद्धि जणणी गब्भगए तेण होइ विमलजिणो ।
रयणविचित्तमणंतं दामं सुमिणे तओऽणंतो ॥
गब्भगए जं जणणी जाय सुधम्मत्ति तेण धम्मजिणो ।
जाओ असिवोवसमो गब्भगए तेण संतिजिणो ॥
थूहं रयणविचित्तं कुंथुं सुमिणंमि तेण कुंथुजिणो ।
सुमिणे अरं महरिहं पासइ जणणी अरो तम्हा ॥
वरसुरहिमल्लसयणंमि डोहलो तेण होइ मल्लिजिणो ।
जाया जणणी जं सुव्वयत्ति मुणिसुव्वओ तम्हा ॥
पणया पच्चंतनिव्वा दंसियमित्ते जिणंमि तेण नमी ।
रिट्ठरयणं च नेमिं उप्पयमाणं तओ नेमी ॥
सप्पं सयणे जणणी तं पासइ तमसि तेण पासजिणो ।
वड्ढइ नायकुलंति अ तेण जिणो वद्धमाणुत्ति ॥ ”

વ્યાકરણ-વિચાર—

આ ૯૬ પદ્યના કાવ્યમાં કોઇ પણ સ્થળે વ્યાકરણનો નિયમ ન સચવાયો હોય એમ જોવામાં આવતું નથી. જોકે ૬૭ મા પદ્યમાં વાપરેલ वज्राशनीं માં અને ૭૫ મા પદ્યમાં વાપરેલ घनाशनीं માં 'અશની' શબ્દ ઈકારાન્ત હોઇ શકે કે કેમ એ શંકા રહે છે. પરંતુ તે પણ વ્યાકરણ-સિદ્ધ છે, કેમકે 'અશનિ' શબ્દ પુંસ્રીલિંગ હોવાથી હ્રસ્વ ઇકારને દીર્ઘ ઈકારમાં લઇ જવાય છે.

વિશેષમાં આ કાવ્યમાંના ૭૨ મા પદ્યમાં 'आरम्भे' અને 'एव'ની સંધિ 'आरम्भेव' કરવામાં આવી છે તે ધ્યાનમાં રાખવા જેવી હકીકત છે, કેમકે ઘણે ભાગે આવી સંધિના ભાગ્યેજ દર્શન થાય છે. વળી શ્રીશોભન મુનીશ્વરકૃત સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકાના છઠા પદ્યમાં જેમ 'वेणवः' અને 'स्तुवन्ति'ની સંધિ કરતાં વિસર્ગનો લોપ કર્યો છે, તેમ આ કાવ્યના ૫૯ મા પદ્યમાં 'रताः' અને 'स्त'ની સંધિ કરતાં પણ વિસર્ગનો લોપ કર્યો છે. આ વાત વ્યાકરણના નિયમ અનુસાર છે (જુઓ સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકાનું ૩૭ મું પૃષ્ઠ).

શબ્દાલંકાર-સમીક્ષા—

આ કાવ્યમાં પાદાન્તમાં અમુક અક્ષરોની સમાનતારૂપી શબ્દાલંકાર પ્રધાન પદ ભોગવે છે. તેમાં દ્વિતીય અને ચતુર્થ ચરણોની સમાનતારૂપ અલંકારથી વિભૂષિત પદ્યોની સંખ્યા ૨૮ ની છે (જુઓ પદ્યો ૨૫-૨૮, ૬૯-૯૨). ૫૫મા પદ્યમાં પ્રથમનાં બે ચરણોની અંતમાં આઠ આઠ અક્ષરો સમાન છે, જ્યારે બાકીનાં બે ચરણોમાં છેવટના સાત સાત અક્ષરો સમાન છે. આવું પદ્ય આ કાવ્યમાં એકજ છે. પાદાંતસમસપ્તાક્ષરપુનરાવૃત્તિરૂપ અલંકારથી શોભતાં પદ્યોની સંખ્યા ચારની છે (પદ્યો ૫૭-૬૦). પ્રથમનાં બે

ચરણોમાં છેવટના સાત અક્ષરો સમાન અને બાકીનાં બે ચરણોમાં છેવટના છ અક્ષરો સમાન હોય એવું ફક્ત એકજ ૫૬ મું પદ્ય છે. પાદાન્તસમષડક્ષરપુનરાવૃત્તિરૂપ યમકથી શોભતાં એવાં ચાર પદ્યો છે (પદ્યો ૩૧, ૬૨–૬૪). વળી પ્રથમ બે ચરણો પરત્વે આ વાતને મળતાં આવતાં પરંતુ બાકીનાં બે ચરણોમાં તો પાંચ પાંચ અક્ષરોની સમાનતાથી શોભતાં એવાં પદ્યોની સંખ્યા પણ ચારની છે (જુઓ પદ્યો ૧, ૩૮, ૪૦, ૬૭). આથી વિપરીત લક્ષણવાળાં અર્થાત્ પ્રથમ અને દ્વિતીય ચરણોમાં છેવટના પાંચ પાંચ અક્ષરો સમાન હોય એવાં અને બાકીનાં બે ચરણોમાં છેવટના છ છ અક્ષરો સમાન હોય એવાં ૨૦ મા અને ૨૨ મા એમ બે પદ્યો છે. પાદાંતસમપંચાક્ષરપુનરાવૃત્તિરૂપ યમકથી વિભૂષિત પદ્યોની સંખ્યા ૧૨ ની છે (જુઓ પદ્યો ૨, ૪, ૧૭–૧૯, ૨૧,૨૩,૨૯,૩૦,૩૭,૫૪,૬૧). પ્રથમ અને દ્વિતીય ચરણમાં છેવટના પાંચ પાંચ અક્ષરો સમાન હોય, જ્યારે બાકીનાં બે ચરણોમાં છેવટના ચાર ચાર અક્ષરો સમાન હોય એવાં સાત પદ્યો છે (જુઓ પદ્યો ૩,૫,૧૨,૨૪,૩૨, ૪૯,૬૫). જે પદ્યનાં પ્રથમનાં બે ચરણોમાં છેવટના ચાર ચાર અક્ષરોની સમાનતા હોય અને બાકીનાં બે ચરણોમાં છેવટના પાંચ પાંચ અક્ષરોની સમાનતા હોય એવાં ચાર પદ્યો છે (જુઓ પદ્યો ૧૧,૧૩,૩૯,૪૩). પ્રથમનાં બે ચરણોમાં છેવટના પાંચ પાંચ અક્ષરો સમાન હોય અને બાકીનાં બે ચરણોમાં ત્રણ ત્રણ અક્ષરો સમાન હોય એવું ફક્ત એકજ ૪૧ મું પદ્ય છે. પાદાન્તસમચતુરક્ષરપુનરાવૃત્તિરૂપ યમકથી વિભૂષિત પદ્યોની સંખ્યા ૧૪ ની છે (જુઓ પદ્યો ૬–૮, ૧૪–૧૬, ૪૨,૪૪, ૫૦–૫૩,૬૬,૬૮). જે પદ્યનાં પહેલાં બે ચરણોમાં છેવટના ચાર ચાર અક્ષરો સરખા હોય અને બાકીનાં ચરણોમાં છેવટના ત્રણ ત્રણ અક્ષરો સમાન હોય એવાં નવમા અને દશમા એમ બે પદ્યો છે.

આ સિવાયના અન્ય પ્રકારના યમકથી પણ અલંકૃત બીજાં પદ્યો છે. જેમકે ૩૩ મા અને ૩૬ મા પદ્યમાં પ્રત્યેક ચરણમાં બીજા, ત્રીજા અને ચોથા અક્ષરોની, જ્યારે ૩૪ મા અને ૩૫ મા પદ્યમાં પ્રથમ સિવાયના પ્રત્યેક ચરણમાં આ પ્રમાણેની અને પ્રથમ ચરણમાં ત્રીજા, ચોથા અને પાંચમા અક્ષરોની પુનરાવૃત્તિ અને ૯૩થી ૯૬ સુધીનાં ચાર પદ્યોમાં આનાથી ચઢિયાતી પુનરાવૃત્તિ અર્થાત્ પ્રત્યેક ચરણમાં પ્રથમના બે અક્ષરોની અને સાથે છેવટના ત્રણ અક્ષરોની પુનરાવૃત્તિ દૃષ્ટિ–ગોચર થાય છે. આ ઉપરાંત પાદાન્તાક્ષરપુનરાવૃત્તિરૂપ યમકથી વિભૂષિત એટલે કે પ્રથમ ચરણના અન્તના અક્ષરોથી દ્વિતીય ચરણનો પ્રારંભ અને દ્વિતીય ચરણના અન્તના અક્ષરોથી તૃતીય ચરણનો પ્રારંભ અને તેના અન્તના અક્ષરોથી ચોથા ચરણનો પ્રારંભ થતો હોય એવાં ચાર પદ્યો છે (જુઓ પદ્યો ૪૫–૪૮).

આ ઉપરથી એમ સિદ્ધ થાય છે કે બે ચરણોની સદૃશતારૂપી યમક પ્રધાન પદ ભોગવે છે, કેમકે તેનાં પદ્યોની સંખ્યા ૨૮ ની છે. એવી રીતે પાદાંતામુકાક્ષરપુનરાવૃત્તિરૂપ યમકમાં પાદાન્તસમચતુરક્ષરપુનરાવૃત્તિરૂપ યમક વિશેષતઃ દૃષ્ટિ–ગોચર થાય છે, કેમકે તેવાં પદ્યો બધાં મળીને ચૌદ છે.

છંદ સંબંધી વિચાર—

કવીશ્વર શ્રીબપ્પભટ્ટિસૂરિએ આ ચતુર્વિંશતિકારૂપી કાવ્ય વિવિધ પ્રકારના છંદોમાં રચીને પોતાનું છંદઃશાસ્ત્રનું પ્રાવીણ્ય સિદ્ધ કરી બતાવ્યું છે. આ કાવ્યમાં 'વૃત્ત' તેમજ 'જાતિ' એમ બન્ને જાતનાં પદ્યો જોઇ શકાય છે. ઘણાંખરાં પદ્યો તો વૃત્તમાંજ રચાયેલાં છે. આઠ આઠ અક્ષરવાળા પ્રત્યેક ચરણથી યુક્ત એવા **અનુષ્ટુપ્** જેવા નાના વૃત્તથી માંડીને તે સત્તાવીસ અક્ષરવાળા પ્રત્યેક ચરણથી યુક્ત એવા **સ્રગ્ધરા** જેવા મોટા વૃત્તથી આ કાવ્ય વિશેષ શોભે છે. એકંદર રીતે આ કાવ્યમાં બાર જાતના છંદો છેઃ—(૧) અનુષ્ટુપ્, (૨) આર્યા–ગીતિ, (૩) ઇન્દ્રવજ્રા, (૪) ઉપજાતિ, (૫) ગીતિ, (૬) દ્રુતવિલમ્બિત, (૭) પૃથ્વી, (૮) પ્રમાણિકા, (૯) માલિની, (૧૦) વસંતતિલકા, (૧૧) વૈતાલીય અને (૧૨) સ્રગ્ધરા. આ બધા છંદોમાં અનુષ્ટુપ્ અને પૃથ્વી વૃત્તમાં ઘણાં પદ્યો રચાયેલાં છે. આ વાત નીચેના કોષ્ટક ઉપરથી જોઇ શકાય છે.

છંદનું નામ	પદ્યાંક	સંખ્યા	છંદોનુશાસન પ્રમાણે લક્ષણ
અનુષ્ટુપ્	૨૫–૨૮, [1]૪૫–૪૮, [2]૬૯–૭૪, ૭૬	૧૫	यौं स्गावनुष्टुप्
[3]આર્યાગીતિ	૪૧–૪૪, ૪૯–૫૨	૮	षेऽष्टमे स्कन्धकम्
ઇન્દ્રવજ્રા	૬૫	૧	तौ जो गाविन्द्रवज्रा
ઉપજાતિ	[4]૬૬–૬૮	૩	जतजा गावुपेन्द्रवज्रा, एतयोःपरयोश्च सङ्कर उपजातिश्चतुर्दशधा
ગીતિ	૮૧–૮૪	૪	द्विः पूर्वार्धं गीतिः
દ્રુતવિલમ્બિત	૫–૮, ૩૩–૩૬, ૭૭–૮૦	૧૨	नभभ्रा द्रुतविलम्बितम्
પૃથ્વી	૯–૧૨, ૨૯–૩૨, ૫૩–૫૬, ૮૯–૯૨	૧૬	जसजस्यलगाः पृथ्वी जैः
પ્રમાણિકા	૭૫	૧	जौ लौ प्रमाणी
માલિની	૩૭–૪૦,૫૭–૬૦,૮૫–૮૮	૧૨	नौ म्यौ यो मालिनी
વસન્તતિલકા	૧–૪, ૨૧–૨૪, ૬૧–૬૪	૧૨	त्भौ जौ गौ वसन्ततिलका
વૈતાલીય	૧૬–૨૦	૮	ओजे षण्मात्रा लगन्ता युज्यष्टौ न युजि षट् सन्ततं ला न समः परेण गो वैतालीयम्
સ્રગ્ધરા	૯૩–૯૬	૪	म्रभ्नौ य्रौ यौ यिः स्रग्धरा छैः

૧–૨ ૪૬ મા પદ્યના પ્રથમ ચરણમાં છઠ્ઠા અને સાતમા અક્ષરો લઘુ હોવાથી, ૪૮ મા પદ્યના પ્રથમ ચરણમાં પાંચમો અક્ષર ગુરૂ હોવાથી, ૬૯ મા પદ્યના તૃતીય ચરણમાં પાંચમો અક્ષર ગુરૂ તથા છઠ્ઠા અને સાતમા અક્ષરો લઘુ હોવાથી, ૭૩ મા પદ્યના પ્રથમ ચરણમાં આ પ્રમાણે હકીકત હોવાથી અને તેના તૃતીય ચરણમાં પાંચમો અક્ષર ગુરૂ હોવાથી તેમજ ૭૪ મા પદ્યના તૃતીય ચરણમાં છઠ્ઠા અને સાતમા અક્ષરો લઘુ હોવાથી આ પદ્યોમાં 'અનુષ્ટુપ્'નાં સામાન્ય રીતે અપાતા (જુઓ ૪૬ મું પૃષ્ઠ) લક્ષણનો ભંગ થતો જોવાય છે. છતાં પણ તેના વિતાનાદિક બહુ પ્રકારો હોવાથી આ પદ્યો દૂષિતજ છે એમ કહી શકાય નહિ.

૩ આ છંદનું બીજું નામ 'સ્કન્ધક' છે.

૪ આ ત્રણ પદ્યો ત્રણ જુદી જુદી જાતના 'ઉપજાતિ' વૃત્તમાં રચાયેલાં છે.

ચતુર્વિંશતિકાની અન્ય સ્તુતિઓ સાથે સરખામણી—

ચોવીસ તીર્થંકરોની સ્તુતિરૂપ અનેક કાવ્યો છે એમ **જૈન ગ્રન્થાવલી** (પૃ૦ ૨૭૬–૨૭૭) ઉપરથી જોઇ શકાય છે, કેમકે ત્યાં આ શ્રીબપ્પભટ્ટિસૂરિકૃત ચતુર્વિં-શતિકા ઉપરાંત **ધર્મઘોષ, સિદ્ધાન્તસાગર, જિનેશ્વર, સોમદેવ, પદ્મવિજય, મેરૂ-વિજય, હેમવિજય, યશોવિજય, શોભન** પ્રમુખ મહર્ષિઓએ રચેલી સ્તુતિઓ સંબંધી ઉલ્લેખ છે. આ બધી સ્તુતિઓના દર્શન કરવાને તો હું ભાગ્યશાળી થયો નથી, પરંતુ આમાંની મેરૂવિજયજીએ, શોભનમુનિજીએ, [1]યશોવિજયજીએ તેમજ ધર્મઘોષસૂરિજીએ રચેલી સ્તુતિઓના સદ્દર્શનથી મારા આત્માને હું પવિત્ર કરવા પામ્યો છું. તેમાં વળી મેરૂવિજયજીકૃત 'ચતુર્વિંશતિજિનાનન્દસ્તુતિ' અને શોભનમુનીશ્વરકૃત 'સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકા'નું તો અધ્યયનાર્થે ભાષાન્તર કરવાનું સદ્ભાગ્ય પણ મને પ્રાપ્ત થયું છે.

અત્ર સમસ્ત સ્તુતિઓ સંબંધી વિચાર ન કરતાં પ્રસ્તુતમાં **સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકા, ચતુર્વિંશતિજિનાનન્દસ્તુતિ** અને **ચતુર્વિંશતિકા** પરત્વે વિચાર કરવામાં આવે છે, કેમકે આ [2]ત્રણ સ્તુતિઓમાં કથંચિત્ સદૃશતા–વિસદૃશતા દૃષ્ટિ–ગોચર થાય છે.

પ્રથમ તો એ સહજ જોઇ શકાય છે કે આ ત્રણે સ્તુતિઓનો વિષય સમાન છે. અર્થાત્ જેમ સ્તુતિ–કદમ્બક (થોઇ–જોડા)માં પ્રથમ સ્તુતિ અમુક એક તીર્થંકરની, બીજી સમસ્ત તીર્થંકરોની, ત્રીજી આગમની અને ચોથી શાસનાનુરાગી દેવ–દેવીની હોય છે તેમ આ ત્રણે સ્તુતિઓમાં ચોવીસ સ્તુતિ-કદમ્બકો છે. વિશેષમાં આ પ્રત્યેક સ્તુતિમાં મુખ્યતઃ ભરતક્ષેત્રમાં આ અવસર્પિણી કાળમાં થઇ ગયેલા **ઋષભસ્વામી** પ્રમુખ ચોવીસ જિનેશ્વરોની સ્તુતિ કરવામાં આવી છે. બીજું, દરેક સ્તુતિમાં ૯૬ પદ્યો છે અને તે યમકથી અલંકૃત છે. ત્રીજું આ પ્રત્યેક સ્તુતિ સંસ્કૃત ભાષામાં રચવામાં આવી છે.

હવે આપણે ઉપર્યુક્ત ત્રણ સ્તુતિઓમાં જે અરસપરસ વિશિષ્ટતા રહેલી છે તે જોઇ લઈએ. પ્રથમ તો ઉપલેક દૃષ્ટિએ વિચાર કરતાં એ જોઇ શકાય છે કે **સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકા** અને **ચતુર્વિંશતિકા** વિવિધ જાતનાં છંદોમાં રચવામાં આવી છે, જ્યારે **ચતુર્વિંશતિજિનાનન્દસ્તુતિ** તો ફક્ત એકજ જાતના વૃત્તમાં રચાયેલી છે. વિશેષમાં **ચતુર્વિંશતિજિનાનન્દસ્તુતિ**માં ફક્ત ચરણ–સદૃશતારૂપ યમક છે, જ્યારે બીજી બે સ્તુતિઓમાં આ ઉપરાંત અન્ય પ્રકારના યમકો પણ નજરે પડે છે. ત્રીજી વિશિષ્ટતા એ છે કે **સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકા**માં બે સ્થળે યક્ષોની અને **ચતુર્વિંશતિકા**માં એક સ્થળે યક્ષની સ્તુતિ કરી છે, જ્યારે **ચતુર્વિંશતિજિનાનન્દસ્તુતિ**માં તો દેવીઓનીજ સ્તુતિ કરેલી છે. ચોથી વિશિષ્ટતા એ છે કે **ચતુર્વિંશતિજિનાનન્દસ્તુતિ** સ્વોપજ્ઞ ટીકાથી અલંકૃત છે, જ્યારે બાકીની બે **સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકા** અને **ચતુર્વિંશતિકા** તેવી નથી.

---

[1] એમણે સ્વોપજ્ઞ ટીકાથી વિભૂષિત ઐન્દ્રસ્તુતિ રચી છે.

[2] ઐન્દ્ર–સ્તુતિ સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકાની પ્રતિકૃતિરૂપ હોવાથી જે બાબત સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકાને લાગૂ પડે છે, તે વાત તેને પણ લાગૂ પડે છે એ વાત ધ્યાનમાં રાખીને અત્ર 'ત્રણ' શબ્દનો ઉલ્લેખ કર્યો છે.

આ બાબતોનું સૂક્ષ્મ નિરીક્ષણ કરવાથી નીચે મુજબની બાબતો ધ્યાનમાં આવે છે.

(૧) સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકામાં ૧૮ જાતના છંદો છે, જ્યારે ચતુર્વિંશતિકામાં ૧૨ જાતના છંદો છે અને ચતુર્વિંશતિજિનાનન્દસ્તુતિમાં એકજ જાતનો 'વસંતતિલકા' નામનો છંદ છે.

(૨) શોભનસ્તુતિમાં ચરણ–સદૃશતારૂપી યમક પ્રધાન પદ ભોગવે છે (જ્યારે ચતુર્વિંશતિજિનાનન્દસ્તુતિમાં તો એજ યમક છે). ત્યાં આ યમક ઉપરાંત બીજા બે પ્રકારના યમકો પણ દૃષ્ટિગોચર થાય છે (જુઓ પદ્યો ૧૭–૨૦, ૮૯–૯૨). ચતુર્વિંશતિકામાં અમુક અક્ષરોની પુનરાવૃત્તિ અને કેટલીક વાર ચરણોની સદૃશતારૂપી યમક વિશેષતઃ જોવામાં આવે છે. આ યમક ઉપરાંત અન્ય પ્રકારના યમકો પણ ત્યાં નજરે પડે છે (જુઓ પદ્યો ૪૫–૪૮, ૯૩–૯૬). ખાસ કરીને ૪૫ માથી તે ૪૮ મા સુધીનાં પદ્યોમાં જે યમક–વિશેષ છે તે આ સિવાયની બીજી બે સ્તુતિઓમાં જોવામાં આવતો નથી.

(૩) સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકામાં તેમજ ચતુર્વિંશતિકામાં પ્રથમ સ્તુતિ–કદમ્બકમાં શ્રુત–દેવતાની સ્તુતિ કરવામાં આવી છે, જ્યારે આ વાત મેરૂવિજયજીકૃત સ્તુતિને લાગૂ પડતી નથી. વિશેષમાં શોભનમુનીશ્વરે એકની એક દેવીની બે વાર (જેમકે રોહિણી, કાલી અને અંબા દેવીની) અને બપ્પભટ્ટિસૂરિજીએ શ્રુત–દેવતાની ત્રણ વાર અને વળી કાલી, મહાકાલી અને અંબા, દેવીઓની બબ્બે વાર સ્તુતિ કરી છે, જ્યારે મેરૂવિજયજીએ તો ફક્ત કાલી દેવીની બીજી વાર સ્તુતિ કરી છે. વળી શોભન મુનીશ્વરે તેમજ બપ્પભટ્ટિ આચાર્યે મોટે ભાગે વિદ્યા–દેવીઓની સ્તુતિ કરી છે, જ્યારે મેરૂવિજયજીએ શાસન–દેવીઓની સ્તુતિ કરી છે. વિશેષમાં, સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકા સિવાયની બે સ્તુતિઓમાં દેવીઓની સ્તુતિ કરવામાં જે ક્રમ સાચવ્યો છે તે પ્રાયઃ સકારણ છે એમ સહજ સમજી શકાય છે, જ્યારે સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકામાં ક્યા નિયમ અનુસાર એ કાર્ય કરવામાં આવ્યું છે તે વાત ધ્યાનમાં આવતી નથી.

આ પ્રમાણેના વિવેચન ઉપરથી આ કાવ્યના સંબંધમાં પાઠક મહાશયે અમુક પ્રકારનો અભિપ્રાય બાંધ્યો હશે. તે અભિપ્રાય અનુસાર જો તેને આ કાવ્ય–મન્દિરમાં પ્રવેશ કરવાની તીવ્ર ઉત્કણ્ઠા થઇ હોય તો તેને સ્ખલિત કરવી યોગ્ય નહિ ગણાય એમ માની હું અહીંથી તેની રજા લઉં છું એટલે હવે આ કાવ્ય–મન્દિરની સમીપ રહેલી વિષય–સૂચીરૂપી વાટિકામાં થઇને કાવ્ય–મન્દિરમાં સુખેથી પ્રવેશ કરવામાં તેને વિલંબ થશે નહિ.

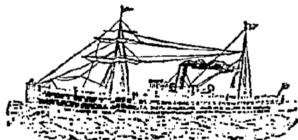
ભગતવાડી, ભુલેશ્વર, મુંબઇ
વીર સંવત્ ૨૪૫૨
માઘ શુક્લ સપ્તમી.

હીરાલાલ રસિકદાસ કાપડિયા.

---

૧ આ કવીશ્વરે સોળ વિદ્યા–દેવીઓમાંથી પંદર વિદ્યા–દેવીઓની સ્તુતિ કરી છે. આ સંબંધમાં વધારે વિચારણીય હકીકત તો એ છે કે કાલી અને મહાકાલી નામની વિદ્યા–દેવીઓની (તેમજ આ કાવ્યના આઠમા પદ્યમાં ધરણેન્દ્રની અગ્રમહિષીથી વૈરોટ્યા સમજવામાં આવે તો તેની પણ) બબ્બે વાર સ્તુતિ કરી, પરંતુ સર્વાસ્ત્રા મહાજ્વાલા વિદ્યા–દેવીની તો એક વાર પણ તેમને સ્તુતિ કરી નહિ તેનું શું કારણ હશે?

વિષય-સૂચી.

श्रीबप्पभट्टिसूरिविरचिता

॥ चतुर्विंशतिका ॥

१ श्रीऋषभजिनस्तुतयः

अथ श्रीनाभेयस्य स्तुतिः—

नम्रेन्द्रमौलिगलितोत्तमपारिजात-
मालार्चितक्रम! भवन्तमपारिजात! ।
'नाभेय!' नौमि भुवनत्रिकपापवर्ग-
दायिन्! जितास्तमदनादिकपापवर्ग! ॥ १ ॥

—वसन्ततिलका

जिनवराणां प्रार्थना—

दारिद्र्यमद्रिसमविग्रहतापनीय-
राशिप्रदानविधिना महताऽपनीय ।
यैर्दुःखशत्रुरिह जन्मवतामघानि
निघ्नन्तु ते जिनवरा भवतामघानि ॥ २ ॥—वसन्त०

जैनसिद्धान्तप्रशंसा—

यद् दोषदारुदहनेषु रतः कृशानुः
स्यादापदुर्व्यपि हि यत् स्मरतः कृशा नुः ।
यद् वृष्टिरेव परिदाहिषु मेघजाऽलं
जैनं मतं हरतु तद् गुरु मेऽघजालम् ॥ ३ ॥—वसन्त०

श्रुतदेवतासंकीर्तनम्—

यां द्राग् भवन्ति सुरमन्त्रिसमा नमन्तः
सन्त्यज्य मोहमधियोऽप्यसमानमन्तः ।

वाग्देवता हतकुवादिकुला भवर्णात्
सा पातु कुन्दविकसन्मुकुलाभवर्णा ॥ ४ ॥ १ ॥–वसन्त०

* * * *

२ श्रीअजितजिनस्तुतयः

अथ श्रीअजितनाथस्य स्तुतिः—

कुसुमबाणचमूभिरपीडित-
स्त्रिभिरतीव जगद्भिरपीडितः ।
सकललोकमवन् वृजिनाजितः
शमयताद् दुरितानि जि'नाजितः' ॥ १ ॥
–द्रुतविलम्बितम्

जिनेश्वराणां नुतिः—

कृतवतोऽसुमतां शरणान्वयं
सकलतीर्थकृतां चरणान् वयम् ।
सुरकृताम्बुजगर्भनिशान्तकान्
रविसमान् प्रणुमोऽघनिशान्तकान् ॥ २ ॥–द्रुत०

जिनवाणीप्रशंसा—

कृतसमस्तजगच्छुभवस्तुता
जितकुवादिगणाऽस्तभवस्तुता ।
अवतु वः परिपूर्णनभा रती-
र्नृमरुते ददती जिनभारती ॥ ३ ॥–द्रुत०

धरणपत्नमहिलायाः स्तुतिः—

सुफणरत्नसरीसृपराजितां
रिपुबलप्रहतावपराजिताम् ।
स्मरत तां धरणाग्रिमयोषितं
जिनगृहेषु ययाऽश्रमयोपितम् ॥ ४ ॥ २ ॥–द्रुत०

* * * *

१ तृतीयतुरीयचरणयोः पूर्वापरीभावोऽप्युपलभ्यते । २ 'धरणा०' इत्यपि पाठः ।

३ श्रीशम्भवजिनस्तुतयः

अथ श्रीशम्भवनाथस्य स्तुतिः—

नमो भुवनशेखरं दधति! देवि! ते वन्दिता-
मितिस्तुतिपराऽगमत् त्रिदशपावली वन्दिता।
यदीयजननीं प्रति प्रणुत तं जिनेशं भवं
[1]निहन्तुमनसः सदाऽनुपमवैभवं 'शम्भवम्' ॥ १ ॥
–पृथ्वी (८,९)

सकलजिनेश्वराणां जन्माभिषेकः—

सुमेरुगिरिमूर्धनि ध्वनदनेकदिव्यानके
सुरैः कृतमवेक्ष्य यं मुमुदिरेऽतिभव्या न के।
जगत्त्रितयपावनो जिनवराभिषेको मलं
सदा स विधुनोतु नोऽशुभमयं घनाकोमलम् ॥ २ ॥–पृथ्वी

श्रीसिद्धान्तपरिचयः—

अपेतनिधनं धनं बुधजनस्य शान्तापदं
प्रमाणनयसङ्कुलं भृशमसदृशां तापदम्।
जना! जिनवरागमं भजत तं महासम्पदं
यदीप्सथ सुखात्मकं विगतकामहासं पदम् ॥ ३ ॥–पृथ्वी

रोहिणीदेव्याः स्तुतिः—

शराक्षधनुशङ्खभृन्निजयशोवलक्षा मता
[2]कृताखिलजगज्जनाहितमहाबलक्षामता।
विनीतजनताविपद्द्विपसमृद्ध्यभिद्रोहिणी
ममास्तु सुरभिस्थिता रिपुमहीध्रभिद् 'रोहिणी'॥४॥३॥–पृथ्वी

१ संबोधनार्थे वा। २ 'समस्तजगतां कृताऽहित०' इत्यपि पाठः।

६ श्रीपद्मप्रभजिनस्तुतयः

अथ श्रीपद्मप्रभनाथस्य स्तुतिः—

वर्णेन तुल्यरुचिसम्पदि विद्रुमाणां
पुष्पोत्करैः सुरगणेन दिवि द्रुमाणाम् ।
अभ्यर्चिते प्रमदगर्भमजे यशस्ये
'पद्मप्रभे' कुरुत भक्तिमजेयशस्ये ॥ १ ॥

—वसन्ततिलका

समस्तजिनेश्वराणां स्तुतिः—

ये मज्जनोदकपवित्रितमन्दरागा-
स्तोषेण यानलमुपासत मन्दरागाः ।
धर्मोदयाब्धिपतने वनराजिनाव-
स्ते पान्तु नन्दितसदेवनरा जिना वः ॥ २ ॥—वसन्त०

जिनमतविचारः—

शच्यादिदिव्यवनितौघधवस्तुत ! त्व-
मव्याहतोदितयथाविधवस्तुतत्त्व ! ।
स्यानं जिनेन्द्रमत ! नित्यमकम्प्रदेहि
जन्माद्यनन्तविपदां शमकं प्रदेहि ॥ ३ ॥—वसन्त०

वज्राङ्कुशीदेव्याः स्तुतिः—

अध्यास्त या कनकरुक् सितवारणेशं
'वज्राङ्कुशी' पटुतराऽहितवारणे शम् ।

७ श्रीसुपार्श्वजिनस्तुतयः

अथ श्रीसुपार्श्वनाथस्य संकीर्तनम्—

आशास्ते यः स्तवे युष्मा–नित्यसौ ख्यातिभाजनः ।
श्री'सुपार्श्व!' भवत्येव, नित्यसौख्यातिभा जनः ॥ १ ॥
—अनुष्टुप्

जिनकदम्बककीर्तनम्—

जिनांह्री नौमि यौ जुष्टा–वानतामरसंसदा ।
आरूढौ दिव्यसौवर्णा–वानतामरसं सदा ॥ २ ॥–अनु०

जिनवाणीविचारः—

यशो धत्ते न जातारि–शमना विलसन् न या ।
साऽऽर्हती भारती दत्तां, शमनाविलसन्नया ॥ ३ ॥–अनु०

अप्रतिचक्रादेव्याः प्रार्थना—

आरूढा गरुडं हेमा–भाऽसमा नाशितारिभिः ।
पाया'दप्रतिचक्रा' वो, भासमाना शितारिभिः ॥४॥७॥–अनु०

* * * *

८ श्रीचन्द्रप्रभस्तुतयः

अथ श्रीचन्द्रप्रभस्य स्तुतिः—

भवोद्भवतृषां भृशं कृतशिवप्रपं चामरैः
सहर्षमुपवीजितं वरवपुःप्रपञ्चामरैः ।
प्रभावलयकान्ततापहसितोरुचन्द्रप्रभं
प्रणौमि परमेश्वरं विनयचारु 'चन्द्रप्रभम्' ॥ १ ॥
—पृथ्वी (८, ९)

जिनस्वरूपम्—

अवन्तु भवतो भवात् कलुषवासकादर्पकाः
सुखातिशयसम्पदां भुवनभासकादर्पकाः ।

विलीनमलकेवलातुलविकासभारा जिना
मुदं विदधतः सदा सुवचसा सभाराजिना ॥ २ ॥–पृथ्वी

जिनागमस्मरणम्—

समस्तभुवनत्रयप्रथनसज्जनानापदः
प्रमोचयति यः स्मृतः सपदि सज्जनानापदः ।
समुल्लसितभङ्गकं तममलं भजे नागमं
स्फुरन्नयनिवारितासदुपलम्भजैनागमम् ॥ ३ ॥–पृथ्वी

कालीदेव्याः स्तुतिः—

अशिश्रियत याऽम्बुजं धृतगदाक्षमालाऽघवान्
यया वत विधूयते भयशमक्षमाऽलाघवा ।
घनाञ्जनसमप्रभा विहतघोरकालीहितं
ममातुलमसौ सदा प्रविदधातु 'काली' हितम् ४॥८॥–पृथ्वी

* * * *

९ श्रीसुविधिजिनस्तुतयः

अथ श्रीसुविधिनाथाय प्रणामः—

विमलकोमलकोकनदच्छद-
च्छविहराविह राजभिरामरैः ।
सततनूततनू 'सुविधेः' क्रमौ
नमत हेऽमतहेठनलालसाः ! ॥ १ ॥

–द्रुतविलम्बितम्

जिनेश्वरेभ्यो विज्ञप्तिः—

कलशकुन्तशकुन्तवराङ्कित-
क्रमतला मतलाभकरा नृणाम् ।
विगतरागतरा वितरन्तु नो
हितमनन्तमनङ्गजितो जिनाः ॥ २ ॥–द्रुत०

१ '०कानमाला' इत्यपि पाठः । २ 'धातुकाली०' इत्यपि पाठः ।

जिनमताय प्रणामः—

अवमसन्तमसं ततमानयत्
प्रलयमालयमागमरोचिषाम् ।
भुवनपावनपालनमर्कवज्-
जिनमतं नम तन्नयवन्नहो ! ॥ ३ ॥–द्रुत०

मानवीदेव्याः स्तुतिः—

जयति सायतिसामकृदन्विता
सुतरुणा तरुणाब्जसमद्युतिः ।
कजगता जगता समुदा नुता
नतिमताऽतिमता भुवि 'मानवी' ॥ ४ ॥ ९ ॥–द्रुत०

॥ ॥ ॥ ॥

१० श्रीशीतलजिनस्तुतयः

अथ श्रीशीतलनाथस्य स्तुतिः—

विहरति भुवि यस्मिन् देवलोकोपमानः
समजनि नरलोकः 'शीतलो'ऽकोपमानः ।
ऋजिमसलिलधाराधौतमायापरागः
स भवतु भवभीतेः संशमायापरागः ॥ १ ॥
–मालिनी (८, ७)

जिनवराणामुपासना—

यमभिनवितुमुच्चैर्दिव्यराजीववार-
स्थितचरणसरोजं भव्यराजी ववार ।
जिनवरविसरं तं पापविध्वंसदक्षं
शरणमित विदन्तो मा स्म विद्रूध्वं सदक्षम् ॥ २ ॥–मालिनी

सिद्धान्तस्य स्तुतिः—

पटुररितिमिरौघव्याहतावर्यमेव
प्रवितरति जनेभ्यो यः सदा वर्यमेव ।

स हि बहुविधजन्मव्रातजैनःकृतान्तः
कृतकुमतविघातः पातु जैनः कृतान्तः ॥ ३ ॥–मालिनी

पुरुषदत्तादेव्याः स्तुतिः—

भ्रमति भुवि महिष्या याऽऽमहासिन्धु नाना-
कृतजिनगृहमालासन्महाऽसिं धुनाना ।
कनकनिभवपुःश्रीरञ्जसा साधिताया
रुजतु 'पुरुषदत्ता'ऽस्मासु सा साधितायाः ॥४॥१०॥–मालिनी

* * * *

११ श्रीश्रेयांसजिनस्तुतयः

अथ श्रीश्रेयांसनाथाय वन्दनम्—

विमलितवहुतमसमलं
स्फुरत्प्रभामण्डलास्तसन्तमसमलम् ।
सकलश्रीश्रेयांसं
प्रणमत भक्त्या जिनेश्वरं 'श्रेयांसम्' ॥ १ ॥

–आर्यागीतिः (स्कन्धकम्)

जिनपतिभ्यः प्रणामः—

आनन्दितभव्यजनं
घनाघघर्मार्तशिशिरशुभव्यजनम् ।
अभिवन्दे जिनदेव-
क्रमयुगलं सद्गुणैः सदाऽजिनदेव ॥ २ ॥–आर्या०

जिनवाण्यै नमः—

जैनमुपमानरहितं
वचो जगत्त्राणकारि नो पुनरहितम् ।
प्रणमत सन्महिमकरं
भव्यमहाकुमुदबोधजन्महिमकरम् ॥ ३ ॥–आर्या०

महाकालीदेव्याः स्तुतिः—

या द्युतिविजिततमाला
पविफलघण्टाक्षभृल्लसत्ततमाला ।
नृस्था सुपमं तनुता-
दसौ 'महाकाल्य'मर्त्यसामन्तनुता ॥ ४ ॥ ११ ॥–आर्या०

१२ श्रीवासुपूज्यजिनस्तुतयः

अथ श्रीवासुपूज्यस्य महिमा—

श्रीमते 'वासुपूज्याय', ज्यायसे जगतां नमन् ।
न मन्दोऽपि क्षणादेव, देवपूज्यो न जायते? ॥ १ ॥
–अनुष्टुब्

तीर्थङ्कराणामभ्यर्थना—

ये स्नापिताः सुरुचितै–रुचितैर्दानवारिभिः ।
वारिभिर्वितते मेरौ, ते मे रौद्रं हरन्त्वघम् ॥ २ ॥–अनुष्टुब्

जिनवाणीविचारः—

अनादिनिधनाऽदीना, धनादीनामतिप्रदा ।
मतिप्रदानमादेया–ऽनमा देयाज्जिनेन्द्रवाक् ॥ ३ ॥–अनुष्टुब्

गौरीदेव्याः स्तुतिः—

सौवर्णपद्मा श्रीगौरी, श्री'गौरी' पद्महस्तिका ।
हस्तिकाया महागोधा–ऽऽगोधामध्वस्तयेऽस्तु वः ॥ ४ ॥ १२ ॥–अनुष्टुब्

१३ श्रीविमलजिनस्तुतयः

अथ श्रीविमलनाथस्य संस्तवनम्—

निजमहिमविजितकमलं
प्रमदभरानम्रदेवपूजितकमलम् ।

विमलस्य धामयुगलं-
घनीयगुणसम्पदभिनुत क्रमयुगलम् ॥ १ ॥
—आर्यागीतिः

जिनसेवा—

शमिताखिलरुजि नानां-
भोजोदरलालितेऽतिचारु जिनानाम्।
चरणयुगे दिविजनते
भक्तिं कुरु दुर्लभे भुवि जनते! ॥ २ ॥—आर्या०

जिनवाणीस्तुतिः—

विजितवती सुरवं या-
मापूरितवन्तमम्बुदं सुरवन्या।
वीरस्य भवादवताद्
वाणी केनापि न विजिता वादवता ॥ ३ ॥ —आर्या०

गान्धारीदेव्याः स्तुतिः—

पविमुशलकरा लाभं
शुभं क्रियादधिवसन्त्यतिकरालाभम्।
कमलं रागान्धारी-
रणक्ज्ञीलप्रभोरकरा 'गान्धारी' ॥ ४ ॥ १३ ॥—आर्या०

* * * *

१४ श्रीअनन्तजिनस्तुतयः

अथ श्रीअनन्तनाथस्य स्तुतिः—

निरेति गदवल्लरीगुपिलजन्मकान्तारतः
प्रणम्य यमनीप्सितोपनतदिव्यकान्तारतः।
अनन्तजिदसौ जयत्यभिमतायदो घस्मरः
समस्तजगदंहसां हतकृतापदोघस्मरः ॥ १ ॥
—पृथ्वी(८,९)

जिनानां विजयः—

भवन्ति न यदानता वरविधावलीकाननाः
श्रुतज्वलनभस्मसात्कृतभवावलीकाननाः ।
प्रपञ्चितजगद्गृहद्दुरितकूपतारा जिना
जयन्ति वपुषेह तेऽनुपमरूपताराजिना ॥ २ ॥–पृथ्वी

जिनवाण्याः प्राधान्यम्—

अवन्त्यखिलविष्टपाश्रितसभाजनासूनृता
जयत्यमरयोगिभिः कृतसभाजना सूनृता ।
जिनेन्द्रगदिता नयादिवसुपाऽत्र गीर्वाणता-
मिता रिपुविभेदने कृतसुपात्रगीर्वाणता ॥ ३ ॥–पृथ्वी

मानसीदेव्याः स्तुतिः—

निजाङ्गलतयोज्ज्वला विशदबन्धुजीवाभया
सिताङ्गविहगा हतानमदबन्धुजीवाऽभया ।
ज्वलज्ज्वलनहेतिका हरतु 'मानसी' तापदं
शुभातिशयधान्यवृद्ध्यनुपमानसीता पदम् ॥४॥१४॥–पृथ्वी

* * * *

१५ श्रीधर्मजिनस्तुतयः

अथ श्रीधर्मनाथस्य स्तुतिः—

समवसरणभूमौ सज्जितार्चोदयायां
नियतमभिदधौ यः सज्जितार्चौ दयायाम् ।
जनयतु मुदमुच्चैरागसौधर्मनामा-
र्चितहरिपरिपूज्यो द्रागसौ 'धर्म'नामा ॥ १ ॥
—मालिनी (८, ७)

जिनवराणां विज्ञप्तिः—

यदुदयमधिगम्य व्यापदानन्दमश्च-
जगदुपरतहिंसं व्याप दानं दमं च ।

ददतु पदमुरुश्रीतेजि नानाशयं तु
प्रतिभयमिह नोऽघं ते जिना नाशयन्तु ॥ २ ॥–मालिनी

जिनवचनप्रशंसा—

परसमयरिपूणां संसदो दारहेतौ
विहितविततमोहासं सदोदारहेतौ ।
जिनवचसि रता स्तापद्धतौ सत्यनीतौ
दिविजमनुजलक्ष्मीपद्धतौ सत्यनीतौ ॥ ३ ॥–मालिनी

महामानसीदेव्याः स्तुतिः—

असिफलकमणिश्रीकुण्डिकाहस्तिकाऽलं
प्रबलरिपुवनानां कुण्डिका हस्तिकालम् ।
मृगपतिमधिरूढा सा 'महामानसी' मा-
मवतु सुतडिदाभाऽसामहा मानसीमा ॥ ४ ॥१५॥–मालिनी

* * * *

१६ श्रीशान्तिजिनस्तुतयः

अथ श्रीशान्तिनाथाय नमः—

भव्यैः कथञ्चिदतिदुःखगभीरवापे-
रुत्तारको जगति सम्यगभीरवापे ।
यस्तं नमामि विहितावमहानिशान्तं
'शान्तिं' जिनं परमशान्तिमहानिशान्तम् ॥ १ ॥
–वसन्ततिलका

जिनानामुत्कर्षः—

यद्बाहवो वरपुरीपरमार्गलाभाः
प्राप्ता यतश्च जगता परमार्गलाभाः ।
नत्वा च यांस्तुलितवैबुधराजि नाऽऽस्ते
सिद्धौ जयन्त्यघदवाम्बुधरा जिनास्ते ॥ २ ॥–वसन्त०

जैनवचसः प्रधानता—

यच्छृण्वतोऽत्र जगतोऽपि समाऽधिकाऽरं
बुद्धिर्भवत्यनुपताप्रि समाधिकारम् ।
तत् पावकं जयति जैनवचो रसादि-
भोगातिलोलकरणानवचोरसादि ॥ ३ ॥—वसन्त०

कालीदेव्याः प्रार्थना—

धत्ते गदाक्षमिह दृक्पतिताञ्जनस्य
कान्तिं च या गतवती पतितां जनस्य ।
आमोदलोलमुखरोपरिपातुकाली
पद्मो यदासनमसौ परिपातु 'काली' ॥ ४ ॥ १६ ॥—वसन्त०

卐 卐 卐 卐

१७ श्रीकुन्थुजिनस्तुतयः

अथ श्रीकुन्थुनाथस्य स्तुतिः—

हन्तुं महामोहतमोऽक्षमाणा-
मोजो नृणां योऽकृत मोक्षमाणा ।
यं चातिकृच्छ्राज्जनताऽऽप देवः
स्ताप्यात् स 'कुन्थुः' शिवतापदे वः ॥ १ ॥

—इन्द्रवज्रा

जिनदर्शनस्य प्रभावः—

संसाररूपः सुबृहन्नुदन्वा-
नलङ्घि पीडानिवहं नुदन् वा ।
यद्दर्शनात् प्रापि जनेन नाकः
स्तूयाज्जिनांस्तान् भुवने न ना कः ? ॥ २ ॥—उपजातिः

जिनवाणीमाहात्म्यम्—

वज्राशनीं दुष्कृतपर्वतानां
निर्वाणदानात् कृतपर्वतानाम् ।

जिनेन्द्रवाणीमवदातनिष्ठां
  समाश्रयध्वं स्ववदातनिष्ठाम् ॥ ३ ॥-उप०

महाकालीदेव्याः स्तुतिः—

घण्टेन्द्रशस्त्रं सफलाक्षमालं
  नृस्था वहन्ती विमला क्षमाऽलम् ।
वरेषु वः पातु तमालकान्ता
  देवी 'महाकाल्य'समालकान्ता ॥ ४ ॥ १७ ॥-उप०

* * * *

१८ श्रीअरजिनस्तुतयः

अथ श्रीअरनाथस्य स्तुतिः—

स्तुत तं येन निर्वृत्या-मरञ्जि नवरञ्जनाः ।
विहाय लक्ष्मीर्जगता-'मरं' जिनवरं जनाः! ॥ १ ॥
—अनुष्टुप्

जिनकदम्बकस्य स्तुतिः—

त्रिलोकीं फलयन् पातु, सद्मनःपादपां स वः ।
जिनौघो यस्य वन्द्याः श्री-सद्मनः पादपांसवः ॥ २ ॥-अनुष्टुप्

जिनवाक्स्तुतिः—

जैन्यव्याद् वाक् सतां दत्त-माननन्दा न वादिभिः ।
जय्या स्तुता च नीतीना-माननं दानवादिभिः ॥३॥-अनुष्टुप्

वैरोट्यादेव्याः स्तुतिः—

श्यामा नागास्त्रपत्रा वो, 'वैरोट्या'ऽरं भयेऽवतु ।
शान्तोऽरातिर्ययाऽत्युग्र-वैरोऽव्यारम्भयेव तु ॥ ४ ॥१८॥-अनुष्टुप्

* * * *

१९ श्रीमल्लिजिनस्तुतयः

अथ श्रीमल्लिनाथस्य स्तुतिः—

करोतु नो 'मल्लि'जिनः, प्रियं गुरु चिरं हतिम् ।
द्विषां च तन्यात् सिद्धेश्च, प्रियङ्गुरुचिरंहतिम् ॥ १ ॥
—अनुष्टुप्

जिनजन्ममहिमा—

जैनं जन्म श्रियं स्वर्ग–समग्रामं दधातु नः ।
क्षणदं मेरुशिरसः, समग्रामन्दधातुनः ॥ २ ॥–अनुष्टुप्

जिनवाण्याः स्वीकारः—

जिनस्य भारतीं तमो–वनागसङ्घनाशनीम् ।
उपेत हेतुमुन्नता–वनागसं घनाशनीम् ॥ ३ ॥–प्रमाणिका

श्रुतदेवतायाः स्तुतिः—

वाग्देवी वरदीभूत–पुस्तिकाऽऽपद्मलक्षितौ ।
आपोऽव्याद् बिभ्रती हस्तौ, पुस्तिकापद्मलक्षितौ ।४।१९–अनुष्टुप्

ॐ ॐ ॐ ॐ

२० श्रीमुनिसुव्रतजिनस्तुतयः

श्रीमुनिसुव्रतनाथस्य स्तुतिः—

जयसि 'सुव्रत!' भव्यशिखण्डिना-
मरहितापघनाञ्जननीलताम् ।
दधदलं फलयंश्च समं भुवा-
ऽमरहितापघनां जननीलताम् ॥ १ ॥
—द्रुतविलम्बितम्

समग्रजिनवराणां स्तुतिः—

प्रतिजिनं क्रमवारिरुहाणि नः
सुखचितानि हितानि नवानि शम् ।

दधति रान्तु पदानि नखप्रभा-
सुखचितानि हि तानि नवानिशम् ॥ २ ॥–द्रुत०

जिनमतप्रशंसा—

जयति तत् समुदायमयं दृशा-
मतिकवी रमते परमे धने ।
महति यत्र विशालवलप्रभा-
मतिकवीरमते परमेधने ॥ ३ ॥–द्रुत०

श्रुतदेवतायाः स्तुतिः—

श्रुतनिधीशिनि ! बुद्धिवनावली-
दवमनुत्तमसारचिता पदम् ।
भवभियां मम देवि ! हरादरा-
दवमनुत् तमसा रचितापदम् ॥ ४ ॥ २० ॥–द्रुत०

* * * *

२१ श्रीनमिजिनस्तुतयः

अथ श्रीनमिनाथस्य स्तुतिः—

विपदां शमनं शरणं
यामि 'नमिं' दूयमानमनुजनतम् ।
सुखकुमुदौघविकाशे
यामिनमिन्दूयमानमनुजनतम् ॥ १ ॥
—गीतिः

जिनेश्वराणां प्रार्थना—

यैर्भव्यजनं त्रातुं
येते भवतोऽजिनास्थिरहिता ये ।
ईशा निदधतु सुस्था-
ये ते भवतो जिना स्थिरहिताये ॥ २ ॥ –गीतिः

जिनशासनस्य विजयः—

जिनशासनं विजयते
विशदप्रतिभानवप्रभङ्गमवत् ।
त्रिजगद् भवकान्तारं
विशदप्रतिभानवप्रभं गमवत् ॥ ३ ॥–गीतिः

अच्छुप्तादेव्याः स्तुतिः—

सा'ऽच्छुप्ता'ऽव्याद् गौरी-
ह वाजिना याति या नमस्यन्ती ।
द्वेषमसिकार्मुकजिता-
ऽऽहवा जिनायातियानमस्यन्ती ॥ ४ ॥ २१ ॥–गीतिः

✻ ✻ ✻ ✻

२२ श्रीनेमिजिनस्तुतयः

अथ श्रीनेमिनाथायाभ्यर्थना—

चिरपरिचितलक्ष्मीं प्रोज्झ्य सिद्धौ रतारा-
दमरसदृशमर्त्यावर्जितां देहि 'नेमे !' ।
भवजलधिनिमज्जज्जन्तुनिर्व्याजबन्धो !
दमरसदृशमर्त्यो वर्जितां देहिने मे ॥ १ ॥
—मालिनी

जिनवराणां स्तुतिः—

विदधदिह यदाज्ञां निर्वृतौ शंमणीनां
सुखनिरतनुतानोऽनुत्तमास्तेऽमहान्तः ।
ददतु विपुलभद्रां द्राग् जिनेन्द्राः श्रियं वः—
सुखनिरतनुता नोऽनुत्तमास्ते महान्तः ॥ २ ॥ –मालिनी

जिनसिद्धान्तसरणम्—

कृतसुमतिबलर्द्धिध्वस्तरुग्मृत्युदोषं
परममृतसमानं मानसं पातकान्तम् ।

प्रति दृढरुचि कृत्वा शासनं जैनचन्द्रं
परममृतसमानं मानसं पात कान्तम् ॥ ३ ॥–मालिनी

अम्बादेव्याः स्तुतिः—

जिनवचसि कृतास्था संश्रिता कम्रमाम्रं
समुदितसुमनस्कं दिव्यसौदामनीरुक् ।
दिशतु सतत'मम्बा' भूतिपुष्पात्मकं नः
समुदितसुमनस्कं दिव्यसौ दाम नीरुक् ॥४॥२२॥–मालिनी

* * * *

२३ श्रीपार्श्वजिनस्तुतयः

अथ श्रीपार्श्वनाथाय प्रणामः—

नमामि जिन'पार्श्व'! ते शमितविग्रहं विग्रहं
महानिधनमेरुके वरद! शान्त! कृत्स्नापितम् ।
शुभैस्त्रिभुवनश्रियाः सुरवरैरनीचैस्तरा-
महानिधनमेरुकेऽवरदशान्तकृत्! स्नापितम् ॥ १ ॥
–पृथ्वी

जिनपतिभ्यः प्रार्थना—

सुखौघजलमण्डपां दुरितघर्मभृद्भ्यो हितां
शुभव्यजनकामिताङ्कुशलसत्पताकारिणः ।
जिनेन्द्रचरणेन्दवः प्रवितरन्तु लक्ष्मीं सदाऽऽ-
शु भव्यजनकामितां कुशलसत्पताकारिणः ॥ २ ॥–पृथ्वी

जिनमतस्वरूपम्—

अशक्यनुतिकं हरेरपि भवाद्रिनिर्दारणे
स्वरूपममलद्यनं मनसि किन्नरैरश्चितम् ।
नयैर्जिनपतेर्मतं जन! शिवस्पृहश्चेदिति-
स्वरूपममलं घनं मनसि किं न रेरं चितम्? ॥ ३ ॥–पृथ्वी

यक्षराजस्य स्तुतिः—

जिनार्चनरतः श्रितो मदकलं न तुल्यस्यदं
द्विपं न मनसा धने रतिसमानयक्षीजनः।
जयत्यखिलयक्षराट् प्रथितकीर्तिरत्युन्नमद्-
विपन्नमनसाधनैरतिसमानयक्षीजनः ॥ ४ ॥ २३ ॥—पृथ्वी

॥ ॥ ॥ ॥

२४ श्रीवीरजिनस्तुतयः

अथ श्रीवीरनाथस्य स्तुतिः—

न त्वा नत्वाऽपवर्गप्रगुणगुरुगुणव्रातमुन्मूलमुद्य भू-
रंहोरंहोभवानां भवति घनभयाभोगदानां गदानाम्।
नन्ताऽनन्ताङ्गमेवं वदति यमनघं भासुराणां सुराणां
पाता पातात् स 'वीरः' कृतततमलिनज्ञानितान्तं नितान्तम् ॥ १ ॥

—स्रग्धरा (७, ७, ७)

जिनेश्वराणां स्तुतिः—

येऽमेये मेरुमूर्धन्यतुलफलविधासक्तरूपात्तरूपाः
सस्नुः सस्नुत्यजीर्यद्दृषदि सुरजलैः प्रास्तमोहास्तमोहाः।
जातौ जातौजसस्ते द्युतिचितिजितसत्कुन्ददन्ता ददन्ता-
मध्यामध्यानगम्याः प्रशममिह जिनाः पापदानां पदानाम् ॥२॥—स्रग्०

जिनवचनविचारः—

दोषो दोषोरुसिन्धुप्रतरणविधिषु न्यायशस्या यशस्याः
प्रादुः प्रादुष्कृतार्थाः कृतनतिषु जयं सम्पराये परा ये।
ते शान्तेशां नखांशुच्छुरितसुरशिरोराजिनानाजिनाना-
मारामा राद्धिलक्ष्म्या वचनविधिलवा वो दिशन्तां दिशं ताम् ॥३॥

—स्रग्०

॥ श्रीबप्पभट्टिसूरिविरचिता ॥

॥ चतुर्विंशतिका ॥

(सटीका)

१ श्रीऋषभजिनस्तुतयः

अथ श्रीनाभेयस्य स्तुतिः—

नम्रेन्द्रमौलिगलितोत्तमपारिजात-
मालार्चितक्रम ! भवन्तमपारिजात ! ।
'नाभेय' ! नौमि भुवनत्रिकपापवर्ग-
दायिन् ! जिनास्तमदनादिकपापवर्ग ! ॥ १ ॥

—वसन्ततिलका (८, ६)

टीका

पारिजाताः—कल्पद्रुमास्तेषां मालास्ताभिरर्चितौ क्रमौ यस्य तस्य संबोधनं हे पा० । अपगतमरिजातं यस्य तस्यामन्त्रणे । भुवनत्रिकं पातीति "क्वचित् डः" (सिद्ध-हैम० अ० ५, पा० १, सू० १७१) "डित्यन्त्यस्वरादेः" (सिद्ध० अ० २, पा० १, सू० ११४) इत्यनेनान्त्यस्य लोपः तस्यामन्त्रणम् । हे मोक्षदायिन् ! अस्तः कन्दर्पादिकः पापवर्गो येन तस्यामन्त्रणे ॥ १ ॥

अन्वयः

नम्र-इन्द्र-मौलि-गलित-उत्तम-पारिजात-माला-अर्चित-क्रम ! अप-अरि-जात ! भुवन-त्रिक-प ! अपवर्ग-दायिन् ! जिन ! अस्त-मदन-आदिक-पाप-वर्ग ! 'नाभेय' ! भवन्तं नौमि ।

શબ્દાર્થ

नम्र=નમસ્કાર કરનારા.
इन्द्र=સુરપતિ, ઇન્દ્ર.
मौलि=(૧) મસ્તક; (૨) મુકુટ.
गलित (ધા० गल्)=પડેલી.
उत्तम=શ્રેષ્ઠ.
पारिजात=પારિજાતક, કલ્પવૃક્ષ.
माला=માળા.
अर्चित (ધા० अर्च्)=પૂજાયેલાં.
क्रम=ચરણ.
नम्रेन्द्रमौलिगलितोत्तमपारिजातमालार्चितक्रम !=હે નમસ્કાર કરનારા ઇન્દ્રોના મસ્તક (અથવા મુકુટ) ઉપરથી પડેલી શ્રેષ્ઠ પારિજાતકની માલાઓ વડે પૂજાયેલાં છે ચરણો જેનાં એવા ! (સં०)
भवन्तं (મૂ० भवत्)=તમને, આપ સાહેબને.
अप=દૂરવાચક અવ્યય.
अरि=શત્રુ, દુશ્મન.
जात=સમૂહ.
अपारिजात !=દૂર થયો છે શત્રુ-સમૂહ જેનો એવા ! (સં०)
नाभेय ! (મૂ० नाभेय)=હે નાભિ (નરેશ)ના નન્દન, હે ઋષભદેવ !
नौमि (ધા० नु)=હું સ્તવું છું.
भुवन=લોક, જગત્.
त्रिक=ત્રણનો સમુદાય.
पा=રક્ષણ કરવું.
भुवनत्रिकप !=હે ત્રૈલોક્યના રક્ષક !
अपवर्ग=મોક્ષ, નિર્વાણ.
दा=આપવું.
अपवर्गदायिन् !=હે મોક્ષના દાતાર !
जिन ! (મૂ० जिन)=હે વીતરાગ, હે જિનેશ્વર !
अस्त (ધા० अस्)=ફેંકી દીધેલ, પરાસ્ત કરેલ.
मदन=મદન, કામદેવ.
आदि=શરૂઆત.
पाप=પાપ.
वर्ग=સમુદાય.
अस्तमदनादिकपापवर्ग !=પરાસ્ત કર્યો છે કામદેવાદિક પાપ-સમુદાયને જેણે એવા ! (સં०)

શ્લોકાર્થ

શ્રીનાભિનન્દનની સ્તુતિ—

" નમસ્કાર કરનારા [1]ઇન્દ્રોના મસ્તક (અથવા મુકુટ) ઉપરથી પડેલી એવી ઉત્તમ પારિજાતક (નામનાં પુષ્પો)ની માલાઓ વડે પૂજાયેલાં છે ચરણો જેનાં એવા હે (નાથ) ! નષ્ટ થયો છે શત્રુ-સમૂહ જેનો એવા હે (ઈશ) ! હે (સ્વર્ગ, મર્ત્ય અને પાતાળરૂપી અથવા અધો-લોક, તિર્યગ્-લોક અને ઊર્ધ્વ-લોકરૂપી) ત્રણ ભુવનના પાલક ! હે મોક્ષના દાતાર ! હે વીતરાગ ! પરાસ્ત કર્યો છે [2]કામદેવાદિક પાપ-સમુદાયને જેણે એવા હે (પરમેશ્વર) ! હે [3]નાભિ(નરેશ)ના નન્દન (અર્થાત્ [4]ઋષભદેવ) ! હું આપને સ્તવું છું."—૧

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-મીમાંસા—

છન્દઃશાસ્ત્રમાં 'પદ્ય' શબ્દથી ચાર 'પદ' યાને 'ચરણ'વાળો છન્દ સમજવામાં આવે છે. આ પદ્યના વર્ણ અને માત્રાના ભેદને ધ્યાનમાં લઇને **વૃત્ત** અને **જાતિ** એમ બે પ્રકારો પાડેલા

---

૧ જૈન શાસ્ત્રમાં સૌધર્મપ્રમુખ ૬૪ ઇન્દ્રો માનવામાં આવ્યા છે. આની માહિતી સારૂ જુઓ શ્રીશોભનમુનીશ્વરકૃત સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૩૧).

૨ કામદેવના સ્વરૂપ સારૂ જુઓ ઉપર્યુક્ત સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૨૪-૨૫).

૩-૪ નાભિ નરેશ અને તેમના પુત્ર શ્રીઋષભદેવ ઉપર **સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા**નું વિવેચન (પૃ૦ ૮, ૯) પ્રકાશ પાડે છે.

છે. અર્થાત્ જે પદ્યનાં ચરણો 'વર્ણ'ના નિયમને અનુસરીને રચાયાં હોય, તેને 'વૃત્ત' કહેવામાં આવે છે, જ્યારે જેનાં ચરણો 'માત્રા'ને ધ્યાનમાં લઇને રચવામાં આવ્યાં હોય, તેને 'જાતિ' કહેવામાં આવે છે. આ વાતના ઉપર નીચેનો શ્લોક પ્રકાશ પાડે છેઃ—

"पद्यं चतुष्पदैः प्रोक्तं, तद् द्विधा परिकीर्तितम् ।
मात्रया जायते जाति-र्वर्णतो वृत्तसंज्ञकम् ॥" —અનુષ્ટુભ્.

વિશેષમાં વૃત્તના ત્રણ પ્રકારો છે–(૧) સમવૃત્ત, (૨) અર્ધસમવૃત્ત અને (૩) વિષમવૃત્ત. તેમાં 'સમવૃત્ત'નું લક્ષણ એ છે કે—

"अङ्घ्रयो यस्य चत्वारस्तुल्यलक्षणलक्षिताः ।
तच्छन्दःशास्त्रतत्त्वज्ञाः, 'समवृत्तं' प्रचक्षते ॥"

—વૃત્તરત્નાકર, શ્લોકાંક ૧૪.

અર્થાત્ જે વૃત્તનાં ચારે ચરણો સમાન લક્ષણવાળાં હોય (અર્થાત્ જેનાં ચારે ચરણોને એકજ નિયમ લાગૂ પડતો હોય), તેને છન્દઃશાસ્ત્રના જાણકારો 'સમવૃત્ત' કહે છે.

'અર્ધસમવૃત્ત'નું લક્ષણ નીચે મુજબ છેઃ—

"प्रथमाङ्घ्रिसमो यस्य, तृतीयश्चरणो भवेत् ।
द्वितीयस्तुर्यवद् वृत्तं, त'दर्धसम'मुच्यते ॥"

—વૃત્ત૦ શ્લો૦ ૧૫.

એટલે કે જે વૃત્તનાં પ્રથમ અને તૃતીય ચરણો સમાન હોય તેમજ દ્વિતીય અને ચતુર્થ ચરણો પણ સમાન લક્ષણથી લક્ષિત હોય, તે વૃત્ત 'અર્ધસમવૃત્ત' કહેવાય છે.

'વિષમવૃત્ત'ના સંબંધમાં સમજવું કે—

"यस्य पादचतुष्केऽपि, लक्ष्म भिन्नं परस्परम् ।
तदाहु'र्विषमं' वृत्तं, छन्दःशास्त्रविशारदाः ॥"

—વૃત્ત૦ શ્લો૦ ૧૬.

અર્થાત્ જેનાં ચારે ચરણોનાં લક્ષણો એક બીજાથી ભિન્ન હોય, તે વૃત્તને છન્દઃશાસ્ત્રમાં પ્રવીણ પુરૂષો 'વિષમવૃત્ત' કહે છે.

હવે પ્રથમ તો આપણે આ કાવ્યનું પ્રાથમિક પદ્ય 'વૃત્ત' છે કે 'જાતિ' છે તેનો નિર્ણય કરવો જોઇએ અને તે માટે 'વર્ણ' અને 'માત્રા' પરત્વે વિચાર કરવો જોઇએ. તેમાં વર્ણના હ્રસ્વ અને દીર્ઘ એમ બે પ્રકારો છે. (હ્રસ્વ વર્ણની એક માત્રા અને ગુરૂ વર્ણની બે માત્રા ગણવામાં આવે છે.) વિશેષમાં અ, ઇ, ઉ, ઋ અને લૃ એ હ્રસ્વ અક્ષરો યાને વર્ણો છે, જ્યારે બાકીના આ, ઈ, ઊ, ૠ, એ, ઐ, ઓ અને ઔ એ સ્વરોને દીર્ઘ વર્ણો કહેવામાં આવે છે. આ ઉપરાંત હ્રસ્વ સ્વર પછી જોડાક્ષર કે અનુસ્વાર કે વિસર્ગ હોય, તો તે દીર્ઘ ગણાય છે. વળી પાદને અન્તે જો હ્રસ્વ સ્વર હોય તો તેને વિકલ્પે દીર્ઘ ગણવામાં આવે છે. આ વાતની નિમ્ન-લિખિત શ્લોક પણ સાક્ષી પૂરે છે.

"सानुस्वारो विसर्गान्तो, दीर्घो युक्तपरश्च सः ।
वा पादान्ते त्वसौ ग्वक्रो, ज्ञेयोऽन्यो मात्रिको लघुः ॥"

—વૃત્ત૦ શ્લો૦ ૯.

પાંચ અક્ષરો સમાન છે. આ ઉપરથી આ પદ્ય પાદાંતસમપંચાક્ષરપુનરાવૃત્તિરૂપ યમકથી અલંકૃત છે એમ કહેવું સર્વથા ખોટું નહિ ગણાય.

* * * *

जिनवराणां प्रार्थना—

दारिद्र्यमद्रिसमविग्रहतापनीय-
राशिप्रदानविधिना महताऽपनीय ।
यैर्दुःखशत्रुरिह जन्मवतामघानि
निघ्नन्तु ते जिनवरा भवतामघानि ॥ २ ॥

—वसन्त०

टीका

यैर्जिनवरैर्दारिद्र्यं अपनीय–तिरस्कृत्य दुःखशत्रुरिह लोके अघानि–हतः । केन ? अद्रिसमो विग्रहो–देहो यस्य तापनीयराशेस्तस्य प्रदानविधिस्तेन । किंविशिष्टेन ? महता वर्षप्रमाणेन ॥ २ ॥

अन्वयः

यैः महता अद्रि–सम–विग्रह–तापनीय–राशि–प्रदान–विधिना जन्मवतां दारिद्र्यं अपनीय दुःख–शत्रुः इह अघानि, ते जिन–वराः भवतां अघानि निघ्नन्तु ।

શબ્દાર્થ

दारिद्र्यं (मू० दारिद्र्य)=દરિદ્રતા, ગરીબાઇ.
अद्रि=પર્વત.
सम=સમાન.
विग्रह=દેહ, શરીર.
तापनीय=સુવર્ણ, સોનું.
राशि=ઢગલો.
प्रदान=ત્યાગ, દાન.
विधि=વિધાન, કરવું તે.
अद्रिसमविग्रहतापनीयराशिप्रदानविधिना=પર્વત-સમાન દેહ છે જેનો એવા સોનાના ઢગલાનું દાન દેવા વડે.
महता (मू० महत्)=વિશાળ.
(मू० यद्)=જે વડે.
दुःख=દુઃખ, પીડા.
शत्रु=દુશ્મન, વૈરી.
दुःखशत्रुः=દુઃખરૂપ દુશ્મન.
इह=આ જગત્‌માં.
जन्मवतां (मू० जन्मवत्)=પ્રાણીઓના.
अघानि (धा० हन्)=નષ્ટ થતો હવો.
निघ्नन्तु(धा० हन्)=નાશ કરો.
ते (मू० तद्)=તે.
जिन=વીતરાગ.
वर=શ્રેષ્ઠ.
जिनवराः (मू० जिनवर)=જિનેશ્વરો, તીર્થંકરો.
भवतां (मू० भवत्)=તમારાં.
अघानि (मू० अघ)=પાપો.

૧ 'જિનવર' શબ્દના અર્થ સારૂ જુઓ :–તિ–ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૧૪).

શ્લોકાર્થ

જિનેશ્વરોને પ્રાર્થના—

"પર્વતના સમાન શરીર છે જેનું એવા સુવર્ણના રાશિનું વિસ્તીર્ણ (અર્થાત્ એક ર્ષ પર્યંત) દાન દેવા વડે કરીને જેમણે પ્રાણીઓના [1]દારિદ્રને દૂર કરીને તેમના (તે) :ખરૂપ દુશ્મનનો આ જગત્માં નાશ કર્યો, તે જિનેશ્વરો (હે [2]ભવ્યો!) તમારાં પાપોને કુતરાં નષ્ટ કરો."—૨

સ્પષ્ટીકરણ

સાંવત્સરિક દાન—

દરેક તીર્થંકર દીક્ષા લે તે પૂર્વે અર્થાત્ ગૃહ-વાસનો ત્યાગ કરે તે પહેલાં એક વર્ષ પર્યંત દાન દે છે. આ દાન કરતાં એવી ઉદ્ઘોષણા કરાવવામાં આવે છે કે જે જેનો અર્થી હોય, તેણે આવીને તે ગ્રહણ કરવું. આ પ્રમાણેની ઉદ્ઘોષણાનું શ્રવણ કર્યાં બાદ યાચકો પ્રભુ પાસે દાન લેવા આવે છે. ઇન્દ્રના આદેશથી [3]કુબેરે પ્રેરેલા [4]જૃમ્ભક દેવતાઓ ઘણા સમયથી ભ્રષ્ટ થયેલું, સ્મશાનાદિક ગૂઢ સ્થલમાં રહેલું, માલિકી વિનાનું એવું રૂપ્ય (રૂપું), સુવર્ણ, રત્નાદિક દ્રવ્ય અનેક સ્થલેથી લાવીને પ્રભુ સમક્ષ હાજર કરે છે. પ્રભુ બરોબર એક વર્ષ સુધી સૂર્યોદયથી માંડીને તે ભોજનના સમય સુધી દાન દે છે અને તેમાં પણ યાચકની પ્રાર્થનાનુસાર તેને દાન દેવામાં આવે છે. છતાં પણ એ ધ્યાનમાં રાખવું કે પ્રભુના અતિશયને લીધે કોઇ પણ યાચક અસંભવિત વસ્તુની કે અમર્યાદિત દાનની યાચના કરી શકતો નથી. દિન-પ્રતિદિન એક ક્રોડ અને આઠ લાખ [5]સુવર્ણનું દાન દેવામાં આવે છે. આ પ્રમાણે ૩૬૦ દિવસ લેખે વર્ષ ગણતાં એક વર્ષમાં તીર્થંકર દીક્ષા લે તે પૂર્વે તે ત્રણસે અઠ્યાસી ક્રોડ અને એંસી લાખ (૩૮૮,૮૦૦૦૦૦૦) સુવર્ણનું દાન દે છે.

---

૧ દારિદ્ર અને તેનાથી થતી અવનતિ એ સંબંધમાં જુઓ *શ્રીચતુર્વિંશતિજિનાનન્દસ્તુતિ*ના ૧૨ મા પદ્ય ઉપરનું મારું સ્પષ્ટીકરણ (પૃ૦ ૨૫-૨૬).

૨ ભવ્યના સ્વરૂપ સારૂ જુઓ **સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા** (પૃ૦ ૪-૫).

૩-૪ કુબેર અને જૃમ્ભક સંબંધી માહિતી માટે જુઓ **સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા** (પૃ૦ ૩૨).

૫ 'સુવર્ણ' એ સોનાનો સિક્કો છે. (જુઓ મૃચ્છકટિક.) વિશેષમાં આશરે ૧૭૫ ગ્રેઇન (ટ્રૉય) જેટલા સોનાના વજનનું નામ પણ 'સુવર્ણ' છે. અભિધાન-ચિન્તામણિ (કા૦ ૩, શ્લો૦ ૫૪૮) માં પણ કહ્યું છે કે-

"माषो दशार्धगुञ्जः, षोडशमाषो निगद्यते कर्षः ।
ससुवर्णस्य सुवर्णस्तैरेव पलं चतुर्भिश्च ॥"　—આર્યા.

અર્થાત્ ૮૦ રત્તી યાને ૧૬ માષ અથવા ૧ કર્ષ જેટલા સોનાના વજનને 'સુવર્ણ' કહેવામાં આવે છે. આ ઉપરથી એમ પણ માની શકાય કે સુવર્ણ નામના સિક્કાનું વજન પણ ઉપર જણાવ્યા મુજબ હોય. વળી એચ. એચ. વિલ્સન (H. H. Wilson)ની ૧૧મી કૃતિ (vol.)ના ૪૭મા પૃષ્ઠ ઉપરથી જોઇ શકાય છે કે આ સિક્કાની કીંમત ઓછામાં ઓછી આશરે ૯ રૂપિયા જેટલી હોવી જોઇએ.

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યનાં ચારે ચરણોના છેવટના પાંચ અક્ષરો સમાન છે. આથી કરીને આ પદ્ય પાદાંતસમપંચાક્ષરપુનરાવૃત્તિરૂપ યમકથી અલંકૃત છે એમ જોઇ શકાય છે.

* * * *

जैनसिद्धान्तप्रशंसा—

यद् दोपदारुदहनेपु रतः कृशानुः
स्यादापदुर्व्यपि हि यत् स्मरतः कृशा नुः ।
यद् वृष्टिरेव परिदाहिपु मेघजाऽलं
जैनं मतं हरतु तद् गुरु मेऽघजालम् ॥ ३ ॥

—वसन्त०

टीका

यन्मतं दोपदारुदहनेपु रतः कृशानुः स्यात्-भवेत् । नुः-पुरुपस्य । किंविशिष्टस्य? स्मरतः । किं? यत् । उर्वी अपि आपत् कृशा-तन्वी भवति । यन्मतं वृष्टिरेव परिदहनशीलेपु । किंभूता? मेघजाऽलं, तन्मतं, गुरु-विस्तीर्णं, मे-मम ॥ ३ ॥

अन्वयः

यद् दोप-दारु-दहनेपु रतः कृशानुः, यद् स्मरतः नुः उर्वी अपि आपत् हि कृशा स्यात्, यद् परिदाहिपु अलं मेघ-जा वृष्टिः एव तद् जैनं मतं मे गुरु अघ-जालं हरतु ।

શબ્દાર્થ

यद् (मू० यद्)=જે.
दोप=દોષ, દૂષણ.
दारु=કાષ્ઠ, લાકડું.
दहन=બાળવું તે.
दोपदारुदहनेपु=દોષરૂપી કાષ્ઠને બાળવામાં.
रतः (मू० रत)=અનુરક્ત, આસક્ત.
कृशानुः (मू० कृशानु)=અગ્નિ.
स्यात् (धा० अस्)=થાય.
आपद्=આપત્તિ, વિપત્તિ.
उर्वी (मू० उरु)=મોટી.
अपि=પણ.
हि=નિશ્ચયાત્મક અવ્યય.

यद् (मू० यद्)=જેને.
स्मरतः (मू० स्मरत्)=યાદ કરનારા.
कृशा (मू० कृश)=અલ્પ.
नुः (मू० नृ)=મનુષ્યની.
वृष्टिः (मू० वृष्टि)=વૃષ્ટિ, વરસાદ.
एव=જ.
परिदाहिषु (मू० परिदाहिन्)=સંતપ્તને વિષે.
मेघ=મેઘ, જળનું વાદળું.
जन्=ઉત્પન્ન થવું.
मेघजा=મેઘથી ઉત્પન્ન થનારી.
अलं=અત્યંત.
जैनं (मू० जैन)=જૈન, જિન-વિષયક.
मतं (मू० मत)=મત, દર્શન, સિદ્ધાન્ત.
हरतु (धा० हृ)=હરો, નાશ કરો.
तद् (मू० तद्)=તે.
गुरु=વિસ્તીર્ણ.
मे (मू० अस्मद्)=મારા.
अघ=પાપ.
जाल=સમૂહ.
अघजालं=પાપના સમૂહને.

શ્લોકાર્થ

જૈન સિદ્ધાન્તની પ્રશંસા—

" જે (સિદ્ધાન્ત) દૂષણરૂપ કાષ્ઠને બાળી નાંખવામાં અનુરક્ત અગ્નિના સમાન હોય, તેમજ જેનું સ્મરણ કરનારા માનવની મોટી આપત્તિઓ પણ ખચ્ચિત અલ્પ થઇ જાય (અર્થાત્ તેનો અંત આવે) તથા જે (સંસારના સંતાપથી) દગ્ધ થયેલાઓને વિષે (શાંતિ અર્પણ કરવામાં) મેઘથી ઉત્પન્ન થયેલી અત્યંત વૃષ્ટિજ છે, તે જૈન શાસન મારા વિસ્તીર્ણ પાપ-સમૂહનો નાશ કરો. "—૩

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યનાં ચરણો તરફ દૃષ્ટિપાત કરતાં જોઇ શકાય છે કે તેનાં પ્રથમ અને દ્વિતીય ચરણોના છેવટના પાંચ અક્ષરો અને બાકીનાં બે ચરણોના છેવટના ચાર અક્ષરો સમાન છે.

卐 卐 卐 卐

श्रुतदेवता-संकीर्तनम्—

यां द्राग् भवन्ति सुरमन्त्रिसमा नमन्तः
संत्यज्य मोहमधियोऽप्यसमानमन्तः ।
वाग्देवता हतकुवादिकुला भवर्णात्
सा पातु कुन्दविकसन्मुकुलाभवर्णा ॥ ४ ॥ १ ॥

—वसन्त०

टीका

सा वाग्देवता भवर्णात् पातु । यां अधियोऽपि जना नमन्तः सुरमन्त्रिसमा भवन्ति । मोहं-अज्ञानं संत्यज्य । किंविशिष्टं ? असमानं, अन्तर्-मध्यवर्तिनं च । कुन्दविकसन्मुकुलानां आभा-छाया यस्य वर्णस्य एवंविधो वर्णो यस्याः सा ॥ ४ ॥

२

अन्वयः

अ-समानं,अन्तर् मोहं संत्यज्य यां नमन्तः अ-धियः अपि द्राक् सुर-मन्त्रि[न्]-समाः भवन्ति सा हत-कु-वादिन्-कुला, कुन्द्-विकसत्-मुकुल-आभ-वर्णा वाच्-देवता भव-ऋणात् (वः) पातु ।

શબ્દાર્થ

यां (मू॰ यद्)=જેને.
द्राक्=સત્વર, ઝટ.
भवन्ति (धा॰ भू)=થાય છે.
सुर=દેવતા.
मन्त्रि[न्]=પ્રધાન.
सुरमन्त्रिसमाः=દેવગુરૂ(બૃહસ્પતિ)ના સમાન.
नमन्तः (मू॰ नमत्)=નમસ્કાર કરનારા.
संत्यज्य (धा॰ त्यज्)=ત્યાગ કરીને, તજી દઇને.
मोहं (मू॰ मोह)=મોહને, અજ્ઞાનને.
धी=બુદ્ધિ, મતિ.
अधियः=અવિદ્યમાન છે બુદ્ધિ જેને વિષે એવા, જડ.
समान=તુલ્ય.
असमानं=નિરૂપમ, અસાધારણ.
अन्तर्=મધ્યવર્તી, આન્તરિક.
वाच्=વાણી.
देवता=દેવતા.
वाग्देवता=સરસ્વતી, શ્રુત-દેવતા.
हत (धा॰ हन्)=નષ્ટ કરેલ.
कु=અનિષ્ટવાચક શબ્દ.
वादिन्=વાદી.
कुल=સમૂહ, સમુદાય.
हतकुवादिकुला=નાશ કર્યો છે [1]કુવાદીના સમુદાયનો જેણે એવી.
भव=સંસાર.
ऋण=ઋણ, દેવું, કરજ.
भवर्णात्=સંસારરૂપી કરજમાંથી.
सा (मू॰ तद्)=તે.
पातु (धा॰ पा)=રક્ષણ કરો, બચાવો.
कुन्द=મોગરાનું ફૂલ.
विकसत् (धा॰ कस्)=વિકાસ પામતી, ખીલતી.
मुकुल=કળી, કલિકા.
आभा=છાયા, કાન્તિ.
वर्ण=વર્ણ, રંગ.
कुन्दविकसन्मुकुलाभवर्णा=કુન્દની વિકસ્વર થતી કલિકાની છાયા જેવો વર્ણ છે જેનો એવી.

શ્લોકાર્થ

[2]શ્રુત-દેવતાની સ્તુતિ—

"અસાધારણ તેમજ આન્તરિક એવા અજ્ઞાનને તજી દઇને, જેને નમસ્કાર કરનારા જડ (મનુષ્યો) પણ બૃહસ્પતિસમાન બને છે, તે શ્રુત-દેવતા કે જેણે કુવાદીઓના કુલનો સંહાર કર્યો છે તેમજ વળી જેનો વર્ણ કુન્દ(કુસુમ)ની વિકસ્વર થતી કલિકાની કાંતિના જેવો છે, તે સરસ્વતી (હે ભવ્ય જનો! તમને) ભવરૂપી કરજમાંથી બચાવો."—૪

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યનાં ચારે ચરણોના છેવટના પાંચ અક્ષરો સમાન છે. આથી કરીને આ પદ્ય પણ દ્વિતીય પદ્યની માફક પાદાંતસમપંચાક્ષરપુનરાવૃત્તિરૂપ યમકથી અલંકૃત છે.

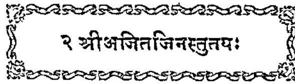
१ ખોટા તર્ક ઉઠાવનાર.
२ આ કાવ્યના ૭૬મા તેમજ ૮૦મા શ્લોકમાં પણ શ્રુત-દેવતાની સ્તુતિ કરવામાં આવી છે.

શ્રુત-દેવતાનું સ્વરૂપ—

શ્રુત-દેવતાના સંબંધમાં એવો ઉલ્લેખ છે કે તે શ્રુતની અધિષ્ઠાયિકા છે. વળી તેનો વર્ણ ચન્દ્ર, ક્ષીર, હિમ ઇત્યાદિના જેવો ધવલ છે અને તે કમલના ઉપર આરૂઢ થાય છે. વિશેષમાં તેને ચાર હાથ છે. તેના જમણા બે હાથ પુસ્તક અને માલા વડે અલંકૃત છે, જ્યારે ડાબા બે હાથ વીણા અને કમલથી વિભૂષિત છે. આ દેવીના સંબંધમાં નીચેનો શ્લોક પણ વિચારવા જેવો છે.

"प्रकटपाणितले जपमालिका
कमलपुस्तकवेणुवराधरा ।
धवलहंससमा श्रुतवाहिनी
हरतु मे दुरितं भुवि भारती ॥" –દ્રુતવિલમ્બિત.

अथ श्रीअजितनाथस्य स्तुतिः—

कुसुमबाणचमूभिरपीडित-
त्रिभिरतीव जगद्भिरपीडितः ।
सकललोकमवन् वृजिनाजितः
शमयताद् दुरितानि जिनाजितः ॥ ५ ॥

—द्रुतविलम्बितम्

टीका

जिनश्चासावजितश्च स जिनाजितो दुरितानि शमयतात् । किं० ? कुसुमबाणस्य-कन्दर्पस्य चम्वः शब्दाद्यास्ताभिः अपीडितः । त्रिजगद्भिः ईडितः-स्तुतः । किं कुर्वन् ? अवन्-रक्षन्, (कं ?) सकललोकं, (कस्मात् ?) वृजिनं-पापं तदेवाजिः-संग्रामस्ततः ॥ ५ ॥

अन्वयः

कुसुम-बाण-चमूभिः अ-पीडितः, त्रिभिः जगद्भिः अपि अतीव ईडितः, वृजिन-आजि-तः सकल-लोकं अवन् जिन-'अजितः' दुरितानि शमयतात् ।

શબ્દાર્થ

कुसुम=પુષ્પ, ફૂલ.
बाण=બાણ.
कुसुमबाण=પુષ્પ છે બાણ જેનું તે, કામદેવ.
चमू=લશ્કર, સેના, ફોજ.
कुसुमबाणचमूभिः=કામદેવની સેનાઓ વડે.
पीडित (धा० पीड्)=દુખી થયેલ.
अपीडितः=નહિ પીડાયેલ.
त्रिभिः (मू० त्रि)=ત્રણ વડે.
अतीव=અત્યંત.
जगद्भिः (मू० जगत्)=જગતો વડે.
ईडितः (मू० ईडित)=સ્તુતિ કરાયેલ.
सकल=સમસ્ત
लोक=જગત્, દુનિયા, વિશ્વ.
सकललोकं=સમસ્ત જગતને.
अवन् (मू० अवत्)=પાળનારા, રક્ષણ કરનારા.
वृजिन=પાપ.
आजि=સંગ્રામ, લડાઇ.
वृजिनाजित.=પાપરૂપ સંગ્રામથી.
शमयतात् (धा० शम्)=શાંત કરો, નષ્ટ કરો.
दुरितानि (मू० दुरित)=પાપોને.
अजित=અજિતનાથ, બીજા તીર્થંકર.
जिनाजितः=અજિત જિન.

શ્લોકાર્થ

શ્રીઅજિતનાથની સ્તુતિ—

"કંદર્પના સૈન્ય વડે નહિ પીડાયેલા એવા, તથા ત્રણે જગત્ વડે પણ અત્યંત સ્તુતિ કરાયેલા, તેમજ પાપરૂપ સંગ્રામથી સમસ્ત વિશ્વનું રક્ષણ કરનારા એવા [1]અજિત જિનેશ્વર (હે ભવ્ય-જન! તમારાં) પાપોને નષ્ટ કરો."—૫

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-મીમાંસા—

પદ્ય-ચમત્કારમાં આ કાવ્યમાંના તૃતીય પદ્યને મળતું આવતું આ પદ્ય (તેમજ ત્યાર પછીનાં ત્રણ પદ્યો) 'દ્રુતવિલંબિત' છંદમાં રચાયેલ છે. આ છંદનું લક્ષણ એ છે કે—

"अयि कृशोदरि! यत्र चतुर्थकं
गुरु च सप्तमकं दशमं तथा।
विरतिजं च तथैव विचक्षणै-
र्द्रुतविलम्बितमित्युपदिश्यते ॥"

—શ્રુત૦ શ્લો૦ ૩૦.

અર્થાત્ હે સૂક્ષ્મ અંગવાળી! જે સમવૃત્તના ચોથા, સાતમા, દશમા અને અંત્ય અર્થાત્ બારમા અક્ષરો દીર્ઘ હોય છે, તે વૃત્તને પણ્ડિતો 'દ્રુતવિલમ્બિત' કહે છે.

આ વૃત્તમાં न, भ, भ અને र એમ ચાર ગણો છે. આથી કરીને એનું લક્ષણ એમ પણ બાંધવામાં આવે છે કે—

"द्रुतविलम्बितमाह नभौ भरौ"

આ વાત ધ્યાનમાં ઉતરે તેટલા માટે આ પદ્યના પ્રથમ ચરણ પ્રતિ દષ્ટિ-પાત કરીએ,

कु सु म। बा ण च। मू भि र। पी डि तः
न भ भ र

* * * *

जिनेश्वराणां स्तुतिः—

कृतवतोऽसुमतां शरणान्वयं
सकलतीर्थकृतां चरणान् वयम्।
सुरकृताम्बुजगर्भनिशान्तकान्
रविसमान् प्रणमोऽघनिशान्तकान् ॥ ६ ॥

—द्रुत०

---

૧ આ દ્વિતીય જિનેશ્વર અજિતનાથના ચરિત્રનું દિગ્-દર્શન કરવું હોય, તો સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૩૪) તરફ દૃષ્ટિ-પાત કરો.

ટીકા

सकलतीर्थकृतां चरणान् वयं प्रणुमः । किंविधान्? कृतवतः । किं? शरणान्वयं-शरणप्रवाहं असुमतां । सुरकृताम्बुजगर्भमेव निशान्तं-गृहं येषां ते सुर० । "शेषाद्विभाषा (द्वा)" (सिद्ध० अ० ७, पा० ३, सू० १७५) इति क (च्) प्रत्ययः । रविसमान्-सूर्यसमान् । अतः अघमेव निशा तस्या अन्तका-विनाशकाः ॥ ६ ॥

अन्वयः

वयं सकल-तीर्थकृतां असु-मतां शरण-अन्वयं कृतवतः, सुर-कृत-अम्बुज-गर्भ-निशान्तकान्, रवि-समान्, अघ-निशा-अन्तकान् चरणान् प्रणुमः ।

શબ્દાર્થ

कृतवतः (मू० कृतवत्)=કરેલા.
असु=પ્રાણ.
असुमतां (मू० असुमत्)=પ્રાણીઓના.
शरण=શરણ, બચાવ.
अन्वय=સંતતિ, પ્રવાહ.
शरणान्वयं=શરણની સંતતિને.
तीर्थ=(૧) ચતુર્વિધ સંઘ; (૨) દ્વાદશાંગી; (૩) પ્રથમ ગણધર.
कृत्=કરનાર.
तीर्थकृत्=તીર્થંકર, તીર્થપતિ.
सकलतीर्थकृतां=સર્વે તીર્થંકરોના.
चरणान् (मू० चरण)=પાદોને, ચરણોને.
वयं (मू० अस्मद्)=અમે.

कृत (धा० कृ)=કરેલ, રચેલ.
अम्बु=જલ.
अम्बुज=જલમાં ઉત્પન્ન થાય તે, કમલ.
गर्भ=મધ્ય ભાગ.
निशान्त=ગૃહ.
सुरकृताम्बुजगर्भनिशान्तकान्=દેવ-રચિત કમલોનો મધ્ય ભાગ છે ગૃહ જેનું એવા.
रवि=સૂર્ય, સૂરજ.
रविसमान्=સૂર્યસમાન.
प्रणुमः (धा० नु)=સ્તુતિ કરીએ છીએ.
निशा=રાત્રિ, રાત.
अन्तक=અન્ત આણનારા, વિનાશ કરનારા.
अघनिशान्तकान्=પાપરૂપી રાત્રિનો અંત આણનારા.

શ્લોકાર્થ

જિનેશ્વરોની સ્તુતિ—

"પ્રાણીઓના શરણની સંતતિને કરેલાં (અર્થાત્ અનેક ભવ્ય જીવો વડે આશ્રય લેવાયેલાં) એવાં, તથા દેવ-રચિત કમલનો મધ્ય ભાગ છે ગૃહ જેનું એવાં,[1] વળી સૂર્ય-સમાન અને (અતએવ) પાપરૂપી રાત્રિનો અંત આણનારાં એવાં [2]સમસ્ત તીર્થપતિઓનાં ચરણોને અમે સ્તવીએ છીએ."—૬

---

૧ જિનેશ્વરનાં ચરણોની નીચે દેવતાઓ કમલ સ્થાપે છે એ અત્ર સૂચવવામાં આવ્યું છે. આ વાતની ભક્તામર-સ્તોત્ર (શ્લો૦ ૩૨) પણ સાક્ષી પૂરે છે. આ હકીકત ઉપર સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૧૦૨) પણ પ્રકાશ પાડે છે.

૨ સમસ્ત તીર્થપતિઓથી ગત ચોવીસીના ચોવીસ તીર્થંકરો સમજવા એ તો દેખીતી વાત છે. છતાં પણ આ ચોવીસી-વિષયક માહિતી જોઇતી હોય તો સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકાના પૃ૦ ૩૭-૩૯ તરફ દૃષ્ટિ-પાત કરો.

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ તેમજ ત્યાર પછીનાં બે પદ્યો પણ [1]પાદાન્તસમચતુરક્ષરપુનરાવૃત્તિરૂપ યમકથી શોભે છે, કેમકે તેનાં ચારે ચરણોમાં છેવટના ચાર ચાર અક્ષરો સમાન છે.

૪ ૪ ૪ ૪

---

૧ આ પ્રકારના યમકથી વિભૂષિત એવુ એક આઠ પદ્યનુ **શ્રીપાર્શ્વજિન-સ્તોત્ર શ્રીજિનપ્રભસૂરિએ** રચેલુ છે. તે નીચે મુજબ છે —

"श्रीपार्श्व! पादानतनागराज!
प्रोत्सर्पदेन कफनागराज!।
सतां हतासत्परिणामराग
त्वां संस्तुम स्थैर्यगुणामरागम्" ॥ १ ॥–ઉપજાતિ

"હે શ્રીપાર્શ્વ! જેનાં ચરણોને પ્રણામ કર્યાં છે નાગરાજે (ધરણેન્દ્રે) એવા હે નાથ! વધતા જતા એવા પાપરૂપી કફ પ્રતિ (તેનો વિનાશ કરવામા) સુઠ સમાન! હે જન્મ-રહિત (જિનેશ્વર)! નાશ કર્યો છે સજ્જનોના દુષ્ટ પરિણતિવાળા રાગનો જેણે એવા તથા સ્થિરતારૂપી ગુણમા મેરૂસમાન એવા તને અમે સ્તવીએ છીએ."—૧

"ये मर्त्यदेवासुरमाननीय
पश्यन्ति ते श्रीभरमाननीयम्।
सद्यस्त्रिलोकीतिलकामितानि
सिध्यन्ति तेषामिह कामितानि" ॥ २ ॥–ઇન્દ્રવજ્રા

"હે ત્રૈલોક્યને વિષે તિલકસમાન (તીર્થેશ્વર)! માનવ, દેવ અને દાનવને માનનીય એવુ તેમજ વળી શોભાથી ભરપૂર એવા તારા મુખને જેઓ જુએ છે, તેમના અપરિમિત મનોરથો અત્ર સત્વર ફલીભૂત થાય છે."—૨

"दृशोर्द्वयं पद्मदलानुकार
नादिश्रयत् ते कमलानुकारम्?।
कुतोऽन्यथा त्वन्नतिदीक्षितेषु
सर्वश्रिया प्रेम सदीक्षितेषु?" ॥ ३ ॥–ઉપજાતિ

"પદ્મના પત્રનુ અનુકરણ કરનારા એવા તારા નેત્ર-યુગલ શુ લક્ષ્મીનુ અનુકરણ નથી કરતા? જેમ નહિ હોય તો તારા પ્રણામને વિષે દીક્ષિત તેમજ તારા નેત્ર-યુગલ વડે જોવાએલા (અર્થાત્ તારા કૃપા-પાત્ર) એવા (મનુષ્યો) ને વિષે સમસ્ત સપત્તિનો પ્રેમ ક્યાથી (હોય)?"—૩

"अभ्यर्हित भव्यकदम्बकाना
हर्षप्रकर्षोल्लसदम्बकानाम्।
सेवन्ति ये त्वा विधिवल्लभन्ते
निर्वाणसौख्य बुधवल्लभ ते" ॥ ४ ॥–ઇન્દ્રવજ્રા

"હર્ષના પ્રકર્ષને લઇને દેદીપ્યમાન છે નેત્રો જેના એવા ભવ્ય-સમુદાયોને પૂજ્ય (તેમજ પણ્ડિતોને પ્રિય) એવા તને જેઓ વિધિપૂર્વક ભજે છે, તેઓ પણ્ડિતોને પ્રિય એવુ મોક્ષનુ સુખ પામે છે."—૪

जिनवाणी-प्रशंसा—

क्षतसमस्तजगच्छुभवस्तुता
जितकुवादिगणाऽस्तभवस्तुता ।
अवतु वः परिपूर्णनभाऽरती-
र्नृमरुते ददती जिनभारती ॥ ७ ॥

—द्रुत०

" रतेरहंकृत्यपनायिकाभि-
र्वपुःश्रिया ते सुरनायिकाभिः ।
नाक्षोभि चेतः परभावलीन-
मचिन्त्यविस्तारिशुभावलीनम् " ॥ ५ ॥-ઉપજાતિ.

"(કંદર્પની પત્ની) રતિના ગર્વને દૂર કરનારી એવી સુરાંગનાઓ પોતાના દેહની સંપત્તિદ્વારા, ઉત્તમ ભાવને વિષે લીન એવા, તેમજ અચિન્ત્ય, વિસ્તીર્ણ અને શુભ એવી શ્રેણિઓના સ્વામી એવા તારા ચિત્તને ચલિત કરી શકી નહિ."—૫

" प्रभो ! तवाऽस्तस्मरराजमाने
नखांशुजालेन विराजमाने ।
क्रमाम्बुजे लक्ष्मिगृहे रसेन-
राजार्चनीय ! स्तुमहे रसेन " ॥ ६ ॥-ઉપજાતિ.

"હે નાથ! હે પૃથ્વી-પતિઓના તેમજ ઇન્દ્રોના પૂજ્ય! લક્ષ્મીના મંદિરરૂપ એવાં, વળી નખનાં કિરણોના સમૂહ વડે શોભતાં, તેમજ વળી દળી નાંખ્યો છે કંદર્પરાજના ગર્વને જેણે એવાં તારાં ચરણોની અમે પ્રેમપૂર્વક સ્તુતિ કરીએ છીએ."—૬

" आकाङ्क्षिता बहुविधं जनताभिरामा-
स्पृष्टा महोदयपुरी ध्रुवताभिरामा ।
अप्यध्वरश्रुतितपःश्रवणानते न
पुंसाऽऽप्यते जिन ! तव स्तवनादृतेन ? " ॥ ७ ॥-વસન્તતિલકા.

"લોકો વડે બહુ પ્રકારે આકાંક્ષા (ઇચ્છા) રખાયેલી એવી, વ્યાધિ વડે નહિ સ્પર્શ કરાયેલી (અર્થાત્ અવ્યાબાધ) એવી, તેમજ નિશ્ચયતા વડે મનોહર એવી મહોદય-નગરી (મુક્તિ-પુરી) ને (પણ) યજ્ઞ, શ્રુતિ, તપ અને જ્ઞાન કર્યા વિના પણ હે વીતરાગ! તારા સ્તવનને વિષે આદરવાળો મનુષ્ય શું પામતો નથી કે?"—૭

" दूरं फणीन्द्रसततश्रितपार्श्व ! नाऽथ
स्त्री वा स्तवं पठति यस्तव पार्श्वनाथ ! ।
तस्मै स्पृहामुदितपुण्यभवाय ! नव्या
लक्ष्मीर्बिभर्ति सुमनःसमवायनम्या " ॥ ८ ॥-વસન્તતિલકા.

"હે નાગેન્દ્ર વડે નિરંતર આશ્રય લેવાયેલી છે જેની બાજુનો એવા હે (નાથ)! હે પાર્શ્વનાથ! પુણ્યની ઉત્પત્તિનો લાભ છે જેના દ્વારા એવા હે (ઈશ્વર)! જે નર કે નારી તારા (આ) સ્તોત્રનું પાન કરે છે, તેનાથી, નવીન (અર્થાત્ તાજું) એવી તમજ દેવોના સમુદાયને નમ્ય (સ્તુતિ કરવા લાયક) એવી લક્ષ્મી ઇચ્છા રાખે છે."—૮

टीका

जिनभारती–वाग् अवतु । वः–युष्मान् । शुभवस्तूनां भावः शुभवस्तुता, कृता समस्तजगतः शुभवस्तुता यया सा तथाविधा । जितः कुवादिगणो यया सा । अस्तो–विक्षिप्तो भवः–संसारो यैः एतावता साधवस्तैः स्तुता इत्यर्थः । गाम्भीर्यशब्देन परिपूर्णं नभो यया । नरश्च मरुतश्च नृमरुत् तस्मै नृमरुते । रतीः–सुखानि । ददती–प्रयच्छन्ती । या वाग् ॥७॥

अन्वयः

कृत-समस्त-जगत्-शुभ-वस्तुता, जित-कु-वादिन्-गणा, अस्त-भव-स्तुता, परिपूर्ण-नभाः, नृ-मरुते रतीः ददती जिन-भारती वः अवतु ।

શબ્દાર્થ

समस्त=અખિલ, સંપૂર્ણ.
जगत्=દુનિયા.
शुभ=શુભ.
वस्तु=પદાર્થ.
कृतसमस्तजगच्छुभवस्तुता=કર્યું છે અખિલ વિશ્વને શુભ વસ્તુના ભાવવાળું જેણે એવી.
जित (धा० जि)=જીતેલા, પરાજિત કરેલા.
गण=સમુદાય, સમૂહ.
जितकुवादिगणा=પરાજય કર્યો છે કુવાદીઓના સમુદાયનો જેણે એવી.
स्तुत (धा० स्तु)=સ્તુતિ કરાયેલ.
अस्तभवस्तुता=પરાસ્ત કર્યો છે સંસાર જેમણે એવા વડે સ્તુતિ કરાયેલી.
अवतु (धा० अव्)=બચાવો, રક્ષણ કરો.
वः (मू० युष्मद्)=તમને.
परिपूर्ण (धा० पृ)=પૂરી દીધેલ.
नभस्=આકાશ, ગગન.
परिपूर्णनभाः=પૂરી નાંખ્યું છે ગગન જેણે એવી.
रतीः (मू० रति)=સુખોને.
नृ=મનુષ્ય, માનવ.
मरुत्=દેવ, અમર.
नृमरुते=માનવ અને અમરને.
ददती (धा० दा)=આપનારી.
भारती=વાણી, દેશના.
जिनभारती=જિન-વાણી, જિનેશ્વરની દેશના.

શ્લોકાર્થ

જિન-વાણીની પ્રશંસા—

"કર્યું છે અખિલ વિશ્વને શુભ વસ્તુના ભાવમય જેણે એવી, તેમજ જીત્યો છે કુવાદીઓના સમુદાયને જેણે એવી, તથા વળી નષ્ટ કર્યો છે (ચોર્યાસી લાખ યોનિરૂપ[1]) સંસાર જેણે એવા (મુનિવરો) વડે સ્તુતિ કરાયેલી, અને વળી (ગાંભીર્યાદિક ગુણે કરીને) પૂરી નાંખ્યું છે ગગન જેણે એવી, તેમજ માનવ તથા દેવને સુખો અર્પણ કરનારી એવી જિન-વાણી (હે ભવ્યો!) તમારૂં રક્ષણ કરો."—૭

✱ ✱ ✱ ✱

---

૧ આ સંબંધમાં જુઓ ન્યાયકુસુમાંજલિ (પૃ० ૩૦૧-૩૦૨).

धरणपट्टमहिलायाः स्तुतिः—

सुफणरत्नसरीसृपराजितां
रिपुबलप्रहृतावपराजिताम् ।
स्मरत तां धरणाग्रिमयोषितं
जिनगृहेषु ययाऽश्रमयोषितम् ॥ ८ ॥

—द्रुत०

टीका

धरणाग्रिमयोषितं—पट्टमहिलां स्मरत । किंभूतां ? सुफणेषु रत्नानि येषां ते तथाविधाः सरीसृपाः—सर्पास्तैः राजिताम् । रिपुबलप्रहृतौ अपराजिताम् । जिनालयेषु यया श्रम—रहितया उषितं—निवसितम् ॥ ८ ॥

अन्वयः

यया अ-श्रमया जिन-गृहेषु उषितं, तां सु-फण-रत्न-सरीसृप-राजितां, रिपु-बल-प्रहृतौ अ-पराजितां (अथवा अपर-अजितां) 'धरण'-अग्रिम-योषितं स्मरत ।

શબ્દાર્થ

सु=શ્રેષ્ઠતાવાચક અવ્યય.
फण=ફેણ.
रत्न=રત્ન, મણિ.
सरीसृप=સર્પ, સાપ.
राजित (धा० राज्)=શોભાયમાન, સુશોભિત.
सुफणरत्नसरीसृपराजितां=જેની સારી ફેણોમાં રત્ન છે એવા સર્પો વડે સુશોભિત.
रिपु=શત્રુ, દુશ્મન.
बल=સૈન્ય.
प्रहृति=નાશ
रिपुबलप्रहृतौ=શત્રુના સૈન્યનો નાશ કરવામાં.
पराजित (धा० जि)=હારી ગયેલ.
अपर=અન્ય.
अजित=નહિ જીતાયેલ.
अपराजितां=(૧) નહિ જીતાયેલી; (૨) અન્ય કોઇથી નહિ જીતાયેલી.
स्मरत (धा० स्मृ)=તમે સ્મરણ કરો.
तां (मू० तद्)=તેને.
धरण=ધરણેન્દ્ર, નાગ-પતિ.
अग्रिम=પ્રથમ, મુખ્ય.
योषित्=સ્ત્રી, પત્ની.
धरणाग्रिमयोषितं=ધરણેન્દ્રની પટ્ટરાણીને.
गृह=ઘર
जिनगृहेषु=જિનાલયોને વિષે.
यया (मू० यद्)=જેના વડે.
श्रम=પરિશ્રમ, થાક.
अश्रमया=અવિદ્યમાન છે પરિશ્રમ જેને વિષે એવી, થાક-રહિત.
उषितं (धा० वस्)=રહેવાયું, નિવાસ કરાયો.

શ્લોકાર્થ

ધરણેન્દ્રની પટ્ટરાણીની સ્તુતિ—

"અવિદ્યમાન છે પરિશ્રમ જેને વિષે એવા જેનાથી જિનાલયોમાં નિવાસ કરાયો,

તે, રલ છે જેની સારી ફેણોમાં એવા સર્પો વડે સુશોભિત એવી, તેમજ વળી શત્રુ-ઓના સૈન્યનો સંહાર કરવામાં કોઇથી પણ ગાંજી ન જાય એવી (તે) ધરણેન્દ્રની અગ્ર-મહિષીને (હે મુમુક્ષુ જનો!) તમે સ્મરો."—૮

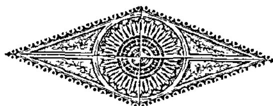
સ્પષ્ટીકરણ

ધરણેન્દ્ર—

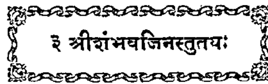
જૈન શાસ્ત્રમાં દેવોના (૧) **ભુવનપતિ**, (૨) **વ્યંતર**, (૩) **જ્યોતિષ્ક** અને (૪) **વૈમાનિક** એમ ચાર પ્રકારે બતાવ્યા છે. તેમાં વળી **ભુવનપતિના** (૧) અસુર-કુમાર, (૨) નાગ-કુમાર, (૩) વિદ્યુત્-કુમાર, (૪) સુપર્ણ-કુમાર, (૫) અગ્નિ-કુમાર, (૬) વાયુ-કુમાર, (૭) મેઘ-કુમાર, (૮) ઉદધિ-કુમાર, (૯) દ્વીપ-કુમાર અને (૧૦) દિક્-કુમાર એમ દશ ભેદો છે. આ ભેદોમાંના **નાગકુમાર** દેવોના બે ઇન્દ્રો છે અને તેમને **ધરણ** અને **ભૂતાનંદના** નામથી ઓળખવામાં આવે છે. આ ઉપરથી જોઇ શકાય છે કે **ધરણેન્દ્ર** એ નાગકુમાર દેવોના ઇન્દ્રનું નામ છે. આ ઇન્દ્ર દક્ષિણ દિશાનો સ્વામી છે. આ ઇન્દ્રને છ અગ્ર-મહિષીઓ છે. તેનાં નામોના સંબંધમાં **સ્થાનાંગ-સૂત્ર** (પત્રાંક ૩૬૧)માં કહ્યું છે કે—

"[1]*धरणस्स णं नागकुमारिंदस्स नागकुमाररन्नो छ अग्गमहिसीओ पं० तं०*—(१) अला, (२) सक्का, (३) सतेरा, (४) सोतामणी, (५) इंदा, (६) घणविजया"

અર્થાત્ નાગકુમારના ઇન્દ્ર ધરણેન્દ્રની (૧) અલા, (૨) શક્રા, (૩) સતેરા, (૪) સૌદામિની, (૫) ઇન્દ્રા અને (૬) ઘનવિદ્યુતા એમ છ પટ્ટરાણીઓ છે.

1 "धरणस्य नागकुमारेन्द्रस्य नागकुमारराज्ञः षड् अग्रमहिष्यः प्रज्ञप्तास्तद्यथा—(१) अला, (२) शक्रा, (३) सतेरा, (४) सौदामिनी, (५) इन्द्रा, (६) घनविद्युता"।

३ श्रीशंभवजिनस्तुतयः

अथ श्रीशंभवनाथस्य स्तुतिः—

नमो भुवनशेखरं दधति ! देवि ! ते वन्दिता-
मितिस्तुतिपराऽगमत् त्रिदशपावली वन्दिता ।
यदीयजननीं प्रति प्रणुत तं जिनेशं भवं
निहन्तुमनसः सदाऽनुपमवैभवं 'शंभवम्' ॥ १ ॥

—पृथ्वी (८,९)

टीका

यदीयजननीं प्रति त्रिदशपावली–इन्द्रावली वन्देर्भावो–वन्दिता तां वन्दितां अगमत्–गतवती इतिस्तुतिपरा सती हे भुवनमुकुटं पुत्रं दधति–धारयमाणे ! हे देवि ! ते–तुभ्यं नमोऽस्तु । इन्द्रावली किंभूता ? वन्दिता । कैः ? देवादिभिः इति गम्यते । तं जिनेशं भवं निहन्तुमनसः सन्तः प्रणुत यूयं निरुपमभूतिम् ॥ १ ॥

अन्वयः

(हे) भुवन-शेखरं दधति ! देवि ! ते नमः इति-स्तुति-परा, वन्दिता त्रिदश-प-आवली यदीय-जननीं प्रति वन्दितां अगमत्, तं अनुपम-वैभवं जिन-ईशं 'शंभवं' भवं निहन्तु-मनसः प्रणुत ।

શબ્દાર્થ

नमस्=નમસ્કાર હોઓ.
शेखर=મુકુટ.
भुवनशेखर=ત્રૈલોક્યના મુકુટસમાનને.
दधति ! (मू० दधती)=હે ધારણ કરનારી !
देवि ! (मू० देवी)=હે દેવી !
ते (मू० युष्मद्)=તને
वन्दितां (मू० वन्दिता)=વન્દીપણાને.
इति=આ પ્રમાણે
स्तुति=સ્તુતિ, સ્તવન.
पर=તત્પર
इतिस्तुतिपरा=એ પ્રમાણેની સ્તુતિમાં તત્પર.
अगमत् (धा० गम्)=પ્રાપ્ત થતી હવી.
त्रिदश=દેવ, સુર.
त्रिदशप=દેવેન્દ્ર, સુરપતિ.
आवली=શ્રેણિ
त्रिदशपावली=સુરેન્દ્રની શ્રેણિ.

१ संबोधनार्थे वा ।

वन्दिता (धा० वन्द्)=વન્દન કરાયેલી.
यदीय=જેની.
जननी=માતા.
यदीयजननीं=જેની માતાને.
प्रति=ને.
प्रणुत (धा० नु)=તમે સ્તુતિ કરો.
तं (मू० तद्)=તેને.
ईश=સ્વામી, પ્રભુ.
जिनेशं=તીર્થપતિને, જિનેશ્વરને.
भवं (मू० भव)=સંસારને.
निहन्तुं (धा० हन्)=નાશ કરવાને.
मनस्=મન.
निहन्तुमनसः=નાશ કરવાના મનવાળા.
सदा=સર્વદા, હમેશાં.
अनुपम=અસાધારણ, નિરૂપમ.
वैभव=સંપત્તિ.
अनुपमवैभवं=નિરૂપમ છે સંપત્તિ જેની એવાને.
शंभवं (मू० शंभव)=શંભવ(નાથ)ને.

શ્લોકાર્થ

શ્રીશંભવનાથની સ્તુતિ—

"'હે ત્રૈલોક્યના મુકુટ(સમાન પુત્ર)ને (કુક્ષિમાં) ધારણ કરનારી દેવી! તને નમસ્કાર હોજો' એવી સ્તુતિ કરવામાં તત્પર એવી, તેમજ (દેવ અને દાનવ વડે) વન્દન કરાયેલી એવી સુરપતિઓની શ્રેણિ જેની માતા પ્રતિ બન્દિ-ભાવને ધારણ કરતી હવી, તે અસાધારણ સંપત્તિવાળા (તૃતીય) જિનેશ્વર [1]શંભવ(નાથ)ની (હે ભવ્ય-જનો!) સંસારનો નાશ કરવાના મનવાળા (થયા થકા) તમે સ્તુતિ કરો."—૯

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-મીમાંસા—

આ કાવ્યની પદ્ધતિ-અનુસાર આ તેમજ ત્યાર પછીનાં ત્રણ પદ્યો પણ 'પૃથ્વી' નામના સમવૃત્તમાં રચવામાં આવ્યાં છે. એનું લક્ષણ નીચે મુજબ છેઃ—

" द्वितीयमलिकुन्तले! यदि षष्ठमष्टमं द्वादशं
चतुर्दशमथ प्रिये! गुरु गभीरनाभिह्रदे!।
सपञ्चदशमान्तिकं तदनु यत्र कान्ते! यति-
र्गिरीन्द्रफणिभृत्कुलैर्भवति सुभ्रु! 'पृथ्वी' हि सा ॥"

—શ્રુત૦ શ્લો૦ ૪૦.

કહેવાનું તાત્પર્ય એ છે કે હે ભ્રમરના સમાન (કૃષ્ણ) કેશવાળી (કામિની)! જે વૃત્તનો બીજો અક્ષર તેમજ હે પ્રિયા! જેના છઠ્ઠા, આઠમા, બારમા તથા ચૌદમા અક્ષરો પણ દીર્ઘ હોય અને વળી હે ઊંડી નાભિરૂપ હ્રદવાળી (લલના)! આ ઉપરાંત જેના પંદરમા અને છેવટના અર્થાત્ સત્તરમા અક્ષરો પણ દીર્ઘ હોય અને હે કાન્તા! જે વૃત્તમાં આઠમા અને ત્યાર પછીના નવ અક્ષરો બાદ વિરામ-સ્થાન હોય, તે વૃત્ત હે સુભ્રુ! 'પૃથ્વી' છે.

આ સત્તર અક્ષરના વૃત્તમાં ज, स, ज, स અને य એમ પાંચ ગણો છે, જ્યારે છેવટના બે અક્ષરો અનુક્રમે હ્રસ્વ અને દીર્ઘ છે. આ વાત લક્ષ્યમાં આવે એટલા માટે આ પદ્યના પ્રથમ પાદ પ્રતિ નજર કરીએ.

---

૧ શ્રીશંભવનાથનું ટૂંક ચરિત્ર સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૪૮-૪૯) ઉપરથી જોઇ શકાશે.

नँ मों भुँ। चँ नँ शेँ। सँ रँ इँ। धँ तिँ देँ। त्रिँ तेँ वन्। दिँ ताँ
ज स ज स य लग

આથી કરીને તો 'પૃથ્વી'નું નીચે મુજબનું લક્ષણ ચરિતાર્થ થાય છે—

"जसौ जसयला वसुग्रहयतिश्च पृथ्वी गुरुः"

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યનાં ચારે ચરણોમાં છેવટના ત્રણ ત્રણ અક્ષરો સમાન છે (કેમકે યમકમય પદ્યમાં બકાર અને વકાર એક ગણાય છે[1]). આ પછીનું પદ્ય પણ આવી જાતના યમકથી વિભૂષિત છે.

* * * *

सकलजिनेश्वराणां जन्माभिषेकः—

सुमेरुगिरिमूर्धनि ध्वनदनेकदिव्यानके
सुरैः कृतमवेक्ष्य यं मुमुदिरेऽतिभव्या न के ।
जगत्रितयपावनो जिनवराभिषेको मलं
सदा स विधुनोतु नोऽशुभमयं घनाकोमलम् ॥ १० ॥

—पृथ्वी

टीका

ध्वनन्तः-शब्दयन्तः अनेक(के) दिव्यानका-दिव्यपटहा यस्मिन् । अतीव भव्याः के न प्रमुदिताः ? । नः-अस्माकं मलं-अष्टप्रकारं कर्म विधुनोतु-अपनयतु । घनं च तद् अकोमलं च कठिनमित्यर्थः ॥ १० ॥

अन्वयः

ध्वनत्-अनेक-दिव्य-आनके सुमेरु-गिरि-मूर्धनि सुरैः कृतं यं (जिन-अभिषेकं) अवेक्ष्य के अति-भव्याः न मुमुदिरे ? सः जगत्-त्रितय-पावनः जिन-वर-अभिषेकः नः अ-शुभ-मयं, घन-अ-कोमलं मलं सदा विधुनोतु ।

શબ્દાર્થ

સુમેરુ=મેરુ.
गिरि=પર્વત.
मूर्धन्=ટોચ, શિખર.
सुमेरुगिरिमूर्धनि=મેરુ પર્વતની ટોચ ઉપર.
ध्वनत् (धा० ध्वन्)=શબ્દાયમાન.
अनेक=અનેક.
दिव्य=દિવ્ય, સ્વર્ગીય.
आनक=દુંદુભિ, વાદ્ય-વિશેષ.
ध्वनदनेकदिव्यानके=વાગી રહી છે અનેક દિવ્ય દુંદુભિઓ જ્યાં એવા.

1 સરખાવો—

"रलयोर्डलयोश्चैव, शसयोर्बवयोस्तथा ।
वदन्त्येषां च सावर्ण्यं-अलङ्कारविदो जनाः ॥"

सुरैः (मू० सुर)=देवो वडे.
कृतं (मू० कृत)=करेल.
अवेक्ष्य(धा० ईक्ष्)=जोईने.
यं (मू० यद्)=जेने.
मुमुदिरे (धा० मुद्)=हर्षित थया, हर्ष पाम्या.
अति=अतिशय.
भव्य=भव्य, मोक्षे जनार.
अतिभव्याः=अतिशय भव्य, अल्पसंसारी.
न=नहि.
के (मू० किम्)=कोण.
त्रितय=त्रणनो समुदाय.
पावन=पवित्र करनार.
जगत्त्रितयपावनः=त्रणे लोकने पवित्र करनारा.
अभिषेक=अभिषेक.
जिनवराभिषेकः=जिनेश्वरोनो अभिषेक.
मलं (मू० मल)=मलने.
सः (मू० तद्)=ते.
विधुनोतु (धा० धा)=नष्ट करो, दूर करो.
मय=प्रचुरतावाचक शब्द.
अशुभमयं (मू० अशुभमय)=अशुचिथी भरपूर.
घन=निबिड, गहन.
कोमल=मृदु, कोमळ.
घनाकोमलं=निबिड तेमज कठण.

श्लोकार्थ

सकल जिनेश्वरोनो जन्माभिषेक—

"वागी रही छे अनेक दिव्य दुंदुभिओ ज्यां एवा [1]मेरु गिरिराजना शिखर उपर देवताओ द्वारा करायेल जे ([2]अभिषेक)ने जोईने कया सुभव्य जीवो खुशी न थया? (अर्थात् सर्वे प्रमुदित थया) ते त्रैलोक्यने पवित्र करनारो जिनेश्वरनो अभिषेक आपणा अशुचिथी भरपूर, गहन तेमज कठण एवा (अष्ट [3]कर्मरूपी) मलनो सदा नाश करो."—१०

* * * *

श्रीसिद्धान्तपरिचयः—

अपेतनिधनं धनं बुधजनस्य शान्तापदं
प्रमाणनयसंकुलं भृशमसदृशां तापदम् ।
जना ! जिनवरागमं भजत तं महासम्पदं
यदीप्सथ सुखात्मकं विगतकामहासं पदम् ॥ ११ ॥

—पृथ्वी

---

१ मेरु पर्वतनी माहिती माटे जुओ स्तुति-चतुर्विंशतिका (पृ० ३३).

२ जन्म-अभिषेक ए तीर्थंकरना पांच कल्याणको पैकी 'जन्म-कल्याणक' साथे संबंध धरावे छे. एनी स्थूल रूपरेखा सारु जुओ स्तुति-चतुर्विंशतिका (पृ० ३०-३३).

३ कर्मनुं यत्किंचित् स्वरूप स्तुति-चतुर्विंशतिका (पृ० ६-७) मां आलेखेलुं छे.

टीका

जिनवरागमं भजत यूयम् । अपेतं-गतं निधनं-पर्यन्तो यस्य । शान्ता आपदो येन तम् । प्रमाणानि-प्रत्यक्षादीनि नया-नैगमादयः तैः संकुलम् । असत्यः-अशोभना दृष्टयो येषां ते तथाविधानां तापदम् । महत्यः सम्पदो यस्मिन्नागमे तम् । यदि ईप्सथ सुखरूपं पदम् । किंभूतं ? विगतः कामहासो यस्मिन् पदे तत् ॥ ११ ॥

अन्वयः

(हे) जनाः ! यदि सुख-आत्मकं विगत-काम-हासं पदं ईप्सथ, (तर्हि) अपेत-निधनं, बुध-जनस्य धनं, शान्त-आपदं, प्रमाण-नय-सङ्कुलं, असत्-दृशां भृशं ताप-दं, महत्-सम्पदं तं जिन-वर-आगमं भजत ।

શબ્દાર્થ

अपेत (धा० इ)=દૂર થયેલ, નષ્ટ થયેલ.
निधन=અંત, નાશ.
अपेतनिधनं=દૂર થયો છે અંત જેનો એવા.
धनं (मू० धन)=ધન, દોલત.
बुध=ડાહ્યો માણસ, પણ્ડિત.
जन=લોક.
बुधजनस्य=પણ્ડિત પુરૂષોના.
शान्त (धा० शम्)=શાન્ત થયેલ, નાશ પામેલ.
आपद्=કષ્ટ.
शान्तापदं=શાન્ત થઇ છે આપત્તિઓ જે દ્વારા એવા, નષ્ટ થયાં છે કષ્ટો જેથી એવા.
प्रमाण=પ્રમાણ, યથાર્થ જ્ઞાન.
नय=ખરેખરો અભિપ્રાય, નય.
सङ्कुल=મિશ્રિત, વ્યાપ્ત.
प्रमाणनयसङ्कुलं=પ્રમાણ અને નયો વડે વ્યાપ્ત.
भृशं=અત્યન્ત.
असत्=દુષ્ટ.
दृश्=દૃષ્ટિ.
असद्दृशां=મિથ્યાદૃષ્ટિઓના.
ताप=સંતાપ.
दा=આપવું.
तापदं (मू० तापद)=સંતાપ કરનારા.
जनाः ! (मू० जन)=હે મનુષ્યો !
आगम=સિદ્ધાન્ત.
जिनवरागमं=જિનેશ્વરના સિદ્ધાન્તને.
भजत (धा० भज्)=ભજો.
महत्=મહા, ઘણી.
सम्पद्=સંપત્તિ, સંપદા.
महासंपदं=મહાસંપત્તિ છે જેને વિષે એવા.
यदि=જો.
ईप्सथ (धा० आप्)=તમે મેળવવા ઇચ્છો છો.
सुख=સુખ.
आत्मन्=આત્મા, સ્વરૂપ.
सुखात्मकं=સુખરૂપ.
विगत (धा० गम्)=નષ્ટ થયેલ.
काम=કંદર્પ, કામદેવ, અનંગ.
हास=હાસ્ય.
विगतकामहासं=નષ્ટ થયાં છે કામ અને હાસ્ય જ્યાં એવા.
पदं (मू० पद)=સ્થાનને.

શ્લોકાર્થ

શ્રીસિદ્ધાન્તનો પરિચય—

"હે માનવો ! જો તમે સુખરૂપ તેમજ વિશેષતઃ ગયેલાં છે અનંગ અને હાસ્ય જ્યાંથી એવા (અર્થાત્ વિષય-વાસના અને હાસ્યથી વિમુખ એવા) (મોક્ષરૂપી)

પદની અભિલાષા રાખતા હો, તો તો નષ્ટ થયો છે નાશ જેનો (અર્થાત્ અવિનાશી) એવા, વળી પણ્ડિત પુરૂષોના ધનરૂપ, તથા વળી શાન્ત થઇ છે આપત્તિઓ જે દ્વારા એવા, તેમજ (પ્રત્યક્ષાદિક) [1]પ્રમાણો અને (નૈગમાદિ) [2]નયો વડે વ્યાપ્ત એવા, તેમજ વળી [3]મિથ્યાદૃષ્ટિઓને અત્યંત સંતાપ-કારક અને સમ્યગ્દૃષ્ટિઓને મહાસંપત્તિયુક્ત એવા તે જિનેશ્વરના સિદ્ધાન્તને તમે ભજો."—૧૧

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યનાં પ્રથમનાં બે ચરણોમાંના છેવટના ચાર ચાર અક્ષરો સમાન છે, જ્યારે બાકીનાં બે ચરણોમાં તો છેવટના પાંચ પાંચ અક્ષરો સમાન છે. તેરમું પદ્ય પણ આવા પ્રકારના **યમક**થી વિભૂષિત છે, પરંતુ અત્ર વિશેષતા એ છે કે આ પદ્યનાં ચારે ચરણોમાં છેવટના બે બે અક્ષરો સમાન છે.

卐 卐 卐 卐

रोहिणीदेव्याः स्तुतिः—

शराक्षधनुशङ्खभृन्निजयशोवलक्षा मता
कृताखिलजगज्जनाहितमहाबलक्षामता ।
विनीतजनताविपद्‌द्विपसमृद्ध्यभिद्रोहिणी
ममास्तु सुरभिस्थिता रिपुमहीध्रभिद् 'रोहिणी' ॥१२॥३॥

—પૃથ્વી

टीका

सुरभिस्थिता रोहिणी देवता रिपुपर्वतविदारिका ममास्तु । किंविशिष्टा ? शराक्षं धनुशब्द उकारान्तोऽप्यस्ति शङ्खान् बिभर्तीति । निजयश इव वलक्षा । मता-अभीष्टा । समस्तजगतां अहिता-वैरिणः तेषां महाबलानि तेषां कृता क्षामता यया सा । विनीतजनताया विपद एव हस्तिनस्तेषां समृद्धिघातका ॥ १२ ॥

અન્વય

शर-अक्ष-धनु-शङ्ख-भृत्, निज-यशस्-वलक्षा, मता, कृत-अखिल-जगत्-जन-अहित-महत्-बल-क्षामता, विनीत-जनता-विपद्-द्विप-समृद्धि-अभिद्रोहिणी सुरभि-स्थिता 'रोहिणी' मम रिपु-महीध्र-भिद् अस्तु ।

---

૧ પ્રમાણસંબંધી સ્થૂલ માહિતી ન્યાયવિશારદ ન્યાયતીર્થ મુનિશ્રી ન્યાયવિજયજીકૃત ન્યાયકુસુમાંજલિના તૃતીય સ્તબકમાંથી મળી શકશે.

૨ આ નયોના ટુંક સ્વરૂપ સારૂ જુઓ સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૧૮-૨૨).

૩ મિથ્યા-દૃષ્ટિઓના ભવ્ય અને અભવ્ય એમ બે મુખ્ય ભેદો છે. આ સંબંધમાં વિશેષ માહિતી માટે જુઓ તત્ત્વાર્થાધિગમસૂત્રના ૩૨ મા સૂત્ર ઉપરની ટીકા.

शब्दार्थ

शर=બાણ.
अक्ष=જપ-માલા.
धनु=ધનુષ્ય.
शङ्ख=શંખ.
भृ=ધારણ કરવું.
शराक्षधनुशङ्खभृत्=બાણ, જપ-માલા, ધનુષ્ય અને શંખને ધારણ કરનારી.
निज=પોતાની.
यशस्=કીર્તિ.
वलक्ष=ધવલ, શ્વેતવર્ણી.
निजयशोवलक्षा=પોતાની કીર્તિના જેવી ધવલ.
मता (मू० मत)=અભીષ્ટ.
अखिल=સમસ્ત.
अहित=શત્રુ, વૈરી.
क्षामता=ક્ષીણપણું, દુર્બલતા.
कृताखिलजगज्जनाहितमहाबलक्षामता=સમસ્ત જગત્‌ના મનુષ્યોના શત્રુઓના મહાસૈન્યને ક્ષીણ કર્યું છે જેણે એવી.
विनीत=વિનયયુક્ત.
जनता=જન-સમૂહ.
विपद्=વિપત્તિ, આપત્તિ.
द्विप=કુંજર, હાથી.
समृद्धि=અત્યંત સંપત્તિ.
अभिद्रोहिणी (मू० अभिद्रोहिन्) દ્રોહ કરનારી, ક્ષય કરનારી.
विनीतजनताविपद्द्विपसमृद्ध्यभिद्रोहिणी=વિનયશીલ જન-સમૂહની વિપત્તિનો ક્ષય કરનારી.
मम (मू० अस्मद्)=મારા.
अस्तु (धा० अस्)=થાઓ.
सुरभि=ગાય.
स्थिता (मू० स्थित) બેઠેલી.
सुरभिस्थिता=ગાય ઉપર બેઠેલી.
महीध्र=મહીધર, પર્વત.
भिद्=ભાંગવું, તોડી નાંખવું.
रिपुमहीध्रभिद्=શત્રુરૂપી પર્વતને ભેદનારી.
रोहिणी=રોહિણી (દેવી).

શ્લોકાર્થ

રોહિણી દેવીની સ્તુતિ—

"બાણ, જપ-માલા, ધનુષ્ય અને શંખને ધારણ કરનારી, પોતાની કીર્તિના જેવી ધવલ, વળી દુર્બલ બનાવ્યું છે સમસ્ત વિશ્વના માનવોના મહાસૈન્યને જેણે એવી, તથા વળી વિનયશીલ જન-સમૂહના કષ્ટરૂપી કુંજરની અત્યંત સંપત્તિનો ક્ષય કરનારી, તેમજ ગાય ઉપર આરૂઢ થયેલી એવી રોહિણી (દેવી) મારા દુશ્મનરૂપી પર્વતોને ભેદનારી થાઓ."—૧૨

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યના પદ્ય-ચમત્કારના સંબંધમાં એટલોજ ઉલ્લેખ કરવો બસ થશે કે તે ત્રીજા અને પાંચમા પદ્યને મળતું આવે છે. પરંતુ તેમ માનવામાં વકાર અને બકારને એક ગણવા પડે છે તેનું શું એવો પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થાય છે. આના સમાધાનાર્થે કહેવાનું કે આ વાત તો આપણે નવમા પદ્યના સ્પષ્ટીકરણ (પૃ० २२)માં વિચારી ગયા છીએ. છતાં પણ એમ નિવેદન કરવું અસ્થાને નહિ ગણાય કે—

"यमकश्लेषचित्रेषु, बवयोर्डलयोर्न भिदा."

એ વાત સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ० ૯૧) માં પણ વિચારવામાં આવી છે.

શ્રીરોહિણીનું સ્વરૂપ—

‘પુણ્ય બીજને ઉત્પન્ન કરે તે રોહિણી’ એ રોહિણી શબ્દનો વ્યુત્પત્તિ-અર્થ છે. રોહિણી દેવી એ સોળ 'વિદ્યા-દેવીઓ પૈકી એક છે. તેને ચાર હાથ છે. તેના જમણા બે હાથ જપ-માલા અને બાણથી અલંકૃત છે, જ્યારે ડાબા બે હાથ શંખ અને ધનુષ્યથી શોભે છે. વળી તે કુન્દ, પુષ્પ, હિમ ઇત્યાદિકના જેવી શ્વેતવર્ણી છે અને ગાય એ એનું વાહન છે. આ હકીકત નિર્વાણ-કલિકા ઉપરથી જોઇ શકાય છે, કેમકે ત્યાં કહ્યું છે કે—

"तत्राद्यां रोहिणीं धवलवर्णां सुरभिवाहनां चतुर्भुजामक्षसूत्रबाणान्वितदक्षिणपाणिं शङ्खधनुर्युक्तवामपाणिं चेति."

આ વાતની નિમ્ન-લિખિત શ્લોક પણ સાક્ષી પૂરે છેઃ—

"शङ्खाक्षमालाशरचापशालि-
चतुष्करा कुन्दतुषारगौरा ।
गोगामिनी गीतवरप्रभावा
श्री'रोहिणी' सिद्धिमिमां ददातु ॥"

—આચાર-દિનકર, પત્રાંક ૧૬૧.

४ श्रीअभिनन्दनजिनस्तुतयः

अथ श्रीअभिनन्दननाथस्य स्तुतिः—

अभयीकृतभीतिमज्जनः
सुरपकृतातुलभूतिमज्जनः ।
यो भव्यमनोऽभिनन्दनः
शिवदः सोऽस्तु जिनोऽभिनन्दनः' ॥ १३ ॥

—वैतालीयम्

टीका

अभयीकृतो भीतिमज्जनो येन सः । सुरपैः-इन्द्रैः कृतं अतुलभूत्या मज्जनं यस्य स तथाविधः ॥ १३ ॥

अन्वयः

यः भव्य-मनस्-अभिनन्दनः, सः अभयीकृत-भीतिमत्-जनः, सुर-प-कृत-अतुल-भूति-मज्जनः 'अभिनन्दनः' जिनः शिव-दः अस्तु ।

શબ્દાર્થ

अभय=બીક.
अभयीकृत=નિર્ભય કરેલ.
भीति=ભય.
भीतिमत्=ભયભીત, બીધેલ.
अभयीकृतभीतिमज्जनः=નિર્ભય કર્યાં છે ભયભીત મનુષ્યોને જેણે એવા.
सुरप=સુરપતિ, ઇન્દ્ર.
अतुल=અનુપમ.
भूति=સંપત્તિ.
मज्जन=જલાભિષેક, સ્નાન.
सुरपकृतातुलभूतिमज्जनः=સુરપતિઓએ કર્યો છે અસાધારણ સંપત્તિપૂર્વક જલાભિષેક જેનો એવા.
यः (मू० यद्)=જે.
अभिनन्दन=આનંદ આપનારા.
भव्यमनोऽभिनन्दनः=ભવ્ય (જીવો)ના ચિત્તને રંજન કરનારા.
शिव=(૧) મુક્તિ, નિર્વાણ; (૨) કલ્યાણ, સુખ.
शिवदः=(૧) મુક્તિ આપનારા; (૨) કલ્યાણકારી.
जिनः (मू० जिन)=તીર્થંકર.
अभिनन्दनः (मू० अभिनन्दन)=અભિનન્દન (નાથ), ચતુર્થ તીર્થંકર.

શ્લોકાર્થ

શ્રીઅભિનન્દનનાથની સ્તુતિ—

"જે ભવ્ય (જીવો)ના ચિત્તને આનંદ આપનારા છે, તે [1]અભિનન્દન જિન કે જેણે ભયભીત મનુષ્યોને નિર્ભય કર્યા છે, તેમજ જેનો, સુરપતિઓએ અપૂર્વ સંપત્તિ-પૂર્વક જલાભિષેક કર્યો હતો, તે (જિનેશ્વર) મોક્ષદાયક [અથવા સુખકારી] થાઓ."—૧૩

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-મીમાંસા—

પદ્ય-ચમત્કારમાં ૧૧મા પદ્યને મળતું આવતું તેમજ ચારે ચરણોના અંત્ય અક્ષરની સમાનતારૂપ વિશિષ્ટતાથી યુક્ત આ પદ્ય (તેમજ ત્યાર પછીનાં સાત પદ્યો પણ) **વૈતાલીય** નામના છંદમાં રચાયેલ છે. આ છંદનું લક્ષણ વૃત્તરત્નાકરમાં નીચે મુજબ આપ્યું છે:—

"षड् विषमेऽष्टौ समे कलास्ताश्च समे स्युर्नो निरन्तराः ।
न समाऽत्र पराश्रिता कला वैतालीयेऽन्ते रलौ गुरुः ॥"

અર્થાત્ જે પદ્યનાં પ્રથમ અને તૃતીય ચરણોમાં છ છ માત્રા હોવા ઉપરાંત ત્યાર પછી રગણ અને ત્યાર પછીના બે અક્ષરો અનુક્રમે હ્રસ્વ અને દીર્ઘ હોય અને બાકીનાં બે ચરણોમાં આઠ આઠ માત્રા હોવા ઉપરાંત ઉપર કહ્યા મુજબ રગણ અને હ્રસ્વ અને દીર્ઘ એવા ઉપાન્ત્ય અને અન્ત્ય અક્ષરો હોય, તે પદ્ય 'વૈતાલીય' છંદમાં રચાયેલું સમજવું. વિશેષમાં દ્વિતીય અને ચતુર્થ ચરણોમાં સમસ્ત અક્ષરો લઘુ હોવા ન જોઇએ તેમજ સમ સંખ્યાવાળી એટલે બીજી, ચોથી, છઠ્ઠી અને આઠમી કલા ત્રીજી, પાંચમી અને સાતમીની સાથે મળેલ ન જોઇએ. વૈતાલીય છંદનું લક્ષણ યથાર્થ રીતે સમજાય તેટલા માટે આ પદ્યનાં પ્રથમ અને દ્વિતીય ચરણો તરફ દૃષ્ટિ-પાત કરીએ.

```
             | | S | |   – ⏑ –   ⏑ –
પ્રથમ ચરણ.   अ भ यी कृ त । भी ति मज् । ज नः
             १ १ २ १ १      र       ल ग
             | | | | S | |   – ⏑ –   ⏑ –
દ્વિતીય ચરણ.  सु र प कृ ता तु ल । भू ति मज् । ज नः
             १ १ १ १ २ १ १      र       ल ग
```

卐 卐 卐 卐

तीर्थपतीनां नुतिः—

रक्षन्त्यचरं त्रसं च ये
कृतचरणाः शतपत्रसञ्चये ।
अपवर्गोपायशोधनाः
ते वः पान्तु जिना यशोधनाः ॥ १४ ॥

—वैता०

[1] આ ચતુર્થ તીર્થંકર અભિનન્દનનાથના ચરિત્ર ઉપર સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ० ૬૪) થોડો ઘણો અંશે પ્રકાશ પાડે છે.

સ્પષ્ટીકરણ

પ્રજ્ઞપ્તિ દેવીનું સ્વરૂપ—

'પ્રકૃષ્ટ છે જ્ઞાન જેને વિષે તે પ્રજ્ઞપ્તિ' એમ પ્રજ્ઞપ્તિ શબ્દ ઉપરથી જોઇ શકાય છે. આ પ્રજ્ઞપ્તિ પણ એક વિદ્યા-દેવી છે. તેને બે હાથ છે. તે એક હાથમાં શક્તિ નામનું આયુધ રાખે છે, જ્યારે બીજા હાથમાં તે કમલ રાખે છે. એની કાંતિ પણ કમલ-સમાન છે. વિશેષમાં એને મોરનું વાહન છે. વિચારો આ હકીકતને સારૂ નીચેનો શ્લોકઃ—

"शक्तिसरोरुहहस्ता, मयूरकृतयानलीलया कलिता ।
प्रज्ञप्तिर्विज्ञप्तिं, शृणोतु नः कमलपत्राभा ॥" —આર્યા
—આચાર૦ પત્રાંક ૩૬૧.

નિર્વાણ-કલિકામાં તો આ દેવીને ચાર હાથવાળી વર્ણવી છે. એને લગતો ઉલ્લેખ નીચે મુજબ છે:—

"तथा प्रज्ञप्तिं श्वेतवर्णां मयूरवाहनां चतुर्भुजां वरदशक्तियुक्तदक्षिणकरां मातुलिङ्गशक्तियुक्तवामहस्तां चेति"

અર્થાત્—પ્રજ્ઞપ્તિ દેવીનો વર્ણ શ્વેત છે અને મોર એ એનું વાહન છે. વળી એને ચાર હાથ છે. તેના જમણા બે હાથ વરદ અને શક્તિથી વિભૂષિત છે, જ્યારે ડાબા બે હાથ બીજોરા અને શક્તિથી અલંકૃત છે.

५ श्रीसुमतिजिनस्तुतयः

अथ श्रीसुमतिनाथस्य स्तुतिः—

कुर्वन्तमुरुप्रभं जनं
नम्रमनङ्गतरुप्रभञ्जनम् ।
भक्त्या नुत सन्महोदयं
'सुमति'जिनं विकसन्महोदयम् ॥ १७ ॥

—वैता०

टीका

भक्त्या नुत-स्तुत सुमतिजिनम् । किंविधं ? कुर्वन्तं जनं उरुप्रभं नम्रं सन्तम् । जिनं किंविधं ? अनङ्गतरोः प्रभञ्जनं-समीरम्, सत्यौ-शोभने महश्च पूजा दया च महोदये यस्य तं सन्महोदयम्, विकसन् महान् उदयः-प्रादुर्भावो यस्य तम् ॥ १७ ॥

अन्वयः

नम्रं जनं उरु-प्रभं कुर्वन्तं, अनङ्ग-तरु-प्रभञ्जनं, सत्-महस्-दयं, विकसत्-महत्-उदयं 'सुमति'-जिनं भक्त्या नुत ।

શબ્દાર્થ

कुर्वन्तं (मू० कुर्वत्)=કરનારા.
उरु=વિસ્તીર્ણ, વિશાળ.
प्रभा=કાન્તિ, તેજ.
उरुप्रभं=મહાતેજસ્વી.
जनं (मू० जन)=મનુષ્યને.
नम्रं (मू० नम्र)=પ્રણામશીલ.
अनङ्ग=કામદેવ, કંદર્પ.
तरु=વૃક્ષ, ઝાડ.
प्रभञ्जन=પવન.
अनङ्गतरुप्रभञ्जनं=કંદર્પરૂપ વૃક્ષ પ્રતિ પવન (સમાન)
भक्त्या (मू० भक्ति)=ભક્તિ વડે, શ્રદ્ધાપૂર્વક.
नुत (धा० नु)=તમે સ્તુતિ કરી.
सत्=શોભનીય, પ્રશંસનીય.
महस्=પૂજા, અર્ચન.
दया=દયા, કરુણા.
सन्महोदयं=પ્રશંસનીય છે પૂજા અને દયા જેની એવા.
सुमति=સુમતિનાથ, પંચમ તીર્થંકર.
सुमतिजिनं=સુમતિ જિનને.
उदय=ઉદય.
विकसन्महोदयं=વિકાસ પામતો છે મહાન્ ઉદય જેનો એવા.

શ્લોકાર્થ

શ્રીસુમતિનાથની સ્તુતિ—

"નમનશીલ નરોને મહાતેજસ્વી કરનારા એવા, વળી પ્રશંસનીય છે પૂજા અને દયા જેની એવા, તેમજ વિકાસ પામતો છે મહોદય જેનો એવા [1]સુમતિ જિનને (હે ભવ્યો!) તમે ભક્તિપૂર્વક સ્તવો."—૧૭

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ તેમજ ત્યાર પછીનાં બે પદ્યો પણ દ્વિતીય પદ્યની માફક પાદાંતસમપંચાક્ષરપુનરાવૃત્તિરૂપ યમકથી અલંકૃત છે.

* * * *

जिनसमूहस्य प्रार्थना—

पोतत्वं वै भवोदधौ
पततां यो गुरुवैभवो दधौ ।
वितरतु सोऽतामसं वरं
निवहस्तीर्थकृतामसंवरम् ॥ १८ ॥

—वैता०

टीका

यो निवहः । वै पूरणे । भवोदधौ पततां—निमज्जतां पोतत्वं दधौ-धृतवान् । गुरु—बृहत्प्रमाणं वैभवं यस्य सः । स निवहः अतामसं—अज्ञानाभावं वरं असंवरं—निष्प्रमाणं वितरतु ॥ १८ ॥

અન્વયઃ

यः गुरु-वैभवः भव-उदधौ पततां पोतत्वं वै दधौ, सः तीर्थ-कृतां निवहः अ-तामसं वरं अ-संवरं वितरतु ।

શબ્દાર્થ

पोत=નૌકા, હોડી.
पोतत्वं (मू० पोतत्व)=નૌકાપણાને.
वै=(૧) નિશ્ચયવાચક અવ્યય; (૨) પાદ-પૂર્તિના અર્થમાં.
उदधि=સમુદ્ર.
भवोदधौ=સંસારરૂપી સમુદ્રને વિષે.
पततां (मू० पतत्)=પડતા.
गुरुवैभवः=વિસ્તીર્ણ છે સંપત્તિ જેની એવા.
दधौ (धा० धा)=ધારણ કર્યું.
वितरतु (धा० तृ)=અર્પણ કરો.
तामस=અજ્ઞાનવિષયક.
अतामसं=અજ્ઞાનના અભાવરૂપ.
वरं (मू० वर)=વરદાન.
निवहः (मू० निवह)=સમુદાય.
तीर्थकृतां (मू० तीर्थकृत्)=તીર્થંકરોનો.
संवर=રોકાણ, અટકાયત.
असंवरं=રોકાણ વિના, અવિચ્છિન્નપણે.

---

૧ આ પંચમ તીર્થંકર સુમતિનાથના ચરિત્ર પરત્વે સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૭૮)માં વિહગાવલોકન કરાવવામાં આવ્યું છે.

શ્લોકાર્થ

જિન-સમુદાયને પ્રાર્થના—

" જે મહાવૈભવશાળી (સમુદાયે) સંસાર–સમુદ્રમાં પડતા (અર્થાત્ ડૂબી મરતા જીવો)ના નૌકાપણાને ઉચિત ધારણ કર્યું (અર્થાત્ તેમનું રક્ષણ કરવામાં નૌકાની ગરજ સારી), તે તીર્થંકરોનો સમુદાય (હે ભવ્યો ! તમને) અજ્ઞાનના અભાવરૂપ અભીષ્ટને અવિચ્છિન્નપણે અર્પો. "—૧૮

* * * *

जिन-वाण्यै प्रणामः—

छिन्त्ते भववासदाम या
जिनवाक् साऽतिशिवा सदा मया ।
विनताऽभ्यधिकामसङ्गतां
यच्छतु च च्युतकामसङ्गताम् ॥ १९ ॥

–वैता०

टीका

भवः-संसारस्तस्मिन् वसनं-वासः स एव दाम-बन्धनं छिन्त्ते-छिनत्ति या वाणी सा सर्वदा मया विनम्यतामिति क्रियाशंसायां "भूतवच्चेत्याशंसायां" (भूतवच्चाशंस्ये वा) (सिद्ध० अ० ५, पा० ४, सू० २) निष्ठाप्रत्ययः । न केवलं मया विनम्यतां, किन्तु यच्छतु च-ददातु च असङ्गतां-निःसङ्गत्वम् । सा वाक् किंभूता ? अतीव शिवा । किंविधाम् सङ्गतां ? अभ्यधिकाम्-अत्यनर्गलाम् । पुनः किं० ? च्युता-क्षीणा कामस्य सङ्गता-समेकीभावेता यस्याः सा ताम् ॥ १९ ॥

अन्वयः

या भव-वास-दाम छिन्त्ते, सा अति-शिवा जिन-वाक् मया सदा विनता अभि-अधिकां च्युत-काम-सङ्गतां असङ्गतां च यच्छतु ।

શબ્દાર્થ

छिन्त्ते (धा० छिद्)=કાપે છે, છેદી નાંખે છે.
वास=નિવાસ, રહેઠાણ.
दामन्=દોરડું.
भववासदाम=સંસાર–વાસરૂપી દોરડાને.
जिनवाक्=જિન–વાણી.
शिव=કલ્યાણકારી, માંગલિક.
अतिशिवा=અતિશય કલ્યાણકારી.
(मू० अस्मद्)=મારા વડે.
विनता (मू० विनत)=વન્દિત.
अभ्यधिकां (मू० अभ्यधिका)=સંપૂર્ણ, સર્વાંગ.
असङ्गतां (मू० असङ्गता)=નિ:સંગપણાને.
यच्छतु (धा० दा)=સમર્પો.
च्युत (धा० च्यु)=ક્ષીણ કરેલ.
सङ्गता=સોબત, એકત્રિતપણું, સંગતિ.
च्युतकामसङ्गतां=નષ્ટ થઇ છે કંદર્પની સંગતિ જેમાં એવી.

શ્લોકાર્થ

જિન-વાણીને પ્રણામ—

"જે (જિન-વાણી) સંસાર-વાસરૂપી દોરડાને છેદી નાંખે છે (અર્થાત્ જે સંસારમાંની રખડપટ્ટીનો અંત લાવે છે), તે અતિશય કલ્યાણકારી એવી જિન-વાણી મારા વડે વન્દિત થાઓ (એટલુંજ નહિ પણ) નષ્ટ થઇ છે રતિ-પતિની સંગતિ જ્યાં એવી સર્વાંગ નિઃસંગતા (પણ) (મને) સમર્પો."—૧૯

* * * *

वज्रशृङ्खलादेव्याः स्तुतिः—

> संस्मरत रतां कुशेशये
> कनकच्छविं दुरिताङ्कुशे शये ।
> अहिताद्रिहवज्रशृङ्खलां
> धरमाणामिह वज्रशृङ्खलाम् ॥ २० ॥ ५ ॥
>
> —वैता०

टीका

वज्रशृङ्खलां देवतां संस्मरत । आसक्तां कुशेशये-कमले । अहिताः—शत्रवस्त एवाद्रयस्तान् हन्ति या सा अहिताद्रिघ्नी, सा चासौ वज्रशृङ्खला च ताम् । धरमाणां—दधानाम् । क्व ? शये-हस्ते । दुरितानामङ्कुशभूते ॥ २० ॥

अन्वयः

कुशेशये रतां, कनक-छविं, दुरित-अङ्कुशे शये अहित-अद्रि-हन्-वज्रशृङ्खलां धरमाणां 'वज्र-शृङ्खलां' इह संस्मरत ।

શબ્દાર્થ

संस्मरत (धा० स्मृ)=તમે યાદ કરો, સ્મરણ કરો.
रतां (मू० रता)=આસક્ત, રાગી.
कुश=જલ.
शी=સુવું.
कुशेशये (मू० कुशेशय)=કમલને વિષે.
कनक=કાંચન, સુવર્ણ.
छवि=શોભા.
कनकच्छविं=કાંચનના સમાન શોભા છે જેની એવી.
दुरित=પાપ.
अङ्कुश=અંકુશ, હાથીને ઠીક ચલાવવાની આંકડ.
दुरिताङ्कुशे=પાપના અંકુશરૂપ.
शये (मू० शय)=હસ્તને વિષે.
हन्=હણવું, નાશ કરવો, ભેદવું.
वज्र=વજ્ર.
शृङ्खला=સાંકળ.
अहिताद्रिहवज्रशृङ्खलां=દુશ્મનરૂપી પર્વતને ભેદનારી વજ્રની સાંકળને.
धरमाणां (मू० धरमाणा)=ધારણ કરનારીને.
वज्रशृङ्खलां (मू० वज्रशृङ्खला)=વજ્રશૃંખલા (દેવી)ને.

શ્લોકાર્થ

વજ્રશૃંખલા દેવીની સ્તુતિ—

"કમલને વિષે આસક્તિ ધરાવનારી તથા કાંચનના જેવી શોભાવાળી તેમજ પાપને (કાબુમાં રાખવામાં) અંકુશસમાન એવા હસ્તમાં શત્રુરૂપી પર્વતોને ભેદનારી વજ્રની સાંકળને ધારણ કરનારી એવી **વજ્રશૃંખલા** (દેવી)નું આ જગત્‌માં (હે ભવ્યો!) તમે સ્મરણ કરો."—૨૦

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યનાં પ્રથમનાં બે ચરણોમાં છેવટના પાંચ પાંચ અક્ષરો સમાન છે, જ્યારે બાકીનાં બે ચરણોમાં છેવટના છ છ અક્ષરો સમાન છે. આ ઉપરથી જોઇ શકાય છે કે અત્ર પ્રથમ પદ્યથી ઉલટી હકીકત છે.

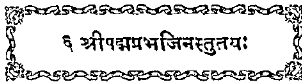
વજ્રશૃંખલા દેવીનું સ્વરૂપ—

દુષ્ટ જનોનું દમન કરવાને માટે વજ્ર જેવી દુર્ભેદ્ય શૃંખલાને જે હસ્તમાં ધારણ કરે છે, તે 'વજ્રશૃંખલા' એ **વજ્રશૃંખલાનો** વ્યુત્પત્તિ-અર્થ છે. આ પણ એક વિદ્યા-દેવી છે. આ દેવી એક હાથમાં શૃંખલાને ધારણ કરે છે અને બીજા હાથમાં ગદા રાખે છે. વળી તે કનકસમાન પીતવર્ણી છે અને પદ્મ એ એનું આસન છે. આ વાતની નીચેનો શ્લોક પણ સાક્ષી પૂરે છે:—

> "सशृङ्खलगदाहस्ता, कनकप्रभविग्रहा ।
> पद्मासनस्था श्रीवज्र-शृङ्खला हन्तु नः खलान् ॥"
>
> —આચાર-દિનકર, પત્રાંક ૧૬૧.

નિર્વાણ-કલિકામાં તો આ દેવીના સંબંધમાં જૂદો ઉલ્લેખ છે. ત્યાં તો કહ્યું છે કે "तथा वज्रशृङ्खलां शङ्खावदातां पद्मवाहनां चतुर्भुजां वरदशृङ्खलान्वितदक्षिणकरां पद्मशृङ्खलाधिष्ठितवामकरां चेति" અર્થાત્ **વજ્રશૃંખલા** દેવી શંખના જેવી શુદ્ધ છે અને તેને પદ્મનું વાહન છે. વિશેષમાં તેને ચાર હાથ છે. તેના જમણા બે હાથ વરદ અને શૃંખલાથી શોભે છે, જ્યારે ડાબા બે હાથ પદ્મ અને શૃંખલાથી અલંકૃત છે.

६ श्रीपद्मप्रभजिनस्तुतयः

अथ श्रीपद्मप्रभनाथस्य स्तुतिः—

वर्णेन तुल्यरुचिसम्पदि विद्रुमाणां
पुष्पोत्करैः सुरगणेन दिवि द्रुमाणाम् ।
अभ्यर्चिते प्रमदगर्भमजे यशस्ये
'पद्मप्रभे' कुरुत भक्तिमजेयशस्ये ॥ २१ ॥

—वसन्त०[1]

टीका

पद्मप्रभे भक्तिं कुरुत । प्रमदगर्भं यथा स्यात् । किंभूते जिने ? तुल्या रुचीनां संपद् यस्य तस्मिन् । केन समं ? वर्णेन । केषां ? विद्रुमाणां–प्रवालानाम् । पुनः किं० ? अभ्यर्चिते । कैः ? पुष्पोत्करैः । केषां ? देवलोकद्रुमाणां (तरूणाम्) । संसारे न जायते इत्यजः, तस्मिन् अजे । यशसि हितो यशस्यस्तस्मिन् । अजेयश्च ('शंसु स्तुतौ' शंसनीयः शस्यः) शस्यश्च तस्मिन् ॥ २१ ॥

अन्वयः

विद्रुमाणां वर्णेन तुल्य-रुचि-सम्पदि, दिवि द्रुमाणां पुष्प-उत्करैः सुर-गणेन अभ्यर्चिते, अजे, यशस्ये, अजेय-शस्ये 'पद्मप्रभे' भक्तिं प्रमद-गर्भं कुरुत ।

શબ્દાર્થ

वर्णेन (मू० वर्ण)=વર્ણવડે, રંગવડે.
तुल्य=સમાન.
रुचि=કાંતિ.
तुल्यरुचिसम्पदि=સમાન છે શોભાની સંપત્તિ જેની એવા વિષે.
विद्रुमाणां (मू० विद्रुम)=પરવાળાના.
पुष्प=કુસુમ, ફૂલ.
उत्कर=ઢગલો, સમૂહ.
पुष्पोत्करैः=ફૂલના ઢગલાઓ વડે.
सुरगणेन=દેવોના સમુદાય દ્વારા.
दिवि (मू० दिव्)=સ્વર્ગમાં.
द्रुमाणां (मू० द्रुम)=વૃક્ષોના.
अभ्यर्चिते (मू० अभ्यर्चित)=પૂજાયેલા.
प्रमद्=હર્ષ, આનંદ.
प्रमदगर्भं=હૃદયની અંદર આનંદ રહે તેમ.
अजे (मू० अज)=નહિ જન્મ લેનારા.

---

[1] આ છંદના લક્ષણ સારૂ જુઓ પૃ૦ ૪–૫.

यशस्वे (मू० यशस्)=યશસ્વી, કીર્તિમાન.
पद्मप्रभे (मू० पद्मप्रभ)=પદ્મપ્રભને વિષે.
कुरुत (धा० कृ)=તમે કરો.
भक्तिं (मू० भक्ति)=ભક્તિ, સેવા.
जेय (धा० जि)=જીતી શકાય તેવા.
अजेय=કોઇથી પણ નહિ જીતાયેલા.
शस्य (धा० शंस्)=પ્રશંસાપાત્ર, પ્રશંસનીય.
अजेयशस्ये=અજેય તેમજ પ્રશંસનીય.

શ્લોકાર્થ

શ્રીપદ્મપ્રભની સ્તુતિ—

"પરવાળાના વર્ણના સમાન છે કાંતિની સંપત્તિ જેની એવા, વળી સ્વર્ગમાંનાં વૃક્ષોનાં (અર્થાત્ પારિજાતકનાં) પુષ્પના સમૂહો વડે દેવતાઓના સમુદાય દ્વારા પૂજાયેલા એવા, તેમજ વળી જન્મ-રહિત તથા યશસ્વી એવા, તથા અજેય અને પ્રશંસા-પાત્ર એવા [1]પદ્મપ્રભ (પ્રભુ)ની હર્ષપૂર્વક (હે ભવ્યો !) તમે ભક્તિ કરો."—૨૧

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યનાં ચારે ચરણોમાં છેવટના પાંચ પાંચ અક્ષરો સમાન છે અર્થાત્ આ પદ્ય પાદાંત-સમપંચાક્ષરપુનરાવૃત્તિરૂપ યમકથી ઝળકી રહ્યું છે.

* * * *

समस्तजिनेश्वराणां स्तुतिः—

ये मज्जनोदकपवित्रितमन्दरागा-
स्तोपेण यानलमुपासत मन्दरागाः ।
घर्मोदयाब्धिपतने वनराजिनाव-
स्ते पान्तु नन्दितसदेवनरा जिना वः ॥ २२ ॥

—वसन्त०

टीका

ते जिना वः पान्तु । ये जिना मज्जनोदकेन पवित्रीकृतो मन्दरागो-मेरुर्यैस्ते । तोपेण-हर्षेण । यान् जिनान् उपासत-सेवितवन्तः । के? मन्दो रागो येषां ते, एतावता साधवः । घर्मोदयः-कषायोदयः । अब्धिपतनं-संसारपतनम् । घर्मोदयश्च संसार(अब्धि)-पतनं च, अत्र समाहारद्वन्द्वो विधेयः । घर्मोदये वनराजितुल्याः, अब्धिपतने नावः(नौ)-कल्पाः । नन्दिताः-समृद्धिं नीताः सदेवनराः-सामरपुरुषा यैस्ते ॥ २२ ॥

अन्वयः

ये मज्जन-उदक-पवित्रित-मन्दर-अगाः, यान् च मन्द-रागाः तोषेण अलं उपासत, ते घर्म-उदय-अब्धि-पतने वन-राजि-नावः, नन्दित-स-देव-नराः जिना वः पान्तु ।

---

[1] આ છઠ્ઠા તીર્થંકર શ્રીપદ્મપ્રભના સંબંધી ટુંક હકીકત સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૯૦)માં આપવામાં આવી છે.

શબ્દાર્થ

उदक=જલ, પાણી.
पवित्रित=પાવન કરેલ.
मन्दर=[1]મેરૂ.
अग=પર્વત, ગિરિ.
मज्जनोदकपवित्रितमन्दरागाः=સ્નાન-જલ વડે પાવન કર્યો છે મેરૂ ગિરિને જેમણે એવા.
तोषेण (मू० तोष)=હર્ષભેર.
यान् (मू० यद्)=જેમને.
उपासत (धा० आस्)=સેવા કરતા હવા.
मन्द=મન્દ, કમજોર.
राग=રાગ.
मन्दरागाः=મન્દ પડી ગયો છે રાગ જેમનો એવા.
घर्म=તાપ, અગ્નિ.
अब्धि=સમુદ્ર.
पतन=પતન, પડવું તે.
घर्मोदयाब्धिपतने=તાપના ઉદય અને સમુદ્રમાંના પતનને વિષે.
घन=જલ.
राजि=પંક્તિ.
नौ=નાવ.
घनराजिनावः=જલની વૃષ્ટિ અને નૌકા (સમાન).
नन्दित (धा० नन्द्)=(૧) સમૃદ્ધ બનાવેલ; (૨) આનંદ પમાડેલ.
सह=સહિત.
नर=મનુષ્ય.
नन्दितसदेवनराः=(૧) સમૃદ્ધ બનાવ્યા છે દેવો અને મનુષ્યોને જેમણે એવા; (૨) આનંદ પમાડ્યો છે અમરો અને માનવોને જેમણે એવા.

શ્લોકાર્થ

સમસ્ત જિનેશ્વરોની સ્તુતિ—

"જે (જિનવરોએ) (સ્નાન-) જલ વડે મેરૂ ગિરિને પાવન કર્યો છે તેમજ વળી શાન્ત થઇ ગયો છે રાગ જેમનો એવા (મુનિવરો) જેમની હર્ષભેર અત્યંત સેવા બજાવતા હવા, તે (કષાયરૂપી) તાપને (નષ્ટ કરવામાં) જલની વૃષ્ટિસમાન અને સમુદ્ર-નિમજ્જનથી (રક્ષણ કરવામાં) નૌકાસમાન એવા, તેમજ સમૃદ્ધ બનાવ્યા છે [અથવા આનંદ પમાડ્યો છે] દેવોને અને મનુષ્યોને જેમણે એવા જિનો (હે ભવ્ય જનો!) તમારૂં રક્ષણ કરો."—૨૨

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

પદ્ય-ચમત્કારના સંબંધમાં આ પદ્ય વીસમા પદ્યને મળતું આવે છે; કેમકે યમકાદિકથી અલંકૃત પદ્યમાં વિસર્ગને લીધે થતી ભિન્નતા લેખે ગણાતી નથી. કહ્યું પણ છે કે—

> "यमक-श्लेष-चित्रेषु, वबयोर्डलयोर्न भित्।
> नानुस्वारविसर्गौ च चित्रभङ्गाय सम्मतौ ॥"
>
> —વાગ્ભટાલંકાર.

❋ ❋ ❋ ❋

---

૧ આ પર્વતનાં શાસ્ત્રમાં સોળ નામો આપ્યાં છે તે પૈકી 'મન્દાર' એ એક છે. આ વાતની જમ્બૂદ્વીપ-પ્રજ્ઞપ્તિ (ચતુર્થ વક્ષસ્કાર) સાક્ષી પૂરે છે.

जिनमतविचारः—

शच्यादिदिव्यवनितौघधवस्तुत ! त्व-
मव्याहतोदितयथाविधवस्तुतत्त्व ! ।
स्थानं जिनेन्द्रमत ! नित्यमकम्प्रदेहि
जन्माद्यनन्तविपदां शमकं प्रदेहि ॥ २३ ॥

—वसन्त०

टीका

हे जिनेन्द्रमत ! त्वं प्रकर्षेण देहि स्थानम् । हे शच्यादेः–इन्द्राण्यादेः दिव्यवनितौघस्य धवा–भर्तारस्तैः स्तुत ! । अव्याहतं–अनाहतं उदितं यथाविधं वस्तुतत्त्वं येन तस्यामन्त्रणे । किंविधं स्थानं ? नित्यं अकम्प्रा देहिनो यस्मिंस्तत् । जन्मादयश्च ता अनन्ता विपदश्च तासां शमकम् ॥ २३ ॥

अन्वयः

शची–आदि–दिव्य–वनिता–ओघ–धव–स्तुत ! अव्याहत–उदित–यथाविध–वस्तु–तत्त्व ! जिन–इन्द्र–मत ! त्वं नित्यं अ–कम्प्र–देहि, जन्म–आदि–अनन्त–विपदां शमकं स्थानं प्रदेहि ।

શબ્દાર્થ

शची=ઇન્દ્રાણી.
वनिता=લલના, અંગના, નારી.
ओघ=સમૂહ.
धव=પતિ, ધણી.
शच्यादिदिव्यवनितौघधवस्तुत !=હે ઇન્દ્રાણી પ્રમુખ દિવ્યાંગનાઓના સમૂહના પતિઓ વડે સ્તુતિ કરાયેલ !
त्वं (मू० युष्मद्)=તું.
अव्याहत (धा० हन्)=અખંડિત, નિર્બાધિત.
उदित (धा० इ)=ઉદય પામેલ, ઉદયમાં આવેલ.
यथा=જેમ.
विध=પ્રકાર.
यथाविध=જેમ જોઇએ તેમ.
तत्त्व=તત્ત્વ, સાર.
अव्याहतोदितयथाविधवस्तुतत्त्व !=નિર્બાધિત છે તેમજ ઉદયમાં આવેલ છે યથાવિધ પદાર્થ-તત્ત્વ જેમાં એવા ! (સં૦).
स्थानं (मू० स्थान)=સ્થાનને, પદને.
इन्द्र=મુખ્ય.
जिनेन्द्रमत !=હે જિનેશ્વરના સિદ્ધાન્ત !
नित्यं=સર્વદા.
कम्प्र=ધ્રૂજનારા.
अकम्प्र=નહિ ધ્રૂજનારા.
देहिन्=પ્રાણી, જીવ.
अकम्प्रदेहि=ધ્રૂજતા નથી જીવો જેને વિષે એવા.
जन्म (मू० जन्मन्)=જન્મ, ઉત્પત્તિ.
अनन्त=અન્ત-રહિત, નિઃસીમ.
जन्माद्यनन्तविपदां=જન્માદિક અનન્ત આપત્તિઓના.
शमकं (मू० शमक)=નાશ કરનારા, શાંત કરનારા.
प्रदेहि (धा० दा)=આપ.

શ્લોકાર્થ

જિન-મતનો વિચાર—

"હે ઇન્દ્રાણી પ્રમુખ દિવ્યાંગનાઓના સમુદાયના પતિઓ વડે (અર્થાત્ ઇન્દ્રો દ્વારા) [illegible]તિ કરાયેલ (જૈન આગમ) ! (કુવાદીઓની યુક્તિઓથી) અખંડિત છે તેમજ વળી

ઉદયમાં આવેલ છે યથાર્થ વસ્તુ-તત્ત્વ જેને વિષે એવા હે (જૈન શાસન)! હે જિનેશ્વરના સિદ્ધાન્ત! કદાપિ ધ્રૂજતા નથી જીવો જ્યાં એવા તેમજ [1]જન્માદિક અનન્ત આપત્તિઓનો અંત આણનારા એવા ([2]મુક્તિ-રૂપ) સ્થાનને તું આપ."—૨૩

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યનાં ચારે ચરણોના છેવટના પાંચ પાંચ અક્ષરો સમાન છે અર્થાત્ આ પદ્ય પાદાંતસમપંચાક્ષરપુનરાવૃત્તિરૂપ યમકથી શોભી રહ્યું છે.

* * * *

वज्राङ्कुशीदेव्याः स्तुतिः—

अध्यास्त या कनकरुक् सितवारणेशं
'वज्राङ्कुशी' पटुतराऽहितवारणे शम् ।
न ह्येकधैव विजये बहुधा तु सारं
वज्राङ्कुशं धृतवती विदधातु साऽरम् ॥ २४ ॥ ६ ॥

—वसन्त०

टीका

शं-सौख्यं वज्राङ्कुशी विदधातु । या अध्यास्त सितवारणेशं-गजेन्द्रम् । या कनकरुक् । अहिता-वैरिणस्तेषां निवारणे न ह्येकधैव विजये कर्तव्ये वज्राङ्कुशं धृतवती, किन्तु बहुप्रकारैः । शं किंभूतं ? सारम् । सा अरं-शीघ्रम् ॥ २४ ॥

અન્વયઃ

या कनक-रुक्, अहित-वारणे पटु-तरा 'वज्राङ्कुशी' सित-वारण-ईशं अध्यास्त, विजये नहि एकधा तु एव बहुधा वज्र-अङ्कुशं धृतवती, सा सारं शं अरं विदधातु ।

શબ્દાર્થ

अध्यास्त (धा० आस्)=બેસતી હવી, આરોહણ કરતી હવી.
रुच्=કાંતિ.
कनकरुक्=કાંચન જેવી કાંતિ છે જેની એવી.
सित=શ્વેત.
वारण=હાથી, ગજ.
सितवारणेशं=શ્વેત ગજરાજના ઉપર.
वज्राङ्कुशी=વજ્રાંકુશી (દેવી).
पटु=ચાલાક, હોંશીઆર.
पटुतरा=વિશેષ ચાલાક.
वारण=નિવારણ, રોકી રાખવું તે.
अहितवारणे=શત્રુઓના નિવારણને વિષે.
शं=સુખવાચક અવ્યય.

---

૧ જન્માદિક આપત્તિને સારૂ જુઓ સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૧૦૫).

૨ 'જૈન દૃષ્ટિએ મુક્તિનું સ્વરૂપ' એ વાત ન્યાયતીર્થ ન્યાયવિશારદ મુનિરાજ શ્રીન્યાયવિજયકૃત 'ન્યાયકુસુમાંજલિ'ના પંચમ સ્તબકમાં અને તદ્ગત શ્લોકો ઉપરના મારા સ્પષ્ટીકરણમાં વિચારવામાં આવી છે. વળી સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૪૨-૪૩)માં પણ આ સંબંધમાં વિચાર કરવામાં આવ્યો છે.

नहि=नहि.
एकधा=એક પ્રકારે.
विजये (मू० विजय)=જયને વિષે, ફત્તેહમાં.
बहुधा=અનેક પ્રકારે.
तु=કિન્તુ, પણ.
सारं (मू० सार)=સારભૂત.
वज्राङ्कुशं=વજ્ર તથા અંકુશને.
धृतवती (धा० धृ)=ધારણ કર્યાં.
विदधातु (धा० धा)=કરો.
अरं=શીઘ્ર, જલદી.

શ્લોકાર્થ

વજ્રાંકુશી દેવીની સ્તુતિ—

" કાંચનના સમાન કાંતિવાળી તેમજ શત્રુઓનું નિવારણ કરવામાં અતિશય ચતુર એવી જે વજ્રાંકુશી (દેવી) શ્વેત ગજરાજ ઉપર બેસતી હવી તેમજ જેણે વિજયમાં એકજ રીતે નહિ કિન્તુ અનેક પ્રકારે વજ્ર અને અંકુશને ધારણ કર્યાં, તે (દેવી) (હે ભવ્યો ! તમને) સત્વર સારભૂત સુખ સમર્પો."—૨૪

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્ય પદ્ય-ચમત્કારમાં પાંચમા અને બારમા પદ્યને મળતું આવે છે; કેમકે તેનાં પ્રથમનાં બે ચરણોમાં છેવટના પાંચ પાંચ અક્ષરો સમાન છે, જ્યારે બાકીનાં બે ચરણોમાં છેવટના ચાર ચાર અક્ષરો સમાન છે.

વજ્રાંકુશી દેવીનું સ્વરૂપ—

વજ્ર અને અંકુશને જે ધારણ કરે તે 'વજ્રાંકુશી' એ વજ્રાંકુશી શબ્દનો વ્યુત્પત્તિ-અર્થ છે. આ વિદ્યા-દેવીની કાંચનવર્ણી કાયા છે અને તેને હાથીનું વાહન છે. વિશેષમાં તેને ચાર હાથ છે. તેના જમણા બે હાથ વરદ અને વજ્રથી વિભૂષિત છે, જ્યારે ડાબા બે હાથ તો માતુલિંગ (બીજોરૂં) અને અંકુશથી અલંકૃત છે. આ પ્રમાણેનો ઉલ્લેખ નિર્વાણ-કલિકામાં છે. ત્યાં કહ્યું છે કે—

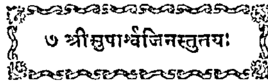
" तथा वज्राङ्कुशीं कनकवर्णां गजवाहनां चतुर्भुजां वरदवज्रयुतदक्षिणकरां मातुलिङ्गाङ्कुशयुक्तवामहस्तां चेति "

આ સંબંધમાં નીચેનો શ્લોક વિચારી લઇએ.

" निस्त्रिंशवज्रफलकोत्तमकुन्तयुक्-
हस्ता सुतप्तविलसत्कलधौतकान्तिः ।
उन्मत्तदन्तिगमना भुवनस्य विघ्नं
'वज्राङ्कुशी' हरतु वज्रसमानशक्तिः ॥ "

—આચાર૦ પત્રાંક ૧૬૨.

७ श्रीसुपार्श्वजिनस्तुतयः

अथ श्रीसुपार्श्वनाथस्य संकीर्तनम्—

आशास्ते यः स्तवे युष्मानित्यसौ ख्यातिभाजनः ।
श्री'सुपार्श्व'! भवत्येव, नित्यसौख्यातिभा जनः ॥ २५ ॥

—अनुष्टुप्

टीका

हे नित्यं सौख्यं यस्य सः । यः पुमान् आशास्ते–इच्छति । कथं ? इति अहं स्तवे युष्मान् । असौ सः । अतीव भा–दीप्तिर्यस्यासौ अतिभा जनो–लोकः । अत्र समासान्तविभक्तिः । स ख्यातिभाजनो भवत्येव चेति ॥ २५ ॥

अन्वयः

श्री-'सुपार्श्व'! नित्य-सौख्य! यः युष्मान् स्तवे इति आशास्ते, असौ जनः अति-भाः ख्याति-भाजनः (च) भवति एव ।

શબ્દાર્થ

आशास्ते (धा० शास्)=ઇચ્છે છે.
स्तवे (धा० स्तु)=હું સ્તવું.
युष्मान् (मू० युष्मद्)=તમને.
असौ (मू० अदस्)=તે.
ख्याति=કીર્તિ, આબરૂ.
भाजन=પાત્ર.
ख्यातिभाजनः=કીર્તિ-પાત્ર.
श्री=માનાર્થવાચક શબ્દ.
सुपार्श्व=સુપાર્શ્વ (નાથ), સપ્તમ તીર્થંકર.
श्रीसुपार्श्व !=હે શ્રીસુપાર્શ્વ (નાથ) !
भवति (धा० भू)=થાય છે.
सौख्य=સુખ.
नित्यसौख्य !=સર્વદા સુખ છે જેને એવા ! (સં૦)
अतिभाः=અતિશય કાન્તિ છે જેની એવા.
जनः (मू० जन)=લોક, મનુષ્ય.

શ્લોકાર્થ

શ્રીસુપાર્શ્વનાથનું સંકીર્તન—

"હે [1]શ્રીસુપાર્શ્વ(નાથ) ! હે સર્વદા સુખ છે જેને એવા (ઈશ્વર) ! હું તમને સ્તવું એ પ્રકારની જે ઇચ્છા રાખે છે, તે મનુષ્ય અતિશય કાન્તિવાળો તેમજ કીર્તિ-પાત્ર બને છે."—૨૫

---

૧ આ સાતમા તીર્થંકરની સ્થૂલ રૂપરેખા સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૯૯-૧૦૦)માં આલેખવામાં આવી છે.

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-મીમાંસા—

આ તેમજ ત્યાર પછીનાં પણ ત્રણ પદ્યો 'શ્લોક' યાને 'અનુષ્ટુપ્' વૃત્તમાં રચાએલા છે. આનું લક્ષણ એમ આપવામાં આવે છે કે—

"श्लोके षष्ठं गुरु ज्ञेयं, सर्वत्र लघु पञ्चमम् ।
द्विचतुष्पादयोर्ह्रस्वं, सप्तमं दीर्घमन्ययोः ॥"—શ્રુત૦ શ્લો૦ ૧૦.

અર્થાત્ 'શ્લોક' નામના છંદનાં ચારે ચરણોમાં છઠ્ઠો અક્ષર દીર્ઘ અને પાંચમો સર્વત્ર હ્રસ્વ જાણવો, જ્યારે બીજા અને ચોથા ચરણનો સાતમો અક્ષર હ્રસ્વ અને બાકીનાં બે ચરણોનો તે અક્ષર દીર્ઘ સમજવો.

પદ્ય-ચમત્કાર—

અત્યાર સુધીમાં આપણે જે જે પદ્યો જોઇ ગયા તેમાં તો પાદાંતમાં અમુક અક્ષરો સમાન હતા. અત્ર તો આખું બીજું ચરણ ચોથા ચરણની સાથે મળતું આવે છે એ વાત યમકની દૃષ્ટિએ વિશિષ્ટતા સૂચવે છે. આ પછીનાં ત્રણ પદ્યો પણ આ પ્રકારના યમકથી શોભી રહ્યાં છે.[1]

卐 卐 卐 卐

जिनकदम्बककीर्तनम्—

जिनांह्री नौमि यौ जुष्टावानतामरसंसदा ।
आरूढौ दिव्यसौवर्णावानतामरसं सदा ॥ २६ ॥

—अनु०

टीका

यौ जुष्टौ–सेवितौ । अवानं–अम्लानम् ॥ २६ ॥

अन्वयः

यौ आनत-अमर-संसदा जुष्टौ, दिव्य-सौवर्ण-अवान-तामरसं सदा आरूढौ, (तौ) जिन-अंह्री नौमि ।

શબ્દાર્થ

अंह्रि=ચરણ.
जिनांह्री=જિનોનાં બે ચરણોને.
यौ (मू० यद्)=જે બે.
जुष्टौ (मू० जुष्)=સેવન કરાએલ.
आनत (धा० नम्)=અત્યંત પ્રણામ કરેલ.
अमर=દેવતા, સુર.
संसद्=સભા, પરિષદ્.
आनतामरसंसदा=અત્યંત નમ્ર એવી સુરોની સભા વડે.
आरूढौ (मू० आरूढ)=આરૂઢ થયેલ.
सौवर्ण=કનકમય.
अवान=અમ્લાન, નહિ કરમાઇ ગયેલ.
तामरस=રક્ત કમલ
दिव्यसौवर्णावानतामरसं=દિવ્ય, સુવર્ણમય તેમજ અમ્લાન એવાં રક્ત કમલના ઉપર.

૧ શ્રીમેરુવિજયકૃત 'જિનાનન્દસ્તુતિ'નાં સમસ્ત પદ્યો આવા યમકથી શોભે છે, જ્યારે શ્રીશોભન-સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકામાંનાં ઘણાં ખરા પદ્યો આવા યમકથી અલંકૃત છે.

શ્લોકાર્થ

જિનેશ્વરોનું કીર્તન—

"જે (બે ચરણો) અત્યંત નમ્ર એવા સુરોની સભા વડે સેવાએલાં છે, તેમજ વળી જે દિવ્ય, સુવર્ણમય તેમજ અમ્લાન એવાં રક્ત કમલોના ઉપર સદા આરૂઢ થયેલાં છે, તે જિનનાં ચરણોને હું સ્તવું છું."—૨૬

* * * *

जिनवाणीविचारः—

> यशो धत्ते न जातारि–शमना विलसन् न या ।
> साऽऽर्हती भारती दत्तां, शमनाविलसन्नया ॥ २७ ॥

—अनु०

टीका

सा भारती शं ददातु । या भारती यशो न धत्ते ? किन्तु धत्त एव । सैव विशिष्यते–जातमरिशमनं यस्याः सा । किंभूतं यशः ? विलसद्–विजृम्भमाणम् । अनाविला–अनाकुलाः शोभना नया यस्यां सा ॥ २७ ॥

अन्वयः

या जात-अरि-शमना विलसत् यशः न धत्ते न, सा अनाविल-सत्-नया आर्हती भारती शं दत्ताम् ।

શબ્દાર્થ

यशः (मू० यशस्)=કીર્તિને.
धत्ते (धा० धा)=ધારણ કરે છે.
जात (धा० जन्)=કરેલ.
शमन=વધ, નાશ.
जातारिशमना=શાંત કરી દીધા છે શત્રુઓને જેણે એવી.
विलसत् (धा० लस्)=વિલાસ કરતું, ઉલ્લાસ પામતું.
आर्हती=તીર્થંકરસબંધી.
दत्ताम् (धा० दा)=અર્પો.
भारती (मू० भारती)=વાણી.
अनाविल=નિર્મલ.
अनाविलसन्नया=નિર્મલ તેમજ શોભનીય છે નયો જેમાં એવી.

શ્લોકાર્થ

જિન-વાણીનો વિચાર—

"શાંત કરી દીધા છે શત્રુઓને જેણે એવી જે (જિન-વાણી) કીર્તિને ધારણ કરતી નથી એમ નહિ (પરંતુ કરે છેજ), તે નિર્મલ તથા શોભનીય (નૈગમાદિક) નયોથી વ્યાપ્ત એવી અર્હત્-સંબંધિની વાણી (ભવ્ય-જનોને) સુખ અર્પો."—૨૭

८ श्रीचन्द्रप्रभस्तुतयः

अथ श्रीचन्द्रप्रभस्य स्तुतिः—

भवोद्भवतृषां भृशं कृतशिवप्रपं चामरैः
सहर्षमुपवीजितं वरवपुःप्रपञ्चामरैः ।
प्रभावलयकान्ततापहसितोरुचन्द्रप्रभं
प्रणौमि परमेश्वरं विनयचारु 'चन्द्रप्रभम्' ॥ २९ ॥

—पृथ्वी

टीका

भवादुद्भवा तृड् विद्यते येषां (तेषां) । कृता शिवमेव प्रपा येन स तम् । चामरैः सहर्षमुपवीजितम् । कैः ? वरो वपुःप्रपञ्चो—विस्तारो येषां ते तथाविधाश्च (ते अमराश्च) तैः । प्रभावलयस्य कान्तता—कमनीयता तयाऽपहसिता उर्वी—विस्तीर्णा चन्द्रप्रभा येन सः (तं) । विनयेन चारु—शोभनं यथा स्यात् तथा प्रणौमि ॥ २९ ॥

अन्वयः

भव-उद्भव-तृषां कृत-शिव-प्रपं, वर-वपुस्-प्रपञ्च-अमरैः चामरैः सह-हर्षं भृशं उपवीजितं, प्रभा-वलय-कान्तता-अपहसित-उरु-चन्द्र-प्रभं परमेश्वरं 'चन्द्रप्रभं' विनय-चारु प्रणौमि ।

શબ્દાર્થ

उद्भव=ઉત્પત્તિ.
तृष्=તૃષા, તરસ.
भवोद्भवतृषां=ભવ (=ભ્રમણ)થી ઉત્પન્ન થઇ છે તૃષા જેમને એવાને માટે.
प्रपा=જલાશય, પરબ.
कृतशिवप्रपं=(તૈયાર) કરી છે મુક્તિરૂપી પ્રપા જેણે એવાને.
चामरैः (मू० चामर)=ચામરો વડે.
सहर्षं=આનન્દપૂર્વક.
उपवीजितं (मू० उपवीजित)=વીંજાયેલ.
वपुस्=દેહ, શરીર.
प्रपञ्च=વિસ્તાર.
वरवपुःप्रपञ्चामरैः=ઉત્તમ છે દેહનો વિસ્તાર જેમનો એવા દેવો વડે.
प्रभा=કાન્તિ, તેજ.
वलय=મંડળ.
प्रभावलय=ભામંડળ.
कान्तता=મનોહરતા, સુન્દરતા.
अपहसित (धा० हस्)=હસી કાઢેલ.
चन्द्र=ચન્દ્ર.
चन्द्रप्रभा=ચન્દ્રનું તેજ, ચાંદરણી.
प्रभावलयकान्ततापहसितोरुचन्द्रप्रभं=ભામંડળની મનોહરતા વડે હસી કાઢી છે. વિસ્તીર્ણ ચન્દ્ર-પ્રભાને જેણે એવાને.
प्रणौमि (धा० नु)=હું સ્તુતિ કરૂં છું, સ્તવું છું.
परमेश्वरं (मू० परमेश्वर)=પ્રભુને.
विनय=વિનય.
चारु=દર્શનીય, મનોહર.
विनयचारु=વિનય વડે શોભે તેમ.
चन्द्रप्रभं (मू० चन्द्रप्रभ)=ચન્દ્રપ્રભને, આઠમા તીર્થંકરને.

શ્લોકાર્થ

શ્રીચન્દ્રપ્રભની સ્તુતિ—

"ભવ (-ભ્રમણ)થી ઉત્પન્ન થઇ છે તૃષા જેમને એવા (જીવો)ને માટે (તૈયાર) કરી રાખી છે મુક્તિરૂપી પ્રપા જેણે એવા, વળી ઉત્તમ છે દેહનો વિસ્તાર જેમનો એવા વિબુધો વડે ચામરો દ્વારા હર્ષપૂર્વક અત્યંત વીંજાયેલા એવા, તથા વળી ભામંડળની મનોહરતા વડે હસી કાઢી છે (અર્થાત્ પરાસ્ત કરી છે) વિસ્તીર્ણ ચન્દ્રપ્રભાને જેણે એવા પરમેશ્વર [1]ચન્દ્રપ્રભને વિનય વડે શોભે તેમ હું સ્તવું છું."—૨૯

સ્પષ્ટીકરણ

જિનેશ્વરનાં પ્રાતિહાર્યો—

આ 'પૃથ્વી' વૃત્તમાં રચાયેલા પાદાંતસમપંચાક્ષરપુનરાવૃત્તિરૂપ યમકાલંકારથી અલંકૃત પદ્ય દ્વારા ચન્દ્રપ્રભ પ્રભુના ચામર અને ભામંડળરૂપી પ્રાતિહાર્યો વિષે સૂચન કરવામાં આવ્યું છે. એ કહેવું અસ્થાને નહિ ગણાય કે દરેક તીર્થંકર આઠ પ્રાતિહાર્યો વડે શોભે છે અને તે આઠ પ્રાતિહાર્યો અન્ય કોઇ નહિ પણ નિમ્ન-લિખિત શ્લોકમાં ગણાવેલાં—

"अशोकवृक्षः सुरपुष्पवृष्टि-
दिव्यध्वनिश्चामरमासनं च ।
भामण्डलं दुन्दुभिरातपत्रं
सत्प्रातिहार्याणि जिनेश्वराणाम् ॥" —ઉપજાતિ

—(૧) અશોક વૃક્ષ, (૨) દેવકૃત કુસુમની વૃષ્ટિ, (૩) દિવ્ય ધ્વનિ, (૪) ચામર, (૫) સિંહાસન, (૬) ભામણ્ડળ, (૭) દુન્દુભિ અને (૮) છત્ર છે. આ આઠ વસ્તુઓનો સંબંધ તીર્થંકરની સાથે પ્રતિહારીના જેવો હોવાથી તે 'પ્રાતિહાર્ય' કહેવાય છે. એનું વિશિષ્ટ સ્વરૂપ પ્રવચન-સારોદ્ધારના ૩૯મા દ્વારમાંથી તથા વિચાર-સારના ૧૧૭મા દ્વારમાંથી જોઇ શકાશે. આ સંબંધમાં થોડી ઘણી હકીકત તો સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકાના ૯૪મા પદ્ય ઉપરના સ્પષ્ટીકરણ ઉપરથી પણ મળી શકશે.

* * * *

जिन-स्वरूपम्—

अवन्तु भवतो भवात् कलुपवासकादर्पकाः
सुखातिशयसम्पदां भुवनभासकादर्पकाः ।
विलीनमलकेवलातुलविकासभारा जिना
मुदं विदधतः सदा सुवचसा सभाराजिना ॥ ३० ॥
—पृथ्वी

[1] આ અષ્ટમ તીર્થંકર શ્રીચન્દ્રપ્રભનું યત્કિંચિત્ સ્વરૂપ સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૧૧૧) ઉપરથી જોઇ શકાશે.

टीका

जिना मुदं विदधतः-कुर्वन्तः । केन? शोभनवचसा । किंभूतेन? सभां राजितुं शीलं यस्य तत् सभाराजि तेन सभाराजिना । अवन्तु-रक्षन्तु । भवतः-संसारात् । पापस्य निवासो य(स्मिं)स्तस्मात् । भुवनोद्द्योतकाः, न विद्यते दर्पकः-कामो येषां ते । भुवनभासकाश्च तेऽदर्पकाश्च भुवन० । विलीनो मलो यस्मात् तत् एवंविधस्य केवलस्यातुलविकासं बिभ्रति-धारयन्ति ये ते तथाविधाः, भारा धारका इत्यर्थः ॥ २० ॥

अन्वयः

सुख-अतिशय-सम्पदां अर्पकाः, भुवन-भासक-अ-दर्पकाः, विलीन-मल-केवल-अतुल-विकास-भाराः, सभा-राजिना सु-वचसा सदा मुदं विदधतः जिनाः भवतः कलुष-वासकात् भवात् अवन्तु ।

શબ્દાર્થ

अवन्तु (धा० अव्)=રક્ષણ કરો, બચાવો.
भवतः (मू० भवत्)=તમને.
भवात् (मू० भव)=સંસારથી.
कलुष=પાપ.
वासक=નિવાસ, રહેઠાણ.
कलुषवासकात्=જ્યાં પાપનો નિવાસ છે ત્યાંથી.
अर्पकाः (मू० अर्पक)=અર્પણ કરનારા, આપનારા.
अतिशय=અધિકપણું.
सुखातिशयसम्पदां=સુખના અધિકપણારૂપ સંપત્તિઓના.
भासक=દ્યોતક, પ્રકાશ કરનારા.
दर्पक=મદન.
अदर्पक=અવિદ્યમાન છે મદન જેનેવિષે એવા.
भुवनभासकादर्पकाः=ત્રૈલોક્યને પ્રકાશિત કરનારા તેમજ વીતરાગ.
विलीन (धा० ली)=સર્વથા નષ્ટ થયેલ.
मल=મેલ.
केवल=કેવલજ્ઞાન, સર્વજ્ઞતા.
विकास=વિકાસ, ખીલવણી.
भार (धा० भृ)=ધારણ કરનાર.
विलीनमलकेवलातुलविकासभाराः=સર્વથા નષ્ટ થયો છે મલ જેમાંથી અર્થાત્ અત્યંત નિર્મલ એવા કેવલજ્ઞાનના અપૂર્વ વિકાસને ધારણ કરનારા.
विदधतः (मू० विदधत्)=કરનારા.
वचस्=વચન.
सुवचसा=સુવચન વડે.
सभा=સભા, પર્ષદા.
राजिन्=દીપાવનાર.
सभाराजिना=સભાને દીપાવનાર.

શ્લોકાર્થ

જિનેશ્વરોનું સ્વરૂપ—

"સુખના અતિશયરૂપ સંપત્તિઓને અર્પણ કરનારા, ત્રૈલોક્યને (જ્ઞાનરૂપી પ્રકાશ વડે) પ્રકાશિત કરનારા અને વળી [1]વીતરાગ [અથવા નિરભિમાની] એવા, વળી અત્યંત

[1] જ્યાં સુધી જે વ્યક્તિમાં રાગ હોય (ભલે ને તે પ્રશસ્ત હોય તો પણ), ત્યાં સુધી તો સર્વજ્ઞતા તેનાથી દશ હજાર ગાઉ દૂરજ રહે છે એ વાત ભૂલવા જેવી નથી. એ વાતના ઉપર શ્રીમાન્ ગૌતમસ્વામીનું દૃષ્ટાન્ત દિવ્ય પ્રકાશ પાડે છે.

९ श्रीसुविधिजिनस्तुतयः

अथ श्रीसुविधिनाथाय प्रणामः—

विमलकोमलकोकनदच्छद-
च्छविहराविह राजभिरामरैः ।
सततनूततनू 'सुविधेः' क्रमौ
नमत हेऽमतहेठनलालसाः ! ॥ ३३ ॥

—द्रुत०

टीका

विमलं कोमलं च तत् कोकनदं-रक्ताम्बुजं च तस्यच्छदस्य-पत्रस्यच्छविस्तस्या हरौ-मुष्णन्तौ । राजभिः-स्वामिभिः । कैः? अमराणां इमे आमराः, तैः आमरैः । सततं नूता-स्तुता तनुः-शरीरं ययोस्तौ । अमतं-पापं तस्य हेठनं-पातनं तस्मिन् लालसा-गृद्धिपराः ! सुविधेः क्रमौ नमत ॥ ३३ ॥

अन्वयः

हे अमत-हेठन-लालसाः ! 'सुविधेः' विमल-कोमल-कोकनद्-छद्-छवि-हरौ, इह आमरैः राजभिः सतत-नूत-तनू क्रमौ नमत ।

શબ્દાર્થ

विमल=નિર્મલ.
कोकनद=રક્ત કમલ.
छद=પત્ર.
हरद् (धा०)=હરી લેનાર.
विमलकोमलकोकनदच्छदच्छविहरौ=નિર્મલ તેમજ કોમલ એવાં રક્ત કમલોનાં પત્રની શોભાને હરનારાં.
राजभिः (मू० राजन्)=સ્વામીઓ વડે.
आमरैः (मू० आमर)=દેવ-સંબંધી.
सतत=અતિશય, નિરંતર.
नूत (धा० नू)=સ્તુતિ કરાયેલ.
तनु=દેહ, શરીર.
सततनूततनू=હમેશાં સ્તુતિ કરાયેલી છે જેના દેહની એવાં.
सुविधेः (मू० सुविधि)=સુવિધિ(નાથ)ના.
क्रमौ (मू० क्रम)=ચરણોને.
नमत (धा० नम्)=તમે નમન કરો, નમસ્કાર કરો.
हे=સંબોધનવાચક અવ્યય
अमत=(१) રોગ; (२) મૃત્યુ; (३) પાપ
हेठन=(१) બાધા, પીડા; (२) પાતન.
लालसा=અભિલાષા, ઇચ્છા.
अमतहेठनलालसाः !=રોગ કે પાપ અથવા મૃત્યુને બાધા કરવાની ઇચ્છા છે જેમને એવા ! (સં०)

શ્લોકાર્થ

શ્રીસુવિધિનાથને પ્રણામ—

"હે અનિષ્ટને બાધા કરવાની ઇચ્છા રાખનારા (અર્થાત્ રોગ કે પાપ કે મૃત્યુનો નાશ કરવાની અભિલાષા ધરાવનારા ભવ્ય જનો)! નિર્મલ તેમજ કોમલ એવાં રક્ત પદ્મોનાં પત્રની શોભાને હરનારા તથા વળી આ જગત્માં અમરોના અધિપતિઓ વડે (અર્થાત્ ઇન્દ્રો દ્વારા) સ્તુતિ કરાયેલી છે દેહની જેના એવા [1]સુવિધિ(નાથ)નાં ચરણોને તમે નમસ્કાર કરો."—૩૩

સ્પષ્ટીકરણ

શબ્દાલંકાર-વિચાર—

આ પદ્યમાં વળી કંઇ નવીન પ્રકારનોજ શબ્દાલંકાર દૃષ્ટિ-ગોચર થાય છે. આ વાત ધ્યાનમાં આવે તેટલા માટે આ પદ્ય નીચે મુજબ લખવામાં આવે છે.

वि । मलको । मलको । कन । दच्छ । द । च्छ । विहरा । विहरा । जभिरामरैः ।
स । ततनू । ततनू । सुविधेः । क्रमौ । न । मतहे । मतहे । ऽनलालसाः ॥

આ પદ્ય તરફ હવે દૃષ્ટિ-પાત કરતાં જોઇ શકાય છે કે તેના પ્રત્યેક ચરણમાં દ્વિતીય, તૃતીય અને ચતુર્થ અક્ષરોની પુનરાવૃત્તિ છે. અર્થાત્ આ પદ્ય 'લાટાનુપ્રાસ'નામક અલંકારથી શોભે છે. આ અલંકારનું અપૂર્વ ચિત્ર તો સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકાના ૧૭ થી ૨૦ સુધીનાં પદ્યોમાં દૃષ્ટિગોચર થાય છે.

ꕥ ꕥ ꕥ ꕥ

जिनेश्वरेभ्यो विज्ञप्तिः—

कलशकुन्तशकुन्तवराङ्कित-
क्रमतला मतलाभकरा नृणाम् ।
विगतरागतरा वितरन्तु नो
हितमनन्तमनङ्गजितो जिनाः ॥ ३४ ॥

—द्रुत०

टीका

शकुन्तवरो–राजहंसः । मतं–सुखं तस्य लाभकराः । नः–अस्मभ्यम् ॥ ३४ ॥

अन्वयः

कलश-कुन्त-शकुन्त-वर-अङ्कित-क्रम-तलाः, नृणां मत-लाभ-कराः, विगत-राग-तराः, अनङ्ग-जिताः जिनाः नः अनन्तं हितं वितरन्तु ।

---

[1] નવમા તીર્થંકર શ્રીસુવિધિનાથનું ચરિત્ર ટુંકમાં જાણવું હોય, તો સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકાના પૃ૦ ૧૨૫ તરફ દૃષ્ટિપાત કરો.

શબ્દાર્થ

कलश=કળશ.
कुन्त=ભાલો.
शकुन्त=પક્ષી.
शकुन्तवर=રાજહંસ.
अङ्कित (धा० अङ्)=ચિહ્ન કરેલ, લાંછનયુક્ત.
तल=તળિયું.
कलशकुन्तशकुन्तवराङ्कितक्रमतलाः=કળશ, ભાલો તેમજ રાજહંસ વડે લાંછિત છે ચરણ-તલ જેમનું એવા.
मत=અભીષ્ટ.
कर (धा० कृ)=કરનાર.
मतलाभकराः=અભીષ્ટનો લાભ કરનારા.
नृणां (मू० नृ)=મનુષ્યોના.
विगतरागतराः=વિશેષતઃ નષ્ટ થયો છે રાગ જેમનો એવા.
वितरन्तु (धा० तृ)=અર્પો, વિતરણ કરો.
नः (मू० अस्मद्)=અમને.
अनन्तं (मू० अनन्त)=અનન્ત, અપાર.
जित् (धा० जि)=જીતનાર.
अनङ्गजितः=કામદેવનો પરાજય કરનારા.

શ્લોકાર્થ

જિનેશ્વરોને વિજ્ઞપ્તિ—

"કળશ, ભાલો તેમજ રાજહંસનાં લાંછનથી યુક્ત છે ચરણ-તલ જેમનું એવા, વળી મનુષ્યોને અભીષ્ટ (સુખ)નો લાભ કરી આપનારા, તેમજ વિશેષતઃ નષ્ટ થયો છે રાગ જેમનો એવા તથા વળી કંદર્પના ઉપર વિજય મેળવનારા એવા તીર્થંકરો અમને અપાર હિત અર્પો."—૩૪

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યના પ્રથમ ચરણમાં તૃતીય, ચતુર્થ અને પંચમ અક્ષરોની પુનરાવૃત્તિ છે, જ્યારે બાકીનાં ચરણોમાં દ્વિતીય, તૃતીય અને ચતુર્થ અક્ષરોની પુનરાવૃત્તિ છે. અર્થાત્ આ પદ્ય પણ લાટાનુપ્રાસથી શોભી રહ્યું છે. આ વાત આ પછીના પદ્યને પણ લાગૂ પડે છે.

તીર્થંકરનાં દેહગત લક્ષણો—

સાધારણ રીતે એમ માનવામાં આવે છે કે પુણ્યશાળી જીવનો દેહ લક્ષણોથી લક્ષિત હોય છે. તેમાં તીર્થંકર તેમજ ચક્રવર્તી ૧૦૦૮ લક્ષણોથી લક્ષિત હોય છે, જ્યારે બલદેવ તેમજ વાસુદેવ ૧૦૮ લક્ષણોથી શોભે છે. વિશેષમાં બત્રીસ લક્ષણવાળા પુરુષના સંબંધી ઉલ્લેખો તો શાસ્ત્રમાં ઘણી વાર દૃષ્ટિ-ગોચર થાય છે. આ બત્રીસ લક્ષણો તો વસન્તતિલકા અને ઉપજાતિમાં રચાયેલાં નીચેનાં પદ્ય ઉપરથી જોઇ શકાય છે.

" प्रासाद-पर्वत-शुकाङ्कुश-सुप्रतिष्ठ—
पद्माभिषेक-यव-दर्पण-चामराणि ।
कुम्भोऽर्क-मत्स्य-मकर-द्विप-सत्पताका-
सद्दामनी-वसुमती-रथ-तोरणानि ॥ १ ॥—वसन्त०
छत्रं ध्वजाः स्वस्तिक-यूप-चापी-
कमण्डलु-स्तूप-मयूर-कूर्माः ।
अष्टापद-स्थाल-समुद्र-सिंहा
द्वात्रिंशदेवं नरलक्षणानि " ॥ २ ॥—ઉપજાતિ.

—ધર્મ-કલ્પદ્રુમ, પત્રાંક ૭.

અર્થાત્-(૧) પ્રાસાદ, (૨) પર્વત, (૩) પોપટ, (૪) અંકુશ, (૫) સુપ્રતિષ્ઠ, (૬) પદ્માભિષેક, (૭) યવ, (૮) દર્પણ, (૯) ચામર, (૧૦) કુમ્ભ, (૧૧) અક્ષ, (૧૨) મત્સ્ય, (૧૩) મગર, (૧૪) હાથી, (૧૫) સુંદર પતાકા, (૧૬) સુંદર માળા, (૧૭) પૃથ્વી, (૧૮) રથ, (૧૯) તોરણ, (૨૦) છત્ર, (૨૧) ધ્વજા, (૨૨) સ્વસ્તિક, (૨૩) યજ્ઞ-સ્તમ્ભ, (૨૪) વાવ, (૨૫) કમણ્ડળુ, (૨૬) સ્તૂપ, (૨૭) મોર, (૨૮) કાચબો, (૨૯) અષ્ટાપદ, (૩૦) સ્થાલ (થાળી), (૩૧) સમુદ્ર અને (૩૨) સિંહ એ ઉત્તમ પુરૂષનાં બત્રીસ લક્ષણો છે.

શ્રીભદ્રબાહુસ્વામિવિરચિત કલ્પસૂત્રની ઉપાધ્યાય શ્રીવિનયવિજયકૃત 'સુબોધિકા'માં આ બત્રીસ લક્ષણોના સંબંધમાં નીચે મુજબ ઉલ્લેખ છેઃ—

" छत्रं तामरसं धनू रथवरो दम्भोलि-कूर्माङ्कुशाः
वापी-स्वस्तिक-तोरणानि च सरः पञ्चाननः पादपः ।
चक्रं शङ्ख-गजो समुद्र-कलशौ प्रासाद-मत्स्यौ यवो
यूप-स्तूप-कमण्डलून्यवनिभृत् सच्चामरो दर्पणः ॥—शार्दूल०
उक्षा पताका कमलाभिषेकः । सुदाम केकी घनपुण्यभाजाम् ॥ "

અર્થાત્-(૧) છત્ર, (૨) કમળ, (૩) ધનુષ્ય, (૪) ઉત્તમ રથ, (૫) વજ્ર, (૬) કાચબો, (૭) અંકુશ, (૮) વાવ, (૯) સાથિયો, (૧૦) તોરણ, (૧૧) સરોવર, (૧૨) સિંહ, (૧૩) વૃક્ષ, (૧૪) ચક્ર, (૧૫) શંખ, (૧૬) હાથી, (૧૭) સમુદ્ર, (૧૮) કળશ, (૧૯) મહેલ, (૨૦) માછલું, (૨૧) યુવ, (૨૨) યજ્ઞ-સ્તમ્ભ, (૨૩) સ્તૂપ, (૨૪) કમણ્ડળુ, (૨૫) રાજા, (૨૬) સુંદર ચામર, (૨૭) દર્પણ, (૨૮) બળદ, (૨૯) પતાકા, (૩૦) પદ્માભિષેક, (૩૧) સુંદર માળા અને (૩૨) મોર એ અતિશય પુણ્યશાળીનાં બત્રીસ લક્ષણો છે.[1]

કંદર્પ-મર્દન—

કંદર્પના સંબંધી આ કાવ્યમાં [2]વારવાર ઉલ્લેખ કરવામાં આવતો હોવાથી એને વિષે વિચાર કરવો આવશ્યક સમજાય છે.

હિંદુ શાસ્ત્રમાં કંદર્પને **રતિ**ના પતિ તરીકે તેમજ **વસન્ત**ના મિત્ર તરીકે ઓળખાવ્યો છે. વળી ત્યાં એને અરવિન્દ, અશોક, આમ્ર, નવમલ્લિકા અને નીલ કમલ એ પાંચ બાણુવાળો તેમજ પુષ્પના ધનુષ્યવાળો તેમજ મકરના ચિહ્નથી અંકિત ધ્વજાવાળો આલેખ્યો છે. ટુંકમાં એ શાસ્ત્રમાં કંદર્પના સંબંધમાં તે જીવતી જાગતી વ્યક્તિ છે એવો ઉલ્લેખ છે. વળી તેણે **મહાદેવ**ની પણ ખબર લેવામાં પાછી પાની કરી નથી એમ એ શાસ્ત્ર ઉપરથી જોઈ શકાય છે. આ વાતની નીચેનો શ્લોક પણ સાક્ષી પૂરે છે.

---

૧ આ ઉપરથી જોઈ શકાય છે કે બત્રીસ લક્ષણો પૈકી મત-ભેદ છે. વિશેષમાં ભાલો તેમજ રાજ-હંસરૂપી લક્ષણોનો તો અત્ર ઉલ્લેખજ નથી, એ વિચારણીય છે; પરંતુ તેનો ૧૦૦૮ લક્ષણોમાં સમાવેશ થતો હોવો જોઈએ.

૨ પહેલા, પાંચમા, અગ્યારમા તથા ઓગણીસમા પદ્યોમાં ઉલ્લેખ છે.

"सर्वेषामेव देवानां, कन्दर्पो बलवत्तरः ।
येन नाट्यं 'शिवो' देवो, दग्धेनापि हि कारितः ॥"

અર્થાત્ સમસ્ત સુરોમાં કંદર્પ વધારે શૂરવીર છે, કેમકે **મહાદેવે** તેને બાળી મૂક્યો છતાં પણ તેણે તેની પાસે વિવિધ વેષો ભજવાવ્યાં.

વળી આ સંબંધમાં મહર્ષિ **ભર્તૃહરિકૃત શૃંગાર-શતકનો** વસન્તતિલકા વૃત્તમાં રચાયેલો નિમ્ન-લિખિત આદ્ય શ્લોક પણ વિચારી લઇએ.

"शम्भुस्वयम्भुहरयो हरिणेक्षणानां
येनाक्रियन्त सततं गृहकर्मदासाः ।
वाचामगोचरचरित्रविचित्रिताय
तस्मै नमो भगवते कुसुमायुधाय ॥"

અર્થાત્—જેણે શંભુ (મહાદેવ), સ્વયંભુ (બ્રહ્મા) અને વિષ્ણુને ગૃહિણીઓનું ગૃહકાર્ય કરનારા કિંકરો બનાવ્યા, તે વાણીથી અગોચર ચરિત્રવાળા વિચિત્ર કંદર્પને મારા પ્રણામ હોજો.[1]

આ ઉપરથી કંદર્પે જૈનેતર દેવોની દુર્દશા કરવામાં કેવો અગ્ર ભાગ ભજવ્યો છે તે જોઇ શકાય છે.[2]

આ કંદર્પે જૈન મુનિવરોની પણ ખબર લીધી છે. દાખલા તરીકે, તેજ ભવમાં મોક્ષે જનારા એવા **રથનેમિને** પણ આ કંદર્પરૂપી સેતાને સપડાવ્યા હતા. એ વાતના ઉપર નીચેની ગાથા દિવ્ય પ્રકાશ પાડે છે.

"[3]जउनन्दनो महप्पा जिणभाया वयधरो चरमदेहो ।
रहनेमी रायमई रायमई कासी ही ! विसया ॥"

અર્થાત્-યદુ-નન્દન, મહાત્મા, બાવીસમા તીર્થંકર **શ્રીનેમનાથના** બાંધવ, પંચમહાવ્રતધારી અને ચરમશરીરી એવા **રથનેમિ રાજીમતી** ઉપર રાગ બુદ્ધિવાળા થયા. આથી કરીને ખરેખર વિષય તિરસ્કારને પાત્ર છે.

આ ઉપરથી જોઇ શકાય છે કે કંદર્પનું મુખ્ય બળ અબલા છે અને પાંચે ઇન્દ્રિયોના અને ખાસ કરીને સ્પર્શનેન્દ્રિયના વિષયો એ એનો પૌષ્ટિક આહાર છે. આ કંદર્પના પંજામાં સપડાયેલો

---

૧ આની માહિતી માટે જુઓ સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૨૪-૨૫).

૨ સરખાવો—

"हरिहरचउराणणचंदसूरखंदाइणो वि जे देवा ।
नारीण किंकरत्तं कुणंति धी धी विसयतिण्हा ॥"
[हरिहरचतुराननचन्द्रसूर्यस्कन्दादयोऽपि ये देवाः ।
नारीणां किंकरत्वं कुर्वन्ति धिग् धिग् विषयतृष्णाम् ॥]

૩ સંસ્કૃત-છાયા—

यदुनन्दनो महात्मा जिनभ्राता व्रतधरश्चरमदेही ।
रथनेमी राजीमतीरागमतिः कष्टं (?) ही विषयाः ॥

પ્રાણી મૃત્યુને પણ શરણ થાય છે. આ સંબંધમાં રાજર્ષિ ભર્તૃહરિએ નીચેના પદ્ય દ્વારા આબેહુબ ચિતાર રજુ કર્યો છે.

" कृशः काणः खञ्जः श्रवणरहितः पुच्छविकलो
व्रणी पूयक्लिन्नः कृमिकुलशतैराचिततनुः ।
क्षुधाक्षामो जीर्णः पिठरककपालावृतगलः
शुनीमन्वेति श्वा हतमपि निहन्त्येव मदनः ॥ "–શિખરિણી.

અર્થાત્–કૃશ, કાણો, ખોડો, કાન વિનાનો, પૂંછડા વગરનો, ફોલ્લાવાળો, પરૂથી વ્યાપ્ત, સેંકડો કૃમિઓના સમૂહથી વ્યાપ્ત દેહવાળો, ક્ષુધાથી પીડિત, જીર્ણ, ગળામાં કાંઠલી ઘાલેલો એવો કુતરો કુતરીની પાછળ જાય છે. ખરે, કામદેવ હણાયેલાને પણ હણે છે.

પરંતુ એ ધ્યાનમાં રાખવું કે આ બધો મોહનો મહિમા છે. એ વાતની પુષ્ટિમાં કહેવાનું કે—

" अजानन् दाहात्म्यं पततु शलभस्तीव्रदहने
स मीनोऽप्यज्ञानाद् वडिशयुतमश्नातु पिशितम् ।
विजानन्तोऽप्येते वयमिह विपज्जालजटिलान्
न मुञ्चामः कामानहह! गहनो मोहमहिमा ॥ "–શિખરિણી.
—વૈરાગ્ય-શતક

અર્થાત્—દહન-સ્વભાવને નહિ જાણનારો પતંગીઓ તીવ્ર અગ્નિમાં પડે અને અજ્ઞાનવશાત્ મત્સ્ય પણ જાળમાંનું માંસ ખાવા જાય (એ બનવા જોગ છે); પરંતુ કામ-વાસનાઓ વિપત્તિઓની જાળથી પથરાયેલી છે એમ જાણવા છતાં પણ આપણે તેને છોડતા નથી. અહા! મોહનો મહિમા કેવો ગહન છે!!

ઉપર્યુક્ત [1]અનંગના સ્વરૂપ ઉપરથી તેની કુટિલતા સમજી શકાય છે. આવી પરિસ્થિતિમાં

---

૧ વિલ્સન પાઠશાળા તરફથી પ્રસિદ્ધ થતા ત્રૈમાસિકમાં મેં એક વેળા રસિક-નન્દનના ઉપનામથી આ અનંગનું સ્વરૂપ નીચે મુજબ આલેખ્યું હતું.

अनङ्गस्वरूपम्

देहो यद्यपि नास्ति ते रतिपते ! वीरस्तथाप्यद्भुत–
त्रैलोक्ये तव तीक्ष्णबाणसहने कस्यास्ति शक्तिर्यतः ? ।
यः पुष्पेषुमदत्त ते विधिरहाऽसौ धन्यवादास्पदं
यत् तुभ्यं किल यद्यदास्यत पविं प्राप्स्यत् क रक्षां जनः ? ॥ १ ॥
जातस्त्वं मदन ! त्रिलोकविजयी प्राप्याऽबलानां बलं
प्राप्स्यस्त्वं सुपराक्रमं बलवतामास्यत् तदा का दशा ? ।
त्वां नेतुं नहि को वशं ध्रुवमलं सर्वे जिता हि त्वया
नैपुण्यस्य फलं द्रुतं त्वमयशः प्राप्नोपि रे निर्दय ! ॥ २ ॥
त्वं कन्दर्प ! यथाऽसि दृश्यविषयो बाणास्तथा तावकाः
कृत्वाऽसृग्वहनं विनैव विशिखाः प्राणान् हि गृह्णन्ति ते ।
आदर्शोऽनुपमोऽसि यद्यपि जगत्सौन्दर्यसारात्मनो
ना पापं द्विगुणं तथापि कुरुते तन्नानुभावस्तव ॥ ३ ॥

એમ જરૂરજ કહેવું પડશે કે જે પ્રાણી આ કંદર્પને વશ કરવામાં ફળીભૂત થાય તેજ સાચો શૂરવીર છે, તેજ યોગીશ્વર છે, તેજ મહાદેવ છે, તેજ પરમાત્મા છે અને તેજ પરમ પ્રશંસાને પાત્ર છે.

કહ્યું પણ છે કે—

"सु च्चिय सूरो सो चेय पंडिओ तं पसंसिमो निचं।
इंदियचोरेहिं सया न लुंटिअं जस्स चरणधणं ॥"[1]

કહેવાની મતલબ એ છે કે—કામિનીના કટાક્ષ રૂપી બાણવડે જે હણાયો નથી તેજ શૂરવીર છે અને સાચો પણ્ડિત તેજ છે કે જે સ્ત્રીઓના ગહન ચરિત્રરૂપી જાળમાં સપડાયો નથી. વળી ખરેખર પ્રશંસાપાત્ર પણ તેજ છે કે સંસારરૂપી કાદવમાં વસવા છતાં કમલની માફક નિર્લેપ રહે છે. અન્ય શબ્દોમાં કહીએ તો જેણે ચારિત્રરૂપી ધનનું ઇન્દ્રિયરૂપી ચોરથી રક્ષણ કર્યું છે, તેજ શૂર છે, તેજ પણ્ડિત છે અને તેનીજ આપણે પ્રતિદિન પ્રશંસા કરવી જોઇએ.

આ ઉપરથી સાર એ નીકળે છે કે જીવનની સફળતા કામને વશ કરવામાંજ છે અને એક વખત કામદેવના ઉપર વિજય મેળવ્યો કે તરતજ અપૂર્વ સુખની પ્રાપ્તિ થાય છે. અત્ર એ ધ્યાનમાં રાખવું કે જે અપૂર્વ સુખ કહ્યું છે તે કંઇ અતિશયોક્તિ નથી. કહ્યું પણ છે કે—

"जं च कामसुहं लोए, जं च दिव्वं महासुहं।
वीयरायसुहस्सेयं, णंतभागमपि ण ग्घई ॥"[2]

અર્થાત્ વિષય-વાસનાને તૃપ્ત કરવાથી આ લોકમાં જે સુખ મળે છે તે, તેમજ સ્વર્ગનું સુખ પણ વીતરાગના સુખના અનન્તમે ભાગે પણ નથી. આવું અપૂર્વ સુખ પાઠક-વર્ગ પ્રાપ્ત કરવા સદ્ભાગ્યશાળી થાય એટલી અભિલાષા પ્રદર્શિત કરી આ પ્રકરણ પૂર્ણ કરવામાં આવે છે.

ॐ ॐ ॐ ॐ

यः सेवां विबुधेतरस्य कुरुते लक्ष्मीस्तमाश्लिष्यति
व्याधिस्तं न कदापि पश्यति यशो भृत्यायते सर्वदा।
दृष्ट्वा किन्तु चमत्कृतिं तव यदा दासो भवेत् कश्चन
प्राग् भावं समुपैति तस्य विभवः शौर्यं च कीर्तिस्तथा ॥ ४ ॥

रामेणुर्बलवत्तरः स्मरशरादित्युक्तिरस्ति भ्रमः
साकारादधिकं बलं किल निराकारे यतो वर्तते।
वैदेहीपतिसायको निरजयल्लङ्कां च लङ्कापतिं
पौलस्त्येन सह श्रियै स्मरधनू रामं समायोधयत ॥ ५ ॥

तस्मै किं न ददासि कष्टमनिशं त्वं येन भस्मीकृत-
स्त्वं गृह्णन् परतः सदा मतिकृतिं हासास्पदं नैषि किम्?।
यद्दुःखानुभवः प्रदाहसमये तेऽभूत् तकं व्यस्मरो
भूत्वा येन निरङ्कुशो भ्रमसि रे निर्लज्जचूडामणे! ॥ ६ ॥

१ સંસ્કૃત-છાયા—

स एव शूरः स चैव पण्डितस्तं प्रशंसामो नित्यम्।
इन्द्रियचौरैः सदा न लुण्टितं यस्य चरणधनम् ॥

२ સંસ્કૃત-છાયા—

यच्च कामसुखं लोके, यच्च दिव्यं महासुखम्।
वीतरागसुखस्येदमनन्तभागमपि नार्हति ॥

३ કંદર્પ-વિજયની સ્થૂલ રૂપરેખા સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૧૪૨)માં આલેખવામાં આવી છે.

जिनमताय प्रणामः—

अवमसंतमसं ततमानयत्-
प्रलयमालयमागमरोचिषाम् ।
भुवनपावनपालनमर्कवज्-
जिनमतं नम तन्नयवन्नहो ! ॥ ३५ ॥

—द्रुत०

टीका

अहो नयवन् ! त्वं नम तज्जिनमतम् । अवमान्येव संतमसं–अन्धकारम् । ततं–विस्तीर्णम् । प्रलयं–क्षयं आनयत् । भुवनस्य पावनं च तत् पालनं च । अर्कतुल्यम् ॥३५॥

अन्वयः

अहो नयवन् ! अर्क-वत् ततं अवम-संतमसं प्रलयं आनयत्, आगम-रोचिषां आलयं, भुवन-पावन-पालनं तद् जिन-मतं नम ।

શબ્દાર્થ

अवम=પાપ.
संतमस=ગાઢ અંધકાર, ઘણું અંધારૂં.
अवमसंतमसं=પાપરૂપી ગાઢ અંધકારને.
ततं (मू० तत)=વિસ્તીર્ણ.
आनयत् (धा० नी)=આણનારૂં.
प्रलयं (मू० प्रलय)=નાશ પ્રતિ.
आलयं (मू० आलय)=ગૃહ.
रोचिस्=પ્રકાશ, તેજ.
आगमरोचिषां=સિદ્ધાન્તોના તેજના.
पालन=પરિપાલન, રક્ષણ.
भुवनपावनपालनं=ત્રૈલોક્યની પવિત્રતા અને પરિપાલનરૂપ.
अर्क=સૂર્ય.
अर्कवत्=સૂર્યની માફક.
जिनमतं=જૈન સિદ્ધાન્તને.
नम (धा० नम्)=તું પ્રણામ કર.
तद् (मू० तद्)=તે.
नय=નીતિ.
नयवन् !=હે નીતિમાન્ !
अहो=સંબોધનવાચક અવ્યય, હે !

શ્લોકાર્થ

જિન-મતને પ્રણામ—

" સૂર્યની માફક સિદ્ધાન્તોના પ્રકાશોના નિવાસ-સ્થાનરૂપ, વળી વિસ્તીર્ણ એવા પાપરૂપી ગાઢ અંધકારનો અંત આણનારા, તેમજ ત્રિભુવનને પવિત્ર કરનારા તથા તેનું સંરક્ષણ કરનારા એવા તે જૈન મતને હે નીતિમાન્ ! તું વન્દન કર "—૩૫

ж ж ж ж

मानवीदेव्याः स्तुतिः—

जयति सायतिसामकृदन्विता
सुतरुणा तरुणाब्जसमद्युतिः ।
कजगता जगता समुदा नुता
नतिमताऽतिमता भुवि 'मानवी' ॥ ३६ ॥ ९ ॥

—द्रुत०

टीका

सह आयत्या करोति इति सायति । सुवृक्षेण 'युक्ता । कजे—कमले गता नतिमता—नम्रशीलेन नुता—स्तुता । सहर्षेण अतीष्टा ॥ ३६ ॥

अन्वयः

सह-आयति-साम-कृत्, सु-तरुणा अन्विता, तरुण-अब्ज-सम-द्युति नतिमता सह-मुदा जगता नुता, भुवि अति-मता 'मानवी' जयति ।

શબ્દાર્થ

जयति (धा० जि)=જય પામે છે, જયવંતી વર્તે છે.
आयति=ભવિષ્ય કાળ.
साम=શાન્તિ.
कृत्=કરનારી.
सायतिसामकृत्=ભવિષ્ય કાલમાં પણ શાન્તિ કરનારી.
अन्विता (मू० अन्वित)=યુક્ત.
सुतरुणा=સુન્દર વૃક્ષ વડે.
तरुण=નવીન, નૂતન.
द्युति=પ્રકાશ.
तरुणाब्जसमद्युतिः=નૂતન કમલના સમાન કાન્તિ છે જેની એવી.
क=જલ.
कज=જલજ, કમલ.
गत (धा० गम्)=પ્રાપ્ત થયેલી.
कजगता=કમલને પ્રાપ્ત થયેલી.
जगता (मू० जगत्)=દુનિયા વડે.
समुदा=હર્ષસહિત.
नुता (मू० नुत)=સ્તુતિ કરાયેલી.
नति=પ્રણામ.
नतिमता (मू० नतिमत्)=નમ્ર.
अतिमता=અત્યંત અભીષ્ટ.
भुवि (मू० भू)=પૃથ્વી ઉપર.
मानवी=માનવી (દેવી).

શ્લોકાર્થ

માનવી દેવીની સ્તુતિ—

"ભવિષ્ય કાલમાં પણ (અવ્યાબાધપણે) રહેનારી એવી શાન્તિને કરનારી, તથા સુવૃક્ષથી યુક્ત એવી, વળી નૂતન કમલના જેવી કાન્તિવાળી, કમલને પ્રાપ્ત થયેલી (અર્થાત્ તેના ઉપર આરૂઢ થયેલી), તથા નમ્ર જગત્ વડે હર્ષપૂર્વક સ્તુતિ કરાયેલી તેમજ પૃથ્વીને વિષે અત્યંત અભીષ્ટ એવી માનવી (દેવી) જયવંતી વર્તો."—૩૬

निर्वाणकलिकायाम्—

"मानवीं श्यामवर्णां कमलासनां चतुर्भुजां वरदपाशालङ्कृतदक्षिणकरां अक्षसूत्रविटपालङ्कृतवामहस्तां चेति ।"

मानवीदेव्याः स्तुतिः—

> जयति सायतिसामकृदन्विता
> सुतरुणा तरुणाब्जसमद्युतिः ।
> कजगता जगता समुदा नुता
> नतिमताऽतिमता भुवि 'मानवी' ॥ ३६ ॥ ९ ॥
>
> —द्रुत०

टीका

सह आयत्या करोति इति सायति । सुवृक्षेण 'युक्ता । कजे-कमले गता । जगता नतिमता-नम्रशीलेन नुता-स्तुता । सहर्षेण अतीष्टा ॥ ३६ ॥

अन्वयः

सह-आयति-साम-कृत्, सु-तरुणा अन्विता, तरुण-अब्ज-सम-द्युतिः, कज-गता, नतिमता सह-मुदा जगता नुता, भुवि अति-मता 'मानवी' जयति ।

શબ્દાર્થ

जयति (धा० जि)=જય પામે છે, જયવંતી વર્તે છે.
आयति=ભવિષ્ય કાળ.
साम=શાન્તિ.
कृत्=કરનારી.
सायतिसामकृत्=ભવિષ્ય કાલમાં પણ શાન્તિ કરનારી.
अन्विता (मू० अन्वित)=યુક્ત.
सुतरुणा=સુન્દર વૃક્ષ વડે.
तरुण=નવીન, નૂતન.
द्युति=પ્રકાશ.
तरुणाब्जसमद्युतिः=નૂતન કમલના સમાન કાન્તિ છે જેની એવી.
क=જલ.
कज=જલજ, કમલ.
गत (धा० गम्)=પ્રાપ્ત થયેલી.
कजगता=કમલને પ્રાપ્ત થયેલી.
जगता (मू० जगत्)=દુનિયા વડે.
समुदा=હર્ષસહિત.
नुता (मू० नुत)=સ્તુતિ કરાયેલી.
नति=પ્રણામ.
नतिमता (मू० नतिमत्)=નમ્ર.
अतिमता=અત્યંત અભીષ્ટ.
भुवि (मू० भू)=પૃથ્વી ઉપર.
मानवी=માનવી (દેવી).

શ્લોકાર્થ

માનવી દેવીની સ્તુતિ—

"ભવિષ્ય કાલમાં પણ (અવ્યાબાધપણે) રહેનારી એવી શાન્તિને કરનારી, તથા સુવૃક્ષથી યુક્ત એવી, વળી નૂતન કમલના જેવી કાન્તિવાળી, કમલને પ્રાપ્ત થયેલી (અર્થાત્ તેના ઉપર આરૂઢ થયેલી), તથા નમ્ર જગત્ વડે હર્ષપૂર્વક સ્તુતિ કરાયેલી એવી તેમજ પૃથ્વીને વિષે અત્યંત અભીષ્ટ એવી માનવી (દેવી) જયવંતી વર્તો."—૩૬

निर्वाणकलिकायाम्—

"मानवीं श्यामवर्णां कमलासनां चतुर्भुजां वरदपाशालङ्कृतदक्षिणकरां अक्षसूत्रविटपालङ्कृतवामहस्तां चेति ।"

नि सा. प्रेस.

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્ય પદ્ય-ચમત્કારના સંબંધમાં ૩૩મા પદ્યની સાથે મળતું આવે છે એટલુંજ અત્ર નિવેદન કરવું બસ છે.

માનવી દેવીનું સ્વરૂપ—

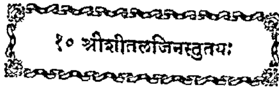
'મનુષ્યની માતા તુલ્ય તે માનવી' એમ માનવી શબ્દથી સૂચિત થાય છે. આ પણ એક વિદ્યા-દેવી છે. એનો નીલ વર્ણ છે અને એનો હાથ વૃક્ષ વડે શોભે છે. વિશેષમાં કમલ એ એનું વાહન છે. આના સંબંધમાં નીચેનો શ્લોક વિચારવો અનુચિત નહિ ગણાય. તેમાં કહ્યું છે કે—

" नीलाङ्गी नीलसरोजवाहना वृक्षभासमानकरा।
मानवगणस्य सर्वस्य मङ्गलं 'मानवी' दद्यात् ॥ "—આર્યા

—આચાર૦ પત્રાંક ૧૬૨.

આ દેવીનું વિશિષ્ટ સ્વરૂપ તો નિર્વાણ-કલિકા ઉપરથી જોઇ શકાય છે. કેમકે ત્યાં કહ્યું છે કે-" तथा मानवीं श्यामवर्णां कमलासनां चतुर्भुजां वरदपाशालङ्कृतदक्षिणकरामक्षसूत्रविटपालङ्कृतवामहस्तां चेति " અર્થાત્ આ દેવીને ચાર હાથ છે. તેના જમણા બે હાથ વરદ અને પાશ વડે શોભે છે, જ્યારે ડાબા બે હાથ તો જપ-માલા અને વૃક્ષની શાખા વડે શોભે છે.

१० श्रीशीतलजिनस्तुतयः

अथ श्रीशीतलनाथस्य स्तुतिः—

विहरति भुवि यस्मिन् देवलोकोपमानः
समजनि नरलोकः 'शीतलो'ऽकोपमानः ।
ऋजिमसलिलधाराधौतमायापरागः
स भवतु भवभीतेः संशमायापरागः ॥ ३७ ॥

—मालिनी (८, ७)

टीका

न विद्यते कोपो मानो (नश्च) यस्य सः । ऋजिमा—ऋजुत्वं ऋजिमैव सलिलधारा तया धौतः—प्रक्षालितो मायात्मकः परागो—धूलिर्येन सः । संशमाय—उपशमाय भवतु ॥३७॥

अन्वयः

यस्मिन् भुवि विहरति नर-लोकः देव-लोक-उपमानः समजनि, सः अ-कोप-मानः, ऋजिमन्-सलिल-धारा-धौत-माया-परागः, अप-रागः 'शीतलः' भव-भीतेः संशमाय भवतु ।

શબ્દાર્થ

विहरति (मू० विहरत्)=વિહાર કરતે છતે
यस्मिन् (मू० यद्)=જે.
देव=દેવ, સુર.
उपमान=ઉપમા.
देवलोकोपमानः=સ્વર્ગ-સમાન
समजनि (धा० जन्)=બન્યો.
शीतलः (मू० शीतल)=શીતલ (નાથ)
कोप=ક્રોધ, ગુસ્સો.
मान=અભિમાન, અહંકાર.
अकोपमानः=અવિદ્યમાન છે ક્રોધ અને અભિમાન જેને વિષે એવા.
ऋजिमन्=સરલતા, નિષ્કપટીપણું.
सलिल=જલ.
धारा=ધારા
धौत (धा० धाव्)=પ્રક્ષાલન કરેલ, ધોઇ નાખેલ.
माया=માયા, કપટ
पराग=ધૂળ.
ऋजिमसलिलधाराधौतमायापरागः=સરલતારૂપી જલની ધારા વડે ધોઇ નાખી છે માયારૂપી ધૂળ જેણે એવા
भवभीतेः=સંસારની બીકની.
संशमाय (मू० संशम)=શાંતિને માટે.
अपरागः (मू० अपराग)=દૂર થયો છે રાગ જેનો એવા.

શ્લોકાર્થ

શ્રીશીતલનાથની સ્તુતિ—

" જે જિનપતિ પૃથ્વી ઉપર વિહરતા હતા ત્યારે મનુષ્ય-લોક સ્વર્ગ-લોકની ઉપમાને પ્રાપ્ત કરતો હવો, તે, ક્રોધ અને અભિમાનથી મુક્ત તેમજ સરલતારૂપી જલની ધારા વડે માયારૂપી ધૂળનું પ્રક્ષાલન કરનારા એવા તેમજ રાગ-રહિત એવા (દશમા તીર્થંકર) [1]શીતલ(નાથ) (હે ભવ્યો! તમારા) ભવ-ભયના વિનાશને માટે થાઓ. "—૩૭

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-મીમાંસા—

પદ્ય-ચમત્કારના વિષયમાં દ્વિતીય પદ્યને મળતું આવતું આ પદ્ય ' માલિની ' છંદમાં રચવામાં આવ્યું છે અને આ વાત ત્યાર પછીનાં ત્રણ પદ્યોને પણ લાગૂ પડે છે. ' માલિની 'નું લક્ષણ એ છે કે—

"प्रथममगुरुषट्कं, विद्यते यत्र कान्ते !
तदनु च दशमं चेद्, अक्षरं द्वादशान्त्यम् ।
करिभिरथ तुरङ्गैर्यत्र कान्ते ! विरामः
सुकविजनमनोज्ञा, मालिनी सा प्रसिद्धा ॥"

—શ્રુત૦ શ્લો૦ ૩૭.

અર્થાત્—હે કાન્તા! જે વૃત્તના પહેલા ૭ અક્ષરો તેમજ ત્યાર પછી દશમા અને તેરમા અક્ષરો હ્રસ્વ હોય અને જો તે વૃત્તમાં હે કાન્તા! આઠમા અને ત્યાર પછીના સાતમા અક્ષરો ઉપર વિશ્રામ લેવાતો હોય, તો તે વૃત્ત સુકવિઓના ચિત્તને મનોહર ' માલિની ' તરીકે પ્રસિદ્ધ છે.

આ **માલિની** છંદનું લક્ષણ "ननमययुतेयं मालिनी भोगिलोकैः" એમ પણ આપવામાં આવે છે. એ વાત ધ્યાનમાં ઉતરે તેટલા માટે આ પદ્યના પ્રથમ ચરણ તરફ દૃષ્ટિ-પાત કરીએ.

⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – – – ⏑ – – ⏑ – –
वि ह र। ति भु वि। यस् मिन् दे। व लो को। प मा नः।
न　न　म　य　य

રાગ-રહિતથી શું સમજવું?—

આ પદ્યમાં **શીતલનાથ**ને ક્રોધ, માન અને માયાથી મુક્ત વર્ણવ્યા બાદ તેઓ રાગ-રહિત છે એમ જે કહ્યું છે તેમાં ' રાગ ' શબ્દથી શું સમજવું એવો પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થાય છે. સાધારણ રીતે વિચારતાં ક્રોધ અને માનનો ' દ્વેષ 'માં અંતર્ભાવ થાય છે, જ્યારે માયા અને લોભનો ' રાગ 'માં સમાવેશ થાય છે. આથી કરીને ' રાગ-રહિત ' એટલે ' લોભ-રહિત ' એવો અર્થ સ્ફુરે છે. પરંતુ ' રાગ ' શબ્દથી માયા અને લોભ ઉપરાંત (૧) હાસ્ય, (૨) રતિ, (૩) અરતિ, (૪) શોક, (૫) ભય, (૬) જુગુપ્સા, (૭) પુરુષ-વેદ, (૮) સ્ત્રી-વેદ અને (૯) નપુંસક-વેદ એ નવ નોકષાય પૈકી પ્રથમના બે અને છેવટના ત્રણ નોકષાય પણ સમજી શકાય.

---

૧ આ દશમા તીર્થંકર શ્રીશીતલનાથનું સ્થૂલ સ્વરૂપ **સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા** (પૃ૦ ૧૩૩)માં આલેખવામાં આવ્યું છે.

કોપ-કદર્થના—

ધર્મરૂપી વૃક્ષને બાળી નાંખવામાં દાવાનલની ગરજ સારનાર, નીતિરૂપી લતાને ઉખેડી નાંખવામાં કુંજરસમાન, કીર્તિરૂપી ચન્દ્ર-કલાને પરાસ્ત કરવામાં રાહુની બરોબરી કરનાર, સ્વાર્થરૂપી મેઘને વિખેરી નાંખવામાં વાયુના જેવો અને આપત્તિરૂપી તૃષ્ણાને વધારવામાં તાપ-સમાન એવા કોપને કોણ ચાહે વારુ?[1] છતાં પણ એ પણ વળી આ સંસારની વિચિત્રતા છે કે કારણ વિના પણ કોપ કરનારા અસ્તિત્વ ધરાવે છે. કહ્યું પણ છે કે—

"[2]तं नत्थि घरं तं नत्थि राउलं देउलं पि तं नत्थि ।
जत्थ अकारणकुविआ दो तिन्नि खला न दीसंति ॥"

અર્થાત્-એવું કોઇ ઘર નથી, તેમજ એવું કોઇ રાજકુલ કે દેવકુલ નથી, કે જ્યાં કારણ વિના કોપ કરનારા બે ત્રણ દુર્જનો દૃષ્ટિગોચર નહિ થાય.

અરે આવા દુર્જનોની વાત તો બાજુ ઉપર રહી, પરંતુ હોઠને કંપાવનાર, નેત્રને લાલચોળ બનાવનાર અને મુખ-કમલને પ્રસ્વેદ (પસીના)થી આર્દ્ર કરનારા એવા કોપ-જ્વરના સપાટામાં સજ્જનો પણ સપડાઇ જાય છે. વધુ વિચાર કરતાં એ પણ વાત ધ્યાન-બહાર નહિ રહે કે ઉગ્ર તપસ્યા કરનારા મુનિવરોની પણ કોપ દુર્દશા કરે છે. આ સંબંધમાં નીચેનો શ્લોક વિચારવા જેવો છે. તેમાં કહ્યું છે કે—

"हरत्येकदिनेनैव, तेजः पाण्मासिकं ज्वरः ।
क्रोधः पुनः क्षणेनापि, पूर्वकोट्याऽर्जितं तपः ॥"

અર્થાત્-એક દિવસ તાવ આવવાથી તો છ મહિનાનું શરીરનું તેજ નાશ પામે છે, જ્યારે ક્રોધ તો એક, ક્ષણ-માત્રમાં [3]પૂર્વકોટિ વર્ષો વડે ઉપાર્જન કરેલી તપસ્યાનો વિનાશ કરે છે.

અરે, આટલેથી પણ ક્રોધ સંતૃપ્ત થતો હોય, તો ઠીક છે. પરંતુ તે તો વળી આનાથી પણ એક પગલું આગળ વધે છે અને કોઇ કોઇ વાર મહાતપસ્વી મુનિઓને નરકના અતિથિ બનાવે છે. આ વાતની પુષ્ટિમાં કહેવાનું કે—

"तपोभिर्भूरामुत्कृष्टै-रावर्जितसुरौ मुनी ।
करटोत्करटौ कोपात्, प्रयातौ नरकावनीम् ॥"

---

૧ સરખાવો શ્રીસોમપ્રભસૂરિકૃત નિમ્ન-લિખિત પદ્ય —

"यो धर्मं दहति द्रुमं दव इवोन्मथ्नाति नीतिं लतां
दन्तीवेन्दुकलां विधुन्तुद इव क्लिश्नाति कीर्तिं नृणाम् ।
स्वार्थं वायुरिवाम्बुदं विघटयत्युल्लासयत्यापदं
तृष्णां घर्म इवोचितः कृतकृपालोपः स कोपः कथम् ? ॥"—शार्दूल०
—સિન્દૂર-પ્રકર, પદ્યાંક ૪૮.

૨ સંસ્કૃત-છાયા—

तन्नास्ति गृहं तन्नास्ति राजकुलं देवकुलमपि तन्नास्ति ।
यत्राकारणकुपिता द्वित्राः खला न दृश्यन्ते ॥

૩ 'પૂર્વ' એ સંખ્યા-વિશેષ છે. ૧ પૂર્વ=૭૦૫૬૦,૦૦૦,૦૦૦,૦૦૦.

અર્થાત્—અત્યંત ઘોર તપશ્ચર્યા કરીને જેણે સુરોને પણ વશ કર્યા હતા તેવા **કુરટ** અને **ઉત્કુરટ** નામના બે મુનિઓ કોપને વશ થવાથી નરકે સિધાવ્યા.

હિંદુ શાસ્ત્રમાં પણ કોપને વશ થવાથી મુનિવરોથી પણ અનર્થકારી કાર્યો થઇ ગયાનાં અનેક દૃષ્ટાન્તો મળી આવે છે; તેમાંનાં અત્ર બે ચાર વિચારી લઇએ. (૧) **નારદ** ઋષિએ કોપને વશ થઇ વિષ્ણુને નારી બનાવી; (૨) **ગૌતમ** ઋષિએ ક્રોધાતુર બની પોતાની પત્ની **અહલ્યાને** શિલા બનાવી; (૩) **દુર્વાસા** ઋષિએ **સરસ્વતીને** શાપ આપી તેને માનુષી બનાવી અને (૪) **વસિષ્ઠ** મહર્ષિએ ક્રોધી બની **ત્રિશંકુ** નૃપતિને ચાણ્ડાળ કરી નાખ્યો.

આ પ્રમાણે ક્રોધાતુર થવાથી જ્યારે મુનિવરો પણ અનર્થના ભાજન થઇ પડ્યા, તો પછી ઇતર મનુષ્યની તો વાતજ શી ? આ ઉપરથી સાર એ નીકળે છે કે ક્રોધ લાભદાયક નથી અને એથી કરીને જેમ બને તેમ કોપના આક્રમણથી બચવાને માટે [1]ક્ષમારૂપી બખ્તરથી સજ્જ રહેવું ઇષ્ટ છે.

મદ-વિડંબના—

જેમ કોપ અનર્થકારી છે, તેમ તેનો ભાઇ મદ પણ તેવોજ છે. મદથી પણ અનેક જનોની ખુવારી થયેલી છે એ વાતની ઇતિહાસ સાક્ષી પૂરે છે. વળી એ પણ નિવેદન કરવું વધારે પડતું નહિ ગણાય કે મદરૂપી જ્વાલામુખીમાંથી ક્રોધરૂપી ભભકતો અગ્નિ બહાર પડે છે અને એથી કરીને આ મહીધરથી દશ હજાર ગાઉ દૂર રહેવું શ્રેયસ્કર છે.[2]

આ મદના શાસ્ત્રમાં આઠ પ્રકારો પાડવામાં આવ્યા છે. તેનું સ્થૂલ સ્વરૂપ **સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા** (પૃ૦ ૫૩-૫૪) માં આલેખેલું હોવાથી તે સંબંધમાં અત્ર ફરી ઉલ્લેખ કરવામાં આવતો નથી.[3]

* * * *

जिनवराणामुपासना—

यमभिनवितुमुच्चैर्दिव्यराजीववार-
स्थितचरणसरोजं भव्यराजी ववार ।
जिनवरविसरं तं पापविध्वंसदक्षं
शरणमित विदन्तो मा स्म विद्रुध्वं सदक्षम् ॥ ३८ ॥

—मालिनी

---

૧ ક્ષમાના સંબંધમાં થોડુંક વિવેચન સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૧૬૧-૧૬૩) માં કરવામાં આવ્યું છે.

૨ સરખાવો—

"यस्मादाविर्भवति विततिर्दुस्तरापन्नदीनां
यस्मिञ्शिष्टाभिरुचितगुणग्रामनामाऽपि नास्ति ।
यश्च व्याप्तं वहति वधधीधूम्यया क्रोधदावं
तं मानाद्रिं परिहर दुरारोहमौचित्यवृत्तेः ॥"—મન્દાક્રાન્તા.

—સિન્દૂર-પ્રકર, પદ્યાંક ૪૯.

૩ કષાય-મીમાંસાનું સ્થૂલ સ્વરૂપ વીર-ભક્તામરના ૧૪મા પદ્યના સ્પષ્ટીકરણમાં આલેખેલું છે.

टीका

जिनवरविसरं शरणं इत–गच्छत । यं अभिनवितुं–स्तोतुं भव्यराजी ववार–वृतवती । 'वृंगड् वरणे' परोक्षा णव् । दिव्यराजीवानां–पद्मानां वारे स्थितं चरणसरोजं यस्य स तम् । पापविध्वंसे दक्षम् । जानन्तः सन्तः । मा स्म विदृध्वं–मा स्म विचारयत । 'विदृ विचारणे' इत्यस्य धातोर्लुटि मध्यमपुरुषात्मनेपदम् । सन्ति–शोभनानि अक्षाणि–इन्द्रियाणि यस्य स तम् ॥ ३८ ॥

अन्वयः

दिव्य-राजीव-वार-स्थित-चरण-सरोजं यं उच्चैः अभिनवितुं भव्य-राजी ववार, तं पाप-विध्वंस-दक्षं, सत्-अक्षं जिन-वर-विसरं शरणं इत, (इति) विदन्तः मा स्म विदृध्वम् ।

શબ્દાર્થ

अभिनवितुम् (धा० नु)=સ્તુતિ કરવાને માટે.	जिनवरविसरं=જિનેશ્વરોના સમુદાયને.
उच्चैः=ઉચ્ચ પ્રકારે.	विध्वंस=નાશ.
स्थित (धा० स्था)=રહેલ.	दक्ष=ચતુર, હોશિયાર.
राजीव=કમલ.	पापविध्वंसदक्षं=પાપના વિનાશ પ્રતિ ચતુર.
वार=સમૂહ.	शरणं=શરણે, આશ્રયે.
सरोज=કમલ.	इत (धा० इ)=તમે જાઓ.
दिव्यराजीववारस्थितचरणसरोजं=દિવ્ય કમલોના સમૂહ ઉપર રહેલાં છે ચરણ-કમલ જેમનાં એવા.	विदन्तः (मू० विदत्)=જાણતાં.
राजी=શ્રેણિ.	मा स्म=નહિ, ના.
भव्यराजी=ભવ્ય (જીવો)ની શ્રેણિ.	विदृध्वम् (धा० विदृ)=વિચારો.
ववार (धा० वृ)=પસંદ કર્યું.	अक्ष=ઇન્દ્રિય.
विसर=સમૂહ, સમુદાય.	सदक्षं=શોભનીય છે ઇન્દ્રિયો જેમની એવા.

શ્લોકાર્થ

જિનેશ્વરોની સેવા—

" દેવ–રચિત કમલોના સમૂહ ઉપર રહેલાં છે ચરણ–કમલ જેમનાં એવા જે (જિન–સમૂહ) ની ઉચ્ચ પ્રકારે સ્તુતિ કરવાનું ભવ્ય–શ્રેણિએ પસંદ કર્યું, તે, પાપનો વિનાશ કરવામાં ચતુર તેમજ વળી પ્રશંસનીય ઇન્દ્રિયોવાળા એવા જિનેશ્વરના સમુદાયના શરણે જાઓ, એમ જાણતા છતાં (હે ભવ્યો !) તમે વિચાર ન કરો. "—૩૮

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય–ચમત્કાર—

આપણે પ્રથમ પદ્યમાં જે શબ્દાલંકારના દર્શન કર્યા હતા, ત્યાર પછી તેના બીજી વાર દર્શન કરવાનો પ્રસંગ અત્ર ઉપસ્થિત થયો છે એટલોજ અત્રે ઉલ્લેખ કરવો બસ છે.

* * * *

सिद्धान्तस्य स्तुतिः—

पटुररितिमिरौघव्याहतावर्यमेव
प्रवितरति जनेभ्यो यः सदा वर्यमेव ।
स हि बहुविधजन्मव्रातजैनःकृतान्तः
कृतकुमतविघातः पातु जैनः कृतान्तः ॥ ३९ ॥
—मालिनी

टीका

अन्तरारितिमिरसमूहविनाशे पटुः सूर्य इव । वर्यं–प्रधानम् । स जैनः कृतान्तः–सिद्धान्तः पातु । बहुविधजन्मव्राताज्जं–जातं (ज्ञातं ब०जं) एनः–पापं तस्य कृतोऽन्तो येन सः ॥ ३९ ॥

अन्वयः

अर्यमा इव अरि-तिमिर-ओघ-व्याहतौ पटुः यः जनेभ्यः वर्यं एव सदा हि प्रवितरति, सः बहु-विध-जन्म [न्]-व्रात-ज-एनस्-कृत-अन्तः, कृत-कुमत-विघातः जैनः कृतान्तः पातु ।

શબ્દાર્થ

पटुः (मू० पटु)=નિપુણ.
तिमिर=અન્ધકાર.
व्याहति=નાશ.
अरितिमिरौघव्याहतौ=શત્રુરૂપ અંધકારના સમૂહના નાશને વિષે.
अर्यमा (मू० अर्यमन्)=સૂર્ય.
इव=જેમ.
प्रवितरति (धा० तृ)=અર્પે છે.
जनेभ्यः (मू० जन)=મનુષ્યોને.
वर्यं (मू० वर्य)=પ્રધાનને.
बहु=ઘણા, અનેક.
विध=પ્રકારના, જાતના.
जन्म [न्]=જન્મ.
व्रात=સમૂહ, શ્રેણિ.
एनस्=પાતક, પાપ.
अन्त=અન્ત, નાશ.
बहुविधजन्मव्रातजैनःकृतान्तः=ઘણા પ્રકારના જન્મોના સમૂહથી ઉત્પન્ન થયેલ પાપનો કર્યો છે નાશ જેણે એવા.
कुमत=દુષ્ટ સિદ્ધાન્ત, કુશાસન.
विघात=વિનાશ.
कृतकुमतविघातः=કર્યો છે કુશાસનનો નાશ જેણે એવા
जैनः (मू० जैन)=જિનસંબંધી.
कृतान्तः (मू० कृतान्त)=સિદ્ધાન્ત.

શ્લોકાર્થ

સિદ્ધાન્તની સ્તુતિ—

" (આન્તરિક) શત્રુરૂપ અંધકારનો નાશ કરવામાં સૂર્યસમાન પ્રવીણ એવો જે (સિદ્ધાન્ત) મનુષ્યોને પ્રધાનજ (અર્થાત્ મોક્ષજ) સર્વદા આપે છે, તે જૈન સિદ્ધાન્ત કે જેણે અનેક જાતનાં જન્મોની શ્રેણિથી ઉત્પન્ન થયેલાં પાપોને નષ્ટ કર્યા છે તેમજ જેણે કુશાસનનો વિનાશ કર્યો છે, તે સિદ્ધાન્ત (હે ભવ્યો ! તમારૂં ભવ-ભયથી) રક્ષણ કરો. "—૩૯

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યના પદ્ય-ચમત્કારના સંબંધમાં એટલુંજ નિવેદન કરવું બસ થશે કે આ ૧૧મા અને ૧૩મા પદ્યમાં દર્શાવેલા શબ્દાલંકારથી વિભૂષિત છે.

* * * *

पुरुपदत्तादेव्याः स्तुतिः—

भ्रमति भुवि महिष्या याऽऽमहासिन्धु नाना-
कृतजिनगृहमालासन्महाऽसिं धुनाना ।
कनकनिभवपुःश्रीरञ्जसा साधितायाा
रुजतु 'पुरुपदत्ता'ऽस्मासु सा साधितायाः ॥ ४० ॥१०॥

—मालिनी

टीका

या देवता महिष्या वाहनीकृतया पृथिव्यां भ्रमति । आमहासिन्धु–स्वयंभूरमणोदधिं यावत् । नानाकृता जिनगृहमालासु सन्महाः–शोभनोत्सवा यया सा । असिं–खड्गं धुनाना–कम्पयन्ती । अञ्जसा–साकल्येन वशीकृता आया–लाभा यया सा । सा पुरुषदत्ता देवी साधितायाः–मनःपीडायाः रुजतु–भंगं करोतु ॥ ४० ॥

अन्वयः

या महिष्या आ–महत्–सिन्धु भुवि भ्रमति, सा नाना–कृत–जिन–गृह–माला–सत्–महा, असिं धुनाना, कनक–निभ–वपुस्–श्रीः अञ्जसा साधित–आया 'पुरुपदत्ता' अस्मासु स–आधितायाः रुजतु ।

શબ્દાર્થ

भ्रमति (धा० भ्रम्)=ભમે છે.
महिष्या (मू० महिषी)=મહિષી દ્વારા, ભેંસ વડે.
आ=મર્યાદાવાચક અવ્યય.
सिन्धु=સમુદ્ર, સાગર.
आमहासिन्धु=મહાસાગર પર્યંત.
माला=શ્રેણિ.
मह=ઉત્સવ.
नानाकृतजिनगृहमालासन्महा=વિવિધ જાતના કર્યા છે જિનાલયોની શ્રેણિને વિષે શોભન ઉત્સવો જેણે એવી.
असिं (मू० असि)=ખડ્ગને, તરવારને.
धुनाना (धा० धु)=કંપાવતી.
निभ=સમાન.
श्री=લક્ષ્મી.
कनकनिभवपुःश्रीः=સુવર્ણસમાન છે દેહની લક્ષ્મી જેની એવી.
अञ्जसा=(૧) જલદીથી; (૨) સમસ્ત પ્રકારે.
साधित (धा० साध्)=સિદ્ધ કરેલ, સાધેલ.
आय=લાભ.
साधितायाा=સાધ્યા છે લાભો જેણે એવી.
रुजतु (धा०)=ભાંગી નાંખો.
पुरुपदत्ता=પુરૂષદત્તા (દેવી).
अस्मासु (मू० अस्मद्)=આપણને વિષે.
आधिता=માનસિક દુઃખતા.
साधितायाः=માનસિક પીડાને (સામાન્ય ષષ્ઠી).

શ્લોકાર્થ

પુરૂષદત્તા દેવીની સ્તુતિ—

"જે મહિષી (રૂપી વાહન વડે) મહાસાગર પર્યંત (અર્થાત્ [1]સ્વયંભૂરમણ સમુદ્ર સુધી) પૃથ્વી ઉપર ભમે છે, તે પુરૂષદત્તા (દેવી) કે જેણે જિનાલયોની શ્રેણિને વિષે જાત જાતના સુશોભિત ઉત્સવો કર્યા છે, તથા વળી જે ખડ્ગને કંપાવે છે, તેમજ જેના દેહની લક્ષ્મી સુવર્ણ-સમાન છે, તેમજ વળી જેણે સત્વર [અથવા એક સામટા] લાભોને સાધ્યા છે તે (દેવી) આપણી માનસિક પીડાનો નાશ કરો (અર્થાત્ તેનો અંત આણો)."—૪૦

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યના પદ્ય-ચમત્કાર વિષે કંઇ નવીન જાણવા જેવું નથી; એટલુંજ કહેવું બસ થશે કે આ પદ્ય પણ એ બાબતમાં પ્રથમ પદ્યને મળતું આવે છે.

પુરૂષદત્તા દેવીનું સ્વરૂપ—

'મનુષ્યને વરદાન દેનારી દેવી' તે **પુરૂષ-દત્તા** એમ એ નામ ઉપરથી સૂચન થાય છે. આ **પુરૂષ-દત્તા** એક વિદ્યા-દેવી છે. એને **નરદત્તા** તેમજ **પુરૂષાગ્રદત્તા** એ નામથી પણ ઓળખવામાં આવે છે. એનો વર્ણ સુવર્ણસમાન છે. એને ચાર હાથ છે. જમણા બે હાથમાં એ વરદ અને ખડ્ગ રાખે છે, જ્યારે ડાબા બે હાથમાં એ બીજોરૂં અને ખેટક રાખે છે. એને ભેંસનું વાહન છે. આ વાત **निर्वाण-कलिका** ઉપરથી જોઇ શકાય છે, કેમકે ત્યાં કહ્યું છે કે—

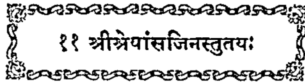
"तथा पुरुषदत्तां कनकावदातां महिषीवाहनां चतुर्भुजां वरदासियुक्तदक्षिणकरां मातुलिङ्ग-खेटकयुतवामहस्तां चेति."

સાથે સાથે **આચાર-દિનકર**નો નીચે લખેલો શ્લોક પણ જોઇ લઇએ.

> "खड्गस्फुराङ्कितकरद्वयशासमाना
> मेघाभसैरिभपदुस्थितिभासमाना ।
> जात्यार्जुनप्रभतनुः पुरुषाग्रदत्ता
> भद्रं प्रयच्छतु सतां पुरुषाग्रदत्ता ॥"—વસન્ત૦
>
> —આચાર૦ પત્રાંક ૧૬૨.

[1] આ પૃથ્વી ઉપર અનેક (અસંખ્યાત) દ્વીપો તેમજ સમુદ્રો આવેલા છે. તેમાં સૌથી મધ્યમાં જમ્બૂ દ્વીપ છે અને તેની આસપાસ લવણ સમુદ્ર છે. આ સમુદ્રની આસપાસ ગોળાકારે રહેલો ધાતકી દ્વીપ છે. તેની આસપાસ પણ વર્તુલાકારે સમુદ્ર રહેલો છે. આ પ્રમાણે સેંકડો દ્વીપો અને સમુદ્રો છે. પરંતુ આ બધાને ગર્ભરૂપે ગણતો સ્વયંભૂરમણ સમુદ્ર છે. આના પછી કોઇ અન્ય દ્વીપ કે સમુદ્ર નથી, અર્થાત્ આ સમુદ્ર સૌથી મોટો તેમજ અન્તિમ છે.

११ श्रीश्रेयांसजिनस्तुतयः

अथ श्रीश्रेयांसनाथस्य वन्दनम्—

> विमलितबहुतमसमलं
>
> स्फुरत्प्रभामण्डलास्तसंतमसमलम् ।
>
> सकलश्रीश्रेयांसं
>
> प्रणमत भक्त्या जिनेश्वरं 'श्रेयांसम्' ॥ ४१ ॥

—आर्यागीतिः

टीका

विमलिता बहुतमाः समला येन स तम् । स्फुरत्प्रभामण्डलेन विक्षिप्तं संतमसं–अन्धकारं येन स तम् । अलं–पर्याप्तम् । सकला चासौ श्रीश्च तया श्रेयौ–आश्रयणीयौ अंसौ–स्कन्धौ यस्य स तम् ॥ ४१ ॥

अन्वयः

विमलित-बहुतम-सह-मलं, स्फुरत्-प्रभा-मण्डल-अस्त-संतमसं, सकल-श्री-श्रेय-अंसं जिन-ईश्वर 'श्रेयासं' भक्त्या अलं प्रणमत ।

શબ્દાર્થ

विमलित=નિર્મલ કરેલ
बहुतम (मू० बहु)=ઘણાજ.
मल=મલ.
विमलितबहुतमसमलं=નિર્મલ કર્યા છે ઘણાજ મલ-યુક્તને જેણે એવા
मण्डल=ચક્ર.
स्फुरत्प्रभामण्डलास्तसंतमसं=સ્ફુરાયમાન એવા ભામણ્ડલ વડે દૂર કર્યો છે અન્ધકાર જેણે એવા.
श्रेय (धा० श्रि)=આશ્રય કરવા યોગ્ય.
अंस=ખભો.
सकलश्रीश्रेयांसं=સમસ્ત લક્ષ્મી વડે આશ્રય કરવા યોગ્ય છે ખભાઓ જેના એવા.
प्रणमत (धा० नम्)=તમે પ્રણામ કરો
ईश्वर=નાથ.
जिनेश्वर=જિનરાજને.
श्रेयांसं (मू० श्रेयांस)=શ્રેયાંસ(નાથ)ને, અગ્યારમા તીર્થંકરને

શ્લોકાર્થ

શ્રીશ્રેયાંસનાથને વન્દન—

" નિર્મલ કર્યા છે ઘણાજ મલ-યુક્ત (જીવો)ને જેણે એવા, વળી સ્ફુરાયમાન એવા ભામણ્ડલ વડે દૂર કર્યો છે (અજ્ઞાનરૂપી) ગાઢ અધકાર જેણે, એવા

તથા વળી સમસ્ત લક્ષ્મી વડે આશ્રય કરવા યોગ્ય છે ખલાઓ જેના એવા જિનરાજ [1]શ્રેયાંસ(નાથ)ને (હે મુમુક્ષુ જનો!) તમે ભક્તિપૂર્વક અત્યંત પ્રણામ કરો."—૪૧

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-વિચાર—

આ તેમજ ત્યાર પછીનાં ત્રણ પદ્યો પણ સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકાના નવથી બાર સુધીનાં પદ્યોની જેમ 'આર્યા-ગીતિ'ના નામથી ઓળખાતા છંદમાં રચવામાં આવ્યાં છે. આ છંદનું લક્ષણ એ છે કે—

"आर्या प्राग्दलमन्तेऽधिकगुरु तादृक् परार्धमार्यागीतिः"

અર્થાત્-જે પદ્યનાં પ્રથમ અને તૃતીય ચરણોમાં બાર બાર માત્રાઓ હોય અને જેનાં બાકીનાં બે ચરણોમાં વીસ વીસ માત્રાઓ હોય, તે પદ્ય આર્યા-ગીતિ નામના છંદમાં રચાયેલું છે એમ સમજવું. આ વાત સ્પષ્ટ સમજાય તેટલા માટે આપણે આ પદ્યની માત્રા વિચારીએ.

I I I I I I I I I I I S I S I S S I S I S I S I I I I S
वि म लि त ब हु त म स म लं, स्फु रत्प् र भा मं ड लास् त सं त ग स म लम्

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યનાં પ્રથમનાં બે ચરણોમાં છેવટના પાંચ પાંચ અક્ષરો અને બાકીનાં બે ચરણોમાં છેવટના ત્રણ ત્રણ અક્ષરો સમાન છે, એ આ પદ્યની વિશેષતા છે.

* * * *

जिनपतिभ्यः प्रणामः—

आनन्दितभव्यजनं
घनाघघर्मार्तशिशिरशुभव्यजनम् ।
अभिवन्दे जिनदेव-
क्रमयुगलं सद्गुणैः सदाऽजिनदेव ॥ ४२ ॥

—आर्या०

टीका

घनाघमेव घर्मस्तेन आर्तानां शिशिरं-शीतलं शुभं-शोभनं व्यजनं-तालवृन्तं यत् । सन्तश्च ते गुणाश्च तैः । सदा अजिनत्-हानिमगच्छत् । एवशब्दोऽवधारणे ॥ ४२ ॥

अन्वयः

आनन्दित-भव्य-जनं, घन-अघ-घर्म-आर्त-शिशिर-शुभ-व्यजनं, सत्-गुणैः सदा अ-जिनत् एव जिन-देव-क्रम-युगलं अभिवन्दे ।

---

૧ આ અગ્યારમા તીર્થંકર શ્રેયાંસનાથનું ટુંક ચરિત્ર સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૧૪૧-૧૪૨)માં આપવામાં આવ્યું છે.

શબ્દાર્થ

आनन्दित (धा० नन्द्)=હર્ષિત કરેલ, આનંદ પમાડેલ.
आनन्दितभव्यजनं=આનંદ પમાડ્યો છે ભવ્ય જનોને જેણે એવા.
आर्त=પીડિત.
शिशिर=શીતલ.
व्यजन=પંખો.
घनाघघर्मार्तशिशिरशुभव्यजनं=નિબિડ પાપરૂપી તાપથી પીડાયેલા પ્રતિ શીતલ તેમજ શુભ પંખાના સમાન.
अभिवन्दे (धा० वन्द्)=હું વન્દન કરૂં છું.
युगल=યુગ્મ, બેનું જોડકું.
जिनवेचक्रमयुगलं=જિનેશ્વરના ચરણ-યુગલને.
सद्गुणैः (मू० सद्गुण)=સદ્ગુણો વડે.
जिनत् =હાનિને પ્રાપ્ત થતું.
अजिनत्=હાનિને નહિ પ્રાપ્ત થતું.

શ્લોકાર્થ

જિનપતિઓને પ્રણામ—

"આનંદ પમાડ્યો છે ભવ્ય-જનોને જેણે એવા, વળી નિબિડ (અર્થાત્ અતિશય ગાઢ) પાપરૂપી તાપથી પીડાયેલા (એટલે કે તપ્ત થયેલા જીવો)ને (શાંતિ અર્પણ કરવામાં) શીતલ તેમજ શોભન પંખાસમાન એવા તથા વળી હમેશાં સદ્ગુણોથી અલંકૃતજ એવા જિનેશ્વરના ચરણ-યુગલને હું વન્દન કરૂં છું."—૪૨

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્ય તરફ દૃષ્ટિ-પાત કરતાં આ કાવ્યના છઠ્ઠા પદ્યમાં નજરે પડતો 'પાદાંતસમ-ચતુરક્ષરપુનરાવૃત્તિ' નામનો શબ્દાલંકાર યાદ આવે છે.

* * * *

जिनवाण्यै नमः—

जैनमुपमानरहितं
वचो जगत्राणकारि नो पुनरहितम् ।
प्रणमत सन्महिमकरं
भव्यमहाकुमुदवोधजन्महिमकरम् ॥ ४३ ॥

—आर्या०

टीका

भव्या एव महाकुमुदानि तेषां वोधः-समुल्लासः तस्य जन्म-उत्पत्तिस्तत्र हिमकरं-चन्द्रम् ॥ ४३ ॥

अन्वयः

उपमान-रहितं, जगत्-त्राण-कारि, पुनः नो अ-हितं, सत्-महिमन् करं, भव्य-महत्-कुमुद-वोध-जन्मन्-हिम-करं जैनं वचः प्रणमत ।

શબ્દાર્થ

रहित=રહિત.
उपमानरहितं=ઉપમાથી મુક્ત, નિરૂપમ.
वचः (वचस्)=વચનને, વાણીને.
त्राण=રક્ષણ, પરિપાલન.
कारिन्=કરનાર.
जगत्त्राणकारि=દુનિયાનું રક્ષણ કરનારા.
पुनर्=વળી.
अहितं=અહિતકારી, કલ્યાણકારી નહિ એવું.
महिमन्=(૧) મહિમા, મોટાપણું; (૨) એક પ્રકારની [1]સિદ્ધિ.
सन्महिमकरं=શુભ મહિમાને કરનાર.
कुमुद=ચન્દ્ર-કમલ.
बोध=વિકાસ, ઉલ્લાસ.
हिम=શીતલ.
कर=કિરણ.
हिमकर=શીતલ છે કિરણો જેનાં તે, ચન્દ્ર.
भव्यमहाकुमुदबोधजन्महिमकरं=ભવ્યરૂપી મહાકુમુદનો વિકાસ કરવામાં ચન્દ્ર-સમાન.

શ્લોકાર્થ

જિન-વાણીને નમન—

"ઉપમા-રહિત (અર્થાત્ નિરૂપમ), વળી જગત્‌નું પરિપાલન કરનારા, તેમજ વળી અહિતકારી નહિ એવા (અર્થાત્ કલ્યાણકારી), શુભ મહિમાને કરનારા તથા વળી ભવ્ય (જીવ)રૂપી મહાકમલનો વિકાસ કરવામાં ચન્દ્રના સમાન એવા જિન-વચનને (હે ભવ્યો!) તમે પ્રણામ કરો."—૪૩

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યનાં પ્રથમનાં બે ચરણોમાં છેવટના ચાર અક્ષરોની સમાનતા દૃષ્ટિ-ગોચર થાય છે, જ્યારે બાકીનાં બે ચરણોમાં છેવટના પાંચ અક્ષરોની સમાનતા નજરે પડે છે. અર્થાત્ આ પદ્ય પદ્ય-ચમત્કારના વિષયમાં ૧૧મા પદ્યને મળતું આવે છે.

* * * *

महाकालीदेव्याः स्तुतिः—

या द्युतिविजिततमाला
पविफलघण्टाक्षभृल्लसत्ततमाला ।
नृत्या सुपमं तनुता-
दसौ महाकाल्यमर्त्यसामन्तनुता ॥ ४४ ॥ ११ ॥

—आर्या०

टीका

द्युत्या विजितः तमालो वृक्षो यया सा । पविः—वज्रं, फलं—मातुलिङ्गादि, घण्टा,

[1] આ સંબંધમાં જુઓ ચતુર્વિંશતિજિનાનન્દસ્તુતિના ૩૭મા પદ્યનું સ્પષ્ટીકરણ.

अक्षः-जपमाला, तान् बिभर्तीति-धारयतीति । लसन्ती तता माला यस्याः सा । मनुष्यारूढा । सुषमं-सुखम् । तनुतात् । महाकाली देवता । अमर्त्या-देवास्तेषां सामन्ता-अधिपतयस्तैः स्तुता ॥ ४४ ॥

अन्वयः

या द्युति-विजित-तमाला, पवि-फल-घण्टा-अक्ष-भृत्, लसत्-तत-माला, असौ नृ-स्था, अमर्त्य-सामन्त-नुता 'महाकाली' सुषमं तनुतात् ।

શબ્દાર્થ

विजित (धा॰ जि)=હરાવેલ.
तमाल=તમાલ (વૃક્ષ).
द्युतिविजिततमाला=કાન્તિ વડે પરાજિત કર્યું છે તમાલ વૃક્ષને જેણે એવી.
पवि=વજ.
फल=ફળ.
घण्टा=ઘંટ.
भृत् (धा॰ भृ)=ધારણ કરનાર.
पविफलघण्टाक्षभृत्=વજ, ફળ, ઘંટ અને જપ-માલાને ધારણ કરનારી.
लसत् (धा॰ लस्)=દેદીપ્યમાન.
तत (धा॰ तन्)=વિસ્તીર્ણ.
लसत्ततमाला=દેદીપ્યમાન તેમજ વિસ્તીર્ણ છે માલા જેની એવી.
स्था=રહેવું.
नृस्था=મનુષ્યના ઉપર આરોહણ કરનારી.
सुषमं (मू॰ सुषम)=સુખને.
महाकाली=મહાકાલી (દેવી).
अमर्त्य=દેવ, અમર.
सामन्त=અધિપતિ, નાયક.
अमर्त्यसामन्तनुता=સુરપતિઓ વડે સ્તુતિ કરાયેલી.

શ્લોકાર્થ

મહાકાલી દેવીની સ્તુતિ—

"જે (દેવીએ પોતાના) તેજ વડે તમાલ વૃક્ષને પરાજિત કર્યું છે (અર્થાત્ જે અતિશય શ્યામવર્ણી છે), તથા વળી જે (પોતાના ચાર હાથમાં અનુક્રમે) વજ, (બિજોરા પ્રમુખ) ફળ, ઘંટ અને જપ-માલાને ધારણ કરે છે તથા જેની માલા દેદીપ્યમાન તેમજ વિસ્તીર્ણ છે, તે, મનુષ્યના ઉપર આરૂઢ થનારી તેમજ સુર-પતિઓ વડે સ્તુતિ કરાયેલી એવી મહાકાલી (દેવી) (હે ભવ્યો! તમારા) સુખનો વિસ્તાર કરો."—૪૪

સ્પષ્ટીકરણ

મહાકાલી દેવીનું સ્વરૂપ—

અતિશય શ્યામવર્ણી અને શત્રુઓને મહાકાળરૂપ એવી જે દેવી તે મહાકાલી એમ એના નામ ઉપરથી સૂચિત થાય છે. આ પણ એક વિદ્યા-દેવી છે. એને ચાર હાથ છે. તે એક હાથમાં જપ-માલા, બીજા હાથમાં ફળ, ત્રીજા હાથમાં ઘણ્ટ અને ચોથા હાથમાં વજ રાખે છે. એને માનવનું વાહન છે. આ હકીકતના ઉપસંહારરૂપ નીચલો શ્લોક વિચારવા જેવો છે.

"नरवाहना शशधरोपलोज्ज्वला
रुचिराक्षसूत्रफलविस्फुरत्करा ।
शुभघण्टिकापविवरेण्यधारिणी
भुवि कालिका शुभकरा महापरा ॥" –[1]મંજુભાષિણી.
–આચાર૦ પત્રાંક ૧૬૨.

નિર્વાણ–કલિકામાં પણ આ વિદ્યા–દેવી વિષે ઉલ્લેખ છે. પરંતુ વર્ણ અને વાહન સિવાયની હકીકતમાં ભિન્નતા જણાય છે. કેમકે ત્યાં કહ્યું છે કે—

"तथा महाकालीदेवीं तमालवर्णां पुरुषवाहनां चतुर्भुजां अक्षसूत्रवज्रान्वितदक्षिणकरामभयघण्टालङ्कृतवामभुजां चेति" અર્થાત્–મહાકાલી દેવીનો વર્ણ તમાલ વૃક્ષના સમાન છે અને તેને પુરૂષનું વાહન છે. વિશેષમાં તેના જમણા બે હાથ જપ–માલા અને વજ્રથી અલંકૃત છે, જ્યારે તેના ડાબા બે હાથ તો અભય અને ઘણ્ટથી વિભૂષિત છે.

વાહન–વિચાર—

ઉપર્યુક્ત મહાકાલી નામની વિદ્યા–દેવીનું સ્વરૂપ વિચારતાં એવો પ્રશ્ન ઉદ્ભવે છે કે શું સ્વર્ગમાં માનવનો સદ્ભાવ સંભવી શકે છે? આ પ્રશ્નની સાથે અન્ય પ્રશ્નનો પણ વિચાર કરી લઇએ અને તે પ્રશ્ન એ છે કે શું સ્વર્ગમાં ઉંદર, બિલાડી, સિંહ ઇત્યાદિ જનાવરો તેમજ મોર, ગરૂડ ઇત્યાદિ પક્ષીઓ પણ છે ખરાં કે? કેમકે દેવ–દેવીઓનાં વાહનો તરીકે તો આ પ્રાણીઓનો ઉલ્લેખ કરવામાં આવે છે.

આ પ્રશ્નના સમાધાનમાં સમજવું કે જો કે સ્વર્ગમાં યાને ઊર્ધ્વ–લોકમાં એકેન્દ્રિય અને પંચેન્દ્રિય જીવો (નહિ કે બાકીના જીવો)નો સદ્ભાવ છે અને તેમાં પણ પંચેન્દ્રિયના નારક, તિર્યંચ, મનુષ્ય અને દેવ એમ ચાર ભેદો પૈકી ફક્ત દેવોજ સ્વર્ગમાં વસે છે, છતાં પણ ઉપર્યુક્ત હકીકત નીચે મુજબ વિચાર કરતાં સત્ય સમજાય છે.

દેવોના ભવનપતિ, વ્યન્તર, જ્યોતિષ્ક અને વૈમાનિક એમ ચાર ભેદો છે. તેમાં વળી ભવનપતિ અને વૈમાનિકના (૧) ઇન્દ્ર, (૨) સામાનિક, (૩) ત્રાયસ્ત્રિંશ, (૪) પારિષદ્, (૫) આત્મરક્ષક, (૬) લોકપાલ, (૭) અનીક, (૮) પ્રકીર્ણક, (૯) આભિયોગ્ય અને (૧૦) કિલ્બિષિક એમ દશ અવાન્તર ભેદો છે, જ્યારે વ્યન્તર અને જ્યોતિષ્કના ત્રાયસ્ત્રિંશ અને લોકપાલ સિવાયના આઠ ભેદો છે. આ ઉપરથી જોઇ શકાય છે કે આભિયોગ્ય એ ચારે પ્રકારના દેવોના એક પેટા–વિભાગનું નામ છે. આ દેવો કિંકરના સમાન છે અને તેથી કરીને તેમને તેમના સ્વામીની સૂચનાનુસાર કાર્ય કરવું પડે છે. અર્થાત્ આ દેવોને તેમના સ્વામીને પોતાની પીઠ ઉપર વહન કરવાનું કાર્ય પણ કરવું પડે છે અને તેમાં પણ તે કાર્ય કરતી વેળાએ સ્વામી જે પ્રકારનું રૂપ તેમને ગ્રહણ કરવાનું કહે, તે રૂપ તેઓને ગ્રહણ કરવું પડે છે. કોઇક દેવ ગાયનું રૂપ લે છે, તો કોઇક મોરનું, તો કોઇક માનવનું ઇત્યાદિ અનેક રૂપ લે છે.

આ ઉપરથી સમજી શકાય છે કે આ કંઇ દેવોનું મૂળ રૂપ નથી. પારિભાષિક શબ્દોમાં કહીએ તો આ તો તેમનું ઉત્તર વૈક્રિય સ્વરૂપ છે. બાકી તેનું મૂળ રૂપ તો આપણા જેવું—મનુષ્ય જેવું છે. અર્થાત્ આપણી માફક તેને પણ બે હાથ, બે પગ ઇત્યાદિ છે. આથી સમજી

---

[1] આ છંદને સુનંદિનીના નામથી પણ ઓળખવામા આવે છે.

શકાય છે કે દેવ-દેવીના સંબંધમાં જે ચાર હાથ ઇત્યાદિનો ઉલ્લેખ કરવામાં આવે છે, તે તેનું ઉત્તર વૈક્રિય રૂપ છે. પરંતુ એ નિવેદન કરવું અસ્થાને નહિ ગણાય કે (૧) તેમનો દેહ આપણી માફક ઔદારિક નથી, પરંતુ વૈક્રિય છે; (૨) તેમનો જન્મ આપણી જેમ ગર્ભજ નથી, કિન્તુ તે ઔપપાતિક છે, (૩) તેમનો આહાર આપણી માફક [1]કાવલિક નથી, પણ તેઓ મનોભક્ષી હોવાથી તે લોમજ છે; (૪) તેમની ભાષા સંસ્કૃત છે એમ લોકો માને છે, પણ ખરી રીતે તે ભાષા અર્ધમાગધી (અઢાર દેશી ભાષામિશ્રિત) છે (આ ભાષામાં બોલવાથી અહિંના બાલ, વૃદ્ધ, સ્ત્રી વગેરે સમજી શકે), (૫) તેઓ નિર્નિમેષ છે અર્થાત્ તેમની આંખો આપણી માફક પલકારા મારતી નથી; (૬) તેઓ જ્યારે આ મર્ત્ય લોકમાં આવે છે, ત્યારે તેઓ [2]પ્રાયઃ ઉત્તર રૂપ ગ્રહણ કરે છે અને જમીનથી કંઇક ઊંચા-અદ્ધર રહે છે; (૭) તેમનું દર્શન અમોઘ છે[3] અને (૮) તેમનું વર્ણન પગથી શરૂ કરવામાં આવે છે, જ્યારે માનવનું મસ્તકથી કરવામાં આવે છે.

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્ય છઠ્ઠા પદ્યની જેમ પાદાંતસમચતુરક્ષરપુનરાવૃત્તિ નામના શબ્દાલંકારથી શોભી રહ્યું છે, કેમકે તેના પ્રત્યેક ચરણમાં છેવટના ચાર અક્ષરની સમાનતા જોવામાં આવે છે.

૧ દેવતાઓ અમૃતનું ભોજન કરે છે એ કથન લૌકિક છે, પરંતુ તે શાસ્ત્રોક્ત નથી; છતાં પણ તેઓ શુભ પુદ્ગલો ગ્રહણ કરતા હોવાથી તે પુદ્ગલોને અમૃત ગણવામાં આવે તો તે હરકત જેવું નથી.

૨ સૂર્ય અને ચન્દ્ર મૂળ રૂપે મહાવીર પ્રભુને વન્દન કરવા આવ્યા હતા, એ વાતનું સૂચન કરવાને માટે અત્ર 'પ્રાયઃ' શબ્દનો પ્રયોગ કર્યો છે.

૩ સરખાવો—"मानवा मीलितो यक्षाः, देवाश्चरणतः पुन"

१२ श्रीवासुपूज्यजिनस्तुतयः

अथ श्रीवासुपूज्यस्य महिमा—

श्रीमते वासुपूज्याय, ज्यायसे जगतां नमन् ।
न मन्दोऽपि क्षणादेव, देवपूज्यो न जायते ? ॥ ४५ ॥

—अनुष्टुप्

टीका

ज्यायसे-प्रशस्यतराय जगतां नमन् सन् मन्दोऽपि-जडधीरपि देवपूज्यः-त्रिदशपूज्यो न न जायते ? किन्तु जायत एव ॥ ४५ ॥

अन्वयः

जगतां ज्यायसे श्रीमते वासुपूज्याय नमन् मन्दः अपि क्षणात् एव देव-पूज्यः न न जायते ? ।

શબ્દાર્થ

श्रीमते (मू० श्रीमत्)=શ્રીમાન્.
वासुपूज्याय (मू० वासुपूज्य)=વાસુપૂજ્યને, બારમા તીર્થંકરને.
ज्यायसे (मू० ज्यायस्)=અત્યંત ઉત્તમ.
जगतां (मू० जगत्)=ભુવનોના, દુનિયાઓના.
मन्दः (मू० मन्द)=મન્દબુદ્ધિવાળો, જડ.
क्षणात्=એક પળમાં.
पूज्य (धा० पूज्)=પૂજવા યોગ્ય.
देवपूज्यः=દેવોને પૂજનીય.
जायते (धा० जन्)=થને છે.

શ્લોકાર્થ

શ્રીવાસુપૂજ્યનો મહિમા—

" (ત્રણે) ભુવનોને વિષે અત્યંત ઉત્તમ (અર્થાત્ ત્રૈલોક્યવાસી જીવોની પ્રશંસાને પાત્ર) એવા [1]શ્રીવાસુપૂજ્ય (સ્વામી)ને નમસ્કાર કરનારો મન્દમતિ પણ શું ક્ષણ વારમાંજ દેવ-પૂજ્ય નથી નથી બની જતો ? (અર્થાત્ તે બની જાય છે) "—૪૫

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્ય તો એક ઓરજ જાતના યમકથી શોભી રહ્યું છે. કેમકે આ પદ્યમાં તો પ્રથમ ચરણના અન્તમાં આવેલા બે અક્ષરોથી બીજું ચરણ શરૂ થાય છે અને વળી તેના અન્તમાં

---

૧ આ બારમા તીર્થંકર શ્રીવાસુપૂજ્યસ્વામીના ચરિત્રનું દિગ્દર્શન કરવું હોય, તો સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૧૫૩) તરફ દૃષ્ટિ-પાત કરો.

આવેલા બે અક્ષરોથી ત્રીજાનો પ્રારંભ થાય છે અને એના અન્તમાં આવેલા બે અક્ષરોથી ચોથું ચરણ શરૂ થાય છે. આ યમક-વિશેષના આ કાવ્યમાં અત્રજ પ્રથમ દર્શન થાય છે એ ભૂલવા જેવું નથી. આની પછીનાં ત્રણ પદ્યો પણ આવા યમક-વિશેષથી અળકી રહેલાં છે. આ પદ્યના યમક-વિશેષને 'પ્રતિપાદાન્તદ્વયક્ષરપુનરાવૃત્તિ' યમકના નામથી ઓળખી શકાય. આવા યમક-વિશેષથી વિશેષતઃ શોભતું એક છ પદ્યનું કાવ્ય ન્યાય-વિશારદ ન્યાયાચાર્ય ઉપાધ્યાયશ્રી યશોવિજયજીએ રચેલું છે. તેમાં પ્રથમ જિનેશ્વર શ્રીઋષભદેવની સ્તુતિ કરવામાં આવી છે. તે સંપૂર્ણ કાવ્ય નીચે મુજબ છેઃ—

श्रीआदिनाथस्तवनम्

आदिजिनं वन्दे गुणसदनं, सदनन्तामलबोधम् ।
बोधकतागुणविस्तृतकीर्तिं, कीर्तितपथमविरोधम् ॥ १ ॥
रोधरहितविस्फुरदुपयोगं, योगं दधतमभङ्गम् ।
भङ्गनयव्रजपेशलवाचं, वाचंयमसुखसङ्गम् ॥ २ ॥
सङ्गतपदशुचिवचनतरङ्गं, रङ्गं जगति ददानम् ।
दानसुरद्रुममञ्जुलहृदयं, हृदयंगमगुणभानम् ॥ ३ ॥
भानन्दितसुरवरपुन्नागं, नागरमानसहंसम् ।
हंसगतिं पञ्चमगतिवासं, वासवविहिताशंसम् ॥ ४ ॥
शंसन्तं नयवचनमनवमं, नवमङ्गलदातारम् ।
तारस्वरमघघनपवमानं, मानसुभटजेतारम् ॥ ५ ॥ पञ्चभिः कुलकम्[1]

इत्थं स्तुतः प्रथमतीर्थपतिः प्रमोदात्
श्रीमद्'यशोविजय'वाचकपुङ्गवेन ।
श्रीपुण्डरीकगिरिराजविराजमानो
मानोन्मुखानि वितनोतु सतां सुखानि ॥ ६ ॥ –वसन्ततिलका

આ શબ્દ-લાલિત્ય તેમજ અર્થ-ગૌરવથી વિભૂષિત કાવ્યનો અત્ર અનુવાદ આપવો અનુચિત નહિ ગણાય એમ માનીને તે નીચે મુજબ આપવામાં આવે છેઃ—

"ગુણોના મહેલરૂપ, વળી શોભનીય, અનન્ત તેમજ નિર્મલ છે જ્ઞાન જેનું એવા, બોધકતા (અર્થાત્ અદ્વિતીય ઉપદેશશૈલી) રૂપી ગુણથી વિસ્તાર પામી છે કીર્તિ જેની એવા, કહ્યો છે (અર્થાત્ બતાવ્યો છે) (વિરોધરહિત મોક્ષનો) માર્ગ જેણે એવા, જેમાં વિરોધ નથી એવા, સ્ખલનારહિત (અર્થાત્ નિરંતર) અને સ્ફુરાયમાન છે ઉપયોગ જેનો એવા, ભંગાણ-રહિત એવા યોગને ધારણ કરનારા, (સપ્ત ભંગીના) ભંગો તેમજ (નૈગમાદિ) નયના સમૂહે કરીને સુંદર છે વાણી જેની એવા, મુનિઓને સુખકારી છે સંગમ જેનો એવા, બંધબેસતાં પદો વડે પવિત્ર છે વચનના કલ્લોલો જેના એવા, જગત્માં રંગને એટલે આનંદને અર્પણ કરનારા, દાનરૂપી કલ્પવૃક્ષથી સુંદર છે હૃદય જેનું એવા, મનોરંજક ગુણોએ કરીને શોભતા, પ્રભા વડે આનન્દ પમાડ્યો છે ઇન્દ્રોને અને ઉત્તમ મનુષ્યોને જેણે એવા, વળી નગરના મનુષ્યોના માનસ (સરોવર)ને વિષે હંસસમાન એવા,

[1] कुलकस्य लक्षणम्—

"द्वाभ्यां युग्ममिति प्रोक्तं, त्रिभिः श्लोकैर्विशेषकम् ।
कलापकं चतुर्भिः स्यात्, तदूर्ध्वं 'कुलकं' स्मृतम् ॥"

હંસના જેવી ચાલ છે જેની એવા, [1]પંચમ ગતિ (મુક્તિ)માં નિવાસ કર્યો છે જેણે એવા, ઇન્દ્રોએ કરી છે પ્રશંસા જેની એવા, પાપ-રહિત એવા નયનાં વચનોનું કથન કરનારા, નવ મંગલોને અર્પણ કરનારા, મનોહર છે સ્વર જેનો એવા, પાપરૂપી વાદળને વિખેરી નાંખવામાં પવનસમાન તેમજ અભિમાનરૂપી સુભટને જીતનારા એવા પ્રથમ તીર્થંકર (ઋષભદેવ)ને હું વન્દું છું."—૧-૫

"આ પ્રમાણે શ્રીમાન્ વાચકવર્ય યશોવિજયજી દ્વારા હર્ષપૂર્વક સ્તુતિ કરાયેલા તથા શ્રીપુણ્ડરીક ગિરિરાજ ઉપર વિરાજતા એવા પ્રથમ જિનેશ્વર સંતોને માનસહિત સુખો સમર્પો."—૬.

મહોપાધ્યાય યશોવિજયજીના સમકાલીન ઉપાધ્યાયશ્રી વિનયવિજયજીએ આ કાવ્યગત શબ્દાલંકારને મળતું આવતું તેની પ્રતિકૃતિરૂપ એક છ પદ્યનું કાવ્ય રચ્યું છે તે હવે આપવામાં આવે છે. [આ બંને કાવ્યોની પ્રત્યેક કડીના અન્તમાં 'રે' લગાડી આ કાવ્યો ગાયનરૂપે ગાઇ શકાય છે. આવાં ગેય પદ્યો શ્રીમદ્વિનયવિજયવિરચિત શાન્ત-સુધારસના પ્રત્યેક પ્રકાશમાં દૃષ્ટિગોચર થાય છે અને ખાસ કરીને આના અન્તિમ (સોળમા) પ્રકાશમાં તો આ છંદમાંજ રચાયેલું ગેય પદ્યાષ્ટક નજરે પડે છે.]

श्रीवृषभस्तवनम्

"श्रीमरुदेवातनुजन्मानं, मानवरत्नमुदारम् ।
दारैः सह हरिभिः कृतसेवं, सेवकजनसुखकारम् ॥ १ ॥
कारणगन्धमृतेऽपि जनानां, नानासुखदातारम् ।
तारस्वररसजितपरपुष्टं, पुष्टशमाकूपारम् ॥ २ ॥
पारं गतमिह जन्मपयोधे-र्योधेहितगुणधीरम् ।
धीरसमूहैः संस्तुतचरणं, चरणमहीरुहकीरम् ॥ ३ ॥
कीरनसं यशसा जितचन्द्रं, चन्द्रामलगुणवासम् ।
वासवहृदयकजाहिमपादं, पादपमिव सच्छायम् ॥ ४ ॥
सच्छायकव्य (इव ?) वरपुरवरणी-धरणीधवमिव कामम् ।
कामं नमत सुलक्षणनाभिं, नाभितनुजमुद्दामम् ॥ ५ ॥ पञ्चभिः कुलकम्
इत्थं तीर्थपतिः स्तुतः शतमखश्रेणीश्रितः श्रीनदी-
जीमूतोऽद्भुतभाग्यसेवधिरधिक्षितः समग्रैर्गुणैः ।
श्रीमन्नाभिनरेन्द्रवंशकमलाकेतुर्भवाम्भोनिधौ
सेतुः श्रीवृषभो ददातु विनयं स्वीयं सदा वाञ्छितम् " ॥ ६ ॥ –शार्दूल०

અર્થાત્—"શ્રીમરૂદેવાના પુત્ર, મનુષ્યોમાં રત્નસમાન, ઉદાર, ઇન્દ્રો તેમજ તેમની પત્નીઓ (ઇન્દ્રાણીઓ) દ્વારા સેવિત, સેવકજનને સુખકારી, કારણની ગન્ધ વિના પણ માનવોને વિવિધ સુખ અર્પણ કરનારા, મનોહર સ્વરના રસે કરીને વિજય મેળવ્યો છે કોકિલાના ઉપર જેણે એવા (અર્થાત્ દિવ્ય ધ્વનિવાળા), પુષ્ટ ઉપશમના સમુદ્રસમાન એવા, આ સંસારમાં જન્મ-સમુદ્રનો પાર પામેલા, સુભટોએ વાંછેલા ગુણો વડે ધીર, બુદ્ધિશાળીઓના સમુદાય વડે પૂજાયેલાં છે ચરણો જેનાં એવા, ચારિત્રરૂપી વૃક્ષ પ્રતિ પોપટસમાન, પોપટના જેવી

૧ જુઓ સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૯૦).

નાસિકાવાળા, યશ વડે જીત્યો છે ચન્દ્રને જેણે એવા, ચન્દ્રના જેવા નિર્મલ ગુણોના સ્થાનરૂપ, ઇન્દ્રના હૃદયરૂપી કમલ પ્રતિ સૂર્યસમાન, (સુ)વૃક્ષની જેમ સુંદર છાયાવાળા, સુલક્ષણોથી અંકિત નાભિવાળા, નાભિ (નૃપતિ)ના નન્દન તેમજ પરાક્રમી એવા (**ઋષભદેવ**)ને (હે ભવ્યો!) સુખમોજમાં રહેલો મનુષ્ય જેમ શ્રેષ્ઠ નગરોની પાલના કરનારા પૃથ્વીપતિને નમે તેમ તમે પ્રણામ કરો."—૧-૫

"આ પ્રમાણે સ્તુતિ કરાયેલા, ઇન્દ્રોની શ્રેણિ વડે આશ્રિત, લક્ષ્મીરૂપી નદી પ્રતિ મેઘ-સમાન, અદ્ભુત ભાગ્યના ભંડારરૂપ, સમસ્ત ગુણો વડે સમન્વિત, શ્રીમાન્ **નાભિ** નરેશના વંશરૂપી લક્ષ્મીની ધ્વજસમાન તથા સંસારરૂપી સમુદ્રને વિષે સેતુ (પૂલ)સમાન એવા તીર્થરાજ **શ્રીવૃષભ**'(પ્રભુ) સર્વદા ઇષ્ટ એવા પોતાના વિનયને (આત્માની નિર્મલતાને) અર્પો ('વિનય' શબ્દ દ્વારા કવીશ્વરે પોતાના નામનો નિર્દેશ કર્યો છે)."—૬

ж ж ж ж

तीर्थकराणामभ्यर्थना—

ये स्नापिताः सुरुचितै, रुचितैर्दानवारिभिः ।
वारिभिर्वितते मेरौ, ते मे रौद्रं हरन्त्वघम् ॥ ४६ ॥

—अनुष्टुप्

टीका

ये स्नापिताः मेरौ । कैः? सुरुचितैः–सुष्ठु शोभितैः दानवानामरयो–देवास्तैः । उचितैः–योग्यैर्वारिभिः–नीरैः । ते मे–मम रौद्रमघं हरन्तु ॥ ४६ ॥

अन्वयः

ये वितते मेरौ सुरुचितैः दानव-अरिभिः उचितैः वारिभिः स्नापिताः, ते मे रौद्रं अघं हरन्तु ।

શબ્દાર્થ

स्नापिताः (धा० स्ना)=સ્નાન કરાવ્યું હતું.
सुरुचितैः (मू० सुरुचित)=અત્યંત શોભતા, સુશોભિત.
उचितैः (मू० उचित)=યોગ્ય, યથોચિત.
दानव=દાનવ, અસુર.
दानवारिभिः=દાનવોના દુશ્મનો વડે.
वारिभिः (मू० वारि)=જલ વડે.
वितते (मू० वितत)=વિશાળ.
मेरौ (मू० मेरु)=મેરૂ ઉપર.
रौद्रं (मू० रौद्र)=ઘોર, ભયંકર.
अघं (मू० अघ)=પાપને.
हरन्तु (धा० हृ)=હરો, નાશ કરો.

શ્લોકાર્થ

તીર્થંકરોને વિનતિ—

"વિશાળ મેરૂ (પર્વત) ઉપર સુશોભિત એવા દાનવોના દુશ્મનો (અર્થાત્ દેવો)

દ્વારા [1]યોગ્ય જલ વડે જેમને સ્નાન કરાવવામાં આવ્યું હતું (અર્થાત્ જેમનો જલાભિષેક થયો હતો), તે (જિનેશ્વરો) મારા ઘોર પાપનો નાશ કરો."—૪૬

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્ય 'પ્રતિપાદાન્ત્યક્ષરપુનરાવૃત્તિ' નામના યમકથી વિભૂષિત છે, કેમકે દરેક પાદના છેવટના ત્રણે અક્ષરોથી અન્ય પાદનો પ્રારંભ થાય છે.

* * * *

जिनवाणीविचारः—

अनादिनिधनाऽदीना, धनादीनामतिप्रदा ।
मतिप्रदानमादेया–ऽनमा देयाज्जिनेन्द्रवाक् ॥ ४७ ॥

—अनुष्टुब्

टीका

न विद्येते आदिनिधने यस्याः सा, एतावताऽनादिपर्यन्तेत्यर्थः । अदीना–वैक्लव्यरहिता । धनादीनां अति–प्रकर्षेण प्रदा । अतिशब्दोऽतिशयख्यापकः । आदेया–ग्राह्या । न नमतीत्यनमा । जिनवाक् बुद्धिप्रदानं देयात् ॥ ४७ ॥

अन्वयः

अन्-आदि-निधना, अ-दीना, धन-आदीनां अति-प्रदा, आदेया, अ-नमा जिन-इन्द्र-वाक् मति-प्रदानं देयात् ।

શબ્દાર્થ

अनादिनिधना=અવિદ્યમાન છે આદિ અને અંત જેનાં એવી, આદિ અને અંતથી રહિત.
अदीना=અવિદ્યમાન છે દીનતા જેને વિષે એવી.
धनादीनां=ધનાદિકના.
अतिप्रदा=અત્યંત દેનારી.
मति=બુદ્ધિ, અક્કલ.
मतिप्रदानं=બુદ્ધિનું દાન.
आदेया (धा० दा)=ગ્રાહ્ય, ગ્રહણ કરવા લાયક.
अनमा=નહિ નમનારી.
देयात् (धा० दा)=અર્પો.
जिनेन्द्रवाक्=જિનેશ્વરની વાણી.

શ્લોકાર્થ

જિન-વાણી સંબંધી વિચાર—

"[2]આદિ તેમજ અંતથી રહિત, વળી દીનતાથી વિમુખ, ધન વિગેરે (અભીષ્ટ

---

૧ જે જે પવિત્ર તીર્થે, નદી વિગેરેનું જલ જન્માભિષેકમાં જોઇએ, તે તે જલ તે યોગ્ય જલ છે. આ સંબંધમાં જુઓ ત્રિષષ્ટિ-શલાકા-પુરૂષ-ચરિત્રનું પ્રથમ પર્વ.

૨ જિન-વાણીને અત્ર જે અનાદિ-અનન્ત વર્ણવી છે તે યુક્ત છે, કેમકે ગત કાલમાં અનંત તીર્થંકરો થઇ ગયા છે તેમજ આગામિ કાલમાં અનન્ત થનાર છે અને વળી તે સર્વેની દેશના અર્થતઃ એકજ છે.

અર્થોને.) અત્યંત આપનારી, ગ્રહણ કરવા યોગ્ય તેમજ (કોઇને પણ) નહિ નમનારી એવી જિનેશ્વરની વાણી (હે મુક્તિ-રમણીના રાગી! તમને) મતિનું દાન દ્યો."—૪૭

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્ય '¹પ્રતિપાદાન્તચતુરક્ષરપુનરાવૃત્તિ' નામના યમક-અલંકારથી વિશેષતઃ શોભી રહ્યું છે, કેમકે તેના દરેક પાદના અન્તના ચાર અક્ષરોથી અન્ય પાદ શરૂ થાય છે.

卐 卐 卐 卐

---

૧ આ પ્રમાણે આપણે પ્રત્યેક પાદે અક્ષરની પુનરાવૃત્તિમાં ચડિયાતા એક પછી એક ત્રણ પદ્યો જોયાં. આ શબ્દાલંકારને થોડે ઘણે અંશે મળતો આવતો પ્રથમતૃતીયપાદાન્તપંચાક્ષરપુનરાવૃત્તિરૂપ યમક-અલંકાર શ્રીજિનપ્રભસૂરિએ રચેલા શ્રીપાર્શ્વજિનસ્તોત્રનાં આઠ પદ્યોમાં જોવાય છે. તે સ્તોત્ર નીચે મુજબ છેઃ—

" पार्श्वं प्रभुं शश्वदकोपमानं
दकोपमानं भववह्निशान्तौ ।
आराधतां दत्तनिरन्तरायं
निरन्तरायं पदमाप्तुमीडे " ॥ १ ॥—ઉપજાતિ.

"હમેશને માટે નાશ પામ્યા છે ક્રોધ અને ગર્વ જેના એવા, તથા ભવરૂપી અગ્નિને શાંત કરવામાં જલસમાન તથા આરાધકો (પૂજકો)ને આપ્યા છે નિરન્તર લાભો જેણે એવા પાર્શ્વ પ્રભુને હું અન્તરાયરહિત એવા (મુક્તિ) પદને પ્રાપ્ત કરવાને માટે સ્તવું છું."—૧

" वीक्षे जगन्नेत्र ! महाभ ! यत्र
महाभयत्रस्य तवांह्रियुग्मम् ।
पुण्यः स एवावसरोऽमराली
सरो मरालीव निषेवते यत् " ॥ २ ॥—ઉપજાતિ.

"હે જગતના નેત્ર! હે મહાતેજસ્વી (નાથ)! મહાભયમાંથી રક્ષણ કરનારા એવા તારા ચરણ-યુગલ કે જેને જેમ હંસી સરોવરને સેવે છે તેવી રીતે સુરોની શ્રેણી સેવે છે, તે ચરણ-યુગલને જે (સમય) દરમ્યાન હું જોઉં છું તેજ સમય પવિત્ર છે."—૨

" प्रणेमुषां पूर्णसमस्तकामं
समस्तकामं सकृदप्यधीश ! ।
भवन्तमानम्य विमानमाया
विमानमायाः प्रभवो भवन्ति " ॥ ३ ॥—ઉપેન્દ્રવજ્રા.

"હે ઈશ્વર! પ્રણામ કરનારાઓની પૂર્ણ કરી છે સમસ્ત અભિલાષાઓ જેણે એવા તેમજ સમન્તતઃ નાશ કર્યો છે કામદેવનો જેણે એવા આપને એકજ વાર નમસ્કાર કરીને (ભવ્ય જનો) માન અને માયાથી મુક્ત બની વિમાનની લક્ષ્મીના પ્રભુઓ બને છે."—૩

" नयाप्तमुद्यद्गमभङ्गमाल-
मभङ्गमालक्षितसर्वभावम् ।
कैर्नाम धीमद्भिरमानि शान्तं
रमानिशान्तं न वचस्त्वदीयम् " ॥ ४ ॥—ઉપજાતિ.

"(નૈગમાદિક) નયોથી વ્યાપ્ત એવા, વળી ઉદયમાં આવી છે આલાપકો તેમજ (સપ્તભંગી પ્રમુખ) ભંગોની શ્રેણિ જેને વિષે એવા, તેમજ નાશરહિતપણે (અર્થાત્ કોઇ પણ કુવાદીથી ભંગ યાને બાધ ન કરી શકાય એવી રીતે) દેખાડ્યા છે સર્વ પદાર્થો જેને વિષે એવા, વળી શાન્તિમય અને લક્ષ્મીના મંદિરરૂપ એવા તારા વચનને કયા બુદ્ધિશાળીઓએ પૂજ્યું નથી અથવા માન્યું નથી!"—૪.

गौरीदेव्याः स्तुतिः—

सौवर्णपट्टा श्रीगौरी, श्री'गौरी' पद्महस्तिका ।
हस्तिकाया महागोधा-ऽऽगोधामध्वस्तयेऽस्तु वः ॥ ४८ ॥ १२ ॥

—अनुष्टुप्

टीका

श्रीगौरी देवता । आगसः–पापस्य धाम–सदनं तस्य ध्वस्तये । वो–युष्माकं भवतु । सौवर्णः पट्टो यस्याः सा । श्रीवद् गौरी–पीतवर्णेत्यर्थः । हस्तिकाय इव कायो यस्याः सा हस्तिकाया । महती गोधा वाहनं यस्याः सा । पद्मं हस्ते यस्याः सा ॥ ४८ ॥

" नित्यं प्रमादेन विना शितामं
विनाशितामङ्गलमङ्गभाजाम् ।
त्वन्नाम धन्यः स्मरतीश ! सारं
रतीशसारङ्गमृगेन्द्रनादम् " ॥ ५ ॥—ઉપજાતિ.

"નષ્ટ કર્યા છે રોગને જેણે એવા, તથા વિનાશ કર્યો છે પ્રાણીઓનાં અમંગલોનો જેણે એવા તેમજ સારભૂત અને (વળી) કામદેવરૂપી સારંગને (નસાડી મૂકવામાં) સિંહ–નાદ જેવા એવા તારા નામને હે નાથ! પ્રમાદ વિના ધન્ય પુરુષ સર્વદા સ્મરે છે."—૫

" भृत्योऽपि योऽश्वावृजिनप्रभावे
जिन ! प्रभावैकरसस्त्वयि स्यात् ।
स रूपवान् नीरगजाश्वसेने !
गजाश्वसेनेश्वरतामुपैति " ॥ ६ ॥—ઉપજાતિ.

"હે વીતરાગ! હે રોગ–રહિત! હે જન્મ–રહિત! હે અશ્વસેન (નૃપતિ)ના નન્દન! નિર્મળ છે પ્રભાવ જેનો એવા તારે વિષે જે (મનુષ્ય) કિંકર હોઇ કરીને પણ તારા પ્રભાવમાં એકરસ બને છે, તે સ્વરૂપવાન્ થવા ઉપરાંત હાથી, ઘોડા અને સૈન્યની પ્રભુતાને પામે છે."—૬

" भूयान्नमो नीलतमालकाय
तमालकायप्रभ ! तुभ्यमेव ।
भवात् त्वदन्यः कतमोऽविता न
तमोवितानच्छिदुरोऽर्क एव " ॥ ७ ॥—ઉપજાતિ.

"તમાલ વૃક્ષના જેવી જેની કાયાની કાન્તિ છે એવા હે (જિનેશ્વર!) અત્યન્ત નીલ (કૃષ્ણ) કેશવાળા એવા તનેજ (મારો) નમસ્કાર હોઓ. જેમ અંધકારના સમૂહનો નાશ કરવામાં સૂર્યજ (સમર્થ) છે, તેમ (અમને સંસારરૂપી કેદખાનામાંથી) બચાવનાર તારા સિવાય અન્ય કોઇ નથી."—૭

" त्वदुक्तकृत्येष्वविरामवामे
विराम ! वामेय ! मयि प्रसीद ।
भव्यान् स्तवः पातु जिनप्रभोऽयं
जिनप्रभो यं विदधे यतीन्द्रः " ॥ ८ ॥—ઉપજાતિ.

"હે વિશેષતઃ રમણીય (જિનેશ્વર)! હે વામા (રાણી)ના પુત્ર! તેં કથન કરેલાં કૃત્યો પ્રતિ નિરંતર પ્રતિકૂળ રહેનારા એવા મારા (જેવા પ્રમાદી) ઉપર તું પ્રસન્ન થા. જે (આ) સ્તવનને આ જિનપ્રભ મુનીશ્વરે (આચાર્યે) બનાવ્યું છે, તે આ સ્તવન કે જેમાં વીતરાગની પ્રભા (ગુણો) છે તે ભવ્ય (જીવો)નું રક્ષણ કરો."—૮

निर्वाणकलिकायाम्—

"गौरी देवीं कनकगौरीं गोधावाहनां चतुर्भुजां वरदमुसलयुतदक्षिण-करां अक्षमालाकुवलयालङ्कृतवामहस्तां चेति ।"

તથા અલંઘનીય છે ગુણોની સંપત્તિ જેની એવા [1]વિમલ(નાથ)ના ચરણ-યુગલને (હે ભવ્ય જનો!) તમે (અત્યંત) સ્તવો. "—૪૯

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્ય પદ્ય-ચમત્કારના સંબંધમાં તૃતીય પદ્યને મળતું આવે છે, કેમકે આનાં પ્રથમનાં બે ચરણોમાં છેવટના પાંચ પાંચ અક્ષરો સમાન છે, જ્યારે બાકીનાં બે ચરણોમાં છેવટના ચાર ચાર અક્ષરો સમાન છે. આ ઉપરથી જોઇ શકાય છે કે આ કાવ્યમાં જે યમક પ્રધાન પદ ભોગવે છે, તે યમકનો આ પદ્યથી પુનઃ આરંભ થાય છે.

* * * *

जिन-सेवा—

शमिताखिलरुजि नाना-
भोजोदरलालितेऽतिचारु जिनानाम् ।
चरणयुगे दिविजनते
भक्तिं कुरु दुर्लभे भुवि जनते ! ॥ ५० ॥

—आर्या०

टीका

हे जनते ! भक्तिं कुरु । चरणयुगे । शमिता अखिला रुजो-रोगा येन तत् तस्मिन् । नानाम्भोजानामुदरं तस्मिन् लालिते-वृद्धिं नीते । अतिचारु लालितक्रियाविशेषणं एतत् । दिविजा-देवास्तैर्नतं तस्मिन् । दुःखेन लभ्यं तस्मिन् ॥ ५० ॥

अन्वयः

(हे) जनते ! जिनानां शमित-अखिल-रुजि, अति-चारु नाना-अम्भोज-उदर-लालिते, दिविज-नते भुवि दुर्लभे चरण-युगे भक्तिं कुरु ।

શબ્દાર્થ

शमित (धा० शम्)=શાંત કરાયેલ.
रुज्=રોગ, વ્યાધિ.
शमिताखिलरुजि=શાંત કરાયા છે સમસ્ત રોગો જેના વડે એવા.
अम्भोज=કમળ.
उदर=મધ્ય ભાગ.
लालित (धा० लल्)=વૃદ્ધિને પામેલ.
नानाम्भोजोदरलालिते=વિવિધ કમલોના મધ્ય ભાગને વિષે વૃદ્ધિ પામેલ.
अतिचारु=અત્યંત મનોહર રીતે.
जिनानां (मू० जिन)=તીર્થંકરોના.
युग=યુગલ, બેનું જોડકું.
चरणयुगे=પાદ-યુગલને વિષે.
दिविज=દેવતા.
नत (धा० नम्)=પ્રણામ કરેલ.
दिविजनते=દેવતાઓ વડે પ્રણામ કરાયેલા.
कुरु (धा० कृ)=તું કર.
दुर्लभे (मू० दुर्लभ)=દુર્લભ.
जनते ! (मू० जनता)=હે જન-સમૂહ !

[1] આ તેરમા તીર્થંકર શ્રીવિમલનાથને લગતી ટુંક હકીકત સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકાના પૃ૦ ૧૬૫ માંથી મળી શકશે.

શ્લોકાર્થ

જિન-સેવા—

"શાંત કરાયા છે સમસ્ત રોગો જેનાથી એવા, વળી વિવિધ કમલોના મધ્ય ભાગને વિષે અત્યંત મનોહર રીતે વૃદ્ધિ પામેલા, તેમજ દેવતાઓ વડે પ્રણામ કરાયેલા તથા વળી પૃથ્વીને વિષે દુર્લભ એવા જિનોના ચરણ-યુગલને વિષે હે જન-સમૂહ! તું ભક્તિ કર."—૫૦

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ તેમજ ત્યાર પછીનાં ત્રણ પદ્યો પણ 'પાદાંતસમચતુરક્ષરપુનરાવૃત્તિ' નામના શબ્દાલંકારથી શોભે છે અને તેમ હોવાને લીધે આ પદ્યો છઠ્ઠા પદ્યને યમકના વિષયમાં મળતાં આવે છે.

* * * *

जिनवाणीस्तुतिः—

विजितवती सुरवं द्या-

मापूरितवन्तमम्बुदं सुरवन्द्या ।

वीरस्य भवादवताद्

वाणी केनापि न विजिता वादवता ॥ ५१ ॥

—आर्या०

टीका

वीरस्य जिनस्य वाणी भवात् अवतात्-रक्षतात् । विजितवती-तिरस्कृतवती अम्बुदम् । शोभनो रवः-शब्दो यस्य तम् । द्यां-आकाशं आपूरितवन्तम् । किंभूता वाक् ? सुरैर्वन्द्या । तथा केनापि वादवता-वादिना न विजिता ॥ ५१ ॥

अन्वयः

द्यां आपूरितवन्तं, सु-रवं अम्बुदं विजितवती, सुर-वन्द्या, केन अपि वादवता न विजिता वीरस्य वाणी भवात् अवतात् ।

શબ્દાર્થ

विजितवती (धा० जि)=વિજય મેળવેલી.
रव=ધ્વનિ, અવાજ.
सुरवं=સુન્દર ધ્વનિ છે જેનો એવા
द्यां (मू० दिव्)=આકાશને.
आपूरितवन्तं (धा० पूर्)=પૂરી દીધેલ
अम्बुदं (मू० अम्बुद)=મેઘને.
वन्द्य (धा० वन्द्)=વન્દન કરવા લાયક
सुरवन्द्या=દેવોને વન્દન કરવા લાયક.
वीरस्य (मू० वीर)=વીરની
अवतात् (धा० अव्)=બચાવો.
वाणी=વાણી, દેશના.
केन (मू० किम्)=કોઇથી.
विजिता (धा० जि)=જીતાયેલી.
वादवता (मू० वादवत्)=વાદી વડે.

निर्वाणकलिकायाम्—

"गान्धारीं देवीं नीलवर्णां कमलासनां चतुर्भुजां वरदमुसलयुत-दक्षिणकरां अभयकुलिशयुतवामहस्तां चेति ।"

नि. सा. प्रेस.

શ્લોકાર્થ

ગાન્ધારી દેવીની સ્તુતિ—

"વજ્ર અને મુશળ છે હાથમાં જેના એવી, વળી અતિશય ઉચ્ચ (અર્થાત્ અભંગુર) છે કાન્તિ જેની એવા કમલ ઉપર નિવાસ કરનારી, તથા વળી રાગાંધ દુશ્મનોને પ્રેરણા કરનારી તેમજ નીલ છે પ્રભાનો સમૂહ જેનો એવી ગાન્ધારી (દેવી) (હે ભવ્યો ! તમને) શુભ લાભ કરો."—૫૨

સ્પષ્ટીકરણ

ગાન્ધારી દેવીનું સ્વરૂપ—

આ પણ એક વિદ્યા-દેવી છે. એને ચાર હાથ છે. એના જમણા બે હાથ વરદ અને મુશલથી; અલંકૃત છે, જ્યારે એના ડાબા બે હાથ અભય અને વજ્રથી વિભૂષિત છે. વળી તે નીલવર્ણી છે અને કમલ એ એનું આસન છે. આ વાતની નિર્વાણ-કલિકા સાક્ષી પૂરે છે, કેમકે ત્યાં કહ્યું છે કે—

"तथा गान्धारीदेवीं नीलवर्णां कमलासनां चतुर्भुजां वरदमुशलयुतदक्षिणकरामभयकुलिशयुतवामहस्तां चेति."

આચાર-દિનકર પણ આ વાતનું સમર્થન કરે છે, કેમકે તેમાં કહ્યું છે કે—

"शतपत्रस्थितचरणा, मुसलं वज्रं च हस्तयोर्दधती ।
कमनीयाञ्जनकान्ति-र्गान्धारी गां शुभां दद्यात् ॥" —આર્યા
આચાર૦ પત્રાંક ૧૬૨.

१४ श्रीअनन्तजिनस्तुतयः

अथ श्रीअनन्तनाथस्य स्तुतिः—

निरेति गदवल्लरीगुपिलजन्मकान्तारतः
प्रणम्य यमनीप्सितोपनतदिव्यकान्तारतः ।
अनन्तजिदसौ जयत्यभिमतायदो घस्मरः
समस्तजगदंहसां हतकृतापदोघस्मरः ॥ ५३ ॥

—पृथ्वी (८,९)

टीका

असौ अनन्तजित् तीर्थंकरो जयति । यं प्रणम्य जीवो निरेति–निर्गच्छति । कस्मात्? गदा–रोगा एव वल्लयों–लतास्ताभिर्गुपिलं–गहनं जन्म एव कान्तारं–वनं तस्मात् । किंभूतः सन् निरेति? अनीप्सितमेव–अनाशुमिष्टमेव उपनतं–आगतं दिव्यकान्तानां रतं–सुखं यस्य सः । अभिमतं सुखं तस्य आयः–प्राप्तिस्तं ददातीति अ०दः, जिनविशेषणम् । घस्मरो–विनाशकः । समस्तजगतां अंहांसि–पापानि तेषाम् । कृत आपदां ओघो येन स्मरेण स (ततः) कर्मधारयः । हतः कृतापदोघस्मरो येन सः ॥ ५३ ॥

अन्वयः

यं प्रणम्य अन्-ईप्सित-उपनत-दिव्य-कान्ता-रतः (सन् जीवः) गदवल्लरी-गुपिल-जन्मन्-कान्तार-तः निरेति, असौ अभिमत-आय-दः, समस्त-जगत्-अंहसां घस्मरः, हत-कृत-आपद्-ओघ-स्मरः 'अनन्तजित्' जयति ।

શબ્દાર્થ

निरेति (धा० इ)=બહાર નીકળી જાય છે.
गद्=રોગ.
वल्लरी=વેલ, લતા.
गुपिल=ગહન.
कान्तार=વન, જંગલ.
गदवल्लरीगुपिलजन्मकान्तारतः=રોગરૂપી લતાઓ વડે ગહન એવા જન્મરૂપી વનમાંથી.

प्रणम्य (धा० नम्)=પ્રણામ કરીને.
अनीप्सित=વગર ઇચ્છાએ.
उपनत (धा० नम्)=ઉપસ્થિત, પામેલ.
कान्ता=લલના, સ્ત્રી.
रत=સુખ.
अनीप्सितोपनतदिव्यकान्तारतः=વગર ઇચ્છાએ પ્રાપ્ત થયું છે દિવ્યાંગનાનું સુખ જેને એવો.

अनन्तजित्=અનન્તજિત્, અનન્તનાથ.
अभिमत (धा० मन्)=અભીષ્ટ, વાંછિત.
अभिमतायदः=અભીષ્ટ લાભને દેનારા.
घस्मरः (मू० घस्मर)=વિનાશક, નાશ કરનારા.
अंहस्=પાપ.

समस्तजगदंहसां=સમસ્ત જગતનાં પાપોના.
स्मर=કામદેવ, મદન.
हतकृतापदोघस्मरः=કર્યો છે આપત્તિનો સમૂહ જેણે એવા કામદેવને હણ્યો છે જેણે એવા.

શ્લોકાર્થ

શ્રીઅનન્તનાથની સ્તુતિ—

જે (તીર્થંકર)ને પ્રણામ કરીને, ઇચ્છતો નથી છતાં પણ પ્રાપ્ત થયું છે દિવ્યાંગનાનું સુખ જેને એવો થયો થકો (જીવ) વ્યાધિરૂપી વેલોથી ગહન એવા જન્મ (-મરણ) રૂપ જંગલમાંથી બહાર નીકળી જાય છે, તે, અભીષ્ટ લાભોને દેનારા, સમસ્ત જગત્‌નાં પાપોનો સંહાર કરનારા તથા વળી (ઉત્પન્ન) કર્યો છે આપત્તિનો સમૂહ જેણે એવા મદનને (પણ) હણ્યો છે જેણે એવા [1]અનન્તજિત્ (તીર્થંકર) જયવંતા વર્તે છે."—૫૩

તીર્થંકરના નામ સંબંધી વિચાર—

ચૌદમા તીર્થંકરનું પ્રચલિત નામ 'અનન્ત' છે, પરંતુ આ પદ્યમાં 'અનન્તજિત્' એમ આપ્યું છે તે શું યોગ્ય છે એવો પ્રશ્ન ઉદ્ભવે છે. આ પ્રશ્નના સંબંધમાં વિચાર કરીએ તે પૂર્વે એ પણ વાત ધ્યાનમાં લેવી આવશ્યક છે કે ૭૭મા પદ્યમાં તો વીસમા તીર્થંકરના 'મુનિસુવ્રત' નામને બદલે 'સુવ્રત'નો ઉલ્લેખ છે તેનું કેમ વારૂ? આ તો વધારે અયોગ્ય વાત છે એમ ઉપલક દૃષ્ટિએ વિચારનારને લાગે, પરંતુ તેમ નથી. એ વાતની કલિકાલસર્વજ્ઞ **શ્રીહેમચન્દ્ર-સૂરિ**કૃત **અભિધાન-ચિન્તામણિ** સાક્ષી પૂરે છે. ત્યાં તીર્થંકરોનાં નામાન્તરો વિષે ઉલ્લેખ કરતાં કહ્યું છે કે—

"ऋषभो वृषभः श्रेयान्, श्रेयांसः स्यादनन्तजिदनन्तः ।
सुविधिस्तु पुष्पदन्तो, मुनिसुव्रतसुव्रतौ तुल्यौ ॥ –આર્યા
अरिष्टनेमिस्तु नेमि–र्वीरश्चरमतीर्थकृत् ।
महावीरो वर्धमानो, देवार्यो ज्ञातनन्दनः ॥" –અનુષ્ટુભ્
—પ્રથમ કાણ્ડ, પદ્યાંક ૨૯–૩૦.

અર્થાત્ 'ઋષભ' અને 'વૃષભ', 'શ્રેયાન્' અને 'શ્રેયાંસ', 'અનન્તજિત્' અને 'અનન્ત', 'સુવિધિ' અને 'પુષ્પદંત' તેમજ 'મુનિસુવ્રત' અને 'સુવ્રત' એ સમાન છે. એવીજ રીતે 'અરિષ્ટનેમિ' અને 'નેમિ' પણ સમાન છે. અન્તિમ તીર્થંકરનાં **વીર, મહાવીર, વર્ધમાન, દેવાર્ય** અને **જ્ઞાતનન્દન** એ નામાન્તરો છે.

* * * *

---

[1] 'अनन्तजित्'शब्दस्य व्युत्पत्त्यर्थः.—
"अनन्तकर्मांशान् जयति अनन्तैर्ज्ञानादिभिर्वा जयत्यनन्तजित्, यद्वा गर्भस्थिते जनन्या अनन्तरत्नदाम दृष्टं जयति च त्रिभुवनेऽपि इत्यनन्तजित्"
—अभिधानचिन्तामणिस्वोपज्ञटीकायाम्

[2] આ ચૌદમા તીર્થંકરની સ્થૂલ રૂપરેખા સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૧૭૫)માં આલેખવામાં આવી છે.

जिनानां विजयः—

भवन्ति न यदानता वरविधावलीकाननाः
श्रुतज्वलनभस्मसात्कृतभवावलीकाननाः ।
प्रपञ्चितजगद्बृहद्दुरितकूपतारा जिना
जयन्ति वपुषेह तेऽनुपमरूपताराजिना ॥ ५४ ॥

—पृथ्वी

टीका

प्रपञ्चितानि जगति बृहद्दुरितान्येव कूपस्तं तरन्तीति ताराः । श्रुतमेव ज्वलनस्तेन भस्मसात्कृतं भवावलीकाननं-वनं यैस्ते । जिना वपुषा जयन्ति । यदानताः सन्तो वरकर्तव्ये अलीकमुखा न भवन्ति । वपुषा किंभूतेन ? अनुपमरूपतया राजिना-शोभितेन ॥ ५४ ॥

अन्वयः

यद्-आनताः (प्राणिनः) वर-विधौ अलीक-आननाः न भवन्ति, ते श्रुत-ज्वलन-भस्म-सात्-कृत-भव-आवली-काननाः, प्रपञ्चित-जगत्-बृहत्-दुरित-कूप-ताराः जिनाः अनुपम-रूपता-राजिना वपुषा इह जयन्ति ।

શબ્દાર્થ

आनत (धा० नम्)=નમેલા, પ્રણામ કરેલા.
यदानताः=જેને પ્રણામ કરેલા.
वरविधौ=ઉત્તમ કાર્યને વિષે.
अलीक=અસત્ય, જૂઠું.
आनन=મુખ, વદન.
अलीकाननाः=અસત્ય છે મુખ જેમનું એવા.
श्रुत=શ્રુત-જ્ઞાન.
ज्वलन=અગ્નિ, આગ.
भस्म=રાખ, રાખોડી.
सात्=એક જાતનો પ્રત્યય.
कानन=વન, અરણ્ય.
श्रुतज्वलनभस्मसात्कृतभवावलीकाननाः=શ્રુતરૂપ અગ્નિ વડે ભસ્મીભૂત કર્યું છે ભવની શ્રેણિરૂપ વનને જેમણે એવા.
प्रपञ्चित=ફેલાવેલ, વિસ્તીર્ણ.
बृहत्=મોટું.
कूप=કુવો.
तार (धा० तृ)=તરી જનારા.
प्रपञ्चितजगद्बृहद्दुरितकूपताराः=જગતને વિષે વિસ્તાર પામેલા મહાપાપરૂપ કૂપને તરી જનારા
जयन्ति (धा० जि)=જય પામે છે.
वपुषा (धा० वपुस्)=શરીર વડે.
रूपता=સૌન્દર્ય.
अनुपमरूपताराजिना=અસાધારણ સૌન્દર્ય વડે શોભતા.

શ્લોકાર્થ

જિનેશ્વરોનો વિજય—

જેમને પ્રણામ કરેલા (જીવો) ઉત્તમ કાર્યને વિષે અસત્ય-મુખ વાળા થતા નથી (અર્થાત્ એક વખત ઉચિત કાર્ય કરવા હા પાડ્યા પછી તેવું કાર્ય જરૂર કરે છે), તેઓ

કે જેમણે શ્રુતરૂપ અગ્નિ વડે ભવ-શ્રેણિ રૂપ વનોને બાળીને ભસ્મીભૂત કર્યાં છે તથા જેઓ જગત્‌માં વિસ્તાર પામેલા એવા મહાપાતકરૂપ કૂપને તરી જાય છે, તે જિનો અલૌકિક સૌન્દર્યથી શોભતા દેહ વડે અત્ર જય પામે છે."—૫૪

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યનાં ચારે ચરણોમાં છેવટના પાંચ અક્ષરોની સમાનતા દૃષ્ટિગોચર થાય છે, એથી કરીને આ પદ્ય 'પાદાંતસમપંચાક્ષરપુનરાવૃત્તિ' નામના શબ્દાલંકારથી શોભી રહ્યું છે.

શ્રુત-જ્ઞાન—

જૈન શાસ્ત્રમાં જ્ઞાનના પાંચ પ્રકારો પાડ્યા છે—(૧) મતિ, (૨) શ્રુત, (૩) અવધિ, (૪) મનઃપર્યય અને (૫) કેવલ. આ પાંચ પ્રકારો પૈકી પરોક્ષ પ્રમાણરૂપ, મતિપૂર્વક, શાસ્ત્ર-શ્રવણ અથવા તેના પઠન ઉપર આધાર રાખનારૂં, ત્રિકાલવિષયક તેમજ અંગબાહ્ય અને અંગપ્રવિષ્ટ એમ બે મુખ્ય ભેદોવાળું જ્ઞાન શ્રુત-જ્ઞાન છે. શબ્દ-શ્રવણથી ઉપજતો બોધ યાને શબ્દ-બોધ તે શ્રુત-જ્ઞાન છે, જ્યારે શબ્દજનિત અર્થ-બોધથી અતિરિક્ત, ઇન્દ્રિયાર્થસંબંધજન્ય બોધ તે મતિજ્ઞાન છે. ઉપર્યુક્ત પાંચ જ્ઞાનોની સ્થૂળ માહિતી **અધ્યાત્મ-તત્ત્વાલોક**માંથી મળી શકશે, જ્યારે તેનું વિશિષ્ટ સ્વરૂપ તો **વિશેષાવશ્યક**, **નંદીસૂત્ર** વિગેરે પ્રૌઢ ગ્રન્થોમાંથી મળશે.

શ્રુત-જ્ઞાનનો મહિમા—

[1]આ પદ્યમાં જે એમ સૂચન કરવામાં આવ્યું છે કે શ્રુતજ્ઞાન દ્વારા ભવરૂપી વનો ભસ્મીભૂત બને છે (અને તેમ થતાં મુક્તિ મળે છે) તે કંઇ અતિશયોક્તિ નથી. કેમકે એ વાત ધ્યાનમાં રાખવી કે ચૌદપૂર્વધર યાને શ્રુત-કેવલી જે આહાર લાવે તે આહાર કેવલ-જ્ઞાનીને પણ કલ્પે છે. વળી જો કે શ્રુત-જ્ઞાન સ્વપર્યાયથી કે પરપર્યાયથી કેવલજ્ઞાનના સમાન નથી, પરંતુ સ્વ-પર ઉભય પર્યાય વડે તો તે તેના સમાન છે. કહ્યું પણ છે કે—

"[2]सयपज्जाएहिं उ केवलेण तुल्लं न होज्ज न परेहिं ।
सयपरपज्जाएहिं तु तुल्लं तं केवलेणेव ॥
—વિશેષાવશ્યક, ગાથાંક ૪૯૩.

વિશેષમાં જેણે પૂરેપૂરા દશ પૂર્વનું અધ્યયન કર્યું હોય, તે જીવ પણ કદી પણ અભવ્યરૂપી અસભ્ય સભાનો સભ્ય બનતો નથી. અર્થાત્ તે જીવને નિર્વાણ-નગરે જવાનો પરવાનો મળી જાય છે. આ ઉપરથી શ્રુત-જ્ઞાનનો મહિમા સમજી શકાય છે.

જિનેશ્વરના દેહનું વર્ણન—

જોકે જિનેશ્વરના દેહનું યથોચિત વર્ણન કરવું તો અશક્ય છે, છતાં પણ કલ્પ-સૂત્રની શ્રીવિનયવિજયજીએ રચેલી **સુબોધિકા** નામની (સૂ૦ ૧૦૮ની) વૃત્તિમાં આપેલાં નિમ્ન-લિખિત પદ્યો તરફ દૃષ્ટિ-પાત કરવો અસ્થાને નહિ ગણાય.

---

૧ આ સંબંધમાં જુઓ વીર-ભક્તામરના ૨૪મા પદ્યનું સ્પષ્ટીકરણ.

૨ સંસ્કૃત-છાયા—

स्वकपर्यायैस्तु केवलेन तुल्यं न भवति न परैः ।
स्वकपरपर्यायैस्तु तुल्यमेव तत् केवलेन ॥

" द्विजराजमुखो गजराजगति-
रुरुणोष्ठपुटः सितदन्ततति: ।
शितिकेशभरोऽम्बुजमञ्जुकरः
सुरभिश्वसितः प्रभयोल्लसितः ॥ १ ॥—तोटकच्छन्दः
मतिमान् श्रुतवान् प्रथितावधियुक्
पृथुपूर्वभवस्मरणो गतरुक् ।
मतिकान्तिधृतिप्रभृतिस्वगुणै-
र्जगतोऽप्यधिको जगतीतिलकः ॥ २ ॥"—युग्मम्

અર્થાત્—જેમનું વદન ચંદ્ર જેવું છે, જેમની ચાલ ઐરાવત હાથીના જેવી છે, જેમના હોઠ રાતા છે, વળી જેમના દાંતની પંક્તિ દૂધ જેવી સફેદ છે, જેમના કેશનો સમૂહ કાળો છે, જેમના હાથ કમલના જેવા નાજૂક છે, જેમનો શ્વાસ સુગંધથી ભરપૂર છે તથા વળી જેઓ કાંતિથી દીપી રહ્યા છે, તેમજ મતિજ્ઞાન અને શ્રુતજ્ઞાનના ધારક હોવા ઉપરાંત જેમનું અવધિજ્ઞાન અતિશય વિસ્તૃત છે, વળી જેમનું પૂર્વભવ-સ્મરણ વિસ્તારવાળું છે, જેઓ રોગ-રહિત છે તેમજ મતિ, કાન્તિ, ધૃતિ, ઇત્યાદિ ગુણોએ કરીને જે જગત્થી ચઢિયાતા છે, તે જિનેશ્વર જગત્ના તિલકસમાન છે.

કહેવાની મતલબ એ છે કે અનુત્તર વિમાનવાસી દેવોનું સૌન્દર્ય-લાવણ્ય પણ તીર્થંકરના દેહ-લાવણ્ય આગળ તો કશી ગણત્રીમાં નથી[1], તો પછી આવા 'અપૂર્વ દેહનું વર્ણન તો મારા જેવો ક્યાંથીજ કરી શકે?

* * * *

जिन-वाण्याः प्राधान्यम्—

अवन्त्यखिलविष्टपाश्रितसभाजनासूनृता
जयत्यमरयोगिभिः कृतसभाजना सूनृता ।
जिनेन्द्रगदिता नयादिवसुपाऽत्र गीर्वाणता-
मिता रिपुविभेदने कृतसुपात्रगीर्वाणता ॥ ५५ ॥
—पृथ्वी

---

१ સરખાવો—

" सव्वसुरा जइ रूवं, अंगुट्ठपमाणयं विउव्वेज्जा ।
जिणपायंगुट्ठं पइ, ण सोहए तं जहिंगालो ॥ "
—આવશ્યક-નિર્યુક્તિ, ગાથાંક ૫૬૯.

[सर्वसुरा यदि रूपमङ्गुष्ठप्रमाणं विकुर्वीरन् ।
जिनपादाङ्गुष्ठं प्रति न शोभते तद् यथाऽङ्गारः ॥]

અર્થાત્—જો સમસ્ત દેવો અંગુઠા જેવડું રૂપ દિવ્ય શક્તિ વડે વિકુર્વે, તો પણ તે સૂર્યની સંમુખ અંગારાની જેમ તે જિનેશ્વરના અંગુઠા આગળ શોભા પામે નહિ.

૨ તીર્થંકરનો દેહ અનુપમ હોવાથી તો 'ઔદારિક' શબ્દનો અર્થ વિચારતાં 'उदार-उदार' એમ ઉલ્લેખ કરી શકાય છે.

टीका

जिनेन्द्रगदिता गीः-वाणी जयति । किं कुर्वन्ती ? अवन्ती-रक्षन्ती । अखिलविष्टपे आश्रिता चासौ सभा च तस्यां जनास्तेषां असून्-प्राणान् । क्रता-अध्यापनीया । अमराश्च योगिनश्च तैः कृतं सभाजनं-आतिथ्यं यस्याः सा । सूनृता-सत्या । नयादय एव वसूनि-निधानानि पातीति या । अत्र रिपुभेदने बाणतां इता-प्राप्ता । कृता शोभनपात्राणां गीर्वाणता-देवत्वं यया ॥ ५५ ॥

अन्वयः

अखिल-विष्टप-आश्रित-सभा-जन-असून् अवन्ती, क्रता, अमर-योगिभिः कृत-सभाजना, सूनृता, नय-आदि-वसु-पा, रिपु-विभेदने बाणतां इता, कृत-सुपात्र-गीर्वाणता, जिन-इन्द्र-गदिता गीः अत्र जयति ।

શબ્દાર્થ

अवन्ती (धा० अव्)=રક્ષણ કરનારી.
आश्रित (धा० श्रि)=આશ્રય લીધેલ.
सभाजन=સભ્ય.
अखिलविष्टपाश्रितसभाजनासून्=સમસ્ત બ્રહ્માણ્ડને આશ્રીને રહેલા સભ્યોના પ્રાણોને.
क्रता (मू० क्रत)=અભ્યાસ કરવા લાયક.
योगिन्=યોગી, મુનિવર.
अमरयोगिभिः=દેવો અને મુનિવરો વડે.
सभाजन=આતિથ્ય, પરોણાગત.
कृतसभाजना=કર્યું છે આતિથ્ય જેનું એવી.
सूनृता (मू० सूनृत)=સત્ય, સાચી.
गदित (धा० गद्)=કહેલી.
जिनेन्द्रगदिता=જિનવરે કહેલી.
वसु=નિધાન.
नयादिवसुपा=નય આદિ નિધાનનું રક્ષણ કરનારી.
अत्र=અહિંઆ.
गीः (मू० गिर्)=વાણી.
बाणतां (मू० बाणता)=બાણપણાને.
इता (मू० इत)=પ્રાપ્ત થયેલી.
विभेदन=સંહાર, નાશ.
रिपुविभेदने=શત્રુનો સંહાર કરવામાં.
सुपात्र=યોગ્ય પાત્ર.
गीर्वाणता=દેવપણું.
कृतसुपात्रगीर्वाणता=કર્યું છે સુપાત્રોનું દેવપણું જેણે એવી.

શ્લોકાર્થ

જિનવાણીનું પ્રાધાન્ય—

"સમસ્ત બ્રહ્માણ્ડને આશ્રીને રહેલા એવા સભ્ય જનોના (અર્થાત્ સર્વ પ્રાણીઓના) પ્રાણનું રક્ષણ કરનારી, વળી અભ્યાસ કરવા લાયક, તથા દેવોએ અને મુનિવરોએ કર્યું છે આતિથ્ય જેનું એવી (અર્થાત્ વિબુધાદિકથી સેવાયેલી), સાચી, નયાદિક નિધાનનું પરિપાલન કરનારી, (કામાદિક) શત્રુનો સંહાર કરવામાં બાણપણાને પ્રાપ્ત થયેલી (અર્થાત્ બાણની ગરજ સારનારી), વળી કર્યાં છે સુપાત્રોને દેવરૂપ જેણે એવી તેમજ જિનવરે કથેલી એવી વાણી અત્ર જય પામે છે."—૫૫

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યમાં પ્રથમનાં બે ચરણોમાં છેવટના આઠ આઠ અક્ષરો સમાન છે, જ્યારે બાકીનાં

બે ચરણોમાં છેવટના સાત સાત અક્ષરો સમાન છે. આ પ્રકારના શબ્દાલંકારથી વિભૂષિત પદ્ય આ સમસ્ત કાવ્યમાં એકજ છે, એ એની વિશેષતામાં વધારો કરે છે.

* * * *

मानसीदेव्याः स्तुतिः—

निजाङ्गलतयोज्ज्वला विशदबन्धुजीवाभया
सिताङ्गविहगा हतानमदबन्धुजीवाऽभया ।
ज्वलज्ज्वलनहेतिका हरतु 'मानसी' तापदं
शुभातिशयधान्यवृद्ध्यनुपमानसीता पदम् ॥ ५६ ॥ १४ ॥

—पृथ्वी

टीका

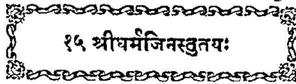
सा मानसी देवता तापदं पदं हरतु । निजाङ्गमेव लता तया उज्ज्वला । विशद-बन्धुजीवस्य-बिम्बजीवस्येव आभा यस्याः सा तथा । सिताङ्गविहगो-राजहंसो वाहनं यस्याः सा । हता अनमन्तः-अनम्रशीला अबन्धुजीवाः-शत्रुजीवा यया सा । ज्वलंश्चासौ ज्वलनश्च स एव हेतिः-प्रहरणं यस्याः सा । शुभातिशय एव धान्यं तस्य वृद्धिः तस्यां निरुपमाना सीता-क्षेत्रदेवता ॥ ५६ ॥

अन्वयः

विशद-बन्धु-जीव-आभया, निज-अङ्ग-लतया उज्ज्वला, सित-अङ्ग-विहगा, हत-अनमत्-अबन्धु-जीवा, अ-भया, ज्वलत्-ज्वलन-हेतिका, शुभ-अतिशय-धान्य-वृद्धि-अनुपमान-सीता 'मानसी' तापदं पदं हरतु ।

શબ્દાર્થ

अङ्ग=શરીર, દેહ.
लता=વેલ.
निजाङ्गलतया=પોતાની દેહરૂપી વેલ વડે.
उज्ज्वला (मू॰ उज्ज्वल)=ઉજ્જ્વલ.
विशद=નિર્મલ.
बन्धुजीव=બપોરીયું, પુષ્પ-વિશેષ.
विशदबन्धुजीवाभया=નિર્મલ બન્ધુજીવના સમાન કાંતિ છે જેની એવી.
विहग=પક્ષી.
सिताङ्गविहग=શ્વેત શરીરવાળું પક્ષી, રાજહંસ.
सिताङ्गविहगा=રાજહંસ છે જેની પાસે એવી.
नमत् (धा॰ नम्)=નમનારા.
बन्धु=મિત્ર.
जीव=જીવ, પ્રાણી.
हतानमदबन्धुजीवा=હણી નાંખ્યા છે નહિ નમનારા શત્રુ-જનોને જેણે એવી.
अभया (मू॰ अभय)=નિર્ભય.
ज्वलत् (धा॰ ज्वल्)=બળતો, જાજ્વલ્યમાન.
हेति=શસ્ત્ર, હથિયાર.
ज्वलज्ज्वलनहेतिका=જાજ્વલ્યમાન અગ્નિ છે શસ્ત્ર જેનું એવી.
मानसी=માનસી (દેવી).
अतिशय=અતિશય, ઉત્કૃષ્ટતા.
धान्य=અનાજ.
वृद्धि=વૃદ્ધિ.
अनुपमान=ઉપમા-રહિત, નિરૂપમ.
सीता=ક્ષેત્ર-દેવતા.
शुभातिशयधान्यवृद्ध्यनुपमानसीता=શુભ અતિશય-રૂપી ધાન્યની વૃદ્ધિ પ્રતિ નિરૂપમ ક્ષેત્ર-દેવતા (જેવી).

१५ श्रीधर्मजिनस्तुतयः

अथ श्रीधर्मनाथस्य स्तुतिः—

समवसरणभूमौ सज्जितार्चोदयायां
नियतमभिदधौ यः सज्जितार्चो दयायाम् ।
जनयतु मुदमुद्यद्रागसौधर्मनामा-
र्चितहरिपरिपूज्यो द्रागसौ 'धर्म'नामा ॥ ५७ ॥

—मालिनी (८, ७)

टीका

असौ धर्मनामा मुदं जनयतु । समवसरणपृथ्व्यां सज्जितः–प्रह्वीकृतः पूजाया उदयः–प्रादुर्भावो यस्यां सा तस्याम् । नियतं–निश्चितं अभिदधौ–रक्षितवान् । यः सता–शोभनेन जिताऽर्चा–शरीरं येन सः । कस्यामभिदधौ ? दयायाम् । उद्यद्रागो यस्मिन् स उद्यद्रागश्चासौ सौधर्मश्च–आद्यकल्पस्तस्य नामः–प्रणामः । "तात्स्थ्यात् तद्व्यपदेश" इति न्यायात् सौधर्मदेवानां नामस्तेन अर्चितश्चासौ हरिश्च तस्य परिपूज्यः ॥ ५७ ॥

अन्वयः

यः सत्-जित-अर्चः सज्जित-अर्चा-उदयायां समवसरण-भूमौ दयायां नियतं अभिदधौ, असौ उद्यत्-राग-सौधर्म-नाम-अर्चित-हरि-परिपूज्यः 'धर्म'-नामा द्राक् मुदं जनयतु ।

શબ્દાર્થ

समवसरण=ધર્મ-દેશનાનું સ્થાન, સમવસરણ.
भूमि=સ્થલ, જગ્યા.
समवसरणभूमौ=સમવસરણની ભૂમિમાં.
सज्जित=તૈયાર થયેલ.
अर्चा=પૂજા.
सज्जितार्चोदयायां=તૈયાર થયો છે પૂજાનો ઉદય જેને વિષે એવા.
नियतं=ખરેખર.
अभिदधौ (धा॰ धा)=કહેતા હતા.
अर्चा=શરીર.
सज्जितार्चः=શોભન વડે જીત્યું છે શરીર જેણે એવા.
दयायां (मू॰ दया)=દયાને વિષે.
जनयतु (धा॰ जन्)=ઉત્પન્ન કરો.
मुदं (मू॰ मुद्)=હર્ષને.
उद्यत् (धा॰ इ)=ઉદય પામતો.
सौधर्म=સૌધર્મ દેવલોક, પ્રથમ દેવલોક.
नाम=પ્રણામ.
हरि=ઇન્દ્ર.
परिपूज्य=પૂજનીય.
उद्यद्रागसौधर्मनामार्चितहरिपरिपूज्यः=ઉદય પામતો છે સ્નેહ જેને વિષે એવા સૌધર્મ (વાસી દેવો)ના પ્રણામ વડે પૂજાયેલ એવા ઇન્દ્રના પૂજનીય.
धर्म=ધર્મ(નાથ), પંદરમા તીર્થંકર.
नामन्=નામ, અભિધાન.
धर्मनामा=ધર્મ(નાથ) છે નામ જેનું તે.

શ્લોકાર્થ

શ્રીધર્મનાથની સ્તુતિ—

"સંયમ વડે વશ કર્યું છે શરીરને જેણે એવા જેણે, સજ્જ કરવામાં આવ્યો છે પૂજાનો પ્રાદુર્ભાવ જેને વિષે એવી સમવસરણ-ભૂમિમાં દયા વિષે હમેશાં કથન કર્યું છે–દેશના દીધી છે, તે, ઉદય પામતો છે સ્નેહ જેને વિષે એવા સૌધર્મ (વાસી દેવો)ના પ્રણામ વડે પૂજાયેલ એવા (શક્ર) ઇન્દ્રને પૂજનીય [1]ધર્મ નામના (તીર્થંકર) (આપણને) સત્વર આનંદ અર્પો."—૫૭

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આમાં તેમજ ત્યાર પછીનાં ત્રણ પદ્યોમાં પણ એકજ પ્રકારનો શબ્દાલંકાર દૃષ્ટિ-ગોચર થાય છે અને તે એ છે કે પ્રથમ અને દ્વિતીય ચરણમાં તેમજ બાકીનાં બે ચરણોમાં પણ સાત સાત અક્ષરની પુનરાવૃત્તિ નજરે પડે છે. અર્થાત્ આ પદ્ય 'પાદાંતસમસપ્તાક્ષરપુનરાવૃત્તિ' નામના યમક-વિશેષથી ઝળકી ઉઠે છે. આવા પ્રકારના યમક-વિશેષના દર્શન આ પદ્યમાંજ પ્રથમ થાય છે અને વળી આ યમક-વિશેષથી વિભૂષિત પદ્યોની સંખ્યા ચારનીજ છે.

* * * *

जिनवराणां विज्ञप्तिः—

यदुदयमधिगम्य व्यापदानन्दमञ्च-
जगदुपरतहिंसं व्याप दानं दमं च ।
ददतु पदमुरुश्रीतेजि नानाशयं तु
प्रतिभयमिह नोऽघं ते जिना नाशयन्तु ॥ ५८ ॥

—मालिनी

टीका

ते जिनाः पदं–अवस्थानं प्रयच्छन्तु । किंविधं? उरुश्रिया तेजयति यत्, येषामुदयमधिगम्य–प्राप्य जगदेवंविधं भवति । व्यापत्–विगता आपद् यस्मात् तत् । आनन्दं–हर्षं अञ्चत्–गच्छत् । उपरता–गता हिंसा यस्मात् तत् एवंविधं सत् व्याप–व्याप्तवत् । किं? दानं दमं च (एतदुक्तं भवति) । नानाप्रकारा आशयाः–चित्तविशेषा यस्मिंस्तत् । तुशब्दश्चार्थे । प्रतिभयं–भयदं इह–लोके नाशयन्तु–अपनयन्तु ॥ ५८ ॥

अन्वयः

यत्-उदयं अधिगम्य जगत् वि-आपत्, आनन्दं अञ्चत्, उपरत-हिंसं (सत्) दानं दमं च व्याप, ते जिनाः उरु-श्री-तेजि, नाना-आशयं पदं तु ददतु, नः इह प्रतिभयं अघं नाशयन्तु ।

---

[1] આ પંદરમા તીર્થંકરની સ્થૂલ રૂપરેખા સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ० १८४)માં આલેખવામાં આવી છે.

[2] भयं धनुश्चिह्नितो भागश्चिन्तनीयः ।

महामानसीदेव्याः स्तुतिः—

> असिफलकमणिश्रीकुण्डिकाहस्तिकाऽलं
> प्रबलरिपुवनानां कुण्डिका हस्तिकालम् ।
> मृगपतिमधिरूढा सा 'महामानसी' मा-
> मवतु सुतडिदाभाऽसामहा मानसीमा ॥ ६० ॥ १५ ॥
>
> —मालिनी

टीका

असिफलकमणिश्रीकुण्डिकाः हस्ते यस्याः सा । प्रबलाश्च ते रिपवश्च त एव वनानि तेषां कुण्डिका–दाहिका । या हस्तिनां कालं–कृतान्तं मृगपतिं–सिंहमधिरूढा । (महा)मानसी देवी । सुतडित्–विद्युत् इव आभा–दीप्तिर्यस्याः सा । न विद्यते साम–राजधर्मो येषां तेऽसामानो–वैरिणस्तान् हन्तीति अ०हा । सा मानस्य सीमा ॥ ६० ॥

अन्वयः

(या) असि-फलक-मणि-श्री-कुण्डिका-हस्तिका, प्रबल-रिपु-वनानां कुण्डिका, हस्ति-कालं मृग-पतिं अधिरूढा, सा अ-सामन्-हा, सु-तडित्-आभा, मान-सीमा 'महामानसी' मां अलं अवतु।

શબ્દાર્થ

असि=ખડ્ગ, તરવાર.
फलक=ઢાલ.
मणि=રત્ન.
कुण्डिका=કમણ્ડળુ સંન્યાસી વિગેરેનું જલ-પાત્ર.
असिफलकमणिश्रीकुण्डिकाहस्तिका=તરવાર, ઢાલ, રત્ન અને શ્રીકમણ્ડળુ છે હાથમાં જેના એવી.
प्रबल=બલવાન્, પરાક્રમી.
वन=જંગલ.
प्रबलरिपुवनानां=પરાક્રમી શત્રુરૂપ વનોની.
कुण्डिका=દાહ કરનારી.
काल=યમરાજ.
हस्तिकालं=હાથી પ્રતિ યમસમાન.
मृग=પશુ.
मृगपतिं (मू० मृगपति)=સિંહના ઉપર.
अधिरूढा (धा० रुह्)=આરૂઢ થયેલી, સ્વાર થયેલી
महामानसी=મહામાનસી (દેવી).
मां (मू० अस्मद्)=મને.
तडित्=સૌદામિની, વીજળી.
सुतडिदाभा=સૌદામિનીના જેવો પ્રકાશ છે જેનો એવી.
सामन्=શત્રુને વશ કરવાનો એક જાતનો ઉપાય.
असामहा=અવિદ્યમાન છે સામ (નીતિ) જેને વિષે એવા.ને હણનારી.
मान=સન્માન.
सीमन्=મર્યાદા, હદ.
मानसीमा=સન્માનની હદરૂપ.

१ '०दाऽसामहा मानसी मा-' इत्यपि पाठः ।
२ '०भा सा महामानसीमा' इत्यपि पाठः ।

महामानसी

निर्वाणकलिकायाम्—

"महामानसीं [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]युक्त-
दक्षिणकरां [illegible] [illegible] [illegible]

શ્લોકાર્થ

મહામાનસી દેવીની સ્તુતિ—

"જે (દેવી) ખડ્ગ, ઢાલ, રત્ન અને શ્રીકમણ્ડળને હાથમાં ધારણ કરે છે, વળી જે પરાક્રમી શત્રુરૂપી વનોને બાળનારી છે, તેમજ કુંજર પ્રતિ યમરાજરૂપી એવા સિંહના ઉપર સ્વારી કરનારી છે, તે, [1]સામ (નીતિ)નો નહિ સ્વીકાર કરનારા એવા (શત્રુઓ) નો સંહાર કરનારી, તથા સૌદામિનીના જેવી પ્રકાશમાન, તેમજ ગાનની મર્યાદારૂપ (અર્થાત્ સૌથી વધારે ગાન પામેલી) એવી મહામાનસી (દેવી) મારી ખૂબ સંભાળ લો."—૯૦

સ્પષ્ટીકરણ

મહામાનસી દેવીનું સ્વરૂપ—

'ધ્યાનારૂઢ મનુષ્યોના મનને વિશેષતઃ સાન્નિધ્ય કરે તે મહામાનસી' એ **મહામાનસી** શબ્દનો વ્યુત્પત્તિ-અર્થ છે. આ પણ એક વિદ્યાદેવી છે. એનું સ્વરૂપ **નિર્વાણ-કલિકા**માં નીચે મુજબ આપ્યું છે:—

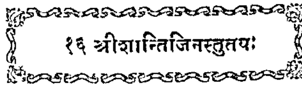
"तथा महामानसीं धवलवर्णां सिंहवाहनां चतुर्भुजां वरदासियुक्तदक्षिणकरां कुण्डिकाफलक-युतवामहस्तां चेति" અર્થાત્-ત્યાં કહ્યું છે કે આ દેવીનો વર્ણ શ્વેત છે અને એને સિંહનું વાહન છે. વળી એને ચાર હાથ છે. એના જમણા બે હાથ વરદ અને તરવારથી શોભે છે, જ્યારે ડાબા બે હાથ કુણ્ડિકા અને ફલક(ઢાલ)થી શોભે છે.

આ ઉપરથી જોઇ શકાય છે કે **મહામાનસી** દેવીને સિંહનું વાહન છે તેમજ તે એક હસ્તમાં તરવાર ધારણ કરે છે એ વાતને **નિર્વાણ-કલિકા** પણ ટેકો આપે છે. પરંતુ તે બીજા હસ્તમાં રત્ન ધારણ કરે છે, એ વાત **નિર્વાણ-કલિકા**માં નજરે પડતી નથી એ વિશેષતા છે, જોકે **સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા** (પદ્યાંક ૨૮) તથા **આચાર-દિનકર** એ વાતની સાક્ષી પૂરે છે, કિન્તુ **આચાર-દિનકર** (પત્રાંક ૧૬૨)માં આ દેવીનું વાહન મકર છે એમ કહ્યું છે. આ રહ્યું તે પદ્ય.

" कर(फल?)खड्गरत्नवरदा-ढ्यपाणिभृच्छशिनिभा मकरगमना ।
सङ्घस्य रक्षणकरी, जयति महामानसी देवी ॥ "—આર્યા

[1] શાસ્ત્રમાં નીતિના (૧) સામ, (૨) દામ, (૩) દંડ અને (૪) ભેદ એમ ચાર પ્રકારો બતાવ્યા છે, તે પૈકી આ એક છે. વિરોધમા અન્ય જનને સમજાવવાનો-તેની પ્રતિકૂળતા દૂર કરવાનો આ પ્રાથમિક તેમજ સર્વોત્તમ ઉપાય છે. આ વાતની પુષ્ટિમાં ઉપાધ્યાય શ્રીયશોવિજયજી પણ શ્રીવિનયવિજયજીકૃત **શ્રીપાલ રાજાના રાસના** ચતુર્થ ખંડની દ્વિતીય ઢાળ પછીના દોહરામાં કહે છે કે—"સામ હોય તો દંડ શો, સાકરે પણ પિત્ત જાય."

१६ श्रीशान्तिजिनस्तुतयः

अथ श्रीशान्तिनाथाय नमः—

> भव्यैः कथञ्चिदतिदुःखगभीरवापे-
>
> रुत्तारको जगति सम्यगभीरवापे ।
>
> यस्तं नमामि विहिताघमहानिशान्तं
>
> 'शान्तिं' जिनं परमशान्तिमहानिशान्तम् ॥ ६१ ॥
>
> —वसन्ततिलका

टीका

कथञ्चिद्–दुःखेन भव्यैर्यः अवापे–प्राप्तः विश्वे सम्यक् यथा स्यात् (तथा) क्रियाविशेषणम् । (अति) दुःखान्येव गभीरवापिस्तस्या उत्तारकः । विहिताऽघस्य–पापस्य हानिर्येन स चासौ शान्तश्च, अयं कर्मधारयः । परमा शान्तिः–मोक्षस्तस्यां महानिशान्तं–महागृहं यस्य स तम् ॥ ६१ ॥

अन्वयः

यः अ-भीः अति-दुःख-गभीर-वापेः उत्तारकः कथञ्चित् भव्यैः जगति सम्यक् अवापे, तं विहित-अघमन्-हानि-शान्तं, परम-शान्ति-महत्-निशान्तं 'शान्तिं' जिनं नमामि ।

શબ્દાર્થ

भव्यैः (मू० भव्य)=ભવ્યો વડે.
कथञ्चित्=મહા મહેનતે.
गभीर=ઊંડી.
वापि=વાવ.
अतिदुःखगभीरवापेः=અતિશય દુઃખરૂપી ઊંડી વાવમાંથી.
उत्तारकः (मू० उत्तारक)=તારનારા.
जगति (मू० जगत्)=દુનિયામાં.
सम्यच्=રૂડી રીતે, યથાર્થપણે.
भी=ભય.
अभीः=અવિદ્યમાન છે ભય જેને વિષે એવા, નિર્ભય.
अवापे (धा० आप्)=પ્રાપ્ત થયા.
नमामि (धा० नम्)=હું નમું છું.
हानि=નાશ.
शान्त=શાન્ત, કોપ-રહિત.
विहिताघमहानिशान्तं=કર્યો છે પાપનો વિનાશ જેણે એવા તેમજ શાન્ત એવા.
शान्तिं (मू० शान्ति)=શાન્તિ(નાથ)ને.
जिनं (मू० जिन)=જિનને.
परम=ઉત્કૃષ્ટ, ઉત્તમ.
शान्ति=શાન્તિ, મોક્ષ.
परमशान्तिमहानिशान्तं=ઉત્કૃષ્ટ મોક્ષને વિષે મહા મંદિરરૂપ.

શ્લોકાર્થ

શ્રીશાન્તિનાથને નમસ્કાર—

"જે [1]નિર્ભય (જિન) જગત્માં ભવ્ય (જનો)ને અતિશય પીડારૂપી ઊંડી વાવમાંથી તારનારા તરીકે કોઇ પ્રકારે (અર્થાત્ મહા મહેનતે) યથાર્થપણે પ્રાપ્ત થયા, તે પાપના વિનાશક તેમજ શાન્ત તથા વળી ઉત્તમ મોક્ષને વિષે મહામંદિરના સમાન એવા [2]શાન્તિજિનને હું નમું છું."—૬૧

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યમાંનાં ચારે ચરણોમાં છેવટના પાંચ અક્ષરોની પુનરાવૃત્તિ જોવામાં આવે છે. આથી કરીને આ પદ્ય પદ્ય-ચમત્કારના વિષયમાં દ્વિતીય પદ્યને મળતું આવે છે. વિશેષમાં હવે પછી આ કાવ્યમાં આ પાદાંતસમપંચાક્ષરપુનરાવૃત્તિ નામના યમકથી અલંકૃત પદ્ય કોઇ રચવામાં આવ્યું નથી. અર્થાત્ આ જાતના યમકના અત્ર અન્તિમ દર્શન થાય છે, એ ધ્યાનમાં રાખવું.

ॐ ॐ ॐ ॐ

जिनानामुत्कर्षः—

यद्बाहवो वरपुरीपरमार्गलाभाः
प्राप्ता यतश्च जगता परमार्गलाभाः ।
नत्वा च यांस्तुलितवैबुधराजि नाऽऽस्ते
सिद्धौ जयन्त्यघदवाम्बुधरा जिनास्ते ॥ ६२ ॥

—वसन्त०

टीका

येषां बाहवो वरपुर्या अर्गलातुल्याः । यतश्च—येभ्यो जगता प्राप्ताः । के ? परमार्गस्य—मोक्षस्य लाभा—आयाः । नत्वा च यान् जिनान् ना—पुरुषः सिद्धौ आस्ते—तिष्ठति । तुलितः—तिरस्कृतो वैबुधराट्—इन्द्रो यया सिद्ध्या सा तस्याम् । अघमेव दवस्तस्मिन् अम्बुधरा—मेघाः । ते जिना जयन्ति ॥ ६२ ॥

अन्वयः

यद्-बाहवः वर-पुरी-परम-अर्गला-आभाः, यतः च पर-मार्ग-लाभाः जगता प्राप्ताः यान् च नत्वा ना तुलित-वैबुध-राजि सिद्धौ आस्ते, ते अघ-दव-अम्बुधराः जिनाः जयन्ति ।

---

૧ સર્વથા નિર્ભયતા પણ સર્વજ્ઞતાનું લક્ષણ છે, એ વાત ભૂલવા જેવી નથી. આ સંબંધમાં જુઓ સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ પર).

૨ આ સોળમા તીર્થંકર શ્રીશાન્તિનાથના જીવન પરત્વે ટૂંક હકીકત સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૧૮૯) ઉપરથી મળી શકશે.

શબ્દાર્થ

याहु=હસ્ત, હાથ.
यद्बाहवः=જેના હસ્તો.
पुरी=નગરી.
अर्गल=આગળીઓ, ભોગળ.
आभा=ઉપમા.
वरपुरीपरमार्गलाभाः=ઉત્તમ નગરીના ભોગળની ઉપમા (ઘટે) છે જેને એના.
प्राप्ताः (मू० प्राप्त)=પામેલ.
यतः (मू० यद्)=જેના તરફથી.
पर=ઉત્તમ.
मार्ग=રસ્તો.
परमार्गलाभाः=ઉત્તમ માર્ગના લાભો.
नत्वा (धा० नम्)=પ્રણામ કરીને.
तुलित (धा० तुल्)=તિરસ્કાર કરેલ.
वैबुध=દેવસંબંધી.
राज्=રાજા.
वैबुधराज्=સુર-પતિ, ઇન્દ્ર.
तुलितवैबुधराजि=તિરસ્કાર કર્યો છે ઇન્દ્રનો જેણે એવી.
ना (मू० नृ)=મનુષ્ય.
आस्ते (धा० आस्)=સ્થિતિ કરે છે, વસે છે.
सिद्धौ (मू० सिद्धि)=મુક્તિને વિષે.
दव=દાવાનલ.
अम्बुधर=મેઘ.
अघदवाम्बुधराः=પાપરૂપી દાવાનલ પ્રતિ મેઘસમાન.

શ્લોકાર્થ

જિનોનો ઉત્કર્ષ—

" જેમના હાથ ઉત્તમ નગરના ભોગળના સમાન છે, વળી જેમની પાસેથી દુનિયાએ સર્વોત્કૃષ્ટ માર્ગના (અર્થાત્ મોક્ષના) લાભો મેળવ્યા છે તેમજ વળી જેમને પ્રણામ કરીને (અર્થાત્ કરવાથી) મનુષ્ય તિરસ્કાર કર્યો છે ઇન્દ્રની (સુખ-સંપત્તિનો) જેણે એવી મુક્તિમાં વસે છે, તે પાપરૂપ દાવાનલને (શાંત કરવામાં) મેઘસમાન જિનો જયવંતા વર્તે છે. "—૬૨

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યમાં જેમ પ્રથમનાં બે ચરણોમાં છેવટના છ અક્ષરોની પુનરાવૃત્તિ જોવામાં આવે છે, તેમ બાકીનાં બે ચરણોમાં પણ તેવી પુનરાવૃત્તિ નજરે પડે છે. વિશેષમાં આ પછીનાં બીજાં બે પદ્યો પણ ઉપર્યુક્ત યમક-વિશેષથી અલંકૃત છે. વળી ૩૧મા પદ્યમાં આ પ્રકારના શબ્દાલંકારનું પ્રથમ દર્શન થયું હતું અને તેનું અંતિમ દર્શન આ પછીના ૬૪મા પદ્યમાં થશે એટલું નિવેદન કરવું અત્ર ઉચિત સમજાય છે.

* * * *

जैनवचसः प्रधानता—

यच्छ्रुण्वतोऽत्र जगतोऽपि समाऽधिकाऽरं
बुद्धिर्भवत्यनुपतापि समाधिकारम् ।
तत् पावकं जयति जैनवचो रसादि-
भोगातिलोलकरणानवचोरसादि ॥ ६३ ॥

—वसन्त०

टीका

यद् वचः शृण्वतः-आकर्णयतो जगतः समाऽपि-अनुत्कृष्टाऽपि बुद्धिः अधिका अरं भवति । तद् वचः अनुपतापि-उपतापस्य अकारि । समाधेः कर्तृ । पावकं-पवित्रम् । जयति जैनवचः । रसादयो ये भोगा-विषयास्तेष्वतिलम्पटानि करणानि-इन्द्रियाणि तान्येव अनवाः-चिरंतनाश्चौरास्तान् सादितुं-विध्वंसितुं शीलं यस्य तत् ॥ ६३ ॥

अन्वयः

यद् अत्र शृण्वतः जगतः समा अपि बुद्धिः अधिका अरं भवति, तद् अन्-उपतापि, समाधि-कारं, पावकं, रस-आदि-भोग-अति-लोल-करण-अ-नव-चोर-सादि जैन-वचः जयति ।

શબ્દાર્થ

शृण्वतः (मू० शृण्वत्)=શ્રવણ કરનાર, સાંભળનાર.
जगतः (मू० जगत्)=દુનિયાની.
समा (मू० सम)=સાધારણ.
अधिका=અધિક.
बुद्धिः (मू० बुद्धि)=મતિ.
उपताप=સંતાપ.
अनुपतापि=નહિ સંતાપ કરાવનારૂં.
समाधि=ઇન્દ્રિયોનો નિરોધ, સમાધિ.
समाधिकारं=સમાધિ કરનારૂં.
पावकं (मू० पावक)=પવિત્ર કરનારૂં.
जैनवचः=જિનનું વચન, જૈન આગમ.
रस=રસ.
भोग=વિષય.
लोल=તૃષ્ણાવાળું, લંપટ.
करण=ઇન્દ્રિય.
नव=નવીન.
चोर=ચોર, લૂંટારો.
साद्=નાશ.
रसादिभोगातिलोलकरणानवचोरसादि=રસ, વિગેરે વિષયોને વિષે અત્યંત લંપટ એવી ઇન્દ્રિયરૂપ જૂના ચોરોનો નાશ કરનારૂં.

શ્લોકાર્થ

જૈન વચનની પ્રધાનતા—

"જે (વચન)નું શ્રવણ કરનારા જગત્‌ની સાધારણ બુદ્ધિ પણ સત્વર અધિક (ઉત્કૃષ્ટ) બને છે (અર્થાત્ જે વચનનું શ્રવણ કરવાથી દુનિયાના મતિમન્દ મનુષ્યો પણ એકદમ બુદ્ધિશાળી બની જાય છે), તે, સંતાપ નહિ કરાવનારૂં, સમાધિ આપનારૂં, પવિત્ર કરનારૂં તથા રસાદિક [1]વિષયોને વિષે અતિશય લંપટ એવી ઇન્દ્રિયોરૂપી લાંબા સમયના ચોરોનો નાશ કરનારૂં જિન-વચન જય પામે છે."—૬૩

ж ж ж ж

कालीदेव्याः प्रार्थना—

धत्ते गदाक्षमिह दृक्पतिताञ्जनस्य
कान्तिं च या गतवती पतितां जनस्य ।
आमोदलोलमुखरोपरिपातुकाली
पद्मो यदासनमसौ परिपातु 'काली' ॥ ६४ ॥ १६ ॥

—वसन्त०

[1] આ વિષયો સંબંધી માહિતી માટે જુઓ ચતુર્વિંશતિજિનાનન્દસ્તુતિના ૮૫મા પદ્યનું સ્પષ્ટીકરણ.

टीका

या धत्ते गदाक्षं दृग्-दृष्टिस्तस्यां पतितं च तदञ्जनं च तस्य कान्तिं च या धत्ते । गत-वती-प्राप्तवती । कां? पतितां-स्वामितां जनस्य । पद्मः-कमलं यदासनं वर्तते । आमो-दलोलाश्च ते मुखरा-ध्वनन्तश्च उपरि पतनशीला-उपरिपातुका अलिनो-भ्रमरा यत्र पद्मे सः ॥ ६४ ॥

अन्वयः

या गदा-अक्षं दृश्-पतित-अञ्जनस्य कान्तिं च धत्ते, इह जनस्य पतितां (च) गतवती, यद्-आसनं आमोद-लोल-मुखर-उपरि-पातुक-अली पद्मः, असौ 'काली' परिपातु ।

શબ્દાર્થ

गदाक्षं=ગદા અને જપ-માલાને.
दृश्=નેત્ર, દૃષ્ટિ.
पतित (धा० पत्)=પડેલા.
दृक्पतिताञ्जनस्य=પડેલ કાજલની.
कान्ति (मू० कान्ति)=પ્રભાને.
गतवती (धा० गम्)=પ્રાપ્ત કર્યું.
पतितां=સ્વામિત્વને, સ્વામીપણાને.
जनस्य (मू० जन)=લોકના.
आमोद=સુવાસ, સુગંધ.
मुखर=શબ્દાયમાન, ગુંજારવ કરનારા.
उपरि=ઉપર.
पत्=પડવું.
अलिन्=ભ્રમર, ભમરો.
आमोदलोलमुखरोपरिपातुकाली=સુવાસને વિષે લંપટ તેમજ ગુંજારવ કરનારા તથા વળી ઉપર પડવાના સ્વભાવવાળા ભ્રમરો છે જેને વિષે એવા.
पद्मः (मू० पद्म)=કમલ.
यदासनं=જેનું આસન.
असौ (मू० अदस्)=એ.
परिपातु (धा० पा)=પરિપાલન કરો.

શ્લોકાર્થ

કાલી દેવીને પ્રાર્થના—

" જે (દેવી) ગદા અને જપ-માલાને (હસ્તમાં) રાખે છે તથા નેત્રમાં પડેલા (અર્થાત્ આંજેલા) કાજલની કાન્તિને ધારણ કરે છે (અર્થાત્ જે કાજલસમાન શ્યામ છે) તેમજ વળી જેણે આ જગત્માં મનુષ્યનું સ્વામિત્વ પ્રાપ્ત કર્યું, તથા વળી સુવાસને વિષે આસક્ત તેમજ (એથી કરીને તો) ગુંજારવ કરનારા તથા વળી (એક એકના) ઉપર પડવાના સ્વભાવવાળા એવા ભ્રમરો છે જેને વિષે એવું કમલ જેનું આસન છે, તે કાલી (દેવી) (હે મોક્ષાભિલાષી જનો ! તમારું) પરિપાલન કરો. "—૬૪

સ્પષ્ટીકરણ

કાલી દેવીની સ્તુતિ પરત્વે વિચાર—

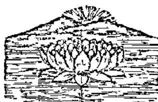
આ દેવીનું સ્વરૂપ તો આપણે ૮૨મા પદ્યના સ્પષ્ટીકરણમાં જોઇ ગયા છીએ, એટલે એ સંબંધી ફરી ઉલ્લેખ કરવાનો બાકી રહેતો નથી. પરંતુ લોકની એક દેવીની ફરીથી કેમ સ્તુતિ કરી એ પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થાય છે. ફક્ત આ કવિરાજે તેમ કર્યું છે એમ નથી, પરંતુ તેમના પછી થયેલા શ્રીશોભન મુનીશ્વરે તેમજ મુનિ શ્રીમેરુવિજય કવિરાજે તથા વળી ઉપાધ્યાય શ્રી-યશોવિજય ગણિવરે પણ તેમ કર્યું છે (આ વાતની તેમણે રચેલી સ્તુતિ-ચતુર્વિંશ-

તિકાનાં, ચતુર્વિંશતિજિનાનન્દસ્તુતિનાં અને ઐન્દ્ર-સ્તુતિનાં ૨૦મા અને ૮૪મા પદ્યો સાક્ષી પૂરે છે). આથી કરીને શું એમ માનવું કે આ ગતાનુગતિક પ્રથા છે કે એમાં કંઇ સબળ કારણ રહેલું છે?

આ સંબંધમાં એમ નિવેદન કરવામાં આવે કે કેટલીક વાર વિદ્યા-દેવીઓનાં તેમજ શાસન-દેવીઓનાં નામો એક હોય છે (જેમકે કાલી, મહાકાલી, ગાન્ધારી, વૈરોટ્યા અને અચ્છુપ્તા), તેમ અત્ર બનવાજોગ છે, તો તે વાત પણ યુક્તિ-યુક્ત નથી. એનું કારણ એ છે કે આઠમા તેમજ સોળમા જિનેશ્વરની શાસન-દેવીનાં નામ તો જ્વાલા-ભ્રકુટી અને નિર્વાણી છે (એવીજ રીતે એકવીસમા જિનેશ્વરની શાસન-દેવીનું નામ ગાન્ધારી છે). આ સંબંધમાં એમ પણ કહી શકાય તેમ નથી કે જેમ આ કવિરાજે વિદ્યા-દેવીની સ્તુતિ ક્રમ વાર કરી નથી, તેમ શાસન-દેવીના સંબંધમાં પણ બન્યું હોય; કારણ કે જે જિનેશ્વરની જે શાસન-દેવી હોય, તે દેવીની સ્તુતિને તેજ જિનેશ્વરના સ્તુતિ-કદમ્બકમાં સ્થાન મળી શકે એ દેખીતી વાત છે.

વળી એકજ દેવીની ફરીથી સ્તુતિ કરવારૂપ અપવાદ આ કાવ્યમાં ચતુર્વિંશતિ-જિનાનન્દ-સ્તુતિની જેમ એકજ વાર દૃષ્ટિગોચર થતો હોત; તો તે પ્રમાદને લીધે એમ બન્યું હોય એમ કદાચ મનાત. પરંતુ હવે પછીના ૬૮મા પદ્યમાં મહાકાલીની બીજી વાર સ્તુતિ કર્યાની અને શ્રુત-દેવતાની ૭૬મા અને ૮૦મા પદ્યમાં બીજી અને ત્રીજી વાર સ્તુતિ કર્યાની તેમજ અંબા દેવીની ૮૮મા અને ૯૬મા પદ્યમાં એમ બે વાર સ્તુતિ કર્યાની વાત પણ ભૂલી જવા જેવી નથી.

આ ઉપરથી જોઈ શકાય છે કે આ કંઇ પ્રમાદને લીધે બન્યું હોય એમ નથી, ત્યારે શું એમ માનવું કે કાલી અને મહાકાલી એ બે વિદ્યા-દેવીઓ કવિરાજની ઇષ્ટ દેવીઓ કે પરમ ઉપકારક હશે તેથી એમ બન્યું હોય? પરંતુ એમ વાત અંગીકાર કરવામાં આવે તો પણ શ્રીશોભન સૂરિજીએ, શ્રીમેરૂવિજય મુનિજીએ તેમજ શ્રીયશોવિજય ઉપાધ્યાયજીએ પણ કાલી દેવીની ફરીથી સ્તુતિ કરી છે તેનું કેમ એ પ્રશ્ન ઉભો રહે છે. સાથે સાથે આ ત્રણે વિદ્વદ્-રત્નોએ કારણ વિના આ પ્રમાણે સ્તુતિ કરી એમ પણ માનવું સહેલું નથી. અત્ર એમ નિવેદન કરવામાં આવે કે 'સૂરિ-મંત્ર'માં કાલી અને મહાકાલી એ બે દેવીઓના સંબંધમાં વધારે વાર ઉલ્લેખ આવતો હોવાથી એ દેવીઓની બીજી વાર સ્તુતિ કરવામાં આવી છે તો કેમ? આ પ્રશ્નનો ખુલાસો પાઠક-મહાશયને પૂછતો હું વિરમું છું.

૧ શ્રુત-દેવતાની સ્તુતિ એકથી વધારે વાર કરવામાં આવે તેમાં અડચણ નહિ હોય, કેમકે શ્રીપાલરાજાના રાસમાં પણ પ્રથમ તેમજ દ્વિતીય ખણ્ડના પ્રારંભમાં એમ બન્યું છે.

१७ श्रीकुन्थुजिनस्तुतयः

अथ श्रीकुन्थुनाथस्य स्तुतिः—

हन्तुं महामोहतमोऽक्षमाणा-
मोजो नृणां योऽकृत मोक्षमाणा।
यं चातिकृच्छ्राज्जनताऽऽप देवः
स्याप्यात् स 'कुन्थुः' शिवतापदे वः ॥ ६५ ॥

—इन्द्रवज्रा

टीका

महामोह एव तमस्तत् हन्तुं अक्षमाणां—असमर्थानामोजो—बलं योऽकृत—कृतवान्। मोक्षमाणा—मोक्षकामा जनता यं कुन्थुं आप—प्राप्तवती अतिकृच्छ्रात्—अतिदुःखात्। स स्याप्यात् शिवतायाः पदे ॥ ६५ ॥

अन्वयः

यः महत्-मोह-तमः हन्तुं अ-क्षमाणां नृणां ओजः अकृत, मोक्षमाणा जनता यं च अति-कृच्छ्रात् आप, स 'कुन्थुः' देवः शिवता-पदे वः स्याप्यात्।

શબ્દાર્થ

हन्तुं (धा० हन्)=હણવાને, નાશ કરવાને
तमस्=અંધકાર.
महामोहतम=મહામોહરૂપ અંધકારને
अक्षमाणां (मू० अक्षम)=અસમર્થ
ओजस्=બલ, જોર.
अकृत (धा० कृ)=કરતા હવા
मोक्षमाणा=મોક્ષની અભિલાષા રાખનારી, મુમુક્ષુ
कृच्छ्र=સંકટ, કષ્ટ.
अतिकृच्छ्रात्=મહા મહેનતે.
आप (धा० आप्)=પ્રાપ્ત કર્યા.
देवः (मू० देव)=ઈશ્વર.
स्याप्यात् (धा० स्था)=સ્થાપો
कुन्थुः (मू० कुन्थु)=કુન્થુ (નાથ)
शिवता=કલ્યાણ
पद=સ્થાન.
शिवतापदे=કલ્યાણના સ્થાનમાં

શ્લોકાર્થ

શ્રીકુન્થુનાથની સ્તુતિ—

"જે મહામોહરૂપી અંધકારનો નાશ કરવામાં અસમર્થ એવા જનોને બલ આપતા હવા, તેમજ મુમુક્ષુ લોકને મહા મહેનતે જેનો મેળાપ થયો, તે 'કુન્થુ(નાથ) (હે ભાવિક જનો!) તમને કલ્યાણના સ્થાનમાં સ્થાપો."—૬૫

* આ તીર્થંકરના સંબંધી સ્થલ માહિતી માટે જુઓ સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ० ૧૬૮)

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-મીમાંસા—

આ પદ્ય 'ઇન્દ્રવજ્રા' વૃત્તમાં રચાયેલું છે અને એનું લક્ષણ નીચે મુજબ આપવામાં આવે છેઃ—

" यस्यां त्रिषट्सप्तममक्षरं स्याद्
ह्रस्वं सुजङ्घे ! नवमं च तद्वत् ।
गत्या विलज्जीकृतहंसकान्ते !
तामिन्द्रवज्रां ब्रुवते कवीन्द्राः ॥ "—શ્રુત૦ શ્લો૦ ૨૦

આનો અર્થ એ છે કે—હે સુન્દર જંઘાવાળી (પ્રમદા)! જે વૃત્તમાં ત્રીજા, છઠ્ઠા અને સાતમા અક્ષરો હ્રસ્વ હોય અને તેની માફક નવમો અક્ષર પણ હ્રસ્વ હોય, તેને હે ગતિ વડે લજ્જાસ્પદ કરી છે હંસની પ્રભાને જેણે એવી (પદ્મિની)! કવીશ્વરો 'ઇન્દ્રવજ્રા' કહે છે. આ વૃત્તના દરેક ચરણમાં ૧૧ અક્ષરો હોય છે અને વળી તેના પાંચમા તેમજ ત્યાર પછીના છઠ્ઠા અક્ષર ઉપર વિશ્રામ લઇ શકાય છે. એમાં त, त અને ज એમ ત્રણ ગણો હોય છે અને છેવટના બે અક્ષરો દીર્ઘ હોય છે. આ વાત ધ્યાનમાં આવે તેટલા માટે આ પદ્યનું પ્રથમ ચરણ વિચારીએ.

– – ◡ – – ◡ ◡ – ◡ – –
हन् तुम् म । हा मो ह । त मोऽक् प । मा णा
त त ज ग ग

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યમાં કંઇ નવીન પ્રકારના યમકના દર્શન થતા નથી. પરંતુ તૃતીય પદ્યમાં જે યમકનો આરંભ કરવામાં આવ્યો હતો, તેના અત્ર અન્તિમ દર્શન થાય છે.

卐 卐 卐 卐

जिनदर्शनस्य प्रभावः—

संसाररूपः सुबृहन्नुदन्वा-
नलङ्घि पीडानिवहं नुदन् वा ।
यद्दर्शनात् प्रापि जनेन नाकः
स्तूयाज्जिनांस्तान् भुवने न ना कः? ॥ ६६ ॥

—उपजातिः

टीका

संसारो रूपं यस्य स संसाररूपः सुबृहन्–सुमहान् उदन्वान्–समुद्रोऽलङ्घि । यद्दर्शनात् पीडौघं नुदन्–प्रेरयन् । वा चशब्दार्थे । नुदन् स्वर्गविशेषणम् । एवंविधः [सन्] नाकः–स्वर्गः प्रापि–प्राप्तवान् (सः) जनेन । तान् जिनान् को ना–पुरुषो न स्तूयात्?.किन्तु स्तूयादेव ॥ ६६ ॥

१७ श्रीकुन्थुजिनस्तुतयः

अथ श्रीकुन्थुनाथस्य स्तुतिः—

हन्तुं महामोहतमोऽक्षमाणा-
मोजो नृणां योऽकृत मोक्षमाणा ।
यं चातिकृच्छ्राज्जनताऽऽप देवः
स्याप्यात् स 'कुन्थुः' शिवतापदे वः ॥ ६५ ॥

—इन्द्रवज्रा

टीका

महामोह एव तमस्तत् हन्तुं अक्षमाणां—असमर्थानामोजो—बलं योऽकृत—कृतवान् । मोक्षमाणा—मोक्तुकामा जनता यं कुन्थुं आप—प्राप्तवती अतिकृच्छ्रात्—अतिदुःखात् । स स्याप्यात् शिवतायाः पदे ॥ ६५ ॥

अन्वयः

यः महत्-मोह-तमः हन्तुं अ-क्षमाणां नृणां ओजः अकृत, मोक्षमाणा जनता यं च अति-कृच्छ्रात् आप, स 'कुन्थुः' देवः शिवता-पदे वः स्याप्यात् ।

શબ્દાર્થ

हन्तुं (धा० हन्)=હણવાને, નાશ કરવાને.
तमस्=અંધકાર.
महामोहतमः=મહામોહરૂપ અંધકારને.
अक्षमाणां (मू० अक्षम)=અસમર્થ.
ओजस्=બલ, જોર.
अकृत (धा० कृ)=કરતા હવા.
मोक्षमाणा=મોક્ષની અભિલાષા રાખનારી, મુમુક્ષુ.
कृच्छ्र=સંકટ, કષ્ટ.
अतिकृच्छ्रात्=મહા મહેનતે.
आप (धा० आप्)=પ્રાપ્ત કર્યા.
देवः (मू० देव)=ઈશ્વર.
स्याप्यात् (धा० स्था)=સ્થાપો.
कुन्थुः (मू० कुन्थु)=કુન્થુ (નાથ).
शिवता=કલ્યાણ.
पद=સ્થાન.
शिवतापदे=કલ્યાણના સ્થાનમાં.

શ્લોકાર્થ

શ્રીકુન્થુનાથની સ્તુતિ—

"જે મહામોહરૂપી અંધકારનો નાશ કરવામાં અસમર્થ એવા જનોને બલ આપતા હવા, તેમજ મુમુક્ષુ લોકને મહા મહેનતે જેનો મેળાપ થયો, તે 'કુન્થુ(નાથ) (હે ભાવિક જનો!) તમને કલ્યાણના સ્થાનમાં સ્થાપો."—૬૫

---

૧ આ તીર્થંકરના સંબંધી સ્થલ માહિતી માટે જુઓ સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૧૯૮).

અર્થાત્–હે સુન્દર વર્ણવાળી (વનિતા)! જો ઇન્દ્રવજ્રાનાં ચારે ચરણોનો પ્રથમ વર્ણ હ્રસ્વ હોય, તો તે વૃત્તને, વિપુલ તેમજ હર્ષકારી છે કંદર્પ જેનો એવી હે (યુવતિ)! કવીશ્વરો 'ઉપેન્દ્રવજ્રા' કહે છે.

ઉપજાતિના સંબંધમાં એમ કહેવામાં આવે છે કે—

"यत्र द्वयोरप्यनयोस्तु पादा
भवन्ति सीमन्तिनि! चन्द्रकान्ते!।
विद्वद्भिराद्यैः परिकीर्तिता सा
प्रयुज्यतामित्युपजातिरेषा ॥"—શ્રુત૦ શ્લો૦ ૨૨

અર્થાત્–"હે સીમન્તિની (ઉત્તમ સેંથાવાળી સુન્દરી)! જે વૃત્તમાં ઇન્દ્રવજ્રાનાં તેમજ ઉપેન્દ્રવજ્રાનાં ચરણો હોય, તેને હે ચન્દ્રના જેવી પ્રભાવાળી (પ્રમદા)! પ્રાચીન વિદ્વાનોએ 'ઉપજાતિ' તરીકે ઓળખાવેલ છે, એમ તું જાણ."

આ ઉપરથી જોઇ શકાય છે કે 'ઇન્દ્રવજ્રા' અને 'ઉપેન્દ્રવજ્રા' મળીને 'ઉપજાતિ' છંદ થાય છે. 'ઇન્દ્રવજ્રા'માં કયા કયા ગણો છે, તે વાત આપણે ગત શ્લોકમાં વિચારી ગયા છીએ, એટલે અત્ર 'ઉપેન્દ્રવજ્રા' સંબંધી વિચાર કરવો બાકી રહે છે. 'ઉપેન્દ્રવજ્રા'ના સંબંધમાં કહ્યું છે કે—

" उपेन्द्रवज्रा जतजास्ततो गौ "

અર્થાત્–'ઉપેન્દ્રવજ્રા' છંદમાં ज, त અને ज એમ ત્રણ ગણો છે અને છેવટના બે અક્ષરો દીર્ઘ છે. આ વાત સ્પષ્ટ રીતે ધ્યાનમાં આવે એટલા માટે આ પદ્યનું દ્વિતીય ચરણ વિચારીએ.

⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
अ लङ्घ्य । पी डा नि । व र्हं नु । दन्‌ ना ।
ज　　त　　ज　　ग ग

* * * *

जिनवाणीमाहात्म्यम्—

वज्राशनीं दुष्कृतपर्वतानां
निर्वाणदानात् कृतपर्वतानाम्।
जिनेन्द्रवाणीमवदाततनिष्ठां
समाश्रयध्वं स्ववदाततनिष्ठाम् ॥ ६७ ॥

—उप०

टीका

दुष्कृतान्येव पर्वतास्तेषां विदारणे वज्राशनीम्। निर्वाणदानात्–मोक्षदानात् कृतं पर्वणां–गुरूत्सवानां तानो–विस्तारो यया सा ताम्। नास्यां वदन्ति परवादिन इत्यवदा,

अन्वयः

यद्-दर्शनात् जनेन संसार-रूपः सु-वृहन् उदन्वान् अलङ्घि, पीडा-निवहं नुदन् नाकः वा प्रापि, तान् जिनान् भुवने कः ना न स्तूयात् ?।

શબ્દાર્થ

संसार=(૧) ચોર્યાસી લાખ જીવ-યોનિમાં પરિભ્રમણ કરવું તે; (૨) ચોર્યાસી લાખ જીવ-યોનિ; (૩) કર્મબદ્ધ અવસ્થા.
रूप=રૂપ.
संसाररूपः=સંસારરૂપી.
सुवृहन् (मू० सुवृहत्)=અતિશય મોટો.
उदन्वान् (मू० उदन्वत्)=દરિયો, સાગર.
अलङ्घि (धा० लङ्घ्)=ઉલ્લંઘન કરાયો.
पीडा=દુઃખ.
निवह=સમૂહ.
पीडानिवहं=સંતાપના સમૂહને
नुदन् (मू० नुदत्)=પ્રેરણા કરતો, નાશ કરતો.
वा=અને.
दर्शन=દર્શન, જોવું તે.
यद्दर्शनात्=જેના દર્શનથી.
प्रापि (धा० आप्)=પ્રાપ્ત કરાયું.
जनेन (मू० जन)=મનુષ્યથી.
नाकः (मू० नाक)=સ્વર્ગ.
स्तूयात् (धा० स्तु)=સ્તવે, સ્તુતિ કરે.
जिनान् (मू० जिन)=તીર્થંકરોને.
तान् (मू० तद्)=તેમને.
भुवने (मू० भुवन)=જગતને વિષે.
कः (मू० किम्)=કયો.

શ્લોકાર્થ

જિનેશ્વરોના દર્શનનો પ્રભાવ—

" જેના દર્શન (માત્ર)થી મનુષ્ય સંસારરૂપી [1]મહાસાગર ઓળંગી જતા હવા તેમજ સંતાપના સમૂહને દૂર કરનારા એવા સ્વર્ગને (પણ) પ્રાપ્ત કરતા હવા, તે તીર્થંકરોની જગત્માં કયો માનવ સ્તુતિ નહિ કરે ? (અર્થાત્ સર્વ જન કરેજ.) "—૬૬

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-મીમાંસા—

'પાદાંતસમચતુરક્ષરપુનરાવૃત્તિ' નામના યમકથી વિભૂષિત એવા આ પદ્યનાં દ્વિતીય સિવાયનાં સમસ્ત ચરણો 'ઇન્દ્રવજ્રા'માં રચાયેલાં છે, જ્યારે દ્વિતીય ચરણ 'ઉપેન્દ્રવજ્રા'માં રચવામાં આવ્યું છે. આવા સંમિશ્રિત વૃત્તને 'ઉપજાતિ' તરીકે ઓળખાવવામાં આવે છે. 'ઇન્દ્રવજ્રા'નું લક્ષણ તો આપણે ગત શ્લોકમાં જોઇ ગયા છીએ. વાસ્તે અત્ર ઉપેન્દ્રવજ્રા અને ઉપજાતિ પરત્વે વિચાર કરવામાં આવે છે.

> " यदीन्द्रवज्राचरणेषु पूर्वे
> भवन्ति वर्णा लघवः सुवर्णे ! ।
> अमन्दमाद्यन्मदने ! तदानी-
> मुपेन्द्रवज्रा कथिता कवीन्द्रैः ॥"—શ્રુત૦ શ્લો૦ ૨૧

[1] સંસારને મહાસાગર કહેવો તે યોગ્ય છે, એ વાત ઉપર સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૧૪૭) પ્રકાશ પાડે છે.

અર્થાત્-હે સુન્દર વર્ણવાળી (વનિતા)! જો ઇન્દ્રવજ્રાનાં ચારે ચરણોનો પ્રથમ વર્ણ હ્રસ્વ હોય, તો તે વૃત્તને, વિપુલ તેમજ હર્ષકારી છે કંદર્પ જેનો એવી હે (યુવતિ)! કવીશ્વરો 'ઉપેન્દ્રવજ્રા' કહે છે.

ઉપજાતિના સંબંધમાં એમ કહેવામાં આવે છે કે—

"यत्र द्वयोरप्यनयोस्तु पादा
भवन्ति सीमन्तिनि! चन्द्रकान्ते!।
विद्वद्भिराद्यैः परिकीर्तिता सा
प्रयुज्यतामित्युपजातिरेषा ॥"—શ્રુત૦ શ્લો૦ ૨૨

અર્થાત્-"હે સીમન્તિની (ઉત્તમ સેંથાવાળી સુન્દરી)! જે વૃત્તમાં ઇન્દ્રવજ્રાનાં તેમજ ઉપેન્દ્રવજ્રાનાં ચરણો હોય, તેને હે ચન્દ્રના જેવી પ્રભાવાળી (પ્રમદા)! પ્રાચીન વિદ્વાનોએ 'ઉપજાતિ' તરીકે ઓળખાવેલ છે, એમ તું જાણ."

આ ઉપરથી જોઇ શકાય છે કે 'ઇન્દ્રવજ્રા' અને 'ઉપેન્દ્રવજ્રા' મળીને 'ઉપજાતિ' છંદ થાય છે. 'ઇન્દ્રવજ્રા'માં કયા કયા ગણો છે, તે વાત આપણે ગત શ્લોકમાં વિચારી ગયા છીએ, એટલે અત્ર 'ઉપેન્દ્રવજ્રા' સંબંધી વિચાર કરવો બાકી રહે છે. 'ઉપેન્દ્રવજ્રા'ના સંબંધમાં કહ્યું છે કે—

" उपेन्द्रवज्रा जतजास्ततो गौ "

અર્થાત્-'ઉપેન્દ્રવજ્રા' છંદમાં ज, त અને ज એમ ત્રણ ગણો છે અને છેવટના બે અક્ષરો દીર્ઘ છે. આ વાત સ્પષ્ટ રીતે ધ્યાનમાં આવે એટલા માટે આ પદ્યનું દ્વિતીય ચરણ વિચારીએ.

⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ – –
अ लङ्घ्य । पी डा नि । व र्द्ध तु । वृन् चा ।
ज त ज ग ग

* * * *

जिनवाणीमाहात्म्यम्—

वज्राशनीं दुष्कृतपर्वतानां
निर्वाणदानात् कृतपर्वतानाम् ।
जिनेन्द्रवाणीमवदातनिष्ठां
समाश्रयध्वं स्ववदातनिष्ठाम् ॥ ९७ ॥

—उप०

टीका

दुष्कृतान्येव पर्वतास्तेषां विदारणे वज्राशनीम् । निर्वाणदानात्-मोक्षदानात् कृतं पर्वणां-गुरूत्सवानां तानो-विस्तारो यया सा ताम् । नास्यां वदन्ति परवादिन इत्यवदा,

अवदा चासौ अतनिष्ठा-बृहत्प्रमाणा च । सुष्ठु अवदातः-शोभनो निष्ठः-पर्यन्तो यस्याः सा ॥ ६७ ॥

અન્વયઃ

दुष्कृत-पर्वतानां वज्र-अशनीं, निर्वाण-दानात् कृत-पर्व-तानां अ-वद-अ-तनिष्ठां सु-अवदात-निष्ठां जिन-इन्द्र-वाणीं समाश्रयध्वम् ।

શબ્દાર્થ

वज्राशनीं (मू० वज्राशनी)=ઇન્દ્રના વજ્ર (તુલ્ય).
दुष्कृत=પાપ.
पर्वत=પર્વત, પહાડ.
दुष्कृतपर्वतानां=પાપરૂપ પર્વતોના.
निर्वाण=મોક્ષ, મુક્તિ.
दान=આપવું તે.
निर्वाणदानात्=મોક્ષના દાનથી.
पर्वन्=મહોત્સવ.
तान=વિસ્તાર.
कृतपर्वतानां=કર્યો છે મહોત્સવોનો વિસ્તાર જેણે એવી.
वाणी=દેશના.
जिनेन्द्रवाणीं=જિનવરની વાણીને.
अवद=નહિ બોલનારા છે (વાદીઓ) જેને વિષે એવી.
अतनिष्ठ=અનલ્પ, અતિશય વિસ્તારયુક્ત.
अवदातनिष्ठां=(વાદીઓને) મૌન ધારણ કરાવનારી તેમજ અતિશય વિસ્તારવાળી.
समाश्रयध्वम् (धा० श्रि)=તમે આશ્રય કરો.
अवदात=નિર્મલ.
निष्ठा=અન્ત, છેવટ.
स्ववदातनिष्ठां=સુનિર્મલ છે અન્ત જેનો એવી.

શ્લોકાર્થ

જિન-વાણીનું માહાત્મ્ય—

" પાપરૂપ પર્વતોનું (વિદારણ કરવામાં) ઇન્દ્રના વજ્રતુલ્ય એવી, તથા વળી મુક્તિનું દાન દઇને કર્યો છે મહોત્સવોનો વિસ્તાર જેણે એવી, (વાદીઓને) મૌન ધારણ કરાવનારી તેમજ અતિશય પ્રમાણવાળી તેમજ વળી સુનિર્મલ છે અન્ત જેનો એવી જિનવરની વાણીનો (હે સન્તો !) તમે આશ્રય લો. "—૬૭

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-મીમાંસા—

આ પદ્યનાં પ્રથમનાં બે ચરણો 'ઇન્દ્રવજ્રા' વૃત્તમાં રચાયેલાં છે, જ્યારે અંતિમ બે ચરણો તો 'ઉપેન્દ્રવજ્રા' વૃત્તમાં રચવામાં આવ્યાં છે. આથી કરીને આ પદ્ય પણ 'ઉપજાતિ' વૃત્તમાં રચાયેલું છે, એમ કહી શકાય.

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યમાં પ્રથમ દૃષ્ટિ-ગોચર થતો યમક નજરે પડે છે. વિશેષમાં હવે પછી આ પ્રકારના ચમત્કારના આ કાવ્યમાં દર્શન થતા નથી, એ વાતનો અત્ર ઉલ્લેખ કરવો અનાવશ્યક નહિ ગણાય.

* * * *

महाकालीदेव्याः स्तुतिः—

घण्टेन्द्रशस्त्रं सफलाक्षमालं
नृस्था वहन्ती विमला क्षमाऽलम् ।
वरेषु वः पातु तमालकान्ता
देवी 'महाकाल्य'समालकान्ता ॥ ६८ ॥ १७ ॥

—उप०

टीका

घण्टा च इन्द्रशस्त्रं—वज्रं च ततः समाहारः । फलं च अक्षमाला च ताभ्यां सह—सहितं यत् घण्टेन्द्रशस्त्रं (तत्) वहन्ती—धारयन्ती । मनुष्ये स्थिता । विगतमला । क्षमा—समर्था । वरेषु कर्तव्येषु । तमालस्येव कान्ता—मनोज्ञा । अलकाः—केशाः ॥ ६८ ॥

अन्वयः

सह-फल-अक्ष-मालं घण्ट-इन्द्र-शस्त्रं वहन्ती, नृ-स्था, वि-मला, वरेषु अलं क्षमा, तमाल-कान्ता, अ-सम-अलक-अन्ता 'महाकाली' देवी वः पातु ।

શબ્દાર્થ

शस्त्र=આયુધ, હથિયાર.
इन्द्रशस्त्र=ઇન્દ્રનું આયુધ, વજ્ર.
घण्टेन्द्रशस्त्रं=ઘણ્ટ અને વજ્રને.
सफलाक्षमालं=ફલ અને જપ-માલાથી યુક્ત.
वहन्ती (धा० वह्)=વહન કરનારી, ધારણ કરનારી.
विमला (मू० विमल)=જતો રહ્યો છે મળ જેમાંથી એવી, નિર્મલ.
क्षमा (मू० क्षम)=સમર્થ.
वरेषु (मू० वर)=ઉત્તમ (કાર્યોને વિષે).
कान्त=મનોજ્ઞ, મનોહર.
तमालकान्ता=તમાલ (વૃક્ષ)ના જેવી મનોહર.
देवी=દેવતા.
असम=(૧) સરખા નહિ તે, વક્ર; (૨) અસાધારણ.
अलक=કેશ, વાળ.
अन्त=છેડો.
असमालकान्ता=વક્ર અથવા અસાધારણ છે કેશના અન્ત જેના એવી.

શ્લોકાર્થ

મહાકાલી દેવીની સ્તુતિ—

" ફલ તેમજ જપ-માલાથી યુક્ત એવાં ઘણ્ટ અને વજ્રને ધારણ કરનારી, મનુષ્યના ઉપર આરૂઢ થનારી, નિર્મલ, તથા વળી ઉત્તમ (કાર્યોને વિષે) સર્વથા સમર્થ, તમાલ (વૃક્ષ)ના જેવી મનોહર અને વક્ર [અથવા અનુપમ] છે કેશના અન્ત જેના એવી મહાકાલી દેવી (હે ભવ્યો !) તમારૂં રક્ષણ કરો. "—૬૮

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-મીમાંસા—

આપણે જોઇ ગયા તેમ ૬૫મું પદ્ય 'ઇન્દ્રવજ્રા' વૃત્તમાં અને ત્યાર પછીનાં બે પદ્યો 'ઉપજાતિ' વૃત્તમાં રચવામાં આવ્યાં છે, પરંતુ તેમાં કંઇક ફરક છે. એવીજ રીતે આ પદ્યના સંબંધમાં પણ સમજવું. અર્થાત્ આ પદ્યનાં પ્રથમ, દ્વિતીય અને ચતુર્થ ચરણો 'ઇન્દ્રવજ્રા'માં અને તૃતીય ચરણ 'ઉપેન્દ્રવજ્રા'માં રચાયેલ છે. આથી કરીને આ પદ્ય પણ 'ઉપજાતિ' વૃત્તમાં રચાયેલું છે એમ કહેવું ખોટું નહિ ગણાય.

અત્ર એ ધ્યાનમાં રાખવું કે એકંદર રીતે 'ઉપજાતિ'ના ચૌદ પ્રકારો છે. આ પ્રકારો ઇન્દ્રવજ્રા કે ઉપેન્દ્રવજ્રાના એકજ વૃત્તમાં કેટલાં ચરણો છે અને તે પ્રથમ, દ્વિતીય, તૃતીય કે ચતુર્થ ચરણરૂપ છે તેને લક્ષ્યમાં રાખી પાડવામાં આવ્યા છે. આ [1]ચૌદ પ્રકારોમાંના ત્રણ પ્રકારો તો આ તેમજ તેની પૂર્વેનાં બે પદ્યો ઉપરથી જોઇ શકાય છે.

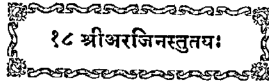
પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યના પદ્ય-ચમત્કારના સંબંધમાં એટલુંજ નિવેદન કરવું બસ છે કે છઠ્ઠા પદ્યમાં જે 'પાદાંતસમચતુરક્ષરપુનરાવૃત્તિ' નામનો યમક પ્રથમતઃ દૃષ્ટિ-ગોચર થયો હતો, તેના અત્ર અન્તિમ દર્શન થાય છે.

---

૧ ત્રણ ચરણો ઇન્દ્રવજ્રાનાં હોય અને એક ચરણ ઉપેન્દ્રવજ્રાનું હોય એવા ઉપજાતિ છંદના તેમજ ત્રણ ચરણો ઉપેન્દ્રવજ્રાનાં હોય અને બાકીનું એક ચરણ ઇન્દ્રવજ્રાનું હોય એવા પણ ઉપજાતિ છંદના ચાર પ્રકારો પડે છે. બે ચરણો ઇન્દ્રવજ્રાનાં અને બે ચરણો ઉપેન્દ્રવજ્રાનાં હોય એવા ઉપજાતિ છંદના ૭ પ્રકારો પડે છે. આ ઉપરથી જોઇ શકાય છે કે ઉપજાતિના બધા મળીને ૪+૪+૬=૧૪ પ્રકારો પડે છે.

१८ श्रीअरजिनस्तुतयः

अथ श्रीअरनाथस्य स्तुतिः—

स्तुत तं येन निर्वृत्या–मरञ्जि नवरञ्जनाः ।
विहाय लक्ष्मीर्जगता–'मरं' जिनवरं जनाः ! ॥ ६९ ॥

—अनुष्टुप्

टीका

स्तुत तम् । येन निर्वृत्यां–मोक्षेऽरञ्जि–रक्तम् । नवं–विविधप्रकारं रञ्जनं–चित्ताकर्षणं यासां ताः । विहाय–हित्वा । काः ? लक्ष्मीः जगताम् ॥ ६९ ॥

अन्वयः

जगतां नव–रञ्जनाः लक्ष्मीः विहाय येन निर्वृत्यां अरञ्जि, तं 'अरं' जिनवरं (हे) जनाः ! स्तुत ।

શબ્દાર્થ

स्तुत (धा० स्तु)=તમે સ્તુતિ કરો, સ્તવો.
येन (मू० यद्)=જે.
निर्वृत्यां (मू० निर्वृति)=મુક્તિમાં, સિદ્ધિમાં.
अरञ्जि (धा० रञ्ज्)=રક્ત બન્યા, રાગી થયા.
नव=નૂતન, નવનવા.
रञ्जन=પ્રીતિ ઉત્પન્ન કરનાર, ચિત્તાકર્ષણ.
नवरञ्जनाः=નવનવાં છે ચિત્તાકર્ષણો જેમાં એવી.
विहाय (धा० हा)=ત્યજી દઈને.
लक्ष्मीः (मू० लक्ष्मी)=ધનને, દોલતને.
जगतां (मू० जगत्)=દુનિયાઓની.
अरं (मू० अर)=અર(નાથ)ને.
जिनवरं (मू० जिनवर)=જિનેશ્વરને.

શ્લોકાર્થ

શ્રીઅરનાથની સ્તુતિ—

" નવનવાં ચિત્ત–આકર્ષણો છે જેમાં એવી દુનિયાઓની સંપત્તિઓનો ત્યાગ કરીને (અર્થાત્ [1]ચક્રવર્તીની લક્ષ્મીને પણ જલાંજલિ આપીને) જે મુક્તિ(રૂપી રમણી)ના રાગી બન્યા, તે [2]અર (નામના) જિનેશ્વરને હે મનુષ્યો ! તમે સ્તવો. "—૬૯

---

૧ ચક્રવર્તીની સ્થૂલ રૂપરેખા સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૧૯૬–૨૦૦, ૨૦૯–૨૧૭)માં આલેખવામાં આવી છે. એ સંબંધી વિશિષ્ટ માહિતી માટે તો જુઓ જમ્બૂદ્વીપ–પ્રજ્ઞપ્તિ, તૃતીય વક્ષસ્કાર.

૨ આ અઢારમા તીર્થંકર શ્રીઅરનાથ કે જેઓ સોળમા અને સત્તરમા તીર્થંકરોની જેમ ચક્રવર્તીની લક્ષ્મી પણ પ્રાપ્ત કરવાને ભાગ્યશાળી બન્યા હતા, તેમના જીવનની કંઈક રૂપરેખા સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૨૦૮) ઉપરથી જોઈ શકાશે.

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

૨૫મા પદ્યમાં જેમ દ્વિતીય અને ચતુર્થ ચરણોની સમાનતા દષ્ટિ-ગોચર થઇ હતી, તેમ આ પદ્યમાં તેમજ ત્યાર પછી પણ છેક ૯૨મા પદ્ય પર્યંત ચરણોની સમાનતારૂપી પદ્ય-ચમત્કાર નજરે પડે છે. આ સંપૂર્ણ કાવ્યમાં આ પ્રકારનો પદ્ય-ચમત્કાર પ્રધાન પદ ભોગવે છે; કેમકે આવા ચમત્કારથી અલંકૃત પદ્યોની સંખ્યા ૨૮ની છે, જ્યારે અન્ય પ્રકારના ચમત્કારથી વિભૂષિત પદ્યોની સંખ્યા વધારેમાં વધારે ૧૨ની જોવામાં આવે છે,

* * * *

जिनकदम्बकस्य स्तुतिः—

त्रिलोकीं फलयन् पातु, सन्मनःपादपां स वः ।
जिनौघो यस्य वन्द्याः श्री—सद्मनः पादपांसवः ॥ ७० ॥

—अनुष्टुप्

टीका

स जिनौघो वः पातु । त्रिलोकीं यः फलयन्—फलवतीं कुर्वन् सन्ति—शोभनानि मनांसि येषां त एव पादपा—वृक्षा यस्यां सा, त्रिलोकीविशेषणम् । तथा यस्य पादानां पांसवो—रेणवः । वन्द्या—वन्दनीयाः । श्रीसद्मनः—श्रीगृहस्य, यस्य(स्येत्यस्य) विशेषणम् ॥७०॥

अन्वयः

यस्य श्री-सद्मनः पाद-पांसवः वन्द्याः, स जिन—ओघः सत्-मनस्-पादपां त्रि-लोकीं फलयन् वः पातु ।

શબ્દાર્થ

त्रिलोकीं (मू० त्रिलोकी)=ત્રૈલોક્યને.
फलयन्=ફળવાન્ કરતો થકો.
पादप=વૃક્ષ, ઝાડ.
सन्मनःपादपां=સારા મન(વાળા મનુષ્યો)રૂપી વૃક્ષો છે જેને વિષે એવા.
जिनौघः (मू० जिनौघ)=જિનોનો સમુદાય.
यस्य (मू० यद्)=જેના.
वन्द्याः (मू० वन्द्य)=પૂજનીય, વન્દનીય.
सद्मन्=ગૃહ.
श्रीसद्मनः=લક્ષ્મી છે ગૃહ જેનું એવાના.
पाद=ચરણ.
पांसु=રજ.
पादपांसवः=ચરણની રજો.

શ્લોકાર્થ

જિન-સમુદાયની સ્તુતિ—

" લક્ષ્મી છે ગૃહ જેનું એવા જે (જિન-સમૂહ)નાં ચરણની રજો (રાજરાજેશ્વરોને પણ) વન્દનીય છે, તે, શુભ ચિત્ત(વાળા મનુષ્યો)રૂપ વૃક્ષો છે જેને વિષે એવા ત્રૈલોક્યને ફળવાન્ કરતો થકો જિનોનો સમુદાય (હે ભવિકો !) તમારૂં પરિપાલન કરો, "—૭૦

* * * *

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-ચમત્કાર—

૨૫મા પદ્યમાં જેમ દ્વિતીય અને ચતુર્થ ચરણોની સમાનતા દૃષ્ટિ-ગોચર થઇ હતી, તેમ આ પદ્યમાં તેમજ ત્યાર પછી પણ છેક ૯૨મા પદ્ય પર્યંત ચરણોની સમાનતારૂપી પદ્ય-ચમત્કાર નજરે પડે છે. આ સંપૂર્ણ કાવ્યમાં આ પ્રકારનો પદ્ય-ચમત્કાર પ્રધાન પદ ભોગવે છે; કેમકે આવા ચમત્કારથી અલંકૃત પદ્યોની સંખ્યા ૨૮ની છે, જ્યારે અન્ય પ્રકારના ચમત્કારથી વિભૂષિત પદ્યોની સંખ્યા વધારેમાં વધારે ૧૨ની જોવામાં આવે છે.

* * * *

जिनकदम्बकस्य स्तुतिः—

त्रिलोकीं फलयन् पातु, सन्मनःपादपां स वः ।
जिनौघो यस्य वन्द्याः श्री-सद्मनः पादपांसवः ॥ ७० ॥

—अनुष्टुप्

टीका

स जिनौघो वः पातु । त्रिलोकीं यः फलयन्-फलवतीं कुर्वन् सन्ति-शोभनानि मनांसि येषां त एव पादपा-वृक्षा यस्यां सा, त्रिलोकीविशेषणम् । तथा यस्य पादानां पांसवो-रेणवः। वन्द्या-वन्दनीयाः। श्रीसद्मनः-श्रीगृहस्य, यस्य(स्येत्यस्य) विशेषणम् ॥७०॥

अन्वयः

यस्य श्री-सद्मनः पाद-पांसवः वन्द्याः, स जिन-ओघः सत्-मनस्-पादपां त्रि-लोकीं फलयन् वः पातु ।

શબ્દાર્થ

त्रिलोकीं (मू० त्रिलोकी)=ત્રૈલોક્યને.
फलयन्=ફળવાન્ કરતો થકો.
पादप=વૃક્ષ, ઝાડ.
सन्मनःपादपां=સારા મન(વાળા મનુષ્યો)રૂપી વૃક્ષો છે જેને વિષે એવા.
जिनौघः (मू० जिनौघ)=જિનોનો સમુદાય.
यस्य (मू० यद्)=જેના.
वन्द्याः (मू० वन्द्य)=પૂજનીય, વન્દનીય.
सद्मन्=ગૃહ.
श्रीसद्मनः=લક્ષ્મી છે ગૃહ જેનું એવાના.
पाद=ચરણ.
पांसु=રજ.
पादपांसवः=ચરણની રજો.

શ્લોકાર્થ

જિન-સમુદાયની સ્તુતિ—

"લક્ષ્મી છે ગૃહ જેનું એવા જે (જિન-સમૂહ)નાં ચરણની રજો (રાજરાજેશ્વરોને પણ) વન્દનીય છે, તે, શુભ ચિત્ત(વાળા મનુષ્યો)રૂપ વૃક્ષો છે જેને વિષે એવા ત્રૈલોક્યને ફળવાન્ કરતો થકો જિનોનો સમુદાય (હે ભવિકો !) તમારૂં પરિપાલન કરો." —૭૦

* * * *

जिनवाक्स्तुतिः—

जैन्यव्याद् वाक् सतां दत्त–माननन्दा न वादिभिः ।
जय्या स्तुता च नीतीना–माननं दानवादिभिः ॥ ७१ ॥

—अनुष्टुप्

टीका

जैनी वाक् अव्यात्–रक्षतात् । सतां दत्तौ माननन्दौ–पूजासमृद्धी यया सा । न वादिभिः जय्या–जेतुं शक्या । दानवप्रमुखैर्देवैः स्तुता च । नीतीनां आननं–मुखं या ॥७१॥

अन्वयः

सतां दत्त-मान-नन्दा, वादिभिः न जय्या, दानव-आदिभिः स्तुता, नीतीनां च आननं जैनी वाग् अव्यात् ।

શબ્દાર્થ

जैनी=જિન-વિષયક.
अव्यात् (धा० अव्)=રક્ષણ કરો.
सतां (मू० सत्)=સજ્જનોને.
दत्त (धा० दा)=અર્પણ કરેલ.
मान=પૂજા.
नन्द=(१) હર્ષ; (२) સમૃદ્ધિ.
दत्तमाननन्दा=અર્પણ કર્યાં છે પૂજા અને આનન્દ જેણે એવી.
वादिभिः (मू० वादिन्)=વાદીઓ વડે.
जय्या (मू० जय्य)=જીતી શકાય તેવી.
स्तुता (धा० स्तु)=સ્તુતિ કરાયેલી.
नीतीनां (मू० नीति)=નીતિઓના.
आननं (मू० आनन)=મુખ.
दानवादिभिः=દાનવ વિગેરે દ્વારા.

શ્લોકાર્થ

જિન-વાણીની સ્તુતિ—

" સજ્જનોને અર્પણ કર્યાં છે પૂજા અને આનન્દ જેણે એવી, વાદીઓ વડે નહિ જીતી શકાય તેવી, દાનવ (માનવ, સુર) ઇત્યાદિક વડે સ્તુતિ કરાયેલી તેમજ નીતિઓના મુખરૂપ એવી જિનેશ્વર-વિષયક વાણી (હે ભવ્યો ! તમારું) રક્ષણ કરો. "—૭૧

* * * *

वैरोट्यादेव्याः स्तुतिः—

श्यामा नागास्त्रपत्रा वो, 'वैरोट्या'ऽरं भयेऽवतु ।
शान्तोऽरातिर्ययाऽत्युग्र–वैरोऽट्यारम्भयेव तु ॥ ७२ ॥ १८ ॥

—अनुष्टुप्

टीका

श्यामवर्णा या । नागाः–सर्पा एव अस्त्रं पत्रं–वाहनं च यस्याः सा । वैरोट्या देवी ।

भये उत्पन्ने अवतु वः । शान्तः-प्रशान्तोऽरातिः-वैरी यया सा । अत्युग्रं वैरं यस्य सः । अट्या-गमनं तस्या आरम्भस्तस्मिन् । एवः अवधारणे । अत्र सन्धिरस्ति ॥ ७२ ॥

अन्वयः

यया अति-उग्र-वैरः अरातिः अट्या-आरम्भे एव तु शान्तः, (सा) श्यामा, नाग-अस्त्र-पत्रा 'वैरोट्या' भये वः अरं अवतु ।

શબ્દાર્થ

श्यामा (मू॰ श्याम)=કૃષ્ણવર્ણી.
नाग=સર્પ, સાપ.
अस्त्र=અસ્ત્ર.
नागास्त्रपत्रा=સર્પ છે અસ્ત્ર તેમજ વાહન જેનાં એવી.
वैरोट्या=વૈરોટ્યા (દેવી).
भये (मू॰ भय)=ભયને વિષે.
शान्तः (मू॰ शान्त)=શાંત કરેલ.
अरातिः (मू॰ अराति)=શત્રુ.
उग्र=તીવ્ર.
वैर=દુશ્મનાવટ, અદાવત.
अत्युग्रवैरः=અત્યંત તીવ્ર વેર છે જેને વિષે એવો.
अट्या=ગમન.
आरम्भ=શરૂઆત.
अट्यारम्भे=ગમનની શરૂઆતમાં.
तु=વિશેષતાવાચક અવ્યય.

શ્લોકાર્થ

વૈરોટ્યા દેવીની સ્તુતિ—

" અત્યંત તીવ્ર વેરને ધારણ કરનારો એવો દુશ્મન (પણ) જેના વડે ગમનની શરૂઆતમાંજ (અર્થાત્ જેને આવતી જોઇનેજ) શાંત થઇ ગયો, તે શ્યામવર્ણી તેમજ વળી સર્પ છે આયુધ તેમજ વાહન જેનાં એવી વૈરોટ્યા (દેવી) (હે ભવ્યો!) તમારૂં ભયમાંથી સત્વર રક્ષણ કરો. "—૭૨

સ્પષ્ટીકરણ

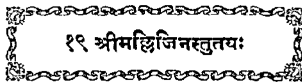
વૈરોટ્યા દેવીનું સ્વરૂપ—

'અન્યોન્યના વૈરની શાન્તિ માટે આગમન છે જેનું તે વૈરોટ્યા' એ વૈરોટ્યા શબ્દનો વ્યુત્પત્તિ-અર્થ છે. આ પણ એક વિદ્યા-દેવી છે. એના સંબંધમાં નિર્વાણ-કલિકામાં નીચે મુજબ ઉલ્લેખ છેઃ—

" तथा वैरोट्यां श्यामवर्णामजगरवाहनां चतुर्भुजां खड्गोरगालङ्कृतदक्षिणकरां खेटकाहियुतवामकरां चेति " અર્થાત્-વૈરોટ્યા દેવીનો વર્ણ શ્યામ છે અને અજગર એ એનું વાહન છે. વળી તેને ચાર હાથ છે. તેના જમણા બે હાથો ખડ્ગ અને સર્પથી વિભૂષિત છે, જ્યારે તેના ડાબા બે હાથ ઢાલ અને સર્પથી અલંકૃત છે.

આચાર-દિનકરમાં તો આ દેવીનું સ્વરૂપ નીચે મુજબ આપ્યું છેઃ—

" खड्गस्फुरत्स्फुरितवीर्यवदूर्ध्वहस्ता
सद्दन्दशूकवरदापरहस्तयुग्मा ।
सिंहासनाऽब्जमुदतारतुषारगौरा
वैरोट्ययाऽप्यभिधयाऽस्तु शिवाय देवी ॥-વસન્તતિલકા
—પત્રાંક ૧૬૩

१९ श्रीमल्लिजिनस्तुतयः

अथ श्रीमल्लिनाथस्य स्तुतिः—

करोतु नो 'मल्लि'जिनः, प्रियं गुरु चिरं हतिम् ।
द्विषां च तन्यात् सिद्धेश्च, प्रियङ्गुरुचिरंहतिम् ॥ ७३ ॥

—अनुष्टुप्

टीका

करोतु नः-अस्माकम् । प्रियम्-इष्टम् । गुरु-बृहत् । चिरं-प्रभूतकालम् । द्विषां हतिं-विनाशं च करोतु । सिद्धेश्च अंहतिं-दानं तन्यात् । प्रियङ्गोरिव रुचिः-कान्तिर्यस्य सः ॥ ७३ ॥

अन्वयः

प्रियङ्गु-रुचिः 'मल्लि'-जिनः नः गुरु चिरं प्रियं करोतु, द्विषां हतिं च सिद्धेः अंहतिं च तन्यात् ।

શબ્દાર્થ

करोतु (धा० कृ)=કરો.
जिन=તીર્થંકર.
मल्लिजिनः=મલ્લિ જિન.
प्रियं (मू० प्रिय)=ઇષ્ટ.
चिरं (मू० चिर)=ઘણા લાંબા સમય પર્યંતનું.
हतिं (मू० हति)=વિનાશને.
द्विषां (मू० द्विष्)=શત્રુઓના.
तन्यात् (धा० तन्)=કરો.
सिद्धेः (मू० सिद्धि)=મુક્તિનું.
प्रियङ्गु=વૃક્ષ-વિશેષ.
प्रियङ्गुरुचिः=પ્રિયંગુના જેવી છે કાન્તિ જેની.
अंहतिं (मू० अंहति)=દાનને.

શ્લોકાર્થ

શ્રીમલ્લિનાથની સ્તુતિ—

"પ્રિયંગુના જેવી છે કાન્તિ જેની એવા 'મલ્લિ જિન અમારૂં લાંબા કાલ પર્યંત અતિશય અભીષ્ટ કરો, અમારા દુશ્મનોનો વિનાશ કરો અને અમને મુક્તિનું દાન દો."—૭૩

* * * *

૧ આ ઓગણીસમા તીર્થંકરનું સ્થૂલ સ્વરૂપ સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૨૨૭)માં આપવામાં આવ્યું છે.

जिनजन्ममहिमा—

जैनं जन्म श्रियं स्वर्ग-समग्रामं दधातु नः ।
क्षणदं मेरुशिरसः, समग्रामन्दधातुनः ॥ ७४ ॥

—अनुष्टुप्

टीका

जैनं जन्म श्रियं दधातु नः । स्वर्गस्य समा ग्रामा यस्मिन् जन्मनि तत् । क्षणदम्-उत्सवदम् । मेरुशिरसः । समग्राः-संपूर्णा अमन्दाः-स्पष्टा धातवो-हिंगुलादयो यस्मिन्, मेरु(शिरसः)विशेषणम् ॥ ७४ ॥

अन्वयः

समग्र-अ-मन्द-धातुनः मेरु-शिरसः क्षण-दं, स्वर्ग-सम-ग्रामं जैनं जन्म नः श्रियं दधातु ।

શબ્દાર્થ

जन्म (मू० जन्मन्)=જન્મ, ઉત્પત્તિ.
श्रियं (मू० श्री)=લક્ષ્મીને.
स्वर्ग=સ્વર્ગ.
ग्राम=ગામ.
स्वर्गसमग्रामं=સ્વર્ગસમાન થાય છે ગામો જેને વિષે એવા.
दधातु (धा० धा)=ધારણ કરો.
क्षण=મહોત્સવ.
क्षणदं (मू० क्षणद)=મહોત્સવ-દાયક.
शिरस्=શિખર.
मेरु=મેરૂ (પર્વત).
मेरुशिरसः=મેરૂના શિખરના.
समग्र=સંપૂર્ણ.
अमन्द=સ્પષ્ટ.
धातु=ધાતુ.
समग्रामन्दधातुनः=સંપૂર્ણ તેમજ સ્પષ્ટ છે ધાતુઓ જેને વિષે એવા.

શ્લોકાર્થ

જિનેશ્વરોનો જન્મ-મહિમા—

" સંપૂર્ણ તેમજ સ્પષ્ટ (હિંગુલ વિગેરે) ધાતુઓ છે જેને વિષે એવા મેરૂ-શિખરને ઉત્સવ-દાયક એવો તેમજ સ્વર્ગસમાન બને છે ગામો જેને વિષે (અર્થાત્ જેનો ઉદય થતાં) એવો જિન-વિષયક જન્મ અમારૂં કલ્યાણ કરો. "—૭૪

卐 卐 卐 卐

जिनवाण्याः स्वीकारः—

जिनस्य भारतीं तमो-वनागसङ्घनाशनीम् ।
उपेत हेतुमुन्नता-वनागसं घनाशनीम् ॥ ७५ ॥

—प्रमाणिका

टीका

भारतीं उपेत-गच्छत । तम एव वनं तमोवनमेव अगाः-पर्वतास्तेषां सङ्घः-समुदायस्तस्य नाशनीम् । उन्नतिः-समृद्धिस्तस्यां हेतुं-कारणम् । न विद्यते आगः-अपराधो यस्याः सा, वाग्विशेषणम् । तमोवनागनाशकत्वात् घनाशनीम् ॥ ७५ ॥

अन्वयः

जिनस्य तमस्-वन-अग-सङ्घ-नाशनीं, (अत एव) घन-अशनीं, उन्नतौ हेतुं अन्-आगसं भारतीं उपेत ।

શબ્દાર્થ

जिनस्य (मू० जिन)=તીર્થંકરની.
भारतीं (मू० भारती)=વાણીને.
तमस्=અજ્ઞાન.
सङ्घ=સમુદાય.
नाशनी (मू० नाशन)=નાશ કરનારી.
तमोवनागसङ्घनाशनीं=અજ્ઞાનરૂપી વન તે રૂપી પર્વતોના સમુદાયનો વિનાશ કરનારી.
उपेत (धा० इ)=તમે પ્રાપ્ત કરો.
हेतुं (मू० हेतु)=કારણ(રૂપ).
उन्नतौ (मू० उन्नति)=સમૃદ્ધિને વિષે.
अनागसं=અવિદ્યમાન છે પાપ જેને વિષે એવી, દોષ-રહિત.
घनाशनीं (मू० घनाशनी)=(૧) વજ્ર(સમાન); (૨) મેઘાગ્નિ(સમાન).

શ્લોકાર્થ

જિન-વાણીનો સ્વીકાર—

"અંધકારરૂપી વન તે રૂપી પર્વતોના [અથવા અંધકારરૂપ વનો છે જેમાં એવા પર્વતોના] સમુદાયનો વિનાશ કરનારી, અને (એથી કરીને તો) વજ્રના સમાન, વળી ઉન્નતિના કારણભૂત તથા વળી દોષ-રહિત એવી તીર્થંકરની વાણીનો (હે ભવ્યો !) તમે સ્વીકાર કરો."—૭૫

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-વિચાર—

આ પદ્ય 'પ્રમાણિકા'[1] છંદમાં રચવામાં આવ્યું છે. વૃત્તરત્નાકર પ્રમાણે એનું લક્ષણ નીચે મુજબ છે:—

"प्रमाणिका जरौ लगौ"

અર્થાત્ આ પદ્યમાં જ અને ર એમ બે ગણો છે અને છેવટના બે અક્ષરો અનુક્રમે લઘુ અને ગુરૂ છે. આ વાત ધ્યાનમાં આવે તેટલા માટે આ પદ્યનું પ્રથમ ચરણ વિચારીએ.

⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
जि नस् य । भा र तीं । त मो ।
ज र ल ग

* * * *

૧ આનો છંદ આચાર-દિનકર (પૃ૦ ૧૬૪) માં પણ દૃષ્ટિ-ગોચર થાય છે.

श्रुतदेवतायाः स्तुतिः—

वाग्देवी वरदीभूत-पुस्तिकाऽऽपद्मलक्षितौ ।
आपोऽव्याद् बिभ्रती हस्तौ, पुस्तिकापद्मलक्षितौ ॥७६॥१९॥

—अनुष्टुप्

टीका

वरदीभूतं पुस्तकं-लेप्यं प्रतिमा यस्याः सा । आपदेव मलं तस्य क्षितौ-विनाशे आपः-पानीयं या । पुस्तिका च पद्मं च ताभ्यां लक्षितौ हस्तौ बिभ्रती या ॥ ७६ ॥

अन्वयः

वरदीभूत-पुस्तिका आपद्-मल-क्षितौ आपः, पुस्तिका-पद्म-लक्षितौ हस्तौ बिभ्रती वाग्-देवी अव्यात् ।

શબ્દાર્થ

वाग्देवी=શ્રુત-દેવતા, સરસ્વતી.
वर=વરદાન.
वरदीभूत=વરદાન દેવું એ છે સ્વરૂપ જેનું તે.
पुस्तिका=ધાતુ, કાષ્ઠ વિગેરેની બનાવેલી વસ્તુ, લેપ્ય, પ્રતિમા.
वरदीभूतपुस्तिका=વરદાન દેનારી છે પ્રતિમા જેની એવી.
क्षिति=નાશ.
आपन्मलक्षितौ=વિપત્તિરૂપ મલનો નાશ કરવામાં.
आपः (मू० आपस्)=જલ.
बिभ्रती (धा० भृ)=ધારણ કરનારી.
हस्तौ (मू० हस्त)=હાથને.
पुस्तिका=પોથી, પુસ્તક.
लक्षित=ચિહ્નિત.
पुस्तिकापद्मलक्षितौ=પુસ્તક અને પદ્મ વડે લક્ષિત.

શ્લોકાર્થ

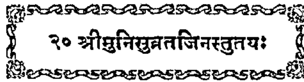
શ્રુત-દેવતાની સ્તુતિ—

"વરદાન દેનારી છે પ્રતિમા જેની એવી, વળી વિપત્તિરૂપ મલનો નાશ કરવામાં (અર્થાત્ તેનું પ્રક્ષાલન કરવામાં) જલસમાન તથા વળી પુસ્તક અને પદ્મ વડે લક્ષિત એવા હાથને ધારણ કરનારી શ્રુત-દેવતા (હે ભવ્યો! તમારું) રક્ષણ કરો."—૭૬

સ્પષ્ટીકરણ

શ્રુત-દેવતાની સ્તુતિ સંબંધી વિચાર—

જેમ ચોથા પદ્યમાં શ્રુત-દેવતાની સ્તુતિ કરવામાં આવી હતી તેમ આ પદ્યમાં પણ (તેમજ વળી હવે પછીના ૮૦મા પદ્યમાં પણ) તેની કવિરાજે સ્તુતિ કરી છે, એ વાત ધ્યાનમાં લેવા જેવી છે. આ પ્રમાણે એક કાવ્યમાં ત્રણ વાર શા માટે શ્રુત-દેવતાની સ્તુતિ કરવામાં આવી હશે, એવો અત્ર પ્રશ્ન ઉદ્ભવે છે. એના ઉત્તર તરીકે એમ નિવેદન કરી શકાય કે જુદા જુદા તીર્થંકરોની દ્વાદશાંગીરૂપ શ્રુતની અધિષ્ઠાયિકા દેવી એક ન હોવાથી આમ વારંવાર સ્તુતિ કરવામાં આવી હશે.

२० श्रीमुनिसुव्रतजिनस्तुतयः

श्रीमुनिसुव्रतनाथस्य स्तुतिः—

जयसि 'सुव्रत !' भव्यशिखण्डिना-
मरहितापघनाञ्जननीलताम् ।
दधदलं फलयंश्च समं भुवा-
ऽमरहितापघनां जननीलताम् ॥ ७७ ॥

—द्रुतविलम्बितम्

टीका

भव्या एव शिखण्डिनो—मयूरास्तेषाम् । अरहितापश्चासौ घनश्च तस्यामन्त्रणम् । अञ्जनमिव नीलतां दधत् त्वं जयसि । भुवा—पृथ्व्या समम् । जननीलतां फलवतीं कुर्वन् । अमरेभ्यो हितानि अपघनानि—अङ्गानि यस्याः सा ताम् ॥ ७७ ॥

अन्वयः

(हे) 'सुव्रत !' भव्य-शिखण्डिनां अ-रहित-आप-घन ! अञ्जन-नीलतां दधत्, भुवा समं अमर-हित-अपघनां जननी-लतां अलं फलयन् च (त्वं) जयसि ।

શબ્દાર્થ

जयसि (धा० जि)=તું જય પામે છે.
सुव्रत ! (मू० सुव्रत)=હે સુવ્રત (નાથ), હે [1]મુનિ-સુવ્રત !
भव्यशिखण्डिनां=ભવ્યરૂપી મયૂરોના.
आप=જલનો સમૂહ.
अरहितापघन !=નથી રહિત જલના સમૂહથી એવા મેઘસમાન ! (સં०)
नीलता=કૃષ્ણતા, કાળાશ.
अञ्जननीलतां=કાજલના જેવી કાળાશને.
दधत् (धा० धा)=ધારણ કરતો થકો.
समं=સાથે સાથે, એકજ વખતે.
भुवा (मू० भू)=પૃથ્વીથી.
अपघन=અવયવ.
हित=કલ્યાણકારી.
अमरहितापघनां=દેવોને હિતકારી છે અવયવો જેનાં એવી.
जननीलतां=માતારૂપી વેલને.

[1] આ સંબંધમાં જુઓ પૃ० ૯૫.

શ્લોકાર્થ

શ્રીમુનિસુવ્રતનાથની સ્તુતિ—

" હે સુવ્રત (નાથ)! હે ભવ્ય (જીવ)રૂપ મયૂરને (આનંદ આપવામાં) જલથી પરિપૂર્ણ એવા મેઘસમાન! કાજલના જેવી કૃષ્ણતાને ધારણ કરતો તેમજ પૃથ્વી (ઉપરના જીવો)ની સાથે સાથે દેવોને (પણ) હિતકારી છે અવયવો જેનાં એવી માતારૂપી વેલને અત્યંત ફલવતી કરતો થકો તું જય પામે છે."—૭૭

※ ※ ※ ※

समग्रजिनवराणां स्तुतिः—

प्रतिजिनं क्रमवारिरुहाणि नः
सुखचितानि हितानि नवानि शम् ।
दधति रान्तु पदानि नखप्रभा-
सुखचितानि हि तानि नवानिशम् ॥ ७८ ॥

—द्रुत०

टीका

जिनं जिनं प्रति क्रमाणामधो वारिरुहाणि अनिशं शं–सुखं रान्तु–ददतु । सुखेन चितानि हितानि–पथ्यानि नवानि–प्रत्यग्राणि दधति–धारयमाणानि । कानि ? पदानि । किंभूतानि ? नखानां प्रभया सुष्ठु–अतीव खचितानि–रञ्जितानि । हिः पूरणे । तानि कियत्प्रमाणानि ? नव ॥ ७८ ॥

अन्वयः

सुख-चितानि हितानि नख-प्रभा-सु-खचितानि पदानि दधति तानि नवानि नव प्रति-जिनं क्रम-वारिरुहाणि नः हि अनिशं शं रान्तु ।

શબ્દાર્થ

प्रतिजिनं=પ્રત્યેક જિન પ્રતિ, દરેક તીર્થંકર પ્રતિ.
वारि=જલ.
रुह्=ઉગવું.
वारिरुह=કમલ.
क्रमवारिरुहाणि=ચરણોની (નીચે મૂકેલાં) કમલો.
चित (धा० चि)=ગોઠવેલ.
सुखचितानि=સુખે ગોઠવેલાં.
हितानि (मू० हित)=હિતકારક.
नवानि (मू० नव)=પ્રત્યગ્ર, તાજાં.
दधति (मू० दधत्)=ધારણ કરનારાં.
रान्तु (धा० रा)=આપો.
पदानि (मू० पद)=પગલાં.
नख=નખ.
खचित=વ્યાપ્ત.
नखप्रभासुखचितानि=નખની કાન્તિવડે અત્યંત વ્યાપ્ત.
हि=પાદપૂર્તિવાચક અવ્યય.
तानि (मू० तद्)=તે.
नव (मू० नवन्)=નવ.
अनिशं=પ્રતિદિન, સર્વદા.

૧ આ વીસમા તીર્થંકરની સ્પષ્ટ રૂપરેખા સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ० ૨૩૯)માં આલેખવામાં આવી છે.

શ્લોકાર્થ

સમગ્ર જિનેશ્વરોની સ્તુતિ—

"સુખે ગોઠવેલાં, તથા હિતકારક તેમજ નખની કાન્તિવડે અત્યંત વ્યાપ્ત એવાં પગલાંને ધારણ કરનારાં તે દરેક જિનનાં ચરણની નીચે (સ્થાપન કરાતાં) નવીન નવ કમલો આપણને સર્વદા સુખ સમર્પો."—૭૮

* * * *

जिनमतप्रशंसा—

जयति तत् समुदायमयं दृशा-
मतिकवी रमते परमे धने ।
महति यत्र विशालवलप्रभा-
मतिकवीरमते परमेधने ॥ ७९ ॥

—द्रुत०

टीका

तन्मतं जयति सर्वमतानां निपातात् समु० । अतिकविः रमते । मतमेव धनं तस्मिन् । विशाला वलप्रभामतयो यस्य एवंविधश्चासौ वीरश्च तस्य मते । परम्—अत्यर्थं एधने—वर्धने ज्ञानादिभिः ॥ ७९ ॥

अन्वयः

यत्र परमे धने महति परं एधने विशाल-वल-प्रभा-मति-क-वीर-मते अति-कविः रमते, तत् दृशां समुदाय-मयं (मतं) जयति ।

શબ્દાર્થ

समुदाय=સમૂહ.
समुदायमयं=સમૂહરૂપ.
दृशां (मू० दृश्)=દૃષ્ટિઓના, દર્શનોના, મતોના.
कविः=(૧) કવિ, કાવ્ય રચનાર; (૨) પણ્ડિત
अतिकविः=(૧) મહાકવિ, કવીશ્વર; (૨) મહાપણ્ડિત.
रमते (धा० रम्)=રમે છે.
परमे (मू० परम)=ઉત્કૃષ્ટ.
धने (मू० धन)=લક્ષ્મીને વિષે.
महति (मू० महत्)=વિશાળ, મોટા પ્રમાણવાળા
यत्र=જ્યાં, જેને વિષે.
विशाल=વિસ્તીર્ણ.
वल=પરાક્રમ.
मति=બુદ્ધિ.
मत=દર્શન
विशालवलप्रभामतिकवीरमते=વિશાળ છે પરાક્રમ, તેજ અને બુદ્ધિ જેનાં એવા જિનના મતને વિષે.
पर=અત્યંત
एधने (मू० एधन)=વૃદ્ધિને વિષે.

શ્લોકાર્થ

જિન-મતની પ્રશંસા—

"ઉત્કૃષ્ટ લક્ષ્મીરૂપ તથા મહાન્ એવા, તથા વળી (જ્ઞાનાદિક વડે) અત્યંત વૃદ્ધિ પામવારૂપ તેમજ વળી વિશાળ છે પરાક્રમ, તેજ અને બુદ્ધિ જેનાં એવા જે જિનના મતને વિષે કવિરાજ રમે છે, તે (વિવિધ) મતોના સંગ્રહરૂપ મત જયવંતો વર્તે છે."—૭૯

સ્પષ્ટીકરણ

મત-વિચાર—

આ પદ્યમાં પણ ૫૧મા પદ્યની જેમ વીર[1]-મતનો ઉલ્લેખ કરવામાં આવ્યો છે. આથી એ પ્રશ્ન ઉદ્ભવે છે કે સાધારણ રીતે સિદ્ધાન્તની સ્તુતિ કરતી વેળાએ અમુક તીર્થંકરનો સિદ્ધાન્ત (મત કે વચન) એવો નિર્દેશ કરવામાં આવતો નથી અને કદાચ તેમ થતું હોય તો પણ જે તીર્થંકરવિષયક સ્તુતિ-કદમ્બક હોય તે તીર્થંકરનું નામ આપવું જોઈએ અને નહિ કે અન્યનું; તો અત્ર શું કારણ છે? આના સમાધાનમાં નિવેદન કરવાનું કે અત્ર તેમજ ૫૧મા પદ્યમાં 'વીર' શબ્દનો 'ચોવીસમા તીર્થંકર' એવો અર્થ ન કરતાં તે શબ્દની 'विदारयति यत् कर्म' ઇત્યાદિ નિરૂક્ત વિચારી તેનો તીર્થંકર, જિન એવો અર્થ કરવો. આવો અર્થ ૫૧મા પદ્યની ટીકામાં પણ દૃષ્ટિ-ગોચર થાય છે.

* * * *

श्रुतदेवतायाः स्तुतिः—

श्रुतनिधीशिनि! बुद्धिवनावली-
दवमनुत्तमसारचिता पदम्।
भवभियां मम देवि! हरादरा-
दवमनुत् तमसा रचितापदम् ॥ ८० ॥ २० ॥

—द्रुत०

टीका

तमसा—अज्ञानेन रचितापदम्। भवभियां पदम्। बुद्धय एव वनं तस्य आवली तस्यां दवं यत्। अनुत्तमं-प्रधानं सारं-उत्कर्षस्ताभ्यां चिता-व्याप्ता सती। अवमं-पापं नुदतीति-नुत् ॥ ८० ॥

अन्वयः

(हे) श्रुत-निधि-ईशिनि! देवि! अनुत्तम-सार-चिता अवम-नुत् बुद्धि-वन-आवली-दवं, तमसा रचित-आपदं भव-भियां पदं आदरात् हर।

[1] જુઓ વીર-ભક્તામર (પૃ૦ ૧૦).

શબ્દાર્થ

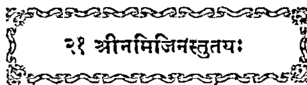
निधि=ભંડાર.
ईशिनी=સ્વામિની.
श्रुतनिधीशिनि !=હે શ્રુતના ભંડારની સ્વામિની !
बुद्धि=મતિ.
बुद्धिवनावलीदवं=મતિરૂપી વનની શ્રેણિ પ્રતિ દાવાનલ(સમાન).
अनुत्तम= જેનાથી કોઇ શ્રેષ્ઠ નથી તે, સર્વોત્તમ.
सार=સાર, ઉત્કર્ષ.
अनुत्तमसारचिता=સર્વોત્તમ સાર વડે વ્યાપ્ત.
भवभियां=ભવ (-ભ્રમણ)ના ભયોના.
हर (धा० हृ)=હરી લે, નાશ કર.
आदरात् (मू० आदर)=ખંતથી.
नुद्=પ્રેરણા કરવી.
अघमनुत्=પાપને દૂર કરનારી.
तमसा (मू० तमस्)=અંધકાર વડે.
रचित (धा० रच्)=રચેલ, ઉત્પન્ન કરેલ.
रचितापदं=ખડી કરી છે આપત્તિઓ જેણે એવા.

શ્લોકાર્થ

શ્રુત-દેવતાની સ્તુતિ—

"હે શ્રુતના ભંડારની સ્વામિની ! હે (સરસ્વતી) દેવી ! સર્વોત્તમ સાર વડે વ્યાપ્ત, તથા પાપને હાંકી કાઢનારી એવી તું, મતિરૂપ અરણ્યની શ્રેણિને (બાળીને ભસ્મીભૂત કરવામાં) દાવાનલસમાન એવા તેમજ (અજ્ઞાનરૂપી) અંધકાર વડે ખડી કરી છે આપદાઓ જેણે એવા ભવ (-ભ્રમણ)રૂપ ભયોના સ્થાનને આદરપૂર્વક હરી લે."—૮૦

२१ श्रीनमिजिनस्तुतयः

अथ श्रीनमिनाथस्य स्तुतिः—

विपदां शमनं शरणं
यामि 'नमिं' दूयमानमनुजनतम् ।
सुखकुमुदौघविकाशे
यामिनमिन्दूयमानमनुजनतम् ॥ ८१ ॥

—गीतिः

टीका

शरणं यामि-गच्छामि । दूयमानाश्च ते मनुजाश्च तैर्नतम् । सुखान्येव कुमुदानि तेषां (ओघस्तस्य) विकाशे इन्दूयमानं-चन्द्रायमाणम् । यामा-नियमा अस्य सन्तीति (तं) यामिनम् । जनताया योग्य अनुजनतम् ॥ ८१ ॥

अन्वयः

विपदां शमनं, दूयमान-मनुज-नतं, सुख-कुमुद-ओघ-विकाशे इन्दूयमानं, यामिनं अनुजनतं 'नमिं' शरणं यामि ।

શબ્દાર્થ

विपदां (मू० विपद्)=વિપત્તિઓના, કષ્ટોના.
शमनं (मू० शमन)=નાશ (રૂપ).
यामि (धा० या)=હું જાઉં છું
नमिं (मू० नमि)=નમિ (નાથ)ને.
दूयमान (धा० दु)=પીડાતો
मनुज=માનવ, મનુષ્ય
नत (धा० नम्)-નમન કરાયેલ
दूयमानमनुजनत=પીડાતા મનુષ્યો વડે નમન કરાયેલા.
विकाश-વિકાસ, ખીલવણી
सुखकुमुदौघविकाशे=સુખરૂપ કુમુદના સમુદાયનો વિકાસ કરવામાં
यामिनं (मू० यामिन्)=વ્રત-નિયમધારી પ્રતિ.
इन्दु=ચન્દ્ર
इन्दूयमानं (मू० इन्दूयमान)=ચન્દ્રની જેમ આચરણ કરનારા
अनु=યોગ્યતાવાચક અવ્યય
अनुजनतं=જન-સમાજને યોગ્ય.

શ્લોકાર્થ

શ્રીનમિનાથની સ્તુતિ—

" વિપત્તિઓના વિનાશક, ૧દુખી જનો વડે નમન કરાયેલા, સુખરૂપ કુમુદના

---

૧ સરખાવો—" સુખમાં [illegible], દુ:ખમાં રામ '

સમુદાયને વિકસ્વર કરવામાં ચન્દ્રતુલ્ય, વ્રત-નિયમને ધારણ કરનારા તેમજ જન-સમાજને (સેવવા) યોગ્ય એવા નમિ(નાથ)ને હું શરણે જાઉં છું. "—૮૧

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-મીમાંસા—

આ તેમજ ત્યાર પછીનાં ત્રણ પદ્યોનો પણ 'જાતિ'ની કોટિમાં અંતર્ભાવ થાય છે, કેમકે એનાં ચરણોની રચના માત્રા ઉપર આધાર રાખે છે. આર્યાની માફક આ પદ્યનાં પ્રથમ તેમજ તૃતીય ચરણમાં બાર બાર (૧૨) માત્રાઓ છે, જ્યારે આનાં દ્વિતીય અને ચતુર્થ ચરણોમાં અઢાર અઢાર (૧૮) માત્રાઓ છે. આથી કરીને આ પદ્ય ગીતિના નામથી ઓળખાય છે.

આ વાત ધ્યાનમાં ઉતરે તેટલા માટે આ પદ્યનાં પહેલાં બે ચરણો વિચારીએ.

I I S I I S I I S S I I S S I S I I I I I S

वि प दां श म नं श र णं, या मि न मिं दू य मा न म नु ज न तम्

શ્રુત-બોધમાં 'ગીતિ'નું લક્ષણ નીચે મુજબ આપવામાં આવ્યું છેઃ—

"आर्यापूर्वार्धसमं, द्वितीयमपि यत्र भवति हंसगते ! ।
छन्दोविदस्तदानीं, गीतिं तामम्‍तवाणि ! भाषन्ते ॥"

અર્થાત્ હે હંસગામિની ! જે પદ્યના પૂર્વાર્ધ તેમજ ઉત્તરાર્ધ આર્યાના પૂર્વાર્ધના સમાન હોય, તે પદ્યને હે અમૃતસમાન (મધુર) વાણીવાળી (વનિતા)! છન્દઃશાસ્ત્રના જાણકારો 'ગીતિ' કહે છે.

ж ж ж ж

जिनेश्वराणां प्रार्थना—

यैर्भव्यजनं त्रातुं
येते भवतोऽजिनास्थिरहिता ये ।
ईशा निदधतु सुस्था-
ये ते भवतो जिना स्थिरहिताये ॥ ८२ ॥

—गीतिः

टीका

संसारात् भव्यजनं त्रातुं येते—प्रयत्नः कृतः । ये जिना अजिनं—चर्म अस्थि च ताभ्यां रहिता वर्तन्ते । सुस्थाये—शोभनस्थाने निदधतु—स्थापयन्तु । स्थिरहित- आयो-लाभो यस्मिन् ॥ ८२ ॥

अन्वयः

यैः भवतः भव्य-जनं त्रातुं येते, ये (च) अजिन-अस्थि-रहिताः ईशाः, ते जिनाः स्थिर-हित-आये सु-स्थाये भवतः निदधतु ।

१ આ એકવીસમા તીર્થંકરના સબંધી સ્થૂલ માહિતી સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ० २४८)માંથી મળશે.

શબ્દાર્થ

भव्यजनं=ભવ્ય જનને.
त्रातुं (धा० त्रा)=બચાવવાને.
येते (धा० यत्)=પ્રયત્ન કરાયો.
भवतः (मू० भव)=સંસારથી.
अजिन=ચર્મ, ચામડું.
अस्थि=હાડકું.
अजिनास्थिरहिताः=ચામડા અને હાડકાંથી રહિત.
ईशाः (मू० ईश)=ઈશ્વરો, મહાદેવો.
निदधतु (धा० धा)=સ્થાપો.
स्थाय=સ્થાન.
सुस्थाये=શુભ સ્થાનમાં.
स्थिर=નિશ્ચળ, કાયમ.
स्थिरहितायें=કાયમનો કલ્યાણનો લાભ છે જેને વિષે એવા.

શ્લોકાર્થ

જિનેશ્વરોને પ્રાર્થના—

"જેમણે ભવ્ય જનોનું ભવ (-ભ્રમણ)થી રક્ષણ કરવાને પ્રયત્ન કર્યો, તથા વળી જેઓ ચર્મ અને અસ્થિથી રહિત છે તેમજ ત્રૈલોક્યના સ્વામી છે, તે તીર્થંકરો કાયમનો કલ્યાણનો લાભ છે જેને વિષે એવા (મુક્તિરૂપી) શુભ સ્થાનમાં (હે ભવ્યો !) તમને સ્થાપો."—૮૨

સ્પષ્ટીકરણ

ચર્મ અને અસ્થિથી રહિત એટલે શું?—

'ઈશ' શબ્દનો અર્થ 'મહાદેવ' પણ થાય છે. આથી કરીને શું વૃષભના વાહનવાળા, પાર્વતી નામની અર્ધાંગનાને ડાબા અંકમાં અને ગણપતિને જમણા અંકમાં બેસાડનારા, હાથમાં ખટ્વાંગ, ત્રિશૂલ અને પિનાક રાખનારા, ગળામાં રૂણ્ડ (ધડ)-માળા પહેરનારા, ભસ્મ લગાવેલા દેહને વ્યાઘ્ર-ચર્મથી આચ્છાદિત કરનારા, પાંચ મુખવાળા, ત્રણ લોચનોથી યુક્ત, લલાટને વિષે ચન્દ્ર રાખનારા, મસ્તક ઉપર ગંગાને ધારણ કરનારા, વિવિધ ભૂત-ગણોને વિકુર્વિત કરનારા તથા દિગમ્બરસ્વરૂપી તેમજ સૃષ્ટિનો સંહાર કરી પોતાના 'રૂદ્ર' એ નામને ચરિતાર્થ કરનારા એવા મહાદેવથી વૃષ (ધર્મ)ના પ્રરૂપક, સમ્યગ્ દર્શન, જ્ઞાન અને ચારિત્ર-રૂપી ત્રણ લોચનોથી યુક્ત, ભામંડલથી વિભૂષિત, ગણધરોથી અલંકૃત તથા ત્રૈલોક્યનો ઉદ્ધાર કરનારા નહિ કે સંહાર કરનારા એવા જિનેશ્વરની ભિન્નતા સૂચવવા 'ચર્મ અને અસ્થિથી રહિત તેમજ ભવ્ય જીવોનું ભવથી રક્ષણ કરનારા' એમ કહેવામાં આવ્યું છે. નિર્વાણ પ્રાપ્ત કર્યા બાદ જિનેશ્વરો દેહ-રહિત અને એથી કરીને ચર્મ અને અસ્થિથી પણ રહિત બને છે તેથી આમ કહ્યું છે એમ માનવું વધારે યુક્તિ-યુક્ત હોય એમ લાગતું નથી.

* * * *

૧ 'ઈશ'શબ્દના અર્થ સારૂ તેમજ 'મહાદેવ'ના સ્વરૂપ સારૂ વિચારો આ શ્લોક—

"बिभ्रत् पाणौ कपर्दे सुरसरितमिन्दुलेखां ललाटे
नेत्रान्तः कालवह्निं गरलमपि गले व्यालमङ्गाङ्गभागे ।
पञ्चास्यो हि त्रिनेत्रो वृषभगतिरतिर्वामभागार्धवामः
संरिरषात् सततं वः सह सकलगुणैरद्भुताकार ईशः" ॥—સગ્ધરા

—સુભાષિતરત્નભાણ્ડાગાર, પૃ૦ ૯.

जिनशासनस्य विजयः—

जिनशासनं विजयते
विशदप्रतिभानवप्रभङ्गमवत् ।
त्रिजगद् भवकान्तारं
विशदप्रतिभानवप्रभं गमवत् ॥ ८३ ॥

—गीतिः

टीका

विशदप्रतिभानानां—बुद्धिविशेषाणां वप्राः—केदारा भङ्गाश्च यस्मिन् । अवत् त्रिजगत् । विशत्—प्रविशत् । किं ? संसारारण्यम् । अप्रतिस्पर्द्धिनी :— [1]र्यस्य नवा प्रभा यस्य तत्, समाहारः । गमाः—सदृशपाठा विद्यन्ते यस्मिन् तत् । . . .

अन्वयः

विशद्-प्रतिभान-वप्र-भङ्गं, भव-कान्तारं विशत् त्रि-जगत् अवत्, अप्रति-भा-नव-प्रभं, गम-वत् जिन-शासनं विजयते ।

શબ્દાર્થ

शासन=શાસન, આજ્ઞા.
जिनशासनं=જૈન શાસન.
विजयते (धा० जि)=જયવંતું વર્તે છે.
प्रतिभान=નિરંતર નૂતન વિકાસ પામતી બુદ્ધિ, પ્રતિભા.
वप्र=ક્યારી.
भङ्ग=જલનિર્ગમ, નહેર.
विशदप्रतिभानवप्रभङ्गं=નિર્મલ પ્રતિભાના ક્યારા તેમજ નહેરો છે જેને વિષે એવું.
अवत् (धा० अव्)=રક્ષણ કરનારૂં, બચાવનારૂં.
त्रिजगत्=ત્રૈલોક્યને.
भवकान्तारं=સંસારરૂપી વનને.
विशत् (धा० विश्)=પ્રવેશ કરતું.
प्रति=પ્રતિકૂલતાવાચક અવ્યય.
भा=તેજ.
अप्रतिभानवप्रभं=પ્રતિકૂલતારહિત છે તેજ તેમજ નવીન પ્રભા જેની એવું.
गम=[2]આલાપક, સદૃશ પાઠ, આલાવો.
गमवत्=આલાપકથી યુક્ત.

શ્લોકાર્થ

જિન-શાસનનો વિજય—

"નિર્મલ પ્રતિભાના ક્યારાઓ અને નહેરો છે જેને વિષે એવા સંસારરૂપી અરણ્યમાં પ્રવેશ કરતા ત્રિભુવનનું રક્ષણ કરનારૂં, તથા વળી અસાધારણ છે તેજ તેમજ નૂતન પ્રભા જેની એવું તથા વળી આલાપકોથી યુક્ત એવું જૈન શાસન જયવંતું વર્તે છે."—૮૩

---

१ अर्थं विग्रहश्चिन्तनीयः । भा च नवप्रभा चैतनयोः समाहारो भानवप्रभं, अप्रतिस्पर्द्धि भानवप्रभं यस्येति समासः, अन्यथा भाशब्दस्य ह्रस्वतापत्तिः ।

२ આ સંબંધમાં જુઓ સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ० ४१).

શ્લોકાર્થ

અચ્છુપ્તા દેવીની સ્તુતિ—

"જેણે ખડ્ગ અને ધનુષ્ય વડે યુદ્ધોમાં જીત મેળવી છે તેમજ શત્રુ-વિષયક મહાપ્રયાણને દૂર ફેંકતી (અર્થાત્ તેનો નાશ કરી તેને સ્તબ્ધ કરતી) થકી જિનને નમતી એવી જે (દેવી) આ જગત્માં અશ્વ ઉપર સ્વારી કરે છે, તે ગૌરવર્ણી અચ્છુપ્તા (દેવી) (હે ભવ્યો! તમારૂં) રક્ષણ કરો."—૮૪

સ્પષ્ટીકરણ

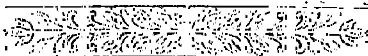
અચ્છુપ્તા દેવીનું સ્વરૂપ—

'પાપનો સ્પર્શ નથી જેને તે' 'અચ્છુપ્તા' એવા વ્યુત્પત્તિ-અર્થવાળી આ **અચ્છુપ્તા** પણ એક વિદ્યા-દેવી છે. અચ્યુતા એનું નામાન્તર હોય એમ લાગે છે. આ **અચ્છુપ્તા** દેવીનો વર્ણ સુવર્ણસમાન છે. તેના હાથમાં ધનુષ્ય, બાણ, ખડ્ગ અને ઢાલ (અથવા ભાથો) એ ચાર આયુધો છે. વિશેષમાં એને અશ્વનું વાહન છે. તેનું સ્વરૂપ **આચાર-દિનકર** પ્રમાણે નીચે મુજબ છેઃ—

" सव्यपाणिधृतकार्मुकस्फरा-
　न्यस्फुरद्विशिखखड्गधारिणी ।
विद्युदाभतनुरश्ववाहना-
　ऽच्छुप्तिका भगवती ददातु शम् ॥"—रथोद्धता
　　—પત્રાંક ૧૬૨.

નિર્વાણ-કલિકામાં પણ આ વિદ્યા-દેવી વિષે ઉલ્લેખ છે. ત્યાં કહ્યું છે કે—

"तथा अच्छुप्तां तडिद्वर्णां तुरगवाहनां चतुर्भुजां खड्गबाणयुतदक्षिणकरां धनुःखेटकान्वितवामहस्तां चेति" અર્થાત્ **અચ્છુપ્તા** દેવીનો વર્ણ વીજળીના જેવો છે અને ઘોડો એ એનું વાહન છે. વળી તેને ચાર હાથ છે. તેમાં તે જમણા બે હાથમાં ખડ્ગ અને બાણ રાખે છે, જ્યારે ડાબા બે હાથમાં ધનુષ્ય અને ખેટક ધારણ કરે છે.

२२ श्रीनेमिजिनस्तुतयः

अथ श्रीनेमिनाथायाभ्यर्थना—

चिरपरिचितलक्ष्मीं प्रोज्झ्य सिद्धौ रतारा-
दमरसदृशमर्त्यावर्जितां देहि 'नेमे!' ।
भवजलधिनिमज्जज्जन्तुनिर्व्याजबन्धो!
दमरसदृशमर्त्या वर्जितां देहिने मे ॥ ८५ ॥

—मालिनी

टीका

देहो विद्यते यस्यासौ देही तस्मै । मे–मह्यम् । दमे–इन्द्रियदमे रसा–प्रधाना दृग्–दृष्टिः सम्यग्दर्शनं तां देहि । तां चिरपरिचितां लक्ष्मीं प्रोज्झ्य–त्यक्त्वा मोक्षे रत ! आमन्त्रणम् । आरात्–दूरवर्तिनीम् । अमरैः सदृशाः–तुल्याः । के? वासुदेवादयो मर्त्यास्ते आवर्जिता–अनुकूलीकृता यया सा ताम् । भवजलधिनिमज्जज्जन्तूनां निर्व्याजो–मायारहितो बन्धुः हे० । अर्त्या वर्जितां–दुःखवर्जितां, दृष्टेर्विशेषणम् ॥ ८५ ॥

अन्वयः

आरात् अमर-सदृश-मर्त्य-आवर्जितां चिर-परिचित-लक्ष्मीं प्रोज्झ्य सिद्धौ रत ! 'नेमे' ! भव-जलधि-निमज्जत्-जन्तु-निर्व्याज-बन्धो ! देहिने मे अर्त्या वर्जितां दम-रस-दृशं देहि ।

શબ્દાર્થ

चिर=લાંબા સમયની.
परिचित (धा० चि)=પરિચય પામેલી.
चिरपरिचितलक्ष्मीं=લાંબા સમયના પરિચય વાળી લક્ષ્મીને.
प्रोज्झ्य(धा० उज्झ्)=ત્યજી દઇને, ત્યાગ કરીને.
रत ! (मू० रत)=હે આસક્ત !
आरात्=દૂરથી.
सदृश=તુલ્ય, જેવા.
मर्त्य=માનવ.
आवर्जित (धा० वर्ज्)=અનુકૂલ કરેલ.
अमरसदृशमर्त्यावर्जितां=દેવતુલ્ય માનવોને અનુકૂલ કરેલ છે જેણે એવી.
देहि (धा० दा)=તું અર્પણ કર.
नेमे ! (मू० नेमि)=હે નેમિ(નાથ) !
जलधि=સમુદ્ર.
निमज्जत् (धा० मस्ज्)=ડૂબતા.
जन्तु=જીવ, પ્રાણી.
निर्=અભાવવાચક અવ્યય.
व्याज=કપટ.
निर्व्याज=નિષ્કપટી, સાચા.
भवजलधिनिमज्जज्जन्तुनिर्व्याजबन्धो !=હે સંસારરૂપ સમુદ્રમાં ડૂબી જતા જીવોના નિષ્કપટી મિત્ર !
दम=ઇન્દ્રિય-દમન, સંયમ.
रस=પ્રધાન.
दमरसदृशं=દમનને વિષે પ્રધાન દૃષ્ટિને, સમ્યક્ત્વને.
अर्त्या (मू० अर्ति)=પીડાથી.
वर्जितां (मू० वर्जित)=રહિત.
देहिने (मू० देहिन्)=શરીરધારી.
मे (मू० अस्मद्)=મને.

શ્લોકાર્થ

શ્રીનેમિનાથને પ્રાર્થના—

"દેવતુલ્ય માનવોને (અર્થાત્ [1]વાસુદેવાદિકોને) અનુકૂલ કરી લીધા છે જેણે એવી તેમજ લાંબા સમયના પરિચયવાળી લક્ષ્મીને દૂરથી તજી દઇને મુક્તિને વિષે આસક્ત બનેલા હે (બાવીસમા તીર્થંકર)! હે [2]નેમિ(નાથ)! હે સંસાર-સમુદ્રમાં ડૂબી જતા જીવોને (સહાય કરવામાં) નિષ્કપટી મિત્ર(સમાન)! દેહધારી એવા મને પીડાથી રહિત એવી (ઇન્દ્રિય-) દમનને વિષે પ્રધાન એવી દૃષ્ટિ (અર્થાત્ સમ્યક્ત્વ) નું અર્પણ કર."—૮૫

॥ ॥ ॥ ॥

जिनवराणां स्तुतिः—

विदधदिह यदाज्ञां निर्वृतौ शंमणीनां
सुखनिरतनुतानोऽनुत्तमास्तेऽमहान्तः ।
ददतु विपुलभद्रां द्राग् जिनेन्द्राः श्रियं स्वः-
सुखनिरतनुता नोऽनुत्तमास्ते महान्तः ॥ ८६ ॥

—मालिनी

टीका

येषामाज्ञां विदधत्-कुर्वन् निर्वृतौ-मोक्षे शं-सुखं तदेव मणयस्तेषां सुखनिः-शोभनखनिः सन् । अतनुः-महान् तानो यस्य स बृहत्प्रमाणः सन् आस्ते-तिष्ठति । कथं? अनुत्तं-अप्रेरितम् । महानां-उत्सवानां अन्तो न विद्यते यस्य सः । स्वर्गसुखेषु निरता-आसक्ता इन्द्रादयस्तैर्नुताः । अनुत्तमाः-प्रधानाः । महान्तो-महापुरुषास्ते जिनेन्द्राः । नः-अस्मभ्यम् ॥ ८६ ॥

अन्वयः

यद्-आज्ञां इह विदधत् (प्राणी) शं-मणीनां सु-खनिः (सन्) अ-तनु-तानः (सन्) निर्वृतौ अ-नुत्तं आस्ते, अ-मह-अन्तः (वर्तते च), ते स्वर्-सुख-निरत-नुताः अनुत्तमाः महान्तः जिनेन्द्राः नः विपुल-भद्रां श्रियं द्राक् ददतु ।

---

૧ આ સંબંધમાં જુઓ વીર-ભક્તામર (પૃ૦ ૫).

૨ આ તીર્થંકરની સ્થૂલ રૂપરેખા સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૨૫૮)માં આલેખવામાં આવી છે.

શબ્દાર્થ

विदधत् (धा० धा)=આચરણ કરનારો.
आज्ञा=શાસન, હુકમ.
यदाज्ञां=જેની આજ્ઞાને.
निर्वृतौ (मू० निर्वृति)=મોક્ષને વિષે.
शंमणीनां (मू० शंमणि)=સુખરૂપ રત્નોની.
खनि=ખાણ.
सुखनि=શોભનીય ખાણ.
तनु=અલ્પ.
अतनुतानः=અનલ્પ છે વિસ્તાર જેનો એવો.
अनुत्तं=અપ્રેરિતપણે.
अमहान्तः=અવિદ્યમાન છે ઉત્સવોનો અંત જેને વિષે એવા.
विपुल=વિશાળ.
भद्र=કલ્યાણ.
विपुलभद्रां=વિશાળ છે કલ્યાણ જેમાં એવી.
जिनेन्द्राः (मू० जिनेन्द्र)=જિનવરો.
स्वर्=સ્વર્ગ.
नि=અત્યંતવાચક અવ્યય.
रत=આસક્ત.
नुत (धा० नु०)=સ્તુતિ કરાયેલ.
स्वःसुखनिरतनुताः=સ્વર્ગના સુખમાં અત્યંત આસક્ત એવા (દેવો) વડે સ્તુતિ કરાયેલા.
अनुत्तमाः (मू० अनुत्तम)=સર્વોત્તમ.
महान्तः (मू० महत्)=મોટા.

શ્લોકાર્થ

જિનેશ્વરોની સ્તુતિ—

"જેમની આજ્ઞાનું અત્ર આચરણ કરનારો (અર્થાત્ જેમના આદેશ પ્રમાણે વર્તન કરનારો પ્રાણી) સુખરૂપ રત્નોની સુશોભિત ખાણ થયો થકો મોટા વિસ્તારવાળો (અર્થાત્ ઓછામાં ઓછી બત્રીસ આંગળની અવગાહનાવાળો) બની મોક્ષમાં અપ્રેરિતપણે રહે છે તેમજ અખંડિત મહોત્સવોને ભોગવે છે, તે, સ્વર્ગના સુખમાં રચી પચી રહેનારા (સુરો) વડે સ્તુતિ કરાયેલા એવા, વળી સર્વોત્તમ, તેમજ મહત્ત્વશાળી એવા જિનવરો અમને અત્યંત કલ્યાણકારી લક્ષ્મી સત્વર અર્પો."—૮૬

卐 卐 卐 卐

जिनसिद्धान्तस्मरणम्—

क्षतसुमतिवलर्द्धिध्वस्तरुग्मृत्युदोषं
परमृतसमानं मानसं पातकान्तम् ।
प्रति दृढरुचि कृत्वा शासनं जैनचन्द्रं
परमृतसमानं मानसं पात कान्तम् ॥ ८७ ॥

—मालिनी

टीका

शासनं मानसं पात–रक्षत इति क्रिया । किं कृत्वा? मानसं–चित्तं प्रति दृढा रुचिर्यस्य तत् तीव्रेच्छं कृत्वा क्षताः शोभना मतिबलर्द्धयो येन तत् एवंविधं च तत् ध्वस्तरुग्मृत्युदोषं च ततः कर्मधारयः । परमं–प्रधानं ऋतं–सत्यं च तत् परमत्यर्थं पातकानामन्तो यस्मिंस्तत् ॥ ८७ ॥

अन्वयः

मानसं प्रति दृढ-रुचि कृत्वा, कृत-सुमति-बल-ऋद्धि-ध्वस्त-रुज्-मृत्यु-दोषं, अमृत-समानं, परं पातक-अन्तं, परमं ऋत-स-मानं कान्तं जैनचन्द्रं शासनं मानसं पात ।

શબ્દાર્થ

ऋद्धि=સંપત્તિ.
ध्वस्त (धा० ध्वंस्)=નષ્ટ કરેલ.
मृत्यु=મરણ.
कृतसुमतिबलर्द्धिध्वस्तरुग्मृत्युदोषं=(અર્પણ) કર્યાં છે સુબુદ્ધિ, સુપરાક્રમ અને સુસંપત્તિ જેણે એવા તેમજ નાશ કર્યો છે રોગ અને મરણરૂપ દોષોનો જેણે એવા.
अमृत=સુધા, અમૃત.
अमृतसमानं=અમૃતના જેવા.
मानसं (मू० मानस)=મન.
पातक=પાપ.
पातकान्तं=પાપનો અન્ત છે જેને વિષે એવા.
दृढ=તીવ્ર.
रुचि=અભિલાષા, ઇચ્છા.
दृढरुचि=તીવ્ર અભિલાષાવાળું.
कृत्वा (धा० कृ)=કરીને.
शासनं (मू० शासन)=શાસનને.
जैनचन्द्रं=જિન-ચન્દ્રના સંબંધી.
मान=સત્કાર, સંમાન.
ऋतसमानं=સત્ય તેમજ સંમાનયુક્ત.
मानसं (मू० मानस)=માનસ (સરોવર).
पात (धा० पा)=તમે રક્ષણ કરો.
कान्तं (मू० कान्त)=મનોહર.

શ્લોકાર્થ

જિન-સિદ્ધાન્તનું સ્મરણ—

"(અર્પણ) કર્યાં છે સુબુદ્ધિ, સુપરાક્રમ, અને સુસંપત્તિ જેણે એવા, તેમજ વિનાશ કર્યો છે રોગ અને મરણરૂપ દોષોનો [અથવા રોગ, મરણ અને અપરાધનો] જેણે એવા, વળી સુધાસમાન (પ્રીતિકર), તથા વળી પાપનો અત્યંત અંત આણનારા, તેમજ ઉત્કૃષ્ટ, [1]સત્ય તથા સંમાનયુક્ત અને વળી મનોહર એવા જિન-ચન્દ્રવિષયક શાસનરૂપી માનસ સરોવરનું (હે ભવ્ય જનો !) તમે મનમાં તીવ્ર ઉત્કણ્ઠા ધારણ કરીને (અર્થાત્ તીવ્ર અભિલાષાપૂર્વક) રક્ષણ કરો.—૮૭

卐 卐 卐 卐

अम्बादेव्याः स्तुतिः—

जिनवचसि कृतास्था संश्रिता कम्रमाम्रं
समुदितसुमनस्कं दिव्यसौदामनीरुक् ।
दिशतु सतत'मम्बा' भूतिपुष्पात्मकं नः
समुदितसुमनस्कं दिव्यसौ दाम नीरुक् ॥ ८८ ॥ २२ ॥

—मालिनी

---

१ સત્યના સંબંધી માહિતી માટે જુઓ સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૬૯-૭૦).

टीका

असौ अम्बा देवता दिवि–देवलोके । भूतयः–समृद्धय एव पुष्पाणि आत्मा यस्य तत् । दाम–स्रक् । नः–अस्मभ्यं दिशतु । कम्रं–कमनीयं आम्रं–चूतं संश्रिता । समुदिता–एकीभूताः सुमनसः–पुष्पाणि यस्मिन् दाम्नि तत् । दिव्या सौदामनी–विद्युत् तद्वत् रुक्–दीप्तिर्यस्याः सा । समुदिताः–सहर्षाः सुमनसः–सम्यग्दृष्टयो यस्मिन् दामदाने तत्, इदं क्रियाविशेषणम् । अपगता रुजो–रोगा यस्माद् दाम्नस्तत् ॥ ८८ ॥

अन्वयः

जिन–वचसि कृत–आस्था, कम्रं आम्रं संश्रिता, दिव्य–सौदामनी–रुक्, असौ 'अम्बा' समुदित–सुमनस्कं, दिवि भूति–पुष्प–आत्मकं, निर्–रुग् दाम स–मुदित–सु–मनस्कं नः सततं दिशतु ।

શબ્દાર્થ

जिनवचसि=તીર્થંકરના વચનમાં.	दिशतु (धा० दिश्)=અર્પો.
आस्था=શ્રદ્ધા, આધીન.	सततं=સર્વદા, હમેશાં.
कृतास्था=કરી છે શ્રદ્ધા જેણે એવી.	अम्बा=અમ્બા (દેવી).
संश्रिता (धा० श्रि)=આશ્રય કરેલી, આશ્રીને રહેલી.	भूतिपुष्पात्मकं=ઋદ્ધિરૂપ ફૂલો છે જેનું. એવી.
कम्रं (मू० कम्र)=મનોમોહક, કમનીય.	नः (मू० अस्मद्)=અમને.
आम्रं (मू० आम्र)=આમ્રને, આંબાને.	मुदित=હર્ષ.
समुदित (धा० इ)=એકત્રિત કરેલ.	समुदित=હર્ષિત.
सुमनस्=પુષ્પ, કુસુમ.	सुमनस्=સમ્યગ્દૃષ્ટિ.
समुदितसुमनस्कं=એકત્રિત કરેલ છે કુસુમો જેને વિષે એવી.	समुदितसुमनस्कं=સમ્યગ્દૃષ્ટિ હર્ષ પામે તેવી રીતે.
सौदामनी=વિદ્યુત્, વીજળી.	असौ (मू० अदस्)=આ.
दिव्यसौदामनीरुक्=દિવ્ય વીજળીના જેવી પ્રભા છે જેની એવી.	दाम (मू० दामन्)=માળા.
	नीरुक्=નષ્ટ થયો છે રોગ જેનાથી એવી.

શ્લોકાર્થ

અમ્બા-દેવીની સ્તુતિ—

"જિન–વચનને વિષે શ્રદ્ધાળુ એવી તથા મનોમોહક આમ્રનો આશ્રય લીધેલી, દિવ્ય વિદ્યુતના જેવી પ્રભા છે જેની એવી આ અમ્બા (દેવી) એકત્રિત થયેલાં છે પુષ્પો જેમાં એવી, તેમજ સ્વર્ગવિષયક અભ્યુદયરૂપ કુસુમો છે સ્વરૂપ જેનું એવી તથા વળી નષ્ટ થયા છે રોગો જેનાથી એવી માળા સમ્યગ્-દૃષ્ટિ આનંદ પામે તેવી રીતે અમને સતત સમર્પો."—૮૮

સ્પષ્ટીકરણ

અમ્બા દેવીની સ્તુતિ પરત્વે વિચાર—

અત્યાર સુધી તો કવિરાજે શ્રુત–દેવતા અને વિદ્યા–દેવીઓની સ્તુતિ કરી છે, પરંતુ આ પદ્યમાં તો તેમણે શાસન–દેવીની સ્તુતિ કરી છે, કેમકે 'અમ્બા' એ તો [illegible]

निर्वाणकलिकायाम्—

"तस्मिन्नेव तीर्थे समुत्पन्नां कूष्माण्डीं (अम्बिकां) देवीं कनकवर्णां सिंहवाहनां चतुर्भुजां मातुलिङ्गपाशयुक्तदक्षिणकरां पुत्राङ्कुशान्वितवामकरां चेति।"

नि सा प्रेस

શ્રીનેમિનાથની શાસન-દેવીનું નામ છે. અત્ર પ્રશ્ન એ ઉપસ્થિત થાય છે કે આ કાવ્યમાં સોએ સોળ વિદ્યા-દેવીઓની સ્તુતિ પૂર્ણ કરવાની વાત તો કોરે મૂકી એકાએક કવીશ્વરે શાસન-દેવતાની કેમ સ્તુતિ કરી છે?

અમ્બા દેવીનું સ્વરૂપ—

અમ્બા દેવીના સંબંધમાં ઘણે સ્થલે ઉલ્લેખ મળી આવે છે. **ઉજ્જયન્ત-સ્તવ**માં એના સંબંધમાં કહ્યું છે કે—

" सिंहयाना हेमवर्णा, सिद्धबुद्धसुतान्विता ।
कम्राम्रलुम्बिभृत्पाणि-रत्राम्बा सङ्घविघ्नहृत् । "
—૧૪ મું પદ્ય.

આચાર-દિનકરમાં નીચે મુજબ ઉલ્લેખ છે:—

" सिंहारूढा कनकतनुरुग् वेदबाहुश्च वामे
हस्तद्वन्द्वेऽङ्कुशतनुभुवौ बिभ्रति दक्षिणेऽत्र ।
पाशाम्राली सकलजगतां रक्षणैकार्द्रचित्ता
देव्यम्बा नः प्रदिशतु समस्ताघविध्वंसमाशु ॥ "

નિર્વાણ-કલિકામાંથી પણ આ દેવીના સંબંધી માહિતી મળી શકે છે, પરંતુ ત્યાં આ દેવીનું નામ '[1]કૂષ્માણ્ડી' હોવાનો ઉલ્લેખ છે. આ રહ્યો તે ઉલ્લેખ:—

" तस्मिन्नेव तीर्थे समुत्पन्नां कूष्माण्डीं देवीं कनकवर्णां सिंहवाहनां मातुलिङ्गपाशयुक्तदक्षिणकरां पुत्राङ्कुशान्वितवामकरां चेति. "

અર્થાત્—તેજ (બાવીસમા તીર્થંકરના) તીર્થને વિષે ઉત્પન્ન થયેલી **કૂષ્માણ્ડી** દેવીનો વર્ણ સુવર્ણના સમાન છે અને સિંહ એ એનું વાહન છે. એને ચાર હાથ છે. એના જમણા બે હાથ બીજોરા અને પાશથી અલંકૃત છે, જ્યારે એના ડાબા બે હાથ પુત્રો અને અંકુશ વડે વિભૂષિત છે. આ દેવીના પૂર્વ ભવની માહિતી **અમ્બિકાદેવીકલ્પ**માંથી મળી શકે તેમ હોવાથી અત્ર એ કલ્પ અનુવાદસહિત નીચે મુજબ આપવામાં આવે છે:—

अम्बिकादेवीकल्पः

सिरिउज्जयंत(गिरि)सिहरसेहरं पणमिऊण नेमिजिणं ।
कोहंडिदेविकप्पं, [2]लिहामि वुड्डोवएसाओ ॥—अज्जा

अत्थि 'सुरट्ठा'विसये धणकणयसंपयजणसमिद्धं 'कोडीनारं' नाम नयरं । तत्थ 'सोमो' नाम रिद्धिसमिद्धो छक्कम्मपरायणो वेयागमपारगामी बंभणो हुत्था । तस्स घरिणी 'अंबिणी' नाम महग्घसीलालंका-

---

१ આ નામાન્તર છે એ વાતની **અમ્બિકાદેવીકલ્પ** પણ સાક્ષી પૂરે છે.

२ छाया—

श्री'उज्जयन्त'(गिरि)शिखरशेखरं प्रणम्य 'नेमि'जिनम् ।
'कोहण्डि' देवीकल्पं लिखामि वृद्धोपदेशात् ॥

अस्ति 'सौराष्ट्र'विषये धनकनकसम्पदाजनसमृद्धं 'कोडीनारं' नाम नगरम् । तत्र 'सोमो' नाम ऋद्धिसमृद्धः षट्कर्मपरायणो वेदागमपारगामी ब्राह्मणः आसीत् । तस्य गृहिणी 'अम्बिका' नाम महार्घशीलालङ्कारभूषितशरीरा

रभूसियसरीरा आसि। तेसिं विसयसुहमणुहवंताणं उप्पन्ना दुवे पुत्ता—पढमो सिद्धो बीओ बुद्धुत्ति। अन्नया समागए पिअरपक्खे भट्टसोमेणं निमंतिआ बंभणा सद्धदिणे। कत्थवि ते वेयमुच्चारन्ति, कत्थवि आढवन्ति पिण्डपयाणं, कत्थवि होमं करिंति वइसदेवं च। सम्पाडिआ सालि-दालि-वंजण-पक्कन्न-सेभ-खीर-खण्डपमुहा जेमणा। अवि(अंबि)णीए अ सासुआ ण्हाणं काउं पयट्टा। तम्मि अवसरे एगो साहू मासोववासपारणए भिक्खट्ठा संपत्तो। तं पलोइत्ता हरिसभरनिब्भरपुलइअंगी उट्ठिआ अंबिणी। पडिलाभिओ तीए मुणिवरो भत्तिबहुमाणपुव्वं अहापवित्तेहिं भत्तपाणेहिं। जाव गहिअभिक्खो साहू वलिओ ताव सासुआवि ण्हाऊण रसवईठाणमागया। न पिच्छइ पढमसिहं। तओ तीए कुविआए पुट्ठा बहुआ। तीए जहट्ठिए वुत्ते अंबाडिआ सा अज्जूए—हा पावे किमेयं तए कयं? अज्जवि देवया न पूइआ, अज्जवि न भुंजाविआ विप्पा, अज्जवि न भरिआइं पिंडाइं, अग्गसिहा तए किमत्थं साहुणो दिन्ना?। तओ तीए भणिओ सव्वोवि वइअरो सोमभट्टस्स। तेण संरुट्ठेण अप्पछंदिअत्ति निक्कालिआ गिहाओ। सा परिभवदूमिआ सिद्धं करंगुलीए धरित्ता बुद्धं च कडीए चडावित्ता चलिआ नयराओ बाहिं। पंथे तिसाभिभूएहिं दारएहिं जलं मग्गिआ। जाव सा अंसुजलपुण्णलोअणा संवुत्ता ताव पुरओ ठिअं सुक्कसरोवरं तिस्सा अणग्घेणं सीलमाहप्पेणं तक्खणं जलपूरिअं जायं। पाइआ दोन्नि सीअलं नीरं। तओ छुहिएहिं भोअणं मग्गिआ बालएहिं। पुरओ सुक्कसहयारतरू तक्खणं फलिओ। दिन्नाइं फलाइं अंबिणीए तेसिं, जाया ते सुत्था। जाव सा चूअच्छायाए वीसमइ ताव जं जायं तं निसामेह—जं तीए बालयाइं पढमं जेमाविआ तेसिं भुत्तुत्तरं पत्तलीओ तीए बाहिं उज्झिआओ आसि ताओ सीलमाहप्पाकंपिअमणाए सासणदेवयाए सोवन्नकच्चोलयरूवाओ कयाओ। जे अ उच्छिट्ठसित्थकणा भूमीए पडिआ ते मुत्तिआइं संपाइआइं। अग्गसिहा य सिहरेसु तहेव दंसिआ। एअमच्छरिअं सासुए दट्ठूण निवेइअं 'सोम'विप्पस्स। सिट्ठं(ट्ठं) च जहा—वच्छ! सुलक्खणा पइव्वया

आसीत्। तयोर्विषयसुखमनुभवतोः उत्पन्नौ द्वौ पुत्रौ—प्रथमः 'सिद्धः' द्वितीयो 'बुद्ध' इति। अन्यदा समागते पितृपक्षे 'सोम'भट्टेन निमन्त्रिताः ब्राह्मणाः श्राद्धदिने। कुत्रचित् ते वेदमुच्चारयन्ति, कुत्रचित् आरभन्ते पिण्डप्रदानं, कुत्रचित् होमं कुर्वन्ति वैश्वदेवं च। सम्पादितानि शालि दालि व्यञ्जन-पक्वान्न-सेव खीर खण्डप्रमुखानि जेमनानि। 'अम्बिका' च श्वश्रूः स्नानं कर्तुं प्रवृत्ता। तस्मिन्नवसरे एकः साधु मासोपवासपारणके भिक्षार्थं संप्राप्तः। तं प्रलोक्य हर्षभरनिर्भरपुलकिताङ्गी उत्थिता 'अम्बिका'। प्रतिलाभितस्तया मुनिवरो भक्तिबहुमानपूर्वं यथाप्रवृत्तैर्भक्तपानैः। यावद् गृहीतभिक्षः साधुः चलितः तावत् श्वश्रूरपि स्नात्वा रसवतीस्थानमागता। न प्रेक्षते प्रथमशिखाम्। ततस्तया कुपितया पृष्टा वधूः। तया यथास्थिते उक्ते निरस्कृता सा आर्यया (श्वश्र्वा)-हा पापे! किमेतत् त्वया कृतं? अद्यापि देवता न पूजिता, अद्यापि न भोजिता विप्राः, अद्यापि न भरिताः पिण्डाः, अग्रशिखा त्वया किमर्थं साधवे दत्ता?। ततस्तया भणितः सर्वोऽपि व्यतिकरः 'सोम'भट्टस्य। तेन संरुष्टेन आत्मच्छंदिकेति निष्कासिता गृहात्, सा परिभवदूना 'सिद्धं' कराङ्गुल्यां धृत्वा 'बुद्धं' च कट्यां आरोप्य चलिता नगराद् बहिः। पथि तृषाभिभूताभ्यां दारकाभ्यां जलं मार्गिता। यावत् सा अश्रुजलपूर्णलोचना संवृत्ता, तावत् पुरतः स्थितं शुष्कसरोवरं तस्याः अनर्घेण शीलमाहात्म्येन तत्क्षणं जलपूरितं जातम्। पायितौ द्वौ शीतलं नीरम्। ततः क्षुधिताभ्यां भोजनं मार्गिता बालकाभ्याम्। पुरतः शुष्कसहकारतरुः तत्क्षणं फलितः। दत्तानि फलानि अम्बिकया तयोः, जातौ तौ सुस्थौ। यावत् सा चूतच्छायायां विश्राम्यति तावद् यद् जातं तद् निशामयत—यद् तया बालकाद्वयः प्रथमं जेमिताः, तेषां भुक्तोत्तरं पत्रावल्यः तया बहिः उज्झिताः आसीरन्, ताः शीलमाहात्म्याकम्पितमनसा शासनदेवतया सौवर्णकच्चोलकरूपाः कृताः, (ये) उच्छिष्टसिक्थकणा भूमौ पतिताः ते मौक्तिकानि संपादितानि अग्रशिखा च शिखरेषु दर्शिता। एतदाश्चर्यं श्वश्र्वा दृष्ट्वा निवेदितं 'सोम'विप्रस्य, शिष्टं च

यं एसा वहू, ता पच्चाणेहि एअं कुलहरंति जणणीपेरिओ पच्छायावानलडज्झंतमाणसो गओ वहुयं वालेउं 'सोम'भट्टो। तीए पिट्ठओ आगच्छन्तं दिअवरं निअवरं दट्टूण दिसाओ पलोइआओ। दिट्ठओ अग्गओ मग्गकूवओ। तओ जिणवरं मणे अणुसरिऊण सुपत्तदाणं अणुमोअंतीए अप्पा कूवंमि झंपाविओ। सुहज्झवसाणेण पाणे चइऊण उप्पन्ना कोहंडविमाणे सोहम्मकप्पहिट्ठे चउहिं जोअणेहिं अंबीअदेवी नाम महड्ढिआ देवी। विमाणनामेणं कोहंडीवि भन्नइ। 'सोम'भट्टेणवि तीसे महासईए कूवे पडणं दट्ठुं अप्पा तत्थेव झंपाविओ। सो अ मरिऊण तत्थेव जाओ देवो। आभिओगिअकम्मुणा सिंहरूवं विउव्विआ तीए चेव वाहणं जाओ। अन्ने भणंति—'अंबिणी' 'रेवय'सिहराओ अप्पाणं झंपावित्ता तप्पिट्ठओ 'सोम'भट्टोवि तहेव मओ। सेसं तं चेव। सा य भगवई। चउब्भुआ दाहिणहत्थेसु अंबलुंबिं पासं च धारेइ, वामहत्थेसु पुण पुत्तं अंकुसं च धारेइ। उत्तत्तकणयसवण्णं च वण्णमुव्वहइ सरीरे। सिरि'नेमि'नाहस्स सासणदेवयत्ति निवसइ 'रेवइ'गिरिसिहरे। मउड-कुंडल-मुत्ताहलहार-रयणकंकण-नेउराइसव्वंगीणाभरणरमणिज्जा पूरेइ सम्मदिट्ठीण मणोरहे, निवारेइ विग्घसंघायं। तीए मंतमंडलाईणि आराहित्ताणं भविआणं दीसंति अणेगरूवाओ रिद्धिसिद्धीओ, न पहवंति भूअ-पिसाय-साइणी-विसमग्गहा, संपज्जंति पुत्त-कलत्त-मित्त-धण-धन्न-रज्ज-सिरिओ त्ति।

अंबिआमंता इमे—

पयवीअसकुलकुल—जलहरिहयअकंतपेआइं।
पणइणिवायावसिओ, अंबिअदेवीइ अहमंतो ॥ १ ॥—अज्ञा

धुवभुवणदेवि संबुद्धिपासअंकुसतिलोअपंचसरा।
णहसिहिकुलकलअज्झासियमायपरपणामपयं ॥ २ ॥ ,,

वागुब्भवं तिलोअं, पाससिणीहाउ तइअवन्नस्स।
कुहंडअंबिआए, नमु त्ति आराहणामंतो ॥ ३ ॥ ,,

यथा–वत्स! सुलक्षणा पतिव्रता च एषा वधूः, तस्मात् प्रत्यानय एतां कुलगृहं इति जननीप्रेरितः पश्चात्तापानलदह्यमानमानसो गतो वधूकां वालयितुं 'सोम'भट्टः। तया पृष्ठतः आगच्छन्तं द्विजवरं निजवरं दृष्ट्वा दिशः प्रलोकिताः, दृष्टः अग्रतः मार्गकूपकः, ततो जिनवरं मनसि अनुस्मृत्य सुपात्रदानं अनुमोदयन्त्या आत्मा कूपे प्रक्षिप्तः। शुभाध्यवसानेन प्राणान् त्यक्त्वा उत्पन्ना 'कोदण्ड'विमाने सौधर्मकल्पस्याधस्तात् चतुर्भिर्योजनैः 'अम्बिका'देवी नाम महर्द्धिका देवी। विमाननाम्ना कोहण्डी अपि भण्यते। 'सोम'भट्टेनापि तस्या महासत्याः कूपे पतनं दृष्ट्वा आत्मा तत्रैव संक्षिप्तः। स च मृत्वा तत्रैव जातो देवः, आभियोगिककर्मणा सिंहरूपं विकुर्व्य तस्या एव वाहनं जातः। अन्ये भणन्ति—'अम्बिका' 'रैवत'शिखरात् आत्मानं क्षिप्त्वा तत्पृष्ठतः 'सोम'भट्टोऽपि तथैव मृतः, शेषं तदेव। सा च भगवती चतुर्भुजा दक्षिणहस्तयोः आम्रलुम्बिं पाशं च धारयति, वामहस्तयोः पुनः पुत्रं अंकुशं च धारयति, उत्तप्तकनकसवर्णं च वर्णमुद्वहति शरीरे, श्री'नेमि'नाथस्य शासनदेवता इति निवसति 'रैवत'गिरिशिखरे, मुकुट-कुण्डल-मुक्ताफलहार-रत्नकङ्कण-नूपुरादिसर्वाङ्गीणाभरणरमणीया पूरयति सम्यग्दृष्टीनां मनोरथान्, निवारयति विघ्नसंघातम्। तया मन्त्रमण्डलादीनि आराध्य भव्यानां दृश्यन्ते अनेकरूपा ऋद्धिसिद्धयः, न प्रभवन्ति भूतपिशाचशाकिनीविषमग्रहाः, संपद्यन्ते पुत्रकलत्रमित्रधनधान्यराज्यश्रिय इति। अम्बिकामन्त्रा इमे (आम्नायाभावात् अन्यमन्त्रभावाच्च न प्रतिसंस्कृताः)।

एवं अन्नेऽवि अंबादेवीमंता अप्पपररक्खाविसया सुमरणाजुग्गा मग्गखेमाइगोयरा य बहवो चिट्ठंति। ते अ तहा मंडलाणि अ इत्थ न भणिआणि गंथवित्थरभयणंति गुरुमुहाओ नायव्वाणि।

एअं अंबियदेवी–कप्पं अविअप्पचित्तवित्तीणं।

वायंतसुणंताणं, पुज्जंति समीहिआ अत्था ॥ १ ॥

॥ इति अम्बिकादेवीकल्पः ॥

અમ્બિકાદેવીકલ્પનો અનુવાદ.

શ્રીઉજ્જયન્ત (ગિરનાર) ગિરિના શિખર ઉપર મુકુટસમાન નેમિનાથ તીર્થંકરને પ્રણામ કરીને વૃદ્ધના ઉપદેશથી કોહણ્ડિ (અંબા) દેવીનો કલ્પ લખું છું. સૌરાષ્ટ્ર દેશમાં ધન, સુવર્ણ ઈત્યાદિ સંપત્તિ તેમજ જનો વડે સમૃદ્ધ એવું 'કોડીનાર' નામનું નગર છે. ત્યાં ઋદ્ધિશાળી, છ કર્મમાં તત્પર અને વેદ-શાસ્ત્રનો જાણકાર એવો સોમ નામનો બ્રાહ્મણ રહેતો હતો. મહામૂલ્યવાળા શીલરૂપી અલંકારથી અલંકૃત એવા દેહવાળી તેને અંબિકા નામની સ્ત્રી હતી. આ દંપતીને વિષયસુખ ભોગવતાં અનુક્રમે સિદ્ધ અને બુદ્ધ એ નામના બે પુત્રો થયા. અન્યદા [1]પિતૃ-પક્ષ આવ્યું એટલે શ્રાદ્ધને દિને સોમભટ્ટે બ્રાહ્મણોને આમન્ત્રણ આપ્યું. કોઈક સ્થલે તેઓ વેદનું ઉચ્ચારણ કરતા હતા, તો કોઈક સ્થલે તેઓ પિણ્ડ આપવાનો આરંભ કરતા હતા, તો કોઈક સ્થલે હોમ તેમજ અગ્નિ કરતા હતા. શાલિ (ભાત), દાળ, શાક, અનેક જાતનાં પકવાન, ખીર, ખાંડ વિગેરે જમણો તૈયાર કરવામાં આવ્યાં હતાં. રસોઈ તૈયાર થઈ એટલે અંબિકાની સાસુ સ્નાન કરવા ગઈ. એ સમયે એક સાધુ એક મહિનાના ઉપવાસના પારણા માટે ભિક્ષાર્થે ત્યાં આવી પહોંચ્યા. તેને જોઈને હર્ષના સમૂહ વડે રોમાંચિત થયેલા દેહવાળી અંબિકા ઊભી થઈ અને તેણે ભક્તિ અને બહુમાનપૂર્વક શુદ્ધ ભોજન અને પાન વડે તે મુનિવરને પ્રતિલાભિત કર્યા. ભિક્ષા ગ્રહણ કરીને તે સાધુ ચાલ્યા ગયા, એટલે આ અંબિકાની સાસુ સ્નાન કરીને રસોડામાં આવી પહોંચી, પરંતુ ત્યાં (ભોજનના ઉપરની તરીરૂપ) અગ્રશિખા તેના જોવામાં આવી નહિ. તેથી તે ગુસ્સે થઈને પોતાની વહુને તેનું કારણ પૂછવા લાગી. ખરી હકીકત તેણે તેને કહી એટલે તેની સાસુએ તેનો તિરસ્કાર કરતાં કહ્યું કે—"અરે પાપિણી! આ તેં શું કર્યું? હજી દેવોની પૂજા તો થઈ નથી, બ્રાહ્મણોને ભોજન પણ કરાવ્યું નથી, પિણ્ડો પણ ભર્યા નથી, તો પછી તેં અગ્રશિખા સાધુને કેમ આપી?" ત્યાર બાદ તેણે આ સર્વ વૃત્તાન્ત પોતાના પુત્ર સોમભટ્ટને નિવેદન કર્યો. તે કોપાયમાન થયો અને પોતાની પત્નીને સ્વચ્છંદી માનીને તેને ઘરમાંથી કાઢી મૂકી. આ સ્ત્રી પરાભવથી પીડિત થતાં તે પોતાના સિદ્ધ પુત્રને આંગળીએ લઈને અને બીજા પુત્ર બુદ્ધને કેડે બેસાડીને નગરની બહાર ચાલી નીકળી. માર્ગમાં તેના બે પુત્રો તૃષાતુર થયા એટલે તેમણે જલ માંગ્યું. આ સાંભળીને તે સ્ત્રીની આંખમાં પાણી ભરાઈ આવ્યાં. પરંતુ તત્કાલ તેની સામે રહેલું સુકું સરોવર તેના અમૂલ્ય શીલના પ્રભાવથી જલપૂર્ણ બની ગયું.

एवमन्येऽपि अम्बिकादेवीमन्त्रा आत्मपररक्षाविषयाः स्मरणयोग्याः मार्गक्षेमादिगोचराश्च बहवः तिष्ठन्ति (सन्ति) ते च तथा मण्डलानि च अत्र न भणितानि ग्रन्थविस्तारभयेनेति गुरुमुखाद् ज्ञातव्यानि।

एतं अम्बिकादेवीकल्पं अविकल्पचित्तवृत्तीनां।

वाचयतां (च) शृण्वतां पूर्यन्ते समीहिता अर्थाः ॥ १ ॥

॥ इति अम्बिकादेवीकल्पः ॥

[1] 'પિતૃ-પક્ષ' એટલે ભાદ્રપદ (ભાદરવા) માસનો કૃષ્ણ પક્ષ; લોકોમાં આને 'સરાધિયા' કહેવામાં આવે છે.

એટલે તેણે પોતાના પુત્રોને તેના શીતલ જલનું પાન કરાવ્યું. ત્યાર બાદ ક્ષુધાતુર થયેલા એવા તે બાળકોએ ભોજન માંગ્યું, એટલે તત્કાલ સામે રહેલા સુકા આંબાના ઝાડ ઉપર ફળ આવ્યાં. અંબિકાએ તે ફળો લઇને બાળકોને આપ્યાં એટલે તેઓ સ્વસ્થ થયા. ત્યાર પછી તેઓ આંબાના ઝાડની છાયા નીચે આરામ લેવા લાગ્યાં. એટલામાં ત્યાં (સાસરામાં) એવો બનાવ બન્યો કે આ સ્ત્રીએ પોતાના બાળકોને પ્રથમ જમાડી તેનું ઉચ્છિષ્ટ તેમજ પત્રાવલી જે બહાર ફેંકી દીધાં હતાં, તેના આ સ્ત્રીના શીલના પ્રભાવથી આશ્ચર્યાંકિત બનેલા શાસન–દેવતાએ સુવર્ણના કચોળા બનાવી દીધા અને જે ઉચ્છિષ્ટ સિક્થ કણો ભૂમિ ઉપર પડેલા હતા, તેના મુક્તાફળ બનાવી દીધાં અને અગ્રશિખા તો શિખરો જેવી દેખાય તેમ વિકુર્વી. આ પ્રમાણેનો અદ્ભુત બનાવ અંબિકાની સાસુએ જોયો એટલે તેણે પોતાના પુત્ર સોમભટ્ટને તે વાત નિવેદન કરી અને કહ્યું કે–"હે વત્સ! આ વહુ તો સુલક્ષણી અને પતિવ્રતા છે, વાસ્તે તું એને આપણે ઘેર પાછી લઇ આવ." આ પ્રમાણે પોતાની માતાના વચનથી પ્રેરાયેલો તેમજ પશ્ચાત્તાપરૂપી અગ્નિથી સંતપ્ત મનવાળો તે સોમભટ્ટ પોતાની પત્નીને પાછી વાળવા નીકળ્યો. પોતાના વર સોમભટ્ટ બ્રાહ્મણને પાછળ આવતો જોઇને અંબિકાએ દિશાઓ તરફ નજર ફેંકી. તેમ કરતાં આગે એક માર્ગ–કૂપ તેના જોવામાં આવ્યો. જિનેશ્વરનું મનમાં ધ્યાન ધરીને સુપાત્ર–દાનનું અનુમોદન કરતી તેણે તે કૂપ (કુવા)માં ઝંપાપાત કર્યો. શુભ અધ્યવસાયપૂર્વક મરણ પામીને તે સૌધર્મ કલ્પથી ચાર યોજન નીચે આવેલા કોહણ્ડ વિમાનમાં અંબિકા નામની મહર્દ્ધિકા દેવી તરીકે ઉત્પન્ન થઇ. એ વિમાનનું નામ 'કોહણ્ડી' હોવાથી એને કોહણ્ડી પણ કહેવામાં આવે છે. સોમભટ્ટે પોતાની પત્ની મહાસતીને કુવામાં પડેલી જોઇને પોતે પણ તેમાં પડતું મેલ્યું. તે પણ મરીને તે વિમાનમાં આભિયોગિક દેવ તરીકે ઉત્પન્ન થયો. પોતાના કર્માનુસાર સિંહરૂપ વિકુર્વીને તે અંબિકા દેવીનો વાહન થઇ રહ્યો (આ સંબંધમાં મત–ભેદ છે, કેમકે કેટલાક કહે છે કે રૈવત (ગિરનાર) ગિરિ ઉપરથી અંબિકાએ ઝંપલાવ્યું હતું અને તેની પાછળ તેના પતિએ પણ તેમ કર્યું હતું).

આ ભગવતી અંબિકા દેવીને ચાર હાથ છે. તે જમણા બે હાથમાં આંબાની લટકતી ડાળ અને પાશ ધારણ કરે છે, જ્યારે ડાબા બે હાથમાં પુત્ર અને અંકુશ રાખે છે. તેના શરીરનો વર્ણ તપાવેલા સુવર્ણના જેવો છે. વળી તે નેમિનાથની શાસન–દેવી થઇને ગિરનાર ગિરિના શિખર ઉપર વસે છે. મુકુટ, કુણ્ડળ, મોતીનો હાર, રત્નનાં કંકણ, ઝાંઝર ઇત્યાદિ આભૂષણોથી વિભૂષિત તે દેવી સમ્યગ્-દૃષ્ટિઓના મનોરથોને પૂર્ણ કરે છે, વિઘ્ન–સમુદાયનો વિનાશ કરે છે અને વળી મંત્ર-મંડલાદિકનું આરોહણ કરીને ભવ્ય પ્રાણીઓને તે અનેક પ્રકારની ઋદ્ધિ તેમજ સિદ્ધિ સમર્પે છે. એના પ્રભાવથી ભૂત, પિશાચ, શાકિની તેમજ દુષ્ટ ગ્રહ ઉપદ્રવ કરી શકતા નથી એટલુંજ નહિ, પણ પુત્ર, પત્ની, મિત્ર, ધન, ધાન્ય અને રાજ્ય–લક્ષ્મી પ્રાપ્ત થાય છે. અંબિકા દેવીના મન્ત્રો મૂળમાં આપ્યા મુજબ છે (શુદ્ધ પ્રત ન મળવાથી તેમજ આમ્નાય ન હોવાથી મંત્રનો ઉદ્ધાર કર્યો નથી.)

આ પ્રમાણે બીજા પણ અંબિકા દેવીના મંત્રો છે અને તે પણ આત્મ–રક્ષા તથા પર–રક્ષા કરવામાં સમર્થ છે તેમજ સ્મરણ કરવા લાયક છે તેમજ માર્ગમાં શાન્તિદાયક છે. એ મન્ત્રો તેમજ મણ્ડલો ગ્રન્થ-ગૌરવના ભયથી અત્ર આપ્યાં નથી, પરંતુ તે ગુરૂમુખથી જાણી લેવાં.

આ અંબિકાદેવીકલ્પને સ્થિર ચિત્તપૂર્વક વાંચનારાના તેમજ સાંભળનારાના મનોરથો પૂર્ણ થાય છે.

અમ્બિકાદેવીકલ્પ સમાપ્ત.

२३ श्रीपार्श्वजिनस्तुतयः

अथ श्रीपार्श्वनाथाय प्रणामः—

नमामि जिन'पार्श्व'! ते शमितविग्रहं विग्रहं
महानिघनमेरुके वरद! शान्त! कृत्स्नापितम्।
शुभैस्त्रिभुवनश्रियाः सुरवरैरनीचैस्तरा-
महानिघनमेरुकेऽवरदशान्तकृत्! स्नापितम् ॥ ८९ ॥

—पृथ्वी

टीका

ते-तव विग्रहं नमामि। शर्म नीता विग्रहाः-कलहा येन तत्। महान्तो निघाः-समारोहपरिणाहा नमेरवो-वृक्षविशेषा यत्र तस्मिन्। मेरोः के-शिरसि। अहानयो-हानिरहिता घना यत्र तस्मिन् स्नापितम्। कैः? सुरवरैः-इन्द्रैः। अनीचैस्तराम्। त्रिजगल्लक्ष्म्याः शुभैः-पुण्यैः आपितं-लब्धम्। अवरा-अशोभना दशा-अवस्था तस्या अन्तं करोतीति कृत् तस्यामन्त्रणम् ॥ ८९ ॥

अन्वयः

(हे) जिन-'पार्श्व'! वरद! शान्त! कृत्स्न! अ-वर-दशा-अन्त-कृत्! ते शमित-विग्रहं, महा-निघ-नमेरुके, अ-हानि-घन-मेरु-के अ-नीचैः-तरां सुर-वरैः स्नापितं, त्रि-भुवन-श्रियाः शुभैः आपितं विग्रहं नमामि।

शाब्दार्थ

पार्श्व=પાર્શ્વ (નાથ), ત્રેવીસમા તીર્થંકર
जिनपार्श्व!=હે પાર્શ્વ જિન!
ते (मू० युष्मद्)=તારા.
विग्रह=કલહ, લડાઈ.
शमितविग्रहं=શાંત થયા છે કલહ જેનાથી એવા.
विग्रहं (मू० विग्रह)=દેહને, શરીરને.
निघ=જેની ઊંચાઈ, લંબાઈ સરખી હોય તે.
नमेरु=એક જાતનું ઝાડ, દિવ્ય વૃક્ષ.
महानिघनमेरुके=અત્યંત નિઘ છે નમેરૂ વૃક્ષો જેને વિષે એવા.
वरद! (मू० वरद)=હે વરદાન દેનારા!
शान्त! (मू० शान्त)=હે શાન્ત!
कृत्स्न! (मू० कृत्स्न)=હે સંપૂર્ણ!
आपितं (मू० आप्)=પ્રાપ્ત થયેલ
शुभैः (मू० शुभ)=પુણ્યો વડે.
त्रि=ત્રણ.
त्रिभुवनश्रियाः=ત્રૈલોક્યની લક્ષ્મીના.
सुरवरैः (मू० सुरवर)=ઇન્દ્રો દ્વારા.
नीच=અધમ
अनीचैस्तरां=શ્રેષ્ઠ.
हानि=હાનિ.
क=મસ્તક, શિખર.
अहानिघनमेरुके=હાનિથી રહિત છે મેઘ જેને વિષે એવા મેરૂના શિખર ઉપર.
दशा=અવસ્થા.
अवरदशान्तकृत्!=હે નીચ અવસ્થાનો અંત આણનારા!
स्नापितं (मू० स्नापित)=સ્નાન કરાવેલા.

શ્લોકાર્થ

શ્રીપાર્શ્વનાથને પ્રણામ—

"હે પાર્શ્વ જિનેશ્વર! હે વરદાનને દેનારા (વામા—નન્દન)! હે શાન્ત (તીર્થંકર)! હે (સર્વ ગુણોએ કરીને) સંપૂર્ણ (સ્વામિન્)! હે અશુભ અવસ્થાનો અંત આણનારા (યોગિરાજ)! શાંત થયા છે કલહ જેનાથી એવા, તથા વળી સર્વથા સરખી ઊંચાઇ લંબાઇવાળા નમેરૂ વૃક્ષો છે જેને વિષે એવા તેમજ (જલની) હાનિથી રહિત (અર્થાત્ જલથી પરિપૂર્ણ) એવા મેઘ છે જેને વિષે એવા મેરૂ(પર્વત)ના શિખર ઉપર અત્યુત્તમ ઇન્દ્રો દ્વારા સ્નાન કરાવેલા (અર્થાત્ જલાભિષેક કરાયેલા) તેમજ ત્રૈલોક્યની લક્ષ્મીનાં પુણ્યો વડે પ્રાપ્ત થયેલા એવા તારા દેહને હું પ્રણામ કરૂં છું."—८९

* * * *

जिनपतिभ्यः प्रार्थना—

सुखौघजलमण्डपां दुरितघर्मभृद्भ्यो हिता
शुभव्यजनकामिताङ्कुशलसत्पताकारिणः ।
जिनेन्द्रचरणेन्दवः प्रवितरन्तु लक्ष्मीं सदाऽऽ—
शु भव्यजनकामितां कुशलसत्पताकारिणः ॥ ९० ॥

—पृथ्वी

टीका

लक्ष्मीं ददतु । आशु—शीघ्रम् । सुखौघ एव जलमण्डपो—मज्जनमण्डपो यस्याः सा ताम् । दुरितान्येव घर्मस्तं धारयन्ति ये तेभ्यो हितां—श्रेयस्करीम् । शोभनं व्यजनकं—तालवृन्तं यस्याः सा । इतानि—प्राप्तानि अङ्कुशलसत्पताका अरीणि—चक्राणि यैस्ते चरणविशेषणम् । भव्यजनैः कामितां—वाञ्छितां लक्ष्मीम् । कुशलाः—साधवस्तान् सता—शोभनप्रकारेण पान्ति—रक्षन्ति ये ते कुशलसत्पाः, तेषां भावः कु०सत्पता, तां कुर्वन्ति ये ते ॥९०॥

अन्वयः

इत-अङ्कुश-लसत्-पताका-अरिणः, कुशल-सत्-प-ता-कारिणः जिन-इन्द्र-चरण-इन्दवः सुख-ओघ-जल-मण्डपां, दुरित-घर्म-भृद्भ्यः हितां, शुभ-व्यजनकां, भव्य-जन-कामितां लक्ष्मीं सदा आशु प्रवितरन्तु ।

---

१ આ ત્રેવીસમા તીર્થંકરના સંબંધી સ્થૂલ માહિતી માટે જુઓ સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ० २७०).

શબ્દાર્થ

मण्डप=માંડવો.
जल=પાણી.
सुखौघजलमण्डपां=સુખ-સમૂહરૂપી જલમણ્ડપ છે જેનો એવી.
दुरितघर्मभृद्भ्यः=પાપરૂપ તાપને ધારણ કરનારાને.
हितां (मू० हिता)=હિતકારી, કલ્યાણકારી.
शुभव्यजनकां=સુશોભિત પંખાવાળી.
इत (धा० इ)=પ્રાપ્ત થયેલ.
पताका=ધ્વજા, વાવટો.
इताङ्कुशलसत्पताकारिणः=પ્રાપ્ત થયાં છે અંકુશ, દેદીપ્યમાન ધ્વજા તેમજ ચક્ર જેમને એવા.
जिनेन्द्रचरणेन्दवः=જિનવરના ચરણરૂપી ચન્દ્રમાઓ.
प्रवितरन्तु (धा० तृ)=અર્પો, વિતરણ કરો.
लक्ष्मीं (मू० लक्ष्मी)=લક્ષ્મીને.
आशु=જલદી.
कामित=વાંછિત, અભીષ્ટ.
भव्यजनकामितां=ભવ્ય જનોએ વાંછેલી.
कुशल=સજ્જન, સાધુ.
कुशलसत्पताकारिणः=સજ્જનોનું રૂડી રીતે રક્ષણ કરવા રૂપ લાભને ઉત્પન્ન કરનારા.

શ્લોકાર્થ

જિનપતિઓને પ્રાર્થના—

"પ્રાપ્ત થયાં છે અંકુશ, દેદીપ્યમાન ધ્વજા અને ચક્ર જેમને એવા તથા સજ્જનોનું રૂડી રીતે રક્ષણ કરનારા એવા જિનવરનાં ચરણરૂપ ચન્દ્રો સુખ-સમૂહરૂપ જલ-મણ્ડપ (અર્થાત્ સ્નાન-ગૃહ) વાળી એવી, અને વળી (એથી કરીને તો) પાપરૂપ તાપથી તપ્ત થયેલાને હિતકારી તેમજ સુશોભિત પંખાવાળી એવી તેમજ વળી ભવ્ય-જનોએ વાંછેલી એવી લક્ષ્મી (હે ભવ્યો! તમને) સદા શીઘ્ર સમર્પો."—૯૦

✻ ✻ ✻ ✻

जिनमतस्वरूपम्—

अशक्यनुतिकं हरेरपि भवाद्रिनिर्धा(र्दा)रणे
स्वरूपममलङ्घनं मनसि किन्नरैरञ्चितम् ।
नयैर्जिनपतेर्मतं जन ! शिवस्पृहश्चेदिति-
स्वरूपममलं घनं मनसि किं न रैरं चितम् ? ॥ ९१ ॥

—पृथ्वी

टीका

हे जन ! शिवस्पृहश्चेत् त्वमसि ततो जिनमतं किं न मनसि ?-किं नाभ्यस(स्य)सि ? । हरेरपि-इन्द्रस्यापि अशक्या नुतिः-स्तुतिर्यस्य तत् । भवाद्रिनिर्धा(र्दा)रणे-विदारणे । स्वरूपमं-वज्रोपमम् । नैव लङ्घितुं शक्यते परवादिभिः तदलङ्घनम् । मनसि किन्नरैर्व्यन्तरविशेषैरञ्चितम् । नयैश्चितं-व्याप्तम् । इतिस्वरूपं यस्य अनन्तरोक्तरूपं घनं-शुषिरं मत्यक्षादिभिः रा-द्रव्यं तद् ददातीति रैरम् ॥ ९१ ॥

अन्वयः

(हे) जन ! चेत् (त्वं) शिव-स्पृहः (असि), (तर्हि) हरेः अपि अ-शक्य-नुतिकं, भव-अद्रि-निर्दारणे स्वरु-उपमं, अ-लङ्घनं, रै-रं, नयैः चितं, अमलं, घनं, किन्नरैः मनसि अञ्चितं इति-स्वरूपं जिन-पतेः मतं किं न मनसि ? ।

શબ્દાર્થ

अशक्य=અસંભવિત.
नुति=સ્તુતિ.
अशक्यनुतिकं=અસંભવિત છે સ્તુતિ જેની એવા.
हरेः (मू० हरि)=ઇન્દ્રને.
निर्दारण=ભેદવું.
भवाद्रिनिर्दारणे=સંસારરૂપ પર્વતને ભેદવામાં.
स्वरु=ઇન્દ્રનું વજ્ર.
उपमा=ઉપમાન, સરખાપણું.
स्वरूपमं=ઇન્દ્રના વજ્રની ઉપમા છે જેને એવા.
लङ्घन=ઓળંગવું તે.
अलङ्घनं=અલંઘનીય.
मनसि (मू० मनस्)=ચિત્તમાં, મનમાં.
किन्नरैः (मू० किन्नर)=કિન્નરો વડે.
अञ्चितं (मू० अञ्चित)=પૂજિત.
नयैः (मू० नय)=નયો વડે.
पति=સ્વામી, નાથ.
जिनपतेः (मू० जिनपति)=જિનેશ્વરના.
जन ! (मू० जन)=હે લોક !
स्पृहा=ઇચ્છા, અભિલાષા.
शिवस्पृहः=મોક્ષની અભિલાષા છે જેને એ
चेत्=જો.
स्वरूप=સ્વભાવ.
इतिस्वरूपं=આ પ્રમાણેનું સ્વરૂપ છે જેનું એ
मनसि (धा० मन्)=તુ અભ્યાસ કરે છે.
किं=કેમ.
रै=લક્ષ્મી.
रा=આપવું.
रैरं (मू० रैर)=લક્ષ્મીને સમર્પણ કરનારા.
चितं (धा० चि)=વ્યાપ્ત.

શ્લોકાર્થ

જૈન સિદ્ધાન્તનું સ્વરૂપ—

"હે માનવ ! જો તું મોક્ષની અભિલાષા રાખતો હોય, તો ઇન્દ્રને પણ અશક્ય છે સ્તુતિ (કરવી) જેની એવા, વળી સંસારરૂપ પર્વતનું વિદારણ કરવામાં ઇન્દ્રના વજ્રના સમાન, તથા વળી (કુવાદીઓને પણ) અલંઘનીય, લક્ષ્મીને સમર્પણ કરનારા, (નૈગમ આદિ વિવિધ) નયો વડે વ્યાપ્ત, (પરસ્પર વિરોધાદિ દોષો નહિ હોવાને લીધે) નિર્મલ, (પ્રત્યક્ષાદિ પ્રમાણો વડે) ગહન તેમજ વળી [1]કિન્નરો વડે મનમાં વન્દન કરાયેલા એવા સ્વરૂપવાળા જિનેશ્વરના સિદ્ધાન્તનો તું કેમ અભ્યાસ કરતો નથી ?"—૯૧

卐 卐 卐 卐

यक्षराजस्य स्तुतिः—

जिनार्चनरतः श्रितो मदकलं न तुल्यस्वदं
द्विपं न मनसा धनै रतिसमानयक्षीजनः ।
जयत्यखिलयक्षराट् प्रथितकीर्तिरत्युन्नमद्-
विपन्नमनसाधनैरतिसमानयक्षीजनः ॥ ९२ ॥ २३ ॥

—पृथ्वी

१ 'કિન્નર' એ વ્યન્તર જાતિના દેવોનો એક પેટા-વિભાગ છે.

टीका

श्रितो द्विपं-हस्तिनम् । मदेन कलं-मनोहरम् । मनसा-चेतसा न नैव तुल्यस्यदं ? किन्तु मनसा तुल्यः स्यदो-वेगो यस्य तम् । अत्युन्नमन्त्यो-महत्यो विपदस्तासां नमने साधनैः-समर्थैः धनैः प्रथिता-विस्तृता कीर्तिर्यस्य सः । रतिसमानो यक्षीजनो यस्य सः । अतिक्रान्तानि समाः-तुल्या देवा अनयाः क्षीजनानि-अव्यक्तशब्दा येन सः ॥ ९२ ॥

अन्वयः

जिन-अर्चन-रतः, मद-कलं, मनसा न न तुल्य-स्यदं द्विपं श्रितः, रति-समान-यक्षी-जनः, अति-उन्नमत्-विपद्-नमन-साधनैः धनैः प्रथित-कीर्तिः, अति-सम-अनय-क्षीजनः अखिल-यक्ष-राट् जयति ।

શબ્દાર્થ

अर्चन=પૂજન, પૂજા.
रत (धा० रम्)=રાગી.
जिनार्चनरतः=જિન-પૂજાનો રાગી.
श्रितः (धा० श्रि)=આશ્રય લીધેલ.
मद=મદ, હાથીના કુંભસ્થલ પાસેથી ઝરતું જળ.
कल=મનોહર.
मदकलं=મદ વડે મનોહર.
स्यद=વેગ.
तुल्यस्यदं=સમાન છે વેગ જેનો એવા.
द्विपं (मू० द्विप)=કુંજર, હાથી.
मनसा (मू० मनस्)=મનની સાથે.
धनैः (मू० धन)=લક્ષ્મી વડે, દોલત વડે.
रति=કંદર્પની પત્ની.
यक्षी=યક્ષની પત્ની.
यक्षीजनः=યક્ષનો સ્ત્રી-વર્ગ.
रतिसमानयक्षीजनः=રતિના સમાન છે યક્ષનો સ્ત્રી-વર્ગ જેનો એવો.
यक्ष=એક જાતનો વ્યન્તર દેવ.
अखिलयक्षराट्=સમસ્ત યક્ષોનો રાજા.
प्रथित (धा० प्रथ्)=(૧) પ્રસિદ્ધ થયેલ; (૨) વિસ્તાર પામેલ.
कीर्ति=યશ, આબરૂ.
प्रथितकीर्तिः=પ્રસિદ્ધ થયો છે અથવા વિસ્તાર પામ્યો છે યશ જેનો એવો.
उन्नमत् (धा० नम्)=ઉદય પામતી.
नमन=નમાવી દેવું તે.
साधन=ઉપાય.
अत्युन्नमद्विपन्नमनसाधनैः=અતિશય ઉદય પામતી આપત્તિઓનો નાશ કરવામાં સાધનભૂત.
अति=ઉલ્લંઘનવાચક અવ્યય.
अनय=અનીતિ.
क्षीजन=અવ્યક્ત શબ્દ.
अतिसमानयक्षीजनः=અતિક્રમણ કર્યું છે સમાન (દેવતાઓ)નું, અનીતિઓનું અને અવ્યક્ત શબ્દોનું જેણે એવો.

શ્લોકાર્થ

યક્ષરાજની સ્તુતિ—

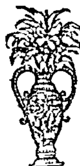
" જિન-પૂજાનો રાગી, વળી મદથી મનોહર તેમજ વળી મનની સાથે બરોબરી કરનારા વેગને નહિ ધારણ કરનારો એમ નહિ (અર્થાત્ ચિત્તના જેવા વેગવાળા) એવા કુંજર ઉપર આરૂઢ થનારો, તથા વળી રતિસમાન છે યક્ષીજન જેનો એવો, તેમજ અતિ ઉગ્ર આપત્તિઓનો વિનાશ કરવામાં સાધનભૂત એવી લક્ષ્મી વડે પ્રસિદ્ધ થયો

છે [અથવા વિસ્તાર પામ્યો છે] વંશ જેનો એવો તેમજ અતિક્રમણ કર્યું છે સમાન (દેવોનું), અનીતિઓનું અને અવ્યક્ત શબ્દનું જેણે એવો સમસ્ત યક્ષનો રાજા વિજયી વર્તે છે."—૯૨

સ્પષ્ટીકરણ

યક્ષરાજનું સ્વરૂપ—

આ યક્ષરાજ કંઇ શ્રીપાર્શ્વનાથના શાસન-દેવ હોય તેમ લાગતું નથી. કેમકે તે યક્ષને તો પાર્શ્વ અથવા વામનના નામથી ઓળખવામાં આવે છે અને તેનું વાહન તો કૂર્મ (કાચબો) છે. અન્ય કોઇ તીર્થંકરના યક્ષના સંબંધી અત્ર સ્તુતિ કરવામાં આવી હોય, એ વાત તો બનવા જોગ નથી. તો પછી સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકાના ૭૬મા પદ્યની કવિવર ધનપાલ પ્રમુખ વિદ્વાનોએ લખેલી ટીકાનુસાર આ યક્ષરાજનું નામ [1]કપર્દી હોવું જોઇએ.

[1] આ યક્ષરાજના સ્વરૂપ સારૂ જુઓ સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૨૩૫-૨૩૭).

२४ श्रीवीरजिनस्तुतयः

अथ श्रीवीरनाथस्य स्तुतिः—

न त्वा नत्वाऽपवर्गप्रगुणगुरुगुणव्रातमुद्भूतमुद् भूः
रंहोरंहोभवानां भवति घनभयाभोगदानां गदानाम्।
नन्ताऽनन्ताज्ञमेवं वदति यमघनं भासुराणां सुराणां
पाता पातात् स 'वीरः' कृततततमलिनज्ञानितान्तं नितान्तम् ॥९३॥

—स्रग्धरा (७, ७, ७)

टीका

स वीरः पातात्। भासुराणां सुराणां पाता–इन्द्रो यं वीरं एवं वदति। कथं? त्वा–भवन्तं नत्वा नन्ता–नम्रशीलः पुरुषः गदानां–रोगाणां भूः–अवस्थानं न भवति। अपवर्गं प्रति ऋजूनां गुरुगुणानां व्रातो यस्य तम्। उद्भूता मुद्–हर्षो यस्य सः, नन्तावि-शेषणम्। अंहः–पापं तस्य रंहो–वेगस्तस्मिन् भवानां–उत्पन्नानाम्। घनभयस्याभोगो–वि-स्तारः तं ददतीति घ०दाः तेषाम्। अनन्ता आज्ञा यस्य स तम्। कृतस्ततमलिनज्ञानि-तायाः अन्तः–पर्यन्तो यस्मिन् क्षणे तत् क्रियाविशेषणम् ॥ ९३ ॥

अन्वयः

अपवर्ग-प्रगुण-गुरु-गुण-व्रातं, अनन्त-आज्ञं अन्-अघं त्वा नत्वा उद्भूत-मुद् नन्ता अंहस्-रंहस्-भवानां घन-भय-आभोग-दानां गदानां भूः न भवति एवं यं (वीर) भासुराणां सुराणां पाता वदति स 'वीरः' कृत-तत-मलिन-ज्ञानिता-अन्तं नितान्तं पातात्।

શબ્દાર્થ

त्वा (मू० युष्मद्)=તને
प्रगुण=સરળતાવાળું, સરલ
व्रात=સમૂહ
अपवर्गप्रगुणगुरुगुणव्रातं=મોક્ષ પ્રતિ સરલ તેમજ મહાન એવા ગુણોના સમૂહરૂપ.
उद्भूत (धा० भू)=ઉત્પન્ન થયેલ
मुद्=હર્ષ
[illegible]=ઉત્પન્ન થયો છે હર્ષ જેને વિષે એવો.
[illegible] (मू० भू)=સ્થાન, ભૂમિ.
रंहस्=વેગ.
भव=ઉત્પત્તિ.
अंहोरंहोभवानां=પાપરૂપ વેગને વિષે ઉત્પન્ન થયેલા.
आभोग=વિસ્તાર.
घनभयाभोगदानां=અત્યંત ભયના વિસ્તારને આપવાવાળા.
गदानां (मू० गद)=રોગોના.
नन्ता (मू० नन्तृ)=નમન કરનાર.
अनन्त=નિઃસીમ, અપાર.

आज्ञा=આદેશ.
अनन्ताज्ञं=અનન્ત છે આજ્ઞાઓ જેની એવા.
एवं=આ પ્રકારે.
वदति (धा० वद्)=કહે છે.
अनघं=અવિદ્યમાન છે પાપ જેને વિષે એવા, પાપ-રહિત.
भासुराणां (मू० भासुर)=દેદીપ્યમાન.
सुराणां (मू० सुर)=દેવતાઓનો.
पाता (मू० पातृ)=પાલક.
पातात् (धा० पा)=રક્ષણ કરો.
वीरः (मू० वीर)=વીર (ભગવાન્).
मलिन=મેલું.
ज्ञानिता=જ્ઞાનિપણું.
कृततत्तमलिनज्ञानितान्तं=કર્યો છે વિસ્તારવાળા તેમજ મલિન જ્ઞાનીપણાનો નાશ જેમાં એવી રીતે.
नितान्तं=અત્યન્ત.

શ્લોકાર્થ

શ્રીવીરપ્રભુની સ્તુતિ—

"મોક્ષ (મેળવવામાં સાધનભૂત એવા) સરલ તેમજ મહાન્ ગુણોના સમુદાય-રૂપ, વળી અનન્ત છે આજ્ઞા જેની એવા (અર્થાત્ શ્રદ્ધા કરવા યોગ્ય અનન્ત પદાર્થોનું જ્ઞાન કરાવનારા) તેમજ પાપ-રહિત એવા તને નમસ્કાર કરવાથી, ઉત્પન્ન થયો છે હર્ષ જેને એવો નમન કરનારો (પ્રાણી) પાપરૂપ વેગને વિષે ઉત્પન્ન થયેલા તેમજ અત્યંત ભયનો વિસ્તાર કરનારા એવા રોગોનું સ્થાન થતો નથી, એમ જેને ઉદ્દેશીને દેદીપ્યમાન દેવોનો પાલક બોલે છે, તે [1]વીર (ભગવાન્) વિસ્તારવાળા મલિન જ્ઞાનીપણાનો નાશ કરવા પૂર્વક (હે ભવ્યો! તમારૂં) અત્યન્ત રક્ષણ કરો."—૯૩

સ્પષ્ટીકરણ

પદ્ય-મીમાંસા—

આ તેમજ ત્યાર પછીનાં ત્રણ પદ્યો સાધારણ રીતે મોટા ગણાતાં અને આ કાવ્યનાં બીજાં પદ્યોની અપેક્ષાએ તો સૌથી મોટા ગણી શકાય તેવા 'સ્રગ્ધરા' વૃત્તમાં રચાયેલાં છે. આ વૃત્તનું લક્ષણ એ છે કે—

"चत्वारो यत्र वर्णाः प्रथममलघवः षष्ठकः सप्तमोऽपि
द्वौ तद्वत् षोडशाद्यौ मृगमदसुविते! षोडशान्त्यौ तथाऽन्त्यौ।
रम्भास्तम्भोरुकान्ते! मुनिमुनिमुनिभिर्दृश्यते चेद् विरामो
बाले! चन्द्रैः कवीन्द्रैः सुतनु! निगदिता स्रग्धरा सा प्रसिद्धा॥"

—શ્રુત૦ શ્લો૦ ૪૨

આ ઉપરથી જોઇ શકાય છે કે—હે કસ્તૂરીની સુવાસથી પ્રસન્ન થયેલી (પ્રમદા)! જે વૃત્તમાં પ્રથમના ચાર વર્ણો તેમજ છઠ્ઠા અને સાતમા વર્ણો અને તેવી રીતે સોળમાની પૂર્વેના બે (અર્થાત્ ચૌદમા અને પંદરમા) વર્ણો તથા સોળમાની પછીના બે (અર્થાત્ સત્તરમા અને અઢારમા) વર્ણો તેમજ છેવટના બે (અર્થાત્ વીસમા અને એકવીસમા) વર્ણો દીર્ઘ હોય અને જો તેમાં હે કદલીના સ્તમ્ભના સમાન જંઘાવાળી (તરૂણી)! સાતમે, ચૌદમે અને એકવીસમે અક્ષરે યતિ યાને વિશ્રામ-સ્થાન હોય, તો હે બાલા! હે સુન્દરી! તે વૃત્તને પૂજનીય કવિરાજો 'સ્રગ્ધરા' એવા પ્રસિદ્ધ નામથી ઓળખાવે છે.

[1] આ પ્રભુના ટુંક ચરિત્ર માટે જુઓ વીર-ભક્તામર, તથા સ્તુતિ-ચતુર્વિંશતિકા (પૃ૦ ૩૮૪).

આ એકવીસ અક્ષરના સમવૃત્તમાં म, र, भ, न, य, य અને य એમ સાત ગણો છે. આથી કરીને તો એનું લક્ષણ વૃત્તરત્નાકરમાં એમ પણ બાંધવામાં આવ્યું છે કે—

"म्रभ्नैर्यानां त्रयेण त्रिमुनियतियुता स्रग्धरा कीर्तितेयम्"

આ વાત ધ્યાનમાં આવે તેટલા માટે આ પદ્યના પ્રથમ ચરણ તરફ દૃષ્ટિપાત કરવો ઉચિત સમજાય છે.

– – – | – ˘ – | – ˘ ˘ | ˘ ˘ ˘ | ˘ – – | ˘ – – | ˘ – –

नव् वा नव्। या प वर्। गप् र गु। ण गु रु। गु णव् रा। त मुद् भू। त मुद् भू।

म र भ न य य य

પદ્ય-ચમત્કાર—

આ પદ્યમાંના પ્રથમ ચરણમાં જેમ પ્રથમના બે અક્ષરોની તેમજ અન્તના ત્રણ અક્ષરોની પુનરાવૃત્તિ દૃષ્ટિ-ગોચર થાય છે, તે હકીકત બાકીનાં ચરણો પૈકી પણ જોઇ શકાય છે. વિશેષમાં આ પદ્યનાં ત્રણ પદ્યો પણ આ પ્રકારના શબ્દાલંકારથી શોભે છે એ વાત ભૂલવા જેવી નથી.

સ્પષ્ટીકરણ

મલિન જ્ઞાન—

આ પદ્યમાં 'મલિન જ્ઞાનીપણાનો નાશ' એમ જે ઉલ્લેખ કરવામાં આવ્યો છે તેમાં મલિન જ્ઞાનથી શું સમજવું એવો પ્રશ્ન ઉપસ્થિત થાય છે. આ પ્રશ્નનો ઉત્તર બે રીતે સંભવી શકે છે, કેમકે એક તો મલિન જ્ઞાનનો અર્થ અજ્ઞાન થાય છે અને બીજો અર્થ [1]છદ્મસ્થનું જ્ઞાન થાય છે. તેમાં અજ્ઞાનના ત્રણ પ્રકારો છે—(૧) મત્યજ્ઞાન, (૨) શ્રુતાજ્ઞાન અને (૩) વિભંગ-જ્ઞાન. સામાન્ય રીતે એવો કોઇ સંસારી જીવ નથી કે જેને મતિ અને શ્રુત ન હોય. મતિ અને શ્રુત જ્ઞાનો પરત્વેની વિપરીતતા તે મત્યજ્ઞાન અને શ્રુતાજ્ઞાન કહેવાય છે. [2]અવધિજ્ઞાનનો અસત્ય પ્રકાશ તે વિભંગજ્ઞાન છે. એ ધ્યાનમાં રાખવું કે સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત ન થાય ત્યાં સુધીનું જ્ઞાન તે ખરૂં જ્ઞાન નથી પણ તેને શાસ્ત્રકાર અજ્ઞાન કહે છે.

મલિન જ્ઞાનનો અર્થ છદ્મસ્થનું જ્ઞાન (અર્થાત્ વધારેમાં વધારે બારમા [3]ગુણસ્થાનક સુધી આરૂઢ થયેલાનું નહિ કે એ ગુણસ્થાનકથી આગળ વધેલાનું જ્ઞાન) એમ કરવાથી એ સમજી શકાય છે કે મલિન જ્ઞાનથી મતિ-જ્ઞાન, શ્રુત-જ્ઞાન, અવધિ-જ્ઞાન અને મનઃપર્યવ-જ્ઞાન સમજવાં, કેમકે આ જ્ઞાનોનો પ્રાદુર્ભાવ જ્ઞાનાવરણીય કર્મના ક્ષયોપશમથી નહિ કે આત્યન્તિક ક્ષયથી થતો હોવાથી તે જ્ઞાનવાળો જીવ જ્ઞાનાવરણીય કર્મરૂપી મલથી યુક્ત હોવાને લીધે તેનું જ્ઞાન મલિન છે. નિર્મલ જ્ઞાન તો કેવલજ્ઞાન જ છે, કેમકે તે જ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય

---

૧ छादयतीति छद्म-कर्माभिधीयते, छद्मनि तिष्ठतीति छद्मस्थः।

૨ નરકમાં પણ કેટલાક જીવોને શુદ્ધ અવધિજ્ઞાન હોઇ શકે છે અને આ હકીકત ઉપાન્ત્ય ભવમાં બે તીર્થંકરો પરત્વે, બીજી કે ત્રીજી નરકમાં (આ સિવાયની બાકીની ચાર નરકોમાં આગલેજ ભવે તીર્થંકર તરીકે ઉત્પન્ન થનાર જીવ હોઇ શકે નહિ) હોય, તેને તો લાગુ પડે છેજ.

૩ 'ગુણસ્થાનક' એ જૈનોનો પારિભાષિક શબ્દ છે. 'ગુણસ્થાન' એટલે આત્મિક 'ગુણોના વિકાસનું સ્થલ.' આવો વિકાસ ક્રમશઃ થાય છે. આત્માનો સંપૂર્ણ વિકાસ ચૌદમે સ્થાનકે થાય છે. આ ચૌદ સ્થાનકની માહિતી માટે જુઓ શ્રીમાન્ રત્નશેખરકૃત 'ગુણસ્થાન-ક્રમારોહ,' શ્રીહરિભદ્રસૂરિકૃત 'યોગ-દૃષ્ટિસમુચ્ચય,' શ્રીવિનયવિજયજીકૃત 'લોકપ્રકાશ' અને શ્રીનેમિચન્દ્રસૂરિકૃત 'પ્રવચન-સારોદ્ધાર.'

તે પૂર્વે આત્મા સ્વપ્રદેશમાંથી પોતાના અનાદિકાળના શત્રુરૂપ જ્ઞાનાવરણીય કર્મને સદાને માટે દેશવટો દે છે અને આ પ્રમાણે આ શત્રુ દેશપાર થતાં આત્મા સર્વજ્ઞ બને છે.

આ ઉપરથી તો એમ સૂચન થાય છે કે કેવલજ્ઞાન પ્રાપ્ત થયા બાદ મતિજ્ઞાનાદિક ચાર જ્ઞાનોનો સદ્ભાવ સંભવતો નથી. આ વાતને વાચકવર્ય શ્રીઉમાસ્વાતિ પણ ટેકો આપે છે, કેમકે તત્ત્વાર્થાધિગમસૂત્રના પ્રથમ અધ્યાયના ૩૧મા સૂત્ર દ્વારા તેઓ કહે છે કે—

"एकादीनि भाज्यानि युगपदेकस्मिन्ना चतुर्भ्यः"

આ સંબંધમાં મત-ભેદ જોવામાં આવે છે અને તે એ છે કે જેમ સૂર્યનો પ્રકાશ થતાં તારા નક્ષત્રાદિકની પ્રભા તેમાં સમાઇ જાય છે, પરંતુ તેથી કંઇ તેનો નાશ થયેલો ગણાય નહિ, તેવી રીતે અથવા તો જેમ સર્વજ્ઞ થયા બાદ પાંચ દ્રવ્યેન્દ્રિયો રહેવા છતાં પણ જેમ સર્વજ્ઞ ભાવેન્દ્રિયથી સર્વ કાર્ય કરે છે તેમ કેવલજ્ઞાન પ્રાપ્ત થયા બાદ પણ બાકીનાં ચાર જ્ઞાનો સંભવે છે; પછી ભલે તે અકિંચિત્કર રહે.

જો કે આ પ્રમાણે વિચાર કરતાં પાંચે જ્ઞાનોનો સદ્ભાવ સંભવી શકે છે છતાં પણ એ ભૂલી જવું જોઇએ નહિ કે ક્ષાયિકભાવમાં વિચરનારા સર્વજ્ઞને ક્ષાયોપશમિક ભાવથી ઉત્પન્ન થતાં જ્ઞાનો કેમ સંભવે એ પ્રશ્ન જેવો ને તેવોજ ખડો રહે છે તેનું શું?

આ સંબંધમાં અત્ર વિશેષ ઉહાપોહ ન કરતાં તેના જિજ્ઞાસુને ઉપર્યુક્ત સૂત્ર ઉપરના ભાષ્ય અને ટીકા તેમજ વિશેષાવશ્યક વિગેરે ગ્રન્થો તરફ દૃષ્ટિપાત કરવા ભલામણ કરવામાં આવે છે.

* * * *

जिनेश्वराणां स्तुतिः—

येऽमेये मेरुमूर्धन्यतुलफलविधासत्तरूपात्तरूपाः
सस्नुः सस्नुत्यजीर्यद्दृषदि सुरजलैः प्रास्तमोहास्तमोहाः ।
जातौ जातौजसस्ते द्युतिचितिजितसत्कुन्ददन्ता ददन्ता-
मध्यामध्यानगम्याः प्रशममिह जिनाः पापदानां पदानाम् ॥ ९४ ॥

—स्रग्०

टीका

ये जिना जातौ—जन्मनि मेरुमूर्धनि सुरजलैः सस्नुः—स्नापितवन्तः । पापदानां पदानां—स्थानानां प्रशमं ददतु—प्रयच्छन्तु । अमेये—निष्प्रमाणे । किंभूता जिनाः? अतुलफलानां विधानं विधा तस्यां सत्तरूणां—शोभनतरूणां संबन्धि उपात्तं—प्राप्तं रूपं यैस्ते । सस्नुत्यो—जलैः प्रस्रवणाः अजीर्यन्त्यः प्रत्यग्राः दृषदः—शिला यस्मिन् मेरौ । प्रास्तो मोहो यैस्ते । तमो जहति ये ते तमोहाः । जातं ओजो—बलं येषां ते । द्युतेः चितिः (द्युति०)

द्युतिचित्या दन्तानां संबन्धिन्या जितानि सत्कुन्दानि यैर्दन्तैस्ते। अध्यामं-स्पष्टं च तद् ध्यानं च तेन गम्या-गमनीया ये ते ॥ ९४ ॥

अन्वयः

ये जातौ अ-मेये स-स्रुति-अ-जीर्यत्-दृषदि मेरु-मूर्धनि सुर-जलैः सस्नुः, ते अतुल-फल-विधा-सत्-तरु-उपात्त-रूपाः, प्रास्त-मोहाः, तमस्-हाः, जात-ओजसः, द्युति-चिति-जित-सत्-कुन्द-दन्ताः अध्याम-ध्यान-गम्याः जिनाः पापदानां पदानां प्रशमं इह ददन्ताम्।

શબ્દાર્થ

अमेये (मू० अमेय)=માપ-રહિત, અત્યંત મોટા
मेरुमूर्धनि=મેરૂના શિખર ઉપર
विधा=વિધાન.
उपात्त (धा० दा)=પ્રાપ્ત કરેલ, મેળવેલ.
अतुलफलविधासत्तरूपात्तरूपाः=અનુપમ ફલનું વિધાન કરવામાં ઉત્તમ વૃક્ષ સંબંધી પ્રાપ્ત કર્યું છે રૂપ જેમણે એવા.
सस्नुः (धा० स्ना)=સ્નાન કર્યું.
स्रुति=ઝરવું તે.
अजीर्यत्=નહિ ખવાઈ ગયેલા.
दृषद्=પત્થર.
सस्रुत्यजीर्यद्दृषदि=જળના ધોધ વડે નથી ખવાઇ ગયેલા પત્થરો જેને વિષે એવા
सुरजलैः=દેવના જલો વડે.
प्रास्त (धा० अस्)=દૂર ફેંકી દીધેલ
प्रास्तमोहा:=દૂર ફેંકી દીધો છે મોહ જેમણે એવા.
तमोहाः (मू० तमोह)=અંધકારનો નાશ કરનારા.
जातौ (मू० जाति)=જન્મને વિષે.
जात (धा० जन्)=ઉત્પન્ન થયેલ.
जातौजसः=ઉત્પન્ન થયું છે બલ જેમને એવા
चिति=સમુદાય, કલાપ.
दन्त=દાંત.
द्युतिचितिजितसत्कुन्ददन्ताः=તેજના સમૂહ વડે જીત્યો છે સારા કુન્દને જેણે એવા દાંતવાળા.
ददन्ताम् (धा० दद्)=અર્પો.
अध्याम=સ્પષ્ટ.
ध्यान=ધ્યાન, એક તાન.
गम्य=પ્રાપ્ય, મળી શકે તેવા.
अध्यामध्यानगम्याः=સ્પષ્ટ ધ્યાન વડે પ્રાપ્ય.
प्रशमं (मू० प्रशम)=નાશ.
पापदानां (मू० पापद्)=પાપ દેનારા, પાપ-જનક.
पदानां (मू० पद)=સ્થાનોની.

શ્લોકાર્થ

જિનેશ્વરોની સ્તુતિ—

"જેમણે માપ-રહિત તેમજ જલના ઝરવા વડે નથી ખવાઇ ગયેલા પત્થરો જેને વિષે એવા મેરૂ (પર્વત)ના શિખર ઉપર સુરોએ (લાવેલાં) જલ વડે પોતાના જન્મ-સમયે સ્નાન કર્યું, તે તીર્થંકરો કે જેમણે અનુપમ ફલ અર્પણ કરનારા એવા ઉત્તમ વૃક્ષના રૂપને પ્રાપ્ત કર્યું છે, તથા વળી જેમણે મોહને પરાસ્ત કર્યો છે તેમજ (અજ્ઞાનરૂપી) અંધકારનો વિનાશ કર્યો છે, તથા વળી જેમણે (અનંત વીર્યરૂપ) પરાક્રમ પ્રાપ્ત કર્યું છે, તેમજ જેમણે દંતની કાન્તિના કલાપ વડે ઉત્તમ કુન્દ (કુસુમો)ને (પણ) પરાજિત કર્યાં છે તેમજ જેઓ સ્પષ્ટ (અર્થાત્ દીનતા અથવા શ્યામતાથી રહિત એવા) ધ્યાન વડે લક્ષ્ય છે, તે તીર્થપતિઓ પાપ-જનક સ્થાનોનો વિનાશ કરો."—૯૪

जिनवचनविचारः—

दोषो दोपोरुसिन्धुप्रतरणविधिषु न्यायशस्या यशस्याः
प्रादुः प्रादुष्कृतार्थाः कृतनतिषु जयं सम्पराये परा ये ।
ते शान्तेशां नखांशुच्छुरितसुरशिरोराजिनानाजिनाना-
मारामा राद्धिलक्ष्म्या वचनविधिलवा वो दिशन्तां दिशं ताम् ९५

—स्रग्०

टीका

वो—युष्मभ्यं वचनविधिलवा दिशं—अवस्थां ददताम् । दोषा एव उरुसिन्धुः—बृहन्नदी तस्याः प्रतरणविधयस्तेषु दोषो—बाहवो ये, वचनविधिलवविशेषणम् । न्यायेन शस्याः—स्तुत्याः । यशसि हिता यशस्या ये । कृता नतिर्यैस्ते तेषु । प्रादुः—धृतवन्तो ये । कं ? जयम् । क्व ? सम्पराये—सङ्ग्रामे । प्रादुष्कृताः—प्रकाशीकृताः अर्था यैस्ते । पराः—प्रधाना ये । शान्ता ईशा-जिनादयो यस्यां दिशि सा ताम् । नखानां अंशवो—दीप्तयस्तैः छुरिताः—चिताः सुरशिरोराजयः—पङ्क्तयो यैस्ते एवंविधाश्च नानाजिनाश्च तेषाम् । वचनविधिलवाः निर्वृतिलक्ष्म्या आरामा इत्यर्थः ॥ ९५ ॥

अन्वयः

ये दोष-उरु-सिन्धु-प्रतरण-विधिषु दोषः, न्याय-शस्याः, यशस्याः, कृत-नतिषु सम्पराये जयं प्रादुः, ते प्रादुष्कृत-अर्थाः पराः राद्धि-लक्ष्म्याः आरामाः, नख-अंशु-छुरित-सुर-शिरस्-राजि-नाना-जिनानां वचन-विधि-लवाः वः तां शान्त-ईशां दिशं दिशन्ताम् ।

શબ્દાર્થ

दोषः (मू० दोस्)=હસ્તો.
सिन्धु=નદી.
प्रतरण=તરવું તે.
विधि=ક્રિયા.
दोपोरुसिन्धुप्रतरणविधिषु=અપરાધરૂપી વિશાળ નદીને તરી જવાની ક્રિયામાં.
न्याय=ન્યાય, નીતિ.
न्यायशस्याः=ન્યાયે કરીને પ્રશંસા-પાત્ર.
यशस्याः (मू० यशस्य)=કીર્તિના સાધનરૂપ.
प्रादुः (धा० दा)=ધારણ કર્યો.
प्रादुष्कृत (धा० कृ)=પ્રકાશિત કરેલ.
अर्थ=પદાર્થ.

प्रादुष्कृतार्थाः=પ્રકાશિત કર્યા છે પદાર્થો જેમણે એવા.
कृतनतिषु (मू० कृतनति)=કર્યો છે પ્રણામ જેમણે એવાને વિષે.
जयं (मू० जय)=વિજયને, ફત્તેહને.
सम्पराये (मू० सम्पराय)=સંગ્રામને વિષે.
पराः (मू० पर)=ઉત્તમ.
शान्त (धा० शम्)=શાંત.
ईश=ઈશ્વર, તીર્થંકર.
शान्तेशां=શાન્ત છે ઈશ્વરો જ્યાં તે.
अंशु=કિરણ.
छुरित=વ્યાપ્ત.
शिरस्=શીર્ષ, મસ્તક.

जिन=तीर्थंકર.
नखांशुच्छुरितसुरशिरोराजिनानाजिनानां=નખનાં કિરણોથી વ્યાપ્ત કરી છે દેવોના મસ્તકોની શ્રેણિને જેમણે એવા વિવિધ તીર્થંકરોના.
आरामाः (मू० आराम)=ઉદ્યાનો, વાટિકાઓ, બગીચાઓ.
राद्धि=સિદ્ધિ, નિર્વૃતિ.
राद्धिलक्ष्म्याः=સિદ્ધિરૂપી સંપત્તિની.
वचन=વચન, વાણી.
लव=લેશ, ભાગ.
वचनविधिलवाः=વચનની વિધિના અંશો.
दिशन्तां (मू० दिश्)=અર્પો, બતાવો.
दिशं (मू० दिश्)=દિશાને.

શ્લોકાર્થ

જિન-વચનનો વિચાર—

"જે (વાક્યો) અપરાધરૂપ મહાનદીને તરી જવામાં હસ્ત (સમાન) છે (અર્થાત્ તે કાર્યમાં અવલમ્બનરૂપ છે), વળી જે ન્યાયે કરીને પ્રશંસનીય છે તેમજ કીર્તિના સાધનરૂપ છે, તથા વળી પ્રણામ કર્યો છે જેમણે એવા (જનો)ને સંગ્રામમાં જેણે વિજય અર્પણ કર્યો છે, તે, પ્રકાશિત કર્યા છે પદાર્થો જેણે એવા તથા ઉત્તમ તેમજ નિર્વૃતિરૂપી લક્ષ્મીની વાટિકારૂપ એવા, નખની દ્યુતિ વડે વ્યાપ્ત કરી છે જેમણે સુરોના શીર્ષની શ્રેણિને એવા વિવિધ તીર્થંકરોના વચનની વિધિના અંશો તે દિશા કે જ્યાં ઈશ્વરો શાંત (વીતરાગ) છે તે બતાવો."—૯૫

* * * *

अम्बादेव्याः स्तुतिः—

> सिंहेऽसिं हेलयाऽलं जयति खरनखैर्वीतनिष्टेऽतनिष्टे
> शुक्के शुक्क्लेशनाशं दिशति शुभकृतौ पण्डितेऽखण्डिते खम् ।
> याते या तेजसाऽऽढ्या तडिदिव जलदे भाति धीराऽतिधीरा-
> पत्याऽऽपत्यापनीयान्मुदितसमपराद्ध्यधिमं बाधमम्बा ॥९६॥२४॥
>
> —स्रग्०

बाधं—पीडां अम्बा देवता अपनीयात् । समा—मध्यमाः परार्ध्या—उत्तमा अधमा—निकृष्टाः, मुदिताः समपरार्ध्याधमा यस्मिन् बाधापनयने तत्, क्रियाविशेषणमिदम् । या सिंहे आरूढा । असिं—खड्गं हेलया जयति—अभिभवति । कैः ? खरनखैः । वीता निष्टाः—क्लेशाः यस्य स तस्मिन् । अतनिष्टे—बृहत्प्रमाणे । शुक्के—धवले । शुचः—शोकाश्च क्लेशाश्च तेषां नाशं या दिशति । कस्यां ? शुभकृतौ । पण्डिते—निपुणे केनचिदप्यखण्डिते । खं—आकाशं याते । एवंविशिष्टे सिंहेऽवस्थिता भाति तेजसाऽऽढ्या । कथं ? तडिदिव जलदे—विद्युदिव मेघे । धीरा—सत्त्ववती । अतीव धीरे अपत्ये यस्याः सा । आपत्य—आगत्य । बाधमपनीयादिति संबन्धः ॥ ९६ ॥

॥ इति बप्पभट्टिसूरिकृतचतुर्विंशतिकाटीका ॥

अन्वयः

या तेजसा आढ्या वीत-निष्ठे अतनिष्ठे शुक्ले पण्डिते अ-खण्डिते खं याते सिंहे (अवस्थिता) जलदे तडित् इव भाति, खर-नखैः असिं हेलया अलं जयति, शुभ-कृतौ शुच्-खेद-नाशं दिदाति, सा धीरा अति-धीर-अपत्या 'अम्बा' आपत्य बाधं मुदित-सम-परार्ध्य-अधमं अपनीयात्।

શબ્દાર્થ

सिंहे (मू॰ सिंह)=સિંહના ઉપર.
हेलया (मू॰ हेला)=લીલાપૂર્વક.
खर=तीक्ष्ण.
खरनखैः=તીક્ષ્ણ નખો વડે.
वीत (धा॰ इ)=વિશેષતઃ ગયેલ.
निष्ठा=ક્લેશ.
वीतनिष्ठे=નષ્ટ થયો છે ક્લેશ જેનો એવી.
अतनिष्ठे (मू॰ अतनिष्ठ)=મોટા માપવાળા.
शुक्ले (मू॰ शुक्ल)=શ્વેત, ધવલ.
शुच्=શોક.
खेद=ખેદ.
शुच्खेदनाशं=શોક અને ખેદના વિનાશને.
दिदाति (धा॰ दिद्)=આપે છે.
कृति=કાર્ય.
शुभकृतौ=શુભ કાર્યમાં.
पण्डिते (मू॰ पण्डित)=ચાલાક.
अखण्डिते (मू॰ अखण्डित)=અખણ્ડિત.
खं (मू॰ ख)=આકાશ.
याते (मू॰ यात)=ગયેલ.
तेजसा (मू॰ तेजस्)=તેજ વડે.
आढ्या (मू॰ आढ्य)=યુક્ત, વિશિષ્ટ.
तडित्=વીજળી.
जलदे (मू॰ जलद)=મેઘને વિષે.
भाति (धा॰ भा)=શોભે છે.
धीरा (मू॰ धीर)=ધૈર્યવાળી.
अपत्य=બાળક.
अतिधीरापत्या=અત્યંત ધીર છે બાળક જેનાં એવી.
आपत्य (धा॰ पत्)=આવીને.
अपनीयात् (धा॰ नी)=દૂર કરો.
परार्ध्य=શ્રેષ્ઠ, ઉત્કૃષ્ટ.
अधम=નીચ, નિકૃષ્ટ.
मुदित (धा॰ मुद्)=હર્ષિત.
मुदितसमपरार्ध्याधमं=સાધારણ, ઉત્તમ તેમજ અધમ (વર્ગો) ખુશી થાય તેવી રીતે.
बाधं (मू॰ बाध)=પીડાને.

શ્લોકાર્થ

અમ્બા દેવીની સ્તુતિ—

"જે તેજ વડે યુક્ત છે તથા વળી નષ્ટ થયો છે ક્લેશ જેનો એવા તથા મહાન્ (અત્યંત પ્રૌઢ) તેમજ શ્વેત અને ચતુર તથા કોઇથી પણ પરાભવ નહિ પામેલ એવા આકાશમાં ગયેલા સિંહ ઉપર, જેમ મેઘને વિષે સૌદામિની શોભે છે, તેમ જે શોભે છે, તેમજ વળી જે તીક્ષ્ણ નખો વડે તરવારને લીલાપૂર્વક સર્વથા પરાજિત કરે છે, તથા વળી શુભ કાર્યને વિષે જે શોક અને ખેદનો વિનાશ કરે છે, તે ધૈર્યવાળી તેમજ અત્યંત ધીર બાળકવાળી અમ્બા (દેવી) (અત્ર) આવીને (હે પ્રાણીઓ! તમારી) પીડાને મધ્યમ, ઉત્તમ તેમજ અધમ (વર્ગો) રાજી થાય તેવી રીતે દૂર કરો."—૯૬

સ્પષ્ટીકરણ

મનુષ્યોનું વર્ગીકરણ—

જૈન શાસ્ત્રમાં જે અધમાધમ, અધમ, વિમધ્યમ, મધ્યમ, ઉત્તમ અને ઉત્તમોત્તમ એમ મનુષ્યના છ પ્રકાર પાડવામાં આવ્યા છે (આ સંબંધી માહિતી માટે જુઓ મહાનિશીથ,

जिन=तीर्थंकर.
नखांशुच्छुरितसुरशिरोराजिनानाजिनानां=नखनां किरणोथी व्याप्त करी छे देवोना मस्तकोनी श्रेणिने जेमणे एवा विविध तीर्थंकरोना.
आरामाः (मू० आराम)=उद्यानो, वाटिकाओ, बगीचाओ.
राद्धि=सिद्धि, निर्वृति.
राद्धिलक्ष्म्याः=सिद्धिरूपी संपत्तिनी.
वचन=वचन, वाणी.
लव=लेश, भाग.
वचनविधिलवाः=वचननी विधिना अंशो.
दिशन्तां (मू० दिश्)=अर्पो, बतावो.
दिशं (मू० दिश्)=दिशाने.

श्लोकार्थ

जिन-वचननो विचार—

"जे (वाक्यो) अपराधरूप महानदीने तरी जवामां हस्त (समान) छे (अर्थात् ते कार्यमां आवलम्बनरूप छे), वळी जे न्याये करीने प्रशंसनीय छे तेमज कीर्तिना साधनरूप छे, तथा वळी प्रणाम कर्यो छे जेमणे एवा (जनो)ने संग्राममां जेणे विजय अर्पण कर्यो छे, ते, प्रकाशित कर्या छे पदार्थो जेणे एवा तथा उत्तम तेमज निर्वृतिरूपी लक्ष्मीनी वाटिकारूप एवा, नखनी द्युति वडे व्याप्त करी छे जेमणे सुरोना शीर्षनी श्रेणिने एवा विविध तीर्थंकरोना वचननी विधिना अंशो ते दिशा के ज्यां ईश्वरो शांत (वीतराग) छे ते बतावो."—९५

* * * *

अम्बादेव्याः स्तुतिः—

सिंहेऽसिं हेलयाऽलं जयति खरनखैर्वीतनिष्ठेऽतनिष्ठे
शुके शुक्लेशनाशं दिशति शुभकृते पण्डितेऽपण्डिते सम्।
याते या तेजसाऽऽढ्या तडिदिव जलदे भाति धीराऽतिधीरा-
पत्याऽऽपत्यापनीयान्मुदितसमपराऽधमं पाप'मम्बा'॥९६॥

—स्रग्०

पापं-पीडां अम्बा देवता अपनीयात्। समा-मध्यमाः पराः-उत्तमाः अधमाः-हीनाः, मुदिताः समपराऽधमा यस्मिन् पापापनयने तत्, क्रियाविशेषणमिदम्। या अम्बा। असिं-खड्गं हेलया जयति-अभिभवति। कैः? खरनखैः। वीता निष्ठाः-[illegible] यस्मिन्। अतनिष्ठे-[illegible]। शुके-[illegible]। शुचः-[illegible] क्लेशनाशं या दिशति। कस्मै? शुभकृते। पण्डिते-निपुणे [illegible]। तं-याते। [illegible] भाति [illegible]। कस्मिन्? तडिदिव जलदे मेघे। धीरा-[illegible]। [illegible] धीरे [illegible]। आपत्य-आगत्य। [illegible] इति सम्बन्धः॥ ९६॥

॥ इति [illegible] चतुर्विंशतिकाटीका॥

शब्द–कोषः

अ

अंशु (पुं०)=કિરણ.
अंस (पुं०)=ખભો.
अंहति (स्त्री०)=દાન.
अंहस् (न०)=પાપ.
अक्ष (न०)=ઇન્દ્રિય.
अक्ष (पुं०)=રૂદ્રાક્ષ.
अक्षम (वि०)=અસમર્થ.
अखण्डित (वि०)=સંપૂર્ણ.
अखिल (वि०)=સમસ્ત, સર્વ.
अग (पुं०)=પર્વત.
अगम (वि०)=દુર્ગમ.
अग्रिम (वि०)=મુખ્ય.
अघ (न०)=પાપ.
अङ्कित (वि०)=લક્ષિત.
अङ्कुश (पुं०)=હાથીને ઠીક ચલાવવાની આંકડી.
अङ्ग (न०)=દેહ.
अङ्घ्रि (पुं०)=ચરણ.
अचर (वि०)=સ્થાવર, સ્થિર રહેનાર.
अच्छुप्ता (स्त्री०)=અચ્છુપ્તા (વિદ્યા-દેવી).
अज (वि०)=જન્મ-રહિત.
अजित (पुं०)=જૈનોના દ્વિતીય તીર્થંકર.
अजित (वि०)=નહિ જીતેલ.
अजिन (न०)=ચામડું.
अजेय (वि०)=નહિ જીતાય એવો.
अञ्च् (१०, उ० गतिपूजनयोः)=(૧) જવું; (૨) પૂજવું.
अञ्जन (न०)=કાજળ.
अञ्जसा (अ०)=સત્વર, જલદી.
अट्या (स्त्री०)=ગમન.
अति (अ०)=(૧) અતિશયવાચક અવ્યય; (૨) ઉલ્લંઘનવાચક અવ્યય.
अतिशय (पुं०)=અધિકપણું.
अतीव (अ०)=અત્યંત, ઘણુંજ.
अतुल (वि०)=પુષ્કળ.
अत्र (अ०)=અહિંઆ.
अदस् (स०)=એ.
अद्रि (पुं०)=પર્વત.
अधम (वि०)=નીચ.
अधिक (वि०)=અધિક.
अध्याम (वि०)=સ્પષ્ટ.
अनङ्ग (पुं०)=કામદેવ.
अनन्त (वि०)=પાર વિનાના.
अनन्तजित् (पुं०)=જૈનોના ચૌદમા તીર્થંકર.
अनागस् (वि०)=અપરાધ વિનાનું.
अनाविल (वि०)=નિર્મળ.
अनिशम् (अ०)=સર્વદા.
अनु (अ०)=યોગ્યતાવાચક અવ્યય.
अनुत्तम (वि०)=સર્વોત્તમ.
अनुपम (वि०)=અસાધારણ, નિરૂપમ.
अनेक (वि०)=એક કરતાં વધારે.
अन्त (पुं०)=(૧) નાશ; (૨) છેડો.
अन्तक (वि०)=વિનાશક.
अन्तर (वि०)=આન્તરિક.
अन्ध (वि०)=આંધળો.
अन्वय (पुं०)=સંતતિ, પ્રવાહ.
अप् (स्त्री०)=જળ.
अप (अ०)=દૂરવાચક અવ્યય.
अपघन (पुं०)=અવયવ.
अपत्य (न०)=બાળક.
अपर (वि०)=અન્ય.
अपवर्ग (पुं०)=મોક્ષ, નિર્વાણ.
अपि (अ०)=પણ.
अप्रतिचक्रा (स्त्री०)=અપ્રતિચક્રા (વિદ્યા-દેવી).
अब्ज (न०)=કમળ.
अब्धि (पुं०)=સમુદ્ર.
अभिद्रोह (पुं०)=અપકાર.
अभिनन्दन (पुं०)=જૈનોના ચોથા તીર્થંકર.
अभिनन्दन (वि०)=આનંદ આપનાર.
अभिषेक (पुं०)=અભિષેક.
अभ्यधिक (वि०)=સંપૂર્ણ.

अमत (वि०)=नहि માનેલ.
अमन्द (वि०)=સ્પષ્ટ.
अमर (पुं०)=દેવ.
अमर्त्य (पु०)=દેવ.
अमल (वि०)=મેલ વગરનું.
अमृत (न०)=અમૃત.
अमेय (वि०)=નહિ માપી શકાય તેવો.
अम्बा (स्त्री०)=અમ્બા (શાસન-દેવી).
अम्बु (न०)=જળ.
अम्बुज (न०)=કમળ.
अम्बुद (पुं०)=મેઘ.
अम्बुधर (पुं०)=મેઘ.
अम्भोज (न०)=કમળ.
अर (पुं०)=જૈનોના અઢારમા તીર્થંકર.
अरम् (अ०)=જલદી.
अराति (पुं०)=શત્રુ, દુશ્મન.
अरि (पु०)=(૧) દુશ્મન; (૨) પૈડું.
अर्क (पुं०)=સૂર્ય.
अर्गल (न०)=ભોગળ.
अर्च् (१०, उ० पूजायाम्)=પૂજવું.
अर्चन (न०)=પૂજા.
अर्चा (स्त्री०)=(૧) પૂજા; (૨) શરીર.
अर्ति (स्त्री०)=પીડા.
अर्थ=પદાર્થ.
अर्पक (वि०)=આપનાર.
अर्यमन् (पुं०)=સૂર્ય.
अलक (पुं०)=વાળ, કેશ.
अलम् (अ०)=અત્યંતતાવાચક અવ્યય.
अलङ्घन (वि०)=નહિ ઓળંગવા લાયક.
अलिन् (पुं०)=ભમરો.
अलीक (वि०)=અસત્ય.
अव् (१, प० रक्षण-गति-कान्ति प्रीति०वृद्धिषु)=રક્ષણ કરવું.
अवदात (वि०)=નિર્મળ.
अवन (न०)=રક્ષણ, બચાવ.
अवम (न०)=પાપ.
अवान (वि०)=નહિ કરમાઇ ગયેલું, તાજું.
अव्याहत (वि०)=નિર્બાધિત.
असम्भाव्य (वि०)=અસંભવિત.
अशुभ (वि०)=ખરાબ.
अस् (२, प० भुवि)=હોવું, થવું.
अस् (४, प० क्षेपणे)=ફેંકવું.
अस (पुं०)=ફેંકવું તે.
असत् (वि०)=ખરાબ.
असम (वि०)=નિરૂપમ.
असमान (वि०)=નિરૂપમ.
असङ्गता (स्त्री०)=નિ:સંગતા.
असि (पुं०)=તરવાર.
असु (पुं०)=પ્રાણ.
असुमत् (वि०)=પ્રાણી.
अस्त्र (न०)=અસ્ત્ર.
अस्थि (न०)=હાડકું.
अस्मद् (स०)=પ્રથમ પુરૂષવાચક સર્વનામ.
अहित (पुं०)=શત્રુ.
अहो (अ०)=અહો.

आ

आ (अ०)=મર્યાદાવાચક અવ્યય.
आगम (पुं०)=સિદ્ધાન્ત.
आगस् (न०)=પાપ.
आजि (स्त्री०)=લડાઇ.
आज्ञा (स्त्री०)=આદેશ.
आढ्य (वि०)=યુક્ત.
आत्मन् (पुं०)=જીવ.
आदर (पुं०)=ખંત.
आदि (वि०)=શરૂઆત.
आधि (स्त्री०)=માનસિક પીડા.
आनक (पुं०)=દુંદુભિ, નગારૂં.
आनन (न०)=મુખ.
आनन्द (पुं०)=આનન્દ, હર્ષ.
आप् (५, प० व्याप्तौ)=મેળવવું.
आप (न०)=જલનો સમૂહ.
आपद् (स्त्री०)=કષ્ટ.
आपस् (न०)=જળ.
आभा (स्त्री०)=(૧) કાન્તિ; (૨) મળતાપણું.
आभोग (पुं०)=વિસ્તાર.
आमर (वि०)=દેવ-સંબંધી.
आमोद (पुं०)=સુગંધ.
आम्र (पु०)=આંબો.
आय (पुं०)=લાભ.

आयति (स्त्री०)=ભવિષ્યકાળ.
आरम्भ (पुं०)=શરૂઆત.
आरात् (अ०)=દૂરથી.
आराम (पुं०)=બાગ.
आर्त (स्त्री०)=પીડિત.
आर्हती (स्त्री०)=તીર્થંકરના સંબંધી.
आलय (पुं०)=ગૃહ.
आलि (स्त्री०)=શ્રેણિ, હાર.
आवली (स्त्री०)=પંક્તિ.
आशय (पुं०)=આશ્રય, આધાર.
आशु (अ०)=જલદી.
आस् (२, आ० उपवेशने)=બેસવું.
आसन (न०)=આસન.
आस्था (स्त्री०)=શ્રદ્ધા, આધીન.
आहव (न०)=લડાઇ.

इ

इ (२, प० गतौ)=જવું; उदि=ઉગવુ.
इति (अ०)=એમ.
इन्दु (पुं०)=ચન્દ્ર.
इन्द्र (पुं०)=(૧) સુરપતિ; (૨) મુખ્ય.
इव (अ०)=જેમ.
इह (अ०)=અહિંઆં.

ई

ईक्ष् (१, आ० दर्शने)=જોવું.
ईड् (२, आ० स्तुतौ)=સ્તુતિ કરવી.
ईति (स्त्री०)=ઉપદ્રવ.
ईप्सित (वि०)=મેળવવા ઇચ્છેલ.
ईरण (न०)=પ્રેરણ.
ईश (पुं०)=(૧) સ્વામી; (૨) મહાદેવ; (૩) તીર્થંકર.
ईशिनी (स्त्री०)=સ્વામિની.
ईश्वर (पुं०)=નાથ.
ईहित (न०)=ચેષ્ટિત.

उ

उग्र (वि०)=તીવ્ર.
उचित (वि०)=યોગ્ય.
उच्चैस् (अ०)=ઉચ્ચ પ્રકારે.
उज्ज्वल (वि०)=ઉજળું.
उज्झ् (६, प० उत्सर्गे)=છોડી દેવું.
उत्कर (पुं०)=ઢગલો.
उत्तम (वि०)=શ્રેષ્ઠ.
उत्तारक (वि०)=તારનાર.
उदक (न०)=જળ.
उदधि (पुं०)=સમુદ્ર.
उदन्वत् (पुं०)=દરિયો.
उदय (पुं०)=ઉદય.
उदर (न०)=મધ્ય ભાગ.
उदित=(૧) ઉગેલ; (૨) કહેલ.
उदार (वि०)=મુખ્ય.
उद्भव (पुं०)=ઉત્પત્તિ.
उन्नति (स्त्री०)=સમૃદ્ધિ.
उपताप (पुं०)=સંતાપ.
उपमा (स्त्री०)=સરખામણી.
उपमान (न०)=ઉપમા.
उपरि (अ०)=ઉપર.
उपलम्भ (पुं०)=આક્ષેપ.
उपाय (पुं०)=ઉપાય.
उरु (वि०)=વિશાળ.

ऋ

ऋजिम=સરલતા.
ऋण (न०)=દેવું.
ऋत (न०)=સત્ય.
ऋत (वि०)=અભ્યાસ કરવા લાયક.
ऋद्धि (स्त्री०)=સંપત્તિ, વૈભવ.

ए

एकधा (अ०)=એક રીતે.
एधन (न०)=વૃદ્ધિ.
एनस् (न०)=પાપ.
एव (अ०)=જ.
एवम् (अ०)=આવી રીતે.

ओ

ओघ (पुं०)=સમૂહ.
ओजस् (न०)=બળ.

क

क (न०)=(૧) જલ; (૨) મસ્તક.
कज (न०)=કમલ.
कण (पुं०)=અંશ.
कथञ्चित् (अ०)=મહા મહેનતે.

अमत (वि०)=નહિ માનેલ.
अमन्द (वि०)=સ્પષ્ટ.
अमर (पुं०)=દેવ.
अमर्त्य (पु०)=દેવ.
अमल (वि०)=મેલ વગરનું.
अमृत (न०)=અમૃત.
अमेय (वि०)=નહિ માપી શકાય તેવો.
अम्बा (स्त्री०)=અમ્બા (શાસન-દેવી).
अम्बु (न०)=જળ.
अम्बुज (न०)=કમળ.
अम्बुद (पुं०)=મેઘ.
अम्बुधर (पुं०)=મેઘ.
अम्भोज (न०)=કમળ.
अर (पुं०)=જૈનોના અઢારમા તીર્થંકર.
अरम् (अ०)=જલદી.
अराति (पुं०)=શત્રુ, દુશ્મન.
अरि (पुं०)=(૧) દુશ્મન; (૨) પૈડું.
अर्क (पुं०)=સૂર્ય.
अर्गल (न०)=ભોગળ.
अर्च् (१०, ऊ० पूजायाम्)=પૂજવું.
अर्चन (न०)=પૂજા.
अर्चा (स्त्री०)=(૧) પૂજા; (૨) શરીર.
अर्ति (स्त्री०)=પીડા.
अर्थ=પદાર્થ.
अर्पक (वि०)=આપનાર.
अर्यमन् (पुं०)=સૂર્ય.
अलक (पुं०)=વાળ, કેશ.
अलम् (अ०)=અત્યંતતાવાચક અવ્યય.
अलङ्घ्न (वि०)=નહિ ઓળંગવા લાયક.
अलिन् (पुं०)=ભ્રમરો.
अलीक (वि०)=અસત્ય.
अव् (१, प० रक्षण-गति-कान्ति प्रीति०वृद्धिषु)=રક્ષણ કરવું.
अवदात (वि०)=નિર્મળ.
अवन (न०)=રક્ષણ, બચાવ.
अघम (न०)=પાપ.
अघान (वि०)=નહિ કરમાઇ ગયેલું, તાજું.
अव्याहत (वि०)=નિર્બાધિત.
अशक्य (वि०)=અસંભવિત.
अशुभ (वि०)=ખરાબ.
अस् (२, प० भुवि)=હોવું, થવું.
अस् (४, प० क्षेपणे)=ફેંકવું.
अस्त (पुं०)=ફેંકવું તે.
असत् (वि०)=ખરાબ.
असम (वि०)=નિરૂપમ.
असमान (वि०)=નિરૂપમ.
असङ्गता (स्त्री०)=નિ સંગતા.
असि (पुं०)=તરવાર.
असु (पुं०)=પ્રાણ.
असुमत् (वि०)=પ્રાણી.
अस्त्र (न०)=અસ્ત્ર.
अस्थि (न०)=હાડકું.
अस्मद् (स०)=પ્રથમ પુરૂષવાચક સર્વનામ.
अहित (पुं०)=શત્રુ.
अहो (अ०)=અહો.

आ

आ (अ०)=મર્યાદાવાચક અવ્યય.
आगम (पुं०)=સિદ્ધાન્ત.
आगस् (न०)=પાપ.
आजि (स्त्री०)=લડાઇ.
आशा (स्त्री०)=આદેશ.
आढ्य (वि०)=યુક્ત.
आत्मन् (पुं०)=જીવ.
आदर (पुं०)=ખંત.
आदि (वि०)=શરૂઆત.
आधि (स्त्री०)=માનસિક પીડા.
आनक (पुं०)=દુંદુભિ, નગારૂં.
आनन (न०)=મુખ.
आनन्द (पुं०)=આનન્દ, હર્ષ.
आप् (५, प० व्याप्तौ)=મેળવવું.
आप (न०)=જલનો સમૂહ.
आपद् (स्त्री०)=કષ્ટ.
आपस् (न०)=જળ.
आभा (स्त्री०)=(૧) કાન્તિ; (૨) મળતાપણું.
आभोग (पुं०)=વિસ્તાર.
आमर (वि०)=દેવ-સંબંધી.
आमोद (पुं०)=સુગંધ.
आम्र (पुं०)=આંબો.
आय (पुं०)=લાભ.

गम (पुं०)=સમાન પાઠ, આલાપક.
गम्य (वि०)=મેળવી શકાય તેવો.
गरुड (पुं०)=ગરુડ.
गर्भ (पुं०)=મધ્ય ભાગ.
गल् (१, प० भक्षणे स्रावे च)=પડવું.
गान्धारी (स्त्री०)=ગાન્ધારી (વિદ્યા-દેવી).
गिर् (स्त्री०)=વાણી.
गिरि (पुं०)=પર્વત.
गीर्वाणता (स्त्री०)=દેવપણું.
गुण (पुं०)=ગુણ.
गुपिल (वि०)=ગહન.
गुरु (वि०)=મોટું.
गृह (न०)=ઘર.
गो (स्त्री०)=વાણી.
गोधा (स्त्री०)=એક જાતનો સાપ, ઘો.
गौर (वि०)=ધોળું.
गौरी (स्त्री०)=ગૌરી (વિદ્યા-દેવી).
ग्राम (पुं०)=ગામ.

घ

घण्टा (स्त्री०)=ઘંટ.
घन (पुं०)=મેઘ.
घन (वि०)=ગાઢ.
घनाशनी (स्त्री०)=વજ્ર.
घर्म (पुं०)=તાપ.
घस्मर (वि०)=ભક્ષણશીલ.
घातक (वि०)=હણનાર.

च

च (अ०)=અને.
चन्द्र (पुं०)=ચન્દ્ર.
चन्द्रप्रभ (पुं०)=જૈનોના આઠમા તીર્થંકર.
चमू (स्त्री०)=લશ્કર, ફોજ.
चर (वि०)=હાલતું ચાલતું.
चरण (न०)=પગ.
चामर (पुं०, न०)=ચામર.
चारु (वि०)=મનોહર.
चि (५, उ० चयने)=એકઠું કરવું.
चिति (स्त्री०)=સમુદાય.
चित्त (न०)=મન.
चिर (वि०)=લાંબા કાળનું.

चिरम् (अ०)=લાંબા કાળ સુધી.
चेत् (अ०)=જો.
चेतस् (न०)=મન.
चोर (पुं०)=ચોર.
च्युत् (१, आ० गतौ)=પડવું.

छ

छद (पुं०)=પત્ર, પાંદડું.
छवि (स्त्री०)=શોભા.
छिद् (७, उ० द्वैधीकरणे)=કાપવું.
छुरित (वि०)=વ્યાપ્ત.

ज

जगत् (स्त्री०)=દુનિયા.
जन् (४, आ० प्रादुर्भावे)=ઉત્પન્ન થવું.
जन (पुं०)=લોક.
जनता (स्त्री०)=લોક.
जननी (स्त्री०)=માતા.
जन्म (न०)=જન્મ.
जन्मन् (न०)=જન્મ.
जन्तु (पुं०)=જીવ.
जय (पुं०)=જીત.
जय्य (वि०)=જીતી શકાય એવો.
जल (न०)=પાણી.
जलद (पुं०)=મેઘ.
जलधि (पुं०)=સમુદ્ર.
जात (न०)=સમૂહ.
जाति (स्त्री०)=જન્મ.
जाल (न०)=સમૂહ.
जि (१, प० जये)=જીતવું.
जिन (पुं०)=(१) તીર્થંકર; (२) સામાન્યકેવલી.
जीव (पुं०)=જીવ, પ્રાણી.
जुष् (६, आ० प्रीतिसेवनयोः)=સેવવું.
जेय (वि०)=જીતવા લાયક.
जैन (वि०)=જિન-સંબંધી.
ज्यायस् (वि०)=વધારે મોટું.
ज्वल् (१, प० दीप्तौ)=બળવું.
ज्वलन (न०)=અગ્નિ.
ज्ञानिता (स्त्री०)=જ્ઞાનિપણું.

त

तडित् (स्त्री०)=વીજળી.
तत (वि०)=વિસ્તીર્ણ.
तत्त्व (न०)=સાર.
तद् (स०)=તે.
तन् (८, ऊ० विस्तारे)=વિસ્તાર કરવો.
तनिष्ठ (वि०)=અત્યન્ત અલ્પ.
तनु (स्त्री०)=દેહ.
तनु (वि०)=અલ્પ.
तमस् (न०)=(१) અંધકાર; (२) અજ્ઞાન.
तमाल (न०)=તમાલ વૃક્ષ.
तरु (पुं०)=વૃક્ષ, ઝાડ.
तरुण (वि०)=નૂતન.
तल (न०)=તળિયું.
तान (न०)=વિસ્તાર.
ताप (पुं०)=સંતાપ.
तापनीय (न०)=સોનું.
तामरस (न०)=કમળ.
तामस (वि०)=અજ્ઞાન સંબંધી.
तार (वि०)=તરી જનાર.
तिमिर (न०)=અંધકાર.
तीर्थ (न०)=(१) ચતુર્વિધ સંઘ; (२) દ્વાદશાંગી; (३) પ્રથમ ગણધર.
तीर्थकृत् (पुं०)=તીર્થંકર.
तु (अ०)=પણ; (२) વિશેષતાસૂચક શબ્દ.
तुल् (१०, ऊ० उन्माने)=તોલવું.
तुल्य (वि०)=સમાન.
तृष् (स्त्री०)=તરસ.
तृषा (स्त्री०)=તરસ.
तॄ (१, प० प्लवनतरणयोः)=તરવું. प्रवितॄ=અર્પણ કરવું.
तेजस् (न०)=પ્રભા, તેજ.
तेजिन् (वि०)=તેજસ્વી.
तोष (पुं०)=હર્ષ.
त्यज् (१, प० हानौ)=તજી દેવું.
त्रय (न०)=ત્રણનો સમુદાય.
त्रस (पुं०)=દ્વીન્દ્રિયાદિક જીવો.
त्राण (न०)=રક્ષણ.
त्रि (वि०)=ત્રણ.
त्रिक (न०)=ત્રણનો સમુદાય.
त्रितय (न०)=ત્રણનો સમુદાય.
त्रिदश (पुं०)=સુર.
त्रिदशप (पुं०)=સુર-પતિ.
त्रिभुवन (न०)=ત્રૈલોક્ય.
त्रिलोकी (स्त्री०)=ત્રિભુવન.
त्रै (१, आ० पालने)=રક્ષણ કરવું.

द

दक्ष (वि०)=ચતુર.
दद् (१, आ० दाने)=આપવું.
दन्त (पुं०)=દાંત.
दम (पुं०)=ઉપશમ, ઇન્દ્રિય-સંયમ.
दया (स्त्री०)=કરુણા.
दर्पक (पुं०)=મદન.
दर्शन (न०)=દર્શન, અવલોકન.
दल (न०)=પત્ર.
दव (पुं०)=દાવાનલ.
दशा (स्त्री०)=સ્થિતિ, અવસ્થા.
दह् (१, प० भस्मीकरणे)=બળવું.
दहन (न०)=બાળવું તે.
दा (१, प० दाने)=આપવું.
दा (३, ऊ० दाने)=આપવું.
दान (न०)=દાન.
दानव (पुं०)=અસુર.
दामन् (न०)=(१) દોરડું; (२) માલા.
दार (पु०)=નારી, સ્ત્રી.
दारिद्र्य (न०)=દરિદ્રતા, ગરીબાઇ.
दारु (न०)=કાષ્ઠ, લાકડું.
दिविज (पुं०)=દેવ.
दिव् (स्त्री०)=સ્વર્ગ.
दिव्य (वि०)=સ્વર્ગ સંબંધી, સ્વર્ગીય.
दिश् (६, ऊ० अतिसर्जने)=આપવું.
दिश् (स्त्री०)=દિશા.
दीन (वि०)=ગરીબ.
दु (५, प० उपतापे)=પીડા કરવી.
दुःख (न०)=પીડા.
दुरित (न०)=પાપ.
दुर्लभ (वि०)=દુર્લભ.
दुष्कृत (न०)=પાપ.

दृढ (वि०)=મજબૂત.
दृश् (स्त्री०)=(૧) દૃષ્ટિ; (૨) નેત્ર; (૩) મત.
दृषद् (स्त्री०)=પત્થર.
देव (पुं०)=(૧) અમર; સુર; (૨) પરમેશ્વર.
देवता (स्त्री०)=(૧) દેવી; (૨) દેવ.
देवी (स्त्री०)=દેવી.
देहिन् (पुं०)=પ્રાણી.
द्वैप (वि०)=શત્રુ સંબંધી.
दो (४, प० अवखण्डने)=ખણ્ડન કરવું.
दोस् (न०)=હાથ.
दोष (पुं०)=દૂષણ.
द्युति (स्त्री०)=પ્રકાશ.
द्राक् (अ०)=ઝટ.
द्रुम (पुं०)=ઝાડ.
द्विप (पुं०)=હાથી.
द्विष् (पुं०)=શત્રુ.

ध

धन (न०)=પૈસો.
धनु (पुं०)=ધનુષ્ય.
धरण (पुं०)=દક્ષિણ દિશામાં વસતા નાગકુમારોનો ઇન્દ્ર.
धर्म (पु०)=જૈનોના પંદરમા તીર્થંકર.
धव (पुं०)=પતિ.
धा (३, ऊ० धारणपोषणयोर्दाने च)=ધારણ કરવુ.
धातु (पुं०)=ધાતુ.
धान्य (न०)=અનાજ.
धामन् (न०)=ગૃહ.
धारा (स्त्री०)=ધારા.
धी (स्त्री०)=મતિ.
धीर (वि०)=બળવાન્.
धु (५, ऊ० कम्पने)=હલાવવું.
धृ (१, ऊ० धारणे)=ધારણ કરવું.
धौत (वि०)=ધોયલું.
ध्यान (न०)=ધ્યાન.
ध्वंस् (१, आ० अवस्रंसने गतौ च)=નાશ કરવો.
ध्वन् (१, प० शब्दे)=અવાજ થવો.
ध्वस्ति (स्त्री०)=નાશ.

न

न (अ०)=નહિ.
नख (पुं०,न०)=નખ.
नति (स्त्री०)=પ્રણામ.
नन्तृ (वि०)=નમન કરનાર.
नन्द् (१, प० समृद्धौ)=ખુશી થવું.
नन्द (पुं०)=(૧) હર્ષ; (૨) સમૃદ્ધિ.
नभस् (न०)=આકાશ.
नम् (१, प० प्रह्वत्वे शब्दे च)=પ્રણામ કરવો.
नमन (न०)=નમાવી દેવું તે.
नमस् (अ०)=નમસ્કાર.
नमि (पुं०)=જૈનોના એકવીસમા તીર્થંકર.
नमेरु (पुं०)=એક જાતનું દિવ્ય વૃક્ષ.
नम्र (वि०)=નમસ્કાર કરનારા.
नय (पुं०)=(૧) એકદેશીય યથાર્થ અભિપ્રાય; (૨) નીતિ.
नर (पुं०)=મનુષ્ય.
नव (वि०)=નવીન.
नवन् (वि०)=નવ.
नश् (४, प० अदर्शने)=નાશ થવો.
नहि (अ०)=નહિ.
नाक (पुं०)=સ્વર્ગ.
नाग (पुं०)=સાપ.
नाना (वि०)=વિવિધ.
नाभेय (पुं०)=નાભિ (નરેશ)ના નન્દન, જૈનોના પ્રથમ તીર્થંકર.
नाम (पुं०)=પ્રણામ.
नामन् (न०)=નામ.
नाश (पुं०)=અંત, વિનાશ.
नाशन (वि०)=નાશ કરનાર.
नि (अ०)=અત્યંતતાવાચક અવ્યય.
निच (वि०)=સરખી ઊંચાઇ અને લંબાઇવાળું.
निज (वि०)=પોતાનું.
नित्यम् (अ०)=સર્વદા.
निधन (न०)=નાશ.
निधि (पुं०)=ભંડાર.
निभ (वि०)=સમાન.
नियतम् (अ०)=ખરેખર.
निर् (अ०)=અભાવવાચક અવ્યય.
निर्दारण (न०)=ભેદવું તે.
निर्वाण (न०)=(૧) મોક્ષ; (૨) વિનાશ.
निर्वृति (स्त्री०)=(૧) મુક્તિ, સિદ્ધિ; (૨) નાશ.
निर्व्याज (वि०)=નિષ્કપટી.

निवह (पुं०)=સમુદાય.
निशा (स्त्री०)=રાત્રિ.
निशान्त (न०)=ગૃહ.
निष्ठा (स्त्री०)=(૧) છેવટ; (૨) કલેશ.
नी (१, ऊ० प्रापणे)=દોરવવું, લઇ જવું.
नीच (वि०)=અધમ.
नीति (स्त्री०)=નીતિ.
नील (वि०)=શ્યામ.
नीलता (स्त्री०)=કાળાશ.
नु (२, प० स्तुतौ)=સ્તુતિ કરવી.
नुति (स्त्री०)=સ્તુતિ.
नुद् (६, ऊ० प्रेरणे)=પ્રેરણા કરવી.
नू (६, प० स्तुतौ)=સ્તુતિ કરવી.
नृ (पुं०)=મનુષ્ય.
नेमि (पुं०)=જૈનોના બાવીસમા તીર્થંકર.
नो (अ०)=નહિ.
नौ (स्त्री०)=વહાણ.
न्याय (पुं०)=નીતિ.

प

पटु (वि०)=ચાલાક.
पट्ट (न०)=(૧) પીઠ; (૨) રાજ-સિંહાસન; (૩) ઢાલ; (૪) ઉત્તરીય વસ્ત્ર.
पण्डित (पुं)=હોંશીયાર.
पत् (१, प० गतौ)=પડવું.
पत् (१०, ऊ० गतौ)=જવું.
पतन (न०)=પડવું તે.
पताका (स्त्री०)=ધ્વજ, વાવટો.
पति (पुं०)=સ્વામી, નાથ.
पतिता (स्त्री०)=સ્વામીપણું.
पत्र (न०)=(૧) પાંખડી; (૨) વાહન.
पद (न०)=(૧) સ્થાન; (૨) વાક્યનો એક ભાગ; (૩) ચરણ.
पद्धति (स्त्री०)=માર્ગ.
पद्म (पुं० न०)=કમળ.
पद्मप्रभ (पुं०)=જૈનોના છઠ્ઠા તીર્થંકર.
पर (वि०)=(૧) તત્પર; (૨) અન્ય; (૩) ઉત્તમ.
परम् (अ०)=અત્યંત.
परम (वि०)=ઉત્તમ.
परमेश्वर (पुं०)=ઈશ્વર.
पराग (पुं०)=ધૂળ.
परार्ध्य (वि०)=ઉત્તમ.
परिचित (वि०)=પરિચયવાળું.
परिदाहिन् (वि०)=બાળનાર.
परिपूज्य (वि०)=પૂજવા લાયક.
परिपूर्ण (वि०)=પૂરી દીપેલ.
पर्वत (पुं०)=પહાડ.
पर्वन् (न०)=મહોત્સવ.
पवि (पुं०)=વજ્ર.
पवित्र (वि०)=પાવન.
पांसु (पुं०)=રજ.
पा (२, प० रक्षणे)=રક્ષણ કરવું.
पात (पुं०)=પતન, પડવું તે.
पातक (न०)=પાપ.
पातक (वि०)=પતનશીલ.
पातृ (वि०)=પાળનાર, રક્ષક.
पाद (पुं०)=ચરણ.
पादप (पुं०)=ઝાડ.
पाप (न०)=પાપ.
पार्श्व (पुं०)=જૈનોના ત્રેવીસમા તીર્થંકર.
पावक (वि०)=પવિત્ર કરનાર.
पारिजात (पुं०)=પારિજાતક, એક જાતનું કલ્પવૃક્ષ.
पालन (न०)=રક્ષણ.
पावन (वि०)=પવિત્ર કરનાર.
पीड् (१०, ऊ० अवगाहने)=દુઃખી થવું.
पीडा (स्त्री०)=દુઃખ.
पुनर् (अ०)=વળી
पुरी (स्त्री०)=નગરી.
पुरुषदत्ता (स्त्री०)=પુરૂષદત્તા (વિદ્યા-દેવી).
पुस्तिका (स्त्री०)=(૧) પ્રતિમા; (૨) પુસ્તક.
पुष् (४, प० पुष्टौ)=પોષણ કરવું.
पुष्प (न०)=ફુલ
पू (१, आ० पवने)=પવિત્ર કરવું.
पूज् (१०, ऊ० पूजायाम्)=પૂજવું.
पूज्य (वि०)=પૂજવા યોગ્ય.
पोत (पुं०)=નૌકા, હોડી.
प्रगुण (वि०)=સરળતાવાળું.
प्रज्ञप्ति (स्त्री०)=પ્રજ્ઞપ્તિ (વિદ્યા-દેવી).
प्रतरण (न०)=તરવું તે.

प्रति (अ०)=(१) प्रत्ये; (२) प्रतिकूलवाचक अव्यय.
प्रतिभान (न०)=प्रतिभा, नूतन विकास पामती बुद्धि.
प्रतिभय (वि०)=भयंकर.
प्रथ् (१०, क० प्रख्याने)=प्रसिद्ध थवुं, विस्तार पामवो.
प्रथन (न०)=प्रसिद्ध करवुं ते.
प्रदान (न०)=त्याग.
प्रपञ्चित (वि०)=विस्तारेलुं.
प्रपा (स्त्री०)=जलाशय, परब.
प्रबल (वि०)=पराक्रमी.
प्रभञ्जन (पुं०)=पवन.
प्रभा (स्त्री०)=कान्ति.
प्रमद (पुं०)=आनन्द.
प्रमाण (न०)=प्रमाणु, यथार्थ ज्ञान.
प्रलय (पुं०)=नाश.
प्रवास (पुं०)=नाश.
प्रहति (स्त्री०)=नाश.
प्रादुस् (अ०)=प्रकाशवाचक अव्यय.
प्रिय (वि०)=इष्ट.
प्रियङ्गु (स्त्री०)=एक जातनुं झाड.

फ

फण (पुं०)=फणु.
फल (न०)=फळ.
फलक (न०)=ढाल.

ब

बत (अ०)=संतोषवाचक अव्यय.
बन्दिन् (पुं०)=भाट.
बन्धु (पुं०)=मित्र.
बन्धुजीव (पुं०)=एक जातनुं पुष्प, बपोरीयुं.
बल (न०)=(१) सैन्य; (२) पराक्रम.
बहु (वि०)=घणुं.
बहुधा (अ०)=घणी रीते.
बाण (पुं०)=बाणु.
बाध (पुं०)=पीडा.
बाहु (पुं०)=हाथ.
बुध (पुं०)=पण्डित.
बुद्धि (स्त्री०)=मति.
बृहत् (वि०)=मोटुं.
बोध (पुं०)=विकास.

भ

भक्ति (स्त्री०)=सेवा.
भङ्ग (पुं०)=प्रकार.
भज् (१, उ० सेवायाम्)=भजवुं.
भद्र (न०)=कल्याणु.
भय (न०)=बीक.
भर (पुं०)=समूह.
भव (पुं०)=(१) संसार; (२) उत्पत्ति.
भवत् (स०)=आप.
भव्य (वि०)=मोक्षे जनार.
भस्मन् (न०)=राख.
भा (स्त्री०)=तेज.
भा (२, प० दीप्तौ)=प्रकाशवुं.
भाज् (वि०)=भोगवनार.
भाजन (न०)=पात्र.
भार (पुं०)=धारणु करनार.
भारती (स्त्री०)=वाणी.
भास् (स्त्री०)=प्रभा, कांति.
भास् (१, आ० दीप्तौ)=प्रकाशवुं.
भासक (पुं०)=प्रकाशक.
भासुर (वि०)=देदीप्यमान.
भिद् (७, उ० विदारणे)=भेदवुं.
भी (स्त्री०)=भय.
भीति (स्त्री०)=भय, बीक.
भुवन (न०)=जगत्.
भू (१, प० सत्तायाम्)=होवुं, थवुं.
भू (स्त्री०)=पृथ्वी; (२) स्थान.
भूति (स्त्री०)=संपत्ति.
भूमि (स्त्री०)=(१) स्थल; (२) पृथ्वी.
भृ (३, उ० धारणपोषणयोः)=धारणु करवुं.
भृत् (वि०)=धारणु करनार.
भृशम् (अ०)=अत्यंत.
भोग (पुं०)=विषय.
भ्रम् (१, प० चलने)=भमवुं.

म

मज्जन (न०)=स्नान, जलाभिषेक.
मणि (पुं०)=रत्न.

मण्डप (पुं०, न०)=માંડવો.
मण्डल (न०)=ચક્ર.
मत (न०)=(१) દર્શન; (२) સિદ્ધાન્ત.
मत (वि०)=અભીષ્ટ, ઇચ્છેલ.
मति (स्त्री०)=બુદ્ધિ.
मद (पुं०)=હાથીના કુમ્ભસ્થલમાંથી ઝરતો પ્રવાહી પદાર્થ.
मदन (पुं०)=કામદેવ.
मनस् (न०)=મન, ચિત્ત.
मनुज (पुं०)=માનવ.
मन्त्रि (पुं०)=પ્રધાન.
मन्त्रिन् (पुं०)=પ્રધાન.
मन्द (वि०)=મન્દ.
मन्दर (पुं०)=મેરૂ (પર્વત).
मय (वि०)=પ્રચુરતાવાચક પ્રત્યય.
मरुत् (पुं०)=દેવ.
मर्त्य (पुं०)=માનવ.
मल (पुं०)=મેલ.
मलिन (वि०)=મેલું.
मस्ज् (६, प० शुद्धौ)=ડૂબવું.
मल्लि (पुं०)=જૈનોના ઓગણીસમા તીર્થંકર.
मह (पुं०)=ઉત્સવ.
महत् (वि०)=વિશાળ.
महस् (न०)=પૂજા.
महाकाली (स्त्री०)=મહાકાલી (વિદ્યા-દેવી).
महामानसी (स्त्री०)=મહામાનસી (વિદ્યા-દેવી)
महिमन् (पुं०)=મહિમા.
महिषी (स्त्री०)=ભેંસ.
मही (स्त्री०)=પૃથ્વી.
महीध्र (पुं०)=મહીધર, પર્વત.
मा (अ०)=નહિ.
मान (पुं०)=(१) અભિમાન, અહંકાર; (२) પૂજા.
मानवी (स्त्री०)=માનવી (વિદ્યા-દેવી)
मानस (न०)=(१) મન; (२)માનસ (સરોવર).
मानसी (स्त्री०)=માનસી (વિદ્યા-દેવી)
माया (स्त्री०)=કપટ.
मार्ग (पुं०)=રસ્તો.
माला (स्त्री०)=(१) માળા; (२) હાર.
मुकुल (पु०, न०)=કળી, ખીલ્યા વિનાનું ફુલ.
मुखर (वि०)=શબ્દાયમાન.
मुच् (६, उ० मोक्षणे)=છોડવું.
मुद् (१, आ० हर्षे)=હર્ષ પામવો.
मुद् (स्त्री०)=હર્ષ, આનન્દ.
मुदित (न०)=હર્ષ.
मुदित (वि०)=ખુશી.
मुनि (पुं०)=સાધુ.
मुशल (न०)=મુસળું, સાંબેલું.
मूर्धन् (न०)=મસ્તક.
मृग (पुं०)=હરણ.
मृगपति (पुं०)=સિંહ.
मृत्यु (पुं०)=મરણ.
मेघ (पुं०)=વાદળું.
मेरु (पु०)=મેરૂ (પર્વત).
मोक्ष (पुं०)=નિર્વાણ.
मोद (पुं०)=હર્ષ.
मोह (पु०)=અજ્ઞાન.
मौलि (पुं०)=(१) મસ્તક; (२) મુકુટ.

य

यक्ष (पु०)=એક જાતનો વ્યંતર દેવ.
यक्षी (स्त्री०)=યક્ષની પત્ની.
यत् (१, आ० प्रयत्ने)=પ્રયત્ન કરવો.
यतः (अ०)=જેથી.
यत्र (अ०)=જ્યાં
यथा (अ०)=જેમ
यद् (स०)=જે.
यदि (अ०)=જો.
यदीय (स०)=જેનું.
यमिन् (वि०)=નિયમવાળું.
यशस् (न०)=કીર્તિ.
यशस्य (वि०)=કીર્તિવાળું.
या (२, प० प्रापणे)=જવું.
यान (न०)=પ્રયાણ.
याम (पुं०)=પ્રહર
युग (न०)=બેનું જોડકું.
युगल (न०)=બેનું જોડકું.
युज् (७, उ० योगे)=જોડવું.
युष्मद् (स०)=દ્વિતીય પુરૂષવાચક સર્વનામ.
योगिन् (पुं०)=યોગી.
योषित् (स्त्री०)=સ્ત્રી.

वर्य (वि०)=प्रधान, મુખ્ય.
वलक्ष (वि०)=ધવલ, સફેદ.
वलय (न०)=મંડળ.
वल्लरी (स्त्री०)=વેલ.
वस् (१, प० निवासे)=રહેવું.
वसु (न०)=નિધાન, ધન.
वस्तु (न०)=પદાર્થ.
वह् (१, उ० प्रापणे)=ધારણ કરવું.
वा (अ०)=અને.
वाच् (स्त्री०)=વાણી.
वाजिन् (पुं०)=ઘોડો.
वाणी (स्त्री०)=દેશના.
वादिन् (वि०)=વાદી.
वापी (स्त्री०)=વાવ.
वार (पुं०)=સમૂહ.
वारण (पुं०)=(१) હાથી; (२) રોકવું તે.
वारि (न०)=જળ.
वास (पुं०)=રહેઠાણ.
वासुपूज्य (पुं०)=જૈનોના બારમા તીર્થંકર.
वि (अ०)=વિયોગસૂચક અવ્યય.
विकास (पुं०)=ખીલવણી.
विघात (पुं०)=નાશ.
विग्रह (पुं०)=(१) દેહ, શરીર; (२) કલહ, લડાઇ.
विजय (पुं०)=જીત.
विद् (२, प० ज्ञाने)=જાણવું;
विद् (७, आ० विचारणे)=વિચારવું.
विद्रुम (पुं०)=પરવાળું.
विध (पुं०)=પ્રકાર.
विधा (स्त्री०)=વિધાન, કાર્ય.
विधि (पुं०)=કાર્ય.
विध्वंस (पुं०)=નાશ.
विनय (पुं०)=વિનય.
विनीत (वि०)=વિનયયુક્ત.
विपद् (स्त्री०)=કષ્ટ.
विपुल (वि०)=વિશાળ.
विभेदन (न०)=નાશ.
विमल (पुं०)=જૈનોના તેરમા તીર્થંકર.
विमल (वि०)=નિર્મળ.
विमलित (वि०)=નિર્મળ કરેલ.

विश् (६, प० प्रवेशने)=પ્રવેશ કરવું.
विशद (वि०)=નિર્મળ.
विशाल (वि०)=વિસ્તીર્ણ.
विसर (पुं०)=સમૂહ.
विष्टप (न०)=ભુવન.
विहग (पुं०)પક્ષી.
वीज् (१०, उ० व्यजने)=પંખો નાખવો.
वीत (वि०)=ગયેલ.
वीर (पुं०)=(१) તીર્થંકર; (२) જૈનોના ચોવીસમા તીર્થંકર.
वृ (५, उ० वरणे)=પસંદ કરવું.
वृजिन (न०)=પાપ.
वृद्धि (स्त्री०)=વધારો.
वृष्टि (स्त्री०)=વરસાદ.
वै (अ०)=(१) નિશ્ચયવાચક અવ્યય; (२) પાદ-પૂર્તિના અર્થમાં વપરાતો અવ્યય.
वैबुध (वि०)=દેવના સંબંધી.
वैभव (न०)=સંપત્તિ.
वैर (न०)=દુશ્મનાવટ.
वैरोट्या (स्त्री०)=વૈરોટ્યા (વિદ્યા-દેવી).
व्यजन (न०)=પંખો.
व्याज (पुं०)=કપટ.
व्याप्त (वि०)=વ્યાપેલ.
व्याहति (स्त्री०)=નાશ.
व्रात (न०)=સમૂહ.

श

शंस् (१, प० स्तुतौ दुर्गतौ च)=વખાણ કરવા.
शकुन्त (पुं०)=પક્ષી.
शक्ति (स्त्री०)=એક જાતનું આયુધ.
शङ्ख (पुं०)=શંખ.
शची (स्त्री०)=ઇન્દ્રાણી.
शत (न०)=સો.
शतपत्र (न०)=સો પાંખડીવાળું કમલ.
शत्रु (पुं०)=દુશ્મન.
शम् (अ०)=સુખવાચક અવ્યય.
शम् (४, प० उपशमे)=શાંત થવું.
शम (पुं०)=શાંતિ.
शमक (पुं०)=શાંત કરનાર.
शमन (न०)=શાંતિ.

शम्भव (पुं०)=જૈનોના ત્રીજા તીર્થંકર.
शय (पुं०)=હાથ.
शर (पुं०)=બાણ.
शरण (न०)=શરણ.
शस्त्र (न०)=હથિયાર.
शस्य (वि०)=પ્રશંસા-પાત્ર.
शान्त (वि०)=શાન્ત.
शान्ति (पुं०)=જૈનોના સોળમા તીર્થંકર.
शान्ति (स्त्री०)=મોક્ષ.
शासन (न०)=આજ્ઞા.
शिखण्डिन् (पुं०)=મોર.
शित (वि०)=તીક્ષ્ણ.
शिरस् (न०)=મસ્તક.
शिव (पुं०)=મોક્ષ.
शिव (न०)=કલ્યાણ.
शिव (वि०)=કલ્યાણકારી.
शिशिर (वि०)=શીતલ.
शी (२, आ० स्वप्ने)=સુવું.
शीतल (पुं०)=જૈનોના દશમા તીર્થંકર.
शुक्ल (वि०)=શ્વેત.
शुच् (स्त्री०)=શોક.
शुभ (वि०)=શુભ.
शृङ्खला (स्त्री०)=સાંકળ.
शेखर (पुं०)=મુગટ.
शोधन (पुं०)=શોધ કરનાર.
श्याम (वि०)=કાળો.
श्रम (पुं०)=થાક.
श्रि (१, उ० सेवायाम्)=આશ્રય લેવો.
श्री (स्त्री०)=(१) માનવાચક શબ્દ; (२) લક્ષ્મી.
श्रीमत् (वि०)=શ્રીયુત, ધનિક.
श्रु (१, प० श्रवणे)=સાંભળવું.
श्रुत (न०)=શ્રુત-જ્ઞાન.
श्रेय (वि०)=આશ્રય કરવા લાયક.
श्रेयांस (पुं०)=જૈનોના અગ્યારમા તીર્થંકર.

स

संवर (पुं०)=રોકાણ.
संशय (पुं०)=સંશય.
संसद् (स्त्री०)=સભા.
संसार (पुं०)=કર્મબદ્ધ અવસ્થા.

सकल (वि०)=સમસ્ત.
सङ्कुल (वि०)=વ્યાપ્ત.
सङ्गता (स्त्री०)=સોબત.
सङ्घ (पुं०)=સમુદાય.
सज्ज (वि०)=તૈયાર.
सज्जन (पुं०)=સજ્જન, સારો માણસ.
सञ्चय (पुं०)=સમૂહ.
सत् (वि०)=શોભનીય.
सतत (वि०)=પ્રતિક્ષણ.
सततम् (अ०)=અહોનિશ, સર્વદા.
सत्य (वि०)=સાચું.
सद् (१, प० विशरणगत्यवसादनेषु)=ભાંગવું.
सदा (अ०)=હમેશાં.
सदृश (वि०)=સમાન, તુલ્ય.
सद्गुण (पुं०)=સારો ગુણ.
सद्मन् (न०)=ગૃહ.
संतमस (न०)=ગાઢ અંધકાર.
सपदि (अ०)=એકદમ.
सभा (स्त्री०)=સભા.
सभाजन (पुं०)=સભ્ય, સભાનો માણસ.
सभाजन (न०)=પરોણાગત.
सम (वि०)=(१) તુલ્ય; (२) સાધારણ.
समग्र (वि०)=સમસ્ત.
समम् (अ०)=સાથે.
समय (पुं०)=સિદ્ધાન્ત.
समवसरण (न०)=ધર્મ-દેશનાનું સ્થલ.
समस्त (वि०)=સકળ.
समाधि (स्त्री०)=સમાધિ.
समान (वि०)=તુલ્ય.
समुदाय (पुं०)=સમૂહ.
समृद्धि (स्त्री०)=સંપત્તિ, વૈભવ.
सम्पद् (स्त्री०)= ,, ,,
सम्पराय (पुं०)=લડાઇ.
सम्यग् (अ०)=રૂડી રીતે.
सरीसृप (पुं०)=સર્પ.
सरोज (न०)=કમળ.
सलिल (न०)=જળ.
सस्ज् (१, उ० गतौ)=સજ્જ થવું.
सह (अ०)=સહિત.

साध् (५, प० संसिद्धौ)=સાધવું, સિદ્ધ કરવું.
साधन (न०)=ઉપાય.
सामन् (न०)=(૧) એક જાતની નીતિ; (૨) શાન્તિ.
सामन्त (पुं०)=નાયક.
सार (न०)=ઉત્કર્ષ.
सार (वि०)=સારભૂત, શ્રેષ્ઠ.
सिंह (पुं०)=સિંહ.
सित (वि०)=શ્વેત, ધવળ.
सिद्धि (स्त्री०)=મોક્ષ.
सिन्धु (पुं०)=સમુદ્ર.
सिन्धु (स्त्री०)=નદી.
सीता (स्त्री०)=ક્ષેત્ર-દેવતા.
सीमन् (स्त्री०)=હદ.
सु (अ०)=શ્રેષ્ઠતાવાચક શબ્દ.
सुख (न०)=સુખ.
सुपात्र (न०)=યોગ્ય પાત્ર.
सुपार्श्व (पुं०)=જૈનોના સાતમા તીર્થંકર.
सुमति (पुं०)=જૈનોના પાંચમા તીર્થંકર.
सुमनस् (न०)=પુષ્પ.
सुमनस् (वि०)=સુન્દર મનવાળા
सुमेरु (पुं०)=મેરૂ (પર્વત).
सुर (पुं०)=દેવ.
सुरप (पुं०)=ઇન્દ્ર.
सुरभी (स्त्री०)=ગાય.
सुविधि (पुं०)=જૈનોના નવમા તીર્થંકર.
सुव्रत (पुं०)=જૈનોના વીસમા તીર્થંકર.
सुषम (न०)=સુખ.
सूनृत (न०)=સત્ય
सौख्य (न०)=સુખ.
सौदामिनी (स्त्री०)=વીજળી.
सौधर्म (पुं०)=સૌધર્મ (પ્રથમ દેવલોક)
सौवर्ण (वि०)=કનકમય.
स्तव (पुं०)=સ્તુતિ.
स्तु (२, उ० स्तुतौ)=સ્તુતિ કરવી.
स्तुति (स्त्री०)=સ્તવન, પ્રશંસા.
स्था (१, प० गतिनिवृत्तौ)=રહેવું.
स्थान (न०)=પદ.
स्थाम (न०)=સ્થાન.
स्थिर (वि०)=કાયમ.
स्ना (२, प० शौचे)=સ્નાન કરવું.
स्नुति (स्त्री०)=ઝરવું તે.
स्पृहा (स्त्री०)=ઇચ્છા.
स्फुर् (६, प० स्फुरणे)=સ્ફુરવું.
स्मृ (१, प० चिन्तायाम्)=યાદ કરવું.
स्मर (पुं०)=કામદેવ.
स्यद (पुं०)=વેગ.
स्वर् (न०)=સ્વર્ગ.
स्वरु (पुं०)=ઇન્દ્રનું વજ્ર.
स्वरूप (न०)=સ્વભાવ.
स्वर्ग (न०)=સ્વર્ગ.

ह

हति (स्त्री०)=નાશ.
हन् (२, प० हिंसागत्योः)=હિંસા કરવી, મારવું.
हरि (पुं०)=ઇન્દ્ર.
हर्ष (पुं०)=હરખ.
हस् (१, प० हसने)=હસવું.
हस्त (पुं०)=હાથ.
हस्तिन् (पुं०)=હાથી.
हा (३, प० त्यागे)=તજી દેવું.
हानि (स्त्री०)=નાશ.
हास (पुं०)=હાસ્ય.
हिंसा (स्त्री०)=હિંસા.
हि (अ०)=(૧) નિશ્ચયાત્મક અવ્યય; (૨) પાદ-પૂર્તિના અર્થમાં વપરાતો અવ્યય.
हित (न०)=કલ્યાણ
हित (वि०)=કલ્યાણકારી.
हिम (न०)=શીતળ.
हृ (१, प० हरणे)=હરવું.
हे (अ०)=સંબોધનવાચક અવ્યય.
हेठन (न०)=પતન.
हेति (स्त्री०)=શસ્ત્ર, હથિયાર.
हेतु (पुं०)=કારણ.
हेम (न०)=સુવર્ણ.
हेमन् (न०)=સુવર્ણ
हेला (स्त्री०)=તિરસ્કાર.
हेलि (पुं०)=સૂર્ય.

चतुर्विंशतिकापद्यानामकारादिवर्णक्रमः

क-परिशिष्टम्

श्रीवप्पभट्टिसूरिभिर्विरचितं

॥ शारदा-स्तोत्रम् ॥

कलमरालविहङ्गमवाहना
सितदुकूलविभूषणलेपना ।
प्रणतभूमिरुहामृतसारिणी
प्रवरदेहविभाभरधारिणी[1] ॥ —द्रुतविलम्बितम्

अमृतपूर्णकमण्डलुहारिणी
त्रिदशदानवमानवसेविता ।
भगवती परमैव सरस्वती
मम पुनातु सदा नयनाम्बुजम् ॥१–२॥ ,, —युग्मम्

" મનોહર હંસ પક્ષીરૂપ વાહનવાળી, શ્વેત વસ્ત્ર, અલંકાર અને લેપ (સુગંધી દ્રવ્ય)થી યુક્ત, પ્રણામ કરેલા (પ્રાણીઓ) રૂપી વૃક્ષોનું (સિંચન કરવામાં) અમૃતની નીક જેવી, ઉત્તમ શરીરની કાન્તિના સમૂહને ધારણ કરનારી, અમૃતથી ભરેલા એવા કમણ્ડળુ વડે મનોહર તેમજ દેવ, દાનવ અને માનવો વડે સેવિત એવી ઉત્તમ ભગવતી સરસ્વતી મારા નેત્ર–કમલને સર્વદા પવિત્ર કરો (અર્થાત્ મને દર્શન આપો). "—૧–૨

जिनपतिप्रथिताखिलवाङ्मयी
गणधराननमण्डपनर्तकी ।
गुरुमुखाम्बुजखेलनहंसिका
विजयते जगति श्रुतदेवता ॥ ३ ॥ —द्रुत०

" જિનેશ્વરે પ્રસિદ્ધ કરેલા સમસ્ત સાહિત્યરૂપ, વળી ગણધરોના મુખરૂપ મણ્ડપને વિષે નૃત્ય કરનારી તેમજ ગુરુના વદન–કમલને વિષે ક્રીડા કરનારી હંસિકા એવી શ્રુત–દેવતા (સરસ્વતી) વિશ્વમાં વિજયી વર્તે છે. "—૩

१ 'भारिणी' इति ख-ग-पाठः ।

अमृतदीधितिबिम्बसमाननां
त्रिजगतीजननिर्मितमाननाम् ।
नवरसामृतवीचिसरस्वतीं
प्रमुदितः प्रणमामि सरस्वतीम् ॥ ४ ॥ –द्रुत०

"ચન્દ્ર–મણ્ડલના સમાન મુખવાળી, ત્રણ જગત્‌ના લોકો વડે સન્માન પામેલી તેમજ નવ રસરૂપી અમૃતના કલ્લોલોથી (મોજાંઓથી) પરિપૂર્ણ એવી નદીના સમાન એવી સરસ્વતીને હું હર્ષપૂર્વક પ્રણામ કરૂં છું."—૪

विततकेतकपत्रविलोचने !
विहितसंसृतिदुष्कृतमोचने ! ।
धवलपक्षविहङ्गमलाञ्छिते !
जय सरस्वति ! पूरितवाञ्छिते ! ॥ ५ ॥ –द्रुत०

"હે વિસ્તૃત કેતક (કેવડા)ના પત્ર જેવાં નેત્રવાળી (શારદા)! કરાવ્યો છે સંસારરૂપી પાપનો ત્યાગ જેણે એવી હે (વાગીશ્વરી)! હે શ્વેત પાંખવાળા પક્ષીથી અંકિત (અર્થાત્ હે હંસરૂપ વાહનવાળી શ્રુત–દેવતા)! પૂર્ણ કર્યા છે મનોરથોને જેણે એવી હે (ભારતી)! હે સરસ્વતી તું! જયવંતી વર્ત."—૫

भवदनुग्रहलेशतरङ्गिता-
स्तदुचितं प्रवदन्ति विपश्चितः ।
नृपसभासु यतः कमलावला-
कुचकलाललनानि वितन्वते ॥ ६ ॥ –द्रुत०

"આપની કૃપાના અંશથી ચંચળ બનેલા પણ્ડિતો રાજ–સભામાં એવું ઉચિત બોલે છે કે જેથી કરીને તેઓ લક્ષ્મીરૂપી લલનાના સ્તનની કલાની ક્રીડાનો વિસ્તાર કરે છે (અર્થાત્ રાજ–સભામાં લક્ષ્મી પ્રાપ્ત કરે છે)."—૬

---

૧ આ પદ્ય શબ્દાલંકારથી શોભી રહ્યું છે, કેમકે એનાં પ્રથમનાં બે ચરણોમાં છેવટના ત્રણ અક્ષરો સમાન છે, જ્યારે બાકીનાં બે ચરણોમાં છેવટના ચાર અક્ષરો સમાન છે.

२ 'प्रमुदित.' इति क–पाठः ।

૩ જેમ આ પદ્યનાં પ્રથમનાં બે ચરણોમાં છેવટના બે અક્ષરોની સમાનતા નજરે પડે છે, તેવી વાત બાકીનાં બે ચરણોના સંબંધમાં પણ જોઇ શકાય છે.

४ 'संसृतदु०' इति क–पाठः । ५ 'सभासु यतः' इति क–पाठः । ६ 'कलनादि' इति क–पाठः ।

गतधना अपि हि त्वदनुग्रहात्
कलितकोमलवाक्यसुधोर्मयः ।
चकितबालकुरङ्गविलोचना
जनमनांसि हरन्तितरां नराः ॥ ७ ॥ –द्रुत०

"(હે શારદા!) નિર્ધન હોવા છતાં પણ તારી કૃપાથી મૃદુ (કોમળ) વચનામૃતની ઊર્મિઓ (મોજાંઓ)થી અલંકૃત (થયેલા) તેમજ વિસ્મય પામેલા મૃગના બાળકના જેવાં નેત્રવાળા (બનેલા) મનુષ્યો માનવોના મનને અત્યંત હરી લે છે."—૭

करसरोरुहखेलनचञ्चला
तव विभाति वरा जपमालिका ।
श्रुतपयोनिधिमध्यविकस्वरो-
ज्ज्वलतरङ्गकलाग्रहसाग्रहा[1] ॥ ८ ॥ –द्रुत०

"હસ્તરૂપી કમલને વિષે ક્રીડા કરવામાં ચપળ એવી, તથા શ્રુત-સાગરના મધ્યના વિકસ્વર તેમજ નિર્મલ એવા તરંગોની કલાને ગ્રહણ કરવામાં આગ્રહવાળી તેમજ શ્રેષ્ઠ એવી તારી જપ-માલા વિશેષ શોભે છે."—૮

द्विरदकेसरिमारिभुजङ्गमा-
सहनतस्कर[2]राजरुजां भयम् ।
तव गुणावलिगानतरङ्गिणां
न भविनां भवति[3] श्रुतदेवते! ॥ ९ ॥ –द्रुत०

"હે સરસ્વતી! તારા ગુણોની શ્રેણિના ગાનને વિષે ચપળ એવા ભવ્ય (જનો)ને હાથી સિંહ, મરકી, સાપ, દુશ્મન, ચોર, રાજા તથા રોગનો ભય (લાગતો) નથી."—૯

ॐ ह्रीँ क्लीँ व्लीँ[4] ततः श्रीँ तदनु हसकलह्रीमथो ऐँ नमोऽन्ते
लक्षं साक्षाज्जपेद् यः करसमविधिना सत्तपा ब्रह्मचारी ।
निर्यान्तीं[5] चन्द्रबिम्बात्[6] कलयति मनसा त्वां जगच्चन्द्रिकाभां
सोऽत्यर्थं वह्निकुण्डे विहितघृतहुतिः स्याद् दशांशेन विद्वान् ॥१०॥
–स्रग्०

---

१ 'कदाग्र०' इति ग-पाठः । २ 'ज्वलनतस्करराजिरुजां' इति क-पाठः । ३ 'भवते' इति क-पाठः ।
४ 'ब्लूँ' इति ख-पाठः । ५ निर्यान्ती' इति ख-ग-पाठः । ६ 'बिम्बा' इति क-पाठ. ।

" ॐ ह्रीँ क्लीँ व्लीँ ત્યાર પછી श्रीँ અને વળી ત્યાર બાદ ह, स, क, ल અને ह्रीँ તથા વળી ત્યાર બાદ ऐँ અને અન્તમાં नमः (અર્થાત् ॐ ह्रीँ क्लीँ व्लीँ श्रीँ हसकलह्रीँ ऐँ नमः) એવો જાપ જે બ્રહ્મચર્યપૂર્વક ઉત્તમ તપ કરીને હસ્ત-સમાન (અર્થાત્ નંદાવર્ત યા શંખાવર્ત) વિધિ વડે સાક્ષાત્ લાખ વાર જપે તેમજ ચન્દ્ર-મણ્ડલમાંથી બહાર નીકળી આવતી તથા વિશ્વને વિષે ચન્દ્ર-પ્રભા (ચાંદણી) જેવી એવી તને મનથી દેખે, તે મનુષ્ય દશાંશ (દશ હજાર જાપ) પૂર્વક અગ્નિ-કુણ્ડમાં ઘીનો હોમ કરીને પ્રખર પણ્ડિત બને. "—૧૦

रे रे लक्षण-काव्य-नाटक-कथा-चम्पूसमालोकने
क्वायासं वितनोपि बालिश ! मुधा किं नम्रवक्त्राम्बुजः ? ।
भक्त्याऽऽराधय मन्त्रराजमहसाऽनेनानिशं भारती
येन त्वं कवितावितानसविताऽद्वैतप्रबुद्धायसे ॥ ११ ॥ -शार्दूल०

" હે બાળક ! નમ્ર વદન-કમલવાળો થઇને તું લક્ષણ, કાવ્ય, નાટક, કથા અને ચમ્પૂ જોવામાં શા માટે ફોગટ પ્રયાસ કરે છે? આ મંત્રરાજરૂપ મહથી ભક્તિપૂર્વક તું પ્રતિદિન સરસ્વતીનું આરાધન કર કે જેથી તું કવિતા કરવામાં સૂર્યના સમાન પ્રતાપી થઇ અસાધારણ પણ્ડિત થાય. "—૧૧

चञ्चच्चन्द्रमुखी प्रसिद्धमहिमा स्वाच्छन्द्यराज्यप्रदा
नायासेन सुरासुरेश्वरगणैरभ्यर्चिता भक्तितः ।
देवी संस्तुतवैभवा मलयजालेपाङ्गरङ्गद्युतिः
सा मां पातु सरस्वती भगवती त्रैलोक्यसंजीविनी ॥१२॥ -शार्दूल०

" હાલતા ચન્દ્રના જેવા વદનવાળી, પ્રસિદ્ધ પ્રભાવવાળી, સ્વતંત્રતારૂપી રાજ્ય અર્પણ કરનારી, દેવ અને દાનવોના સ્વામીઓના સમૂહો વડે ભક્તિપૂર્વક અનાયાસે સ્તુતિ કરાયેલી, પ્રશંસા પામેલી સંપત્તિવાળી, મલયજ (ચન્દન)ના લેપરૂપી અંગના રંગની પ્રભાવાળી તેમજ (સ્વર્ગ, મર્ત્ય અને પાતાલરૂપી) ત્રિભુવનને સજીવન કરનારી એવી સુપ્રસિદ્ધ તે ભગવતી દેવી સરસ્વતી મારૂં રક્ષણ કરો. "—૧૨

---

१ '०जम्' इति क-पाठः । २ '०सा तेना०' इति ख-ग-पाठ । ३ '०ता येन प्रबु०' इति क-पाठ' । ४ 'रङ्गद्युति' इति ग-पाठ ।

स्तवनमेतदनेकगुणान्वितं
पठति यो भविकः प्रमनाः प्रगे ।
स सहसा मधुरैर्वचनामृतै-
र्नृपगणानपि रञ्जयति स्फुटम् ॥ १३ ॥ –द्रुत०

" જે ભવ્ય પ્રાણી પ્રફુલ્લિત ચિત્તપૂર્વક આ અનેક ગુણોથી યુક્ત સ્તોત્ર સવારના પહોરમાં ભણે છે, તે મધુર વચનરૂપ અમૃત વડે નૃપતિઓના સમૂહોને પણ એકદમ સ્પષ્ટ રીતે ખુશી કરે છે. "—૧૩

॥ इति श्रीशारदास्तोत्रं वप्पभट्टिसूरिभिर्विरचितम् ॥

१ '॰मनाद् प्रगे' इति ख–पाठः । २ 'महसा' इति क–पाठः ।

ख-परिशिष्टम्

ऍ ॐ नमो जिनाय ।

॥ श्रीवप्पभट्टिसूरिचरितम् ॥

गुर्जरदेशे-पाटलिपुरे जितशत्रुराजा राज्यं करोति स्म । तत्र श्रीसिद्धसेननामा सूरीश्वरोऽस्ति स्म । स मोढेरकपुरमहास्थाने श्रीमहावीरनमस्कारकरणाय आगतः, श्रीमहावीरं नत्वा तीर्थोपवासं कृत्वा चात्मारामरतो योगनिद्रया स्थितः सन् स्वप्नं ददर्श, यथा–केशरिकिशोरको देवगृहोपरि क्रीडति । स्वप्नं लब्ध्वाऽजागरीत् । मङ्गल्यस्तवनान्यपाठीत् । प्रभाते च चैत्यं गतः । तत्र षड्वार्षिको बाल एको बालांशुमालिसमद्युतिराजगाम ।

सूरिणा पृष्टः–भो अर्भक ! कस्त्वम् ? कुत आगतः ? । तेनोक्तम्—पञ्चालदेशे डु(डु ?)म्बाउधीग्रामे बप्पाख्यः क्षत्रियः, तस्य भट्टिर्नाम सधर्मचारिणी, तयोः सूरपालनामा पुत्रोऽहम् । मत्तातस्य बहवो भुजबलगर्विताः सपरिच्छदाः शत्रवः सन्ति, तान् सर्वान् हन्तुं सन्नह्य चलन्नासम्, पित्रा निषिद्धः–वत्स ! बालस्त्वं नास्मै कर्मणे प्रगल्भसे, अलमुद्योगेन । ततोऽहं क्रुद्धः–किमनेन निरभिमानेन पित्राऽपि, यः स्वयमरीन् न निहन्ति मामपि घ्नन्तं निवारयति ? अपमानेन मातापितरावनापृच्छ्यात्रागतः। सूरिणा चिन्तितम्–अहो दिव्यं रत्नम् ! न मानवमात्रोऽयम् । "तेजसां हि न वयः समीक्ष्यते" इति विमृश्य बाल आलापितः–वत्स ! अस्माकं पार्श्वे तिष्ठ निजगृहाधिकसुखेन । बालेनोक्तम्–महान् प्रसादः, (स) स्वस्थानमानीतः, सङ्घो हृष्टः । तद्रूपविलोकनेन दृष्टयस्तुष्टिं न मन्यन्ते, पाठयित्वा विलोकितः, एकाहेन श्लोकसहस्रमध्यगीष्ट । गुरवस्तुष्टुवुः । रत्नानि पुण्यप्रकरप्राप्यानि । धन्या वयम् । तेन बालकेनाप्यल्पदिनैर्लक्षणसाहित्यादीनि भूयांसि शास्त्राणि पर्यशीलिषत, ततो गुरवो डुम्बाउधीग्रामे जग्मुः, बालस्य पितरौ आगतौ वन्दितुं, गुरुभिरालापितौ–पुत्रा भवन्ति भूयांसोऽपि, किं तैः संसारावकरकृमिभिः ? । अयं तु युवयोः पुत्रो व्रतमीहते । दीयतां नः, गृह्यतां धर्मम्(र्मः), नष्टं मृतं सहन्ति(न्ते) हि पितरो निजतनयम्, श्लाघ्योऽयं भवतितीर्षुः । पितृभ्यां उक्तम्–भगवन् ! अयमेक एव मत्कुलतन्तुः कथं दातुं शक्यते ? । तावता सविधस्थेन सूरपालेन उदितम्–अहं चारित्रं गृह्णाम्येव । यतः—

"सा बुद्धिः प्रलयं प्रयातु कुलिशं तस्मिन् श्रुते पात्यतां
बलन्तः प्रविशन्तु ते हुतभुजि ज्वालाकराले गुणाः ।
यैः सर्वैः शरदिन्दुकुन्दविशदैः प्राप्तैरपि प्राप्यते
भूयोऽप्यत्र पुरन्ध्रिरन्ध्रनरकक्रोडाधिवासव्यथा ॥ १ ॥"–शार्दूल०

ततो ज्ञाततन्निश्चयाभ्यां मातापितृभ्यां जल्पितम्–भगवन्! गृहाण पात्रमेतत्। परं बप्पभट्टिरिति नाम अस्य कर्तव्यम्। गुरुभिर्भणितम्–अस्तु को दोषः?, पुण्यवन्तौ युवाम्, युवयोरयं लाभः सम्पन्नः। बप्पं भट्टिं च आपृच्छ्य सूरपालं गृहीत्वा सिद्धसेनाचार्याः मोढेरकं गताः।

शताष्टके वत्सराणां, गते विक्रमकालतः।
सप्ताधिके राधशुक्ल-तृतीयादिवसे गुरौ॥ १॥–अनुष्टुप्

दीक्षा दत्ता। बप्पभट्टिरिति नाम विश्ववल्लभं जुघुषे। सङ्घप्रार्थनया तत्र चातुर्मासिकं कृतम्॥

बहिर्भूमिगतस्य बप्पभट्टेर्महतीं वृष्टिमतनिष्ट घनः। क्वापि देवकुले स्थितः सः, तत्र देवकुले महाबौद्धः कोऽपि पुमानागतः। अत्र देवकुले प्रशस्तिकाव्यानि रसाढ्यानि गम्भीरार्थानि तेन बप्पभट्टिपार्श्वात् व्याख्यापितानि। ततः स बप्पभट्टिना समं वसतिमायातः, गुरुभिराशीर्भिरभिनन्दितः, आम्नायं पृष्टः। ततोऽसौ जगाद–भगवन्! कान्यकुब्जदेशे गोपालगिरिदुर्गनगरे यशोधर्मनृपतेः सुयशादेवीकुक्षिजन्मा नन्दनोऽहं, यौवने निरर्गलो धनं लीलया व्ययन् पित्रा कुपितेन शिक्षितः–वत्स! धनार्जकस्य कृच्छ्रमस्थानव्ययी पुत्रो न वेत्ति, ततस्त्वं मितव्ययो भव। ततोऽहं कोपादिहागमम्। गुरवोऽप्यूचुः–किं ते नाम?। खटिकया भुवि लिखित्वा दर्शितं आम इति।

"महाजनाचारपरम्परेदृशी
स्वनामादि (म साक्षात्) ब्रुवते न साधवः।
अतोऽभिधातुं न तदुत्सहे पुन-
र्जनः किलाचारमुचं विगायति॥ १॥"–उपेन्द्रवज्रा

तस्याश्रितत्वेन गुरवो हृष्टाः। चिन्तितं च तैः—

पूर्वं श्रीरामसैन्येऽसौ, दृष्टः षाण्मासिकः शिशुः।
पीलुवृक्षमहाजाल्यां, वस्त्रान्दोलकमास्थितः॥ १॥–अनु०

अचलच्छायया च पुण्यपुरुषो निर्णीतः। ततस्तज्जननी वन्यफलानि विचिन्वानाऽस्माभिर्भणिता–वत्से! का त्वम्? किं वा तव कुलम्?। साऽवादीन्निजं कुलम्–अहं राजपुत्री कन्यकुब्जेशयशोधर्मपत्नी सुयशानामाऽहं। अस्मिन् सुते गर्भस्थिते सति दृढकार्मणवशीकृतधवया बकुलप्रमाणया कृत्ययेव क्रूरया सपत्न्या मिथ्या परपुरुषदोषमारोप्य गृहान्निष्काशिता। अपमानेन श्वशुरकुलपितृकुले हित्वा भ्रमन्तीह समागता वनवृत्त्या जीवामि बालं च पालयामि। इदं श्रुत्वाऽस्माभिः प्रोक्ता—वत्से! अस्मच्चैत्यं समागच्छ, वत्सं

१ इदं पद्यं प्रभावकचरित्रे (पृ० १२९) अपि दृश्यते।
२ श्लोकोऽयं प्रभावकचरित्रे (पृ० १२१) अपि, परन्तु तत्र शिशुस्थाने किलेति पाठः।

प्रवर्धय । तया तथा कृतम् । सपत्न्यपि बहुसपत्नीकृतमरणप्रयोगैर्ममार । ततो विशिष्ट-पुरुषैः कन्यकुब्जे यशोधर्मा विज्ञप्तः—देव! सुयशा राज्ञी निर्दोषाऽपि (त्वया निर्वासिता, सपुत्रा समानीयतां, राज्ञा तुष्टाऽऽनीता) । कदाचिद् विहरन्तो वयं तस्या देशं गताः । तया पूर्वप्रतिपन्नं स्मरन्त्या वयं वन्दिताः, अनेनामनाम्ना तत्सुतेन भाव्यम् । एवं चिरं विभाव्य सूरयस्तमूचुः—वत्स! वस निश्चिन्तो निजेन सुहृदा बप्पभट्टिना समं अस्मत्सन्निधौ त्वम् । गृहाण कलाः–लिखितं १ गणितं २ गीतं ३ नृत्यं ४ वाद्यं ५ पठितं ६ व्याकरणं ७ छन्दो ८ ज्योतिषं ९ शिक्षा १० निरुक्तं ११ कात्यायनं १२ निघण्टुः १३ पत्रच्छेद्यं १४ नखच्छेद्यं १५ रत्नपरीक्षा १६ आयुधाभ्यासः १७ गजारोहणं १८ तुरगारोहणं १९ तयोः शिक्षा २० मन्त्रवादः २१ यन्त्रवादः २२ रसवादः २३ खन्यवादः २४ रसायनं २५ विज्ञानं २६ तर्कवादः २७ सिद्धान्तं २८ विषवादः २९ गारुडवादः ३० शकुनवादः ३१ वैद्यकवादः ३२ आचार्यविद्या ३३ आगमः ३४ प्रासादलक्षणं ३५ सामुद्रिकं ३६ स्मृतिः ३७ पुराणं ३८ इतिहासः ३९ वेदः ४० विधिः ४१ विद्यानन्दवादः ४२ दर्शनसंस्कारः ४३ खेचरीकला ४४ अमरीकला ४५ इन्द्रजालं ४६ पातालसिद्धिः ४७ धूर्तशम्बलं ४८ गन्धर्ववादः ४९ वृक्षचिकित्सा ५० कृत्रिममणिकर्म ५१ सर्वकरणी ५२ वशीकर्म ५३ पणकर्म ५४ चित्रकर्म ५५ काष्ठघटनं ५६ पाषाणकर्म ५७ लेप्यकर्म ५८ चर्मकर्म ५९ यन्त्रकरसवती ६० काव्यं ६१ अलंकारः ६२ हसितं ६३ संस्कृतं ६४ प्राकृतं ६५ पैशाचिकं ६६ अपभ्रंशः ६७ कपटं ६८ देशभाषा ६९ धातुकर्म ७० प्रयोगोपायः ७१ केवलीविधिः ७२ । एताः सकलाः कलाः शिक्षितवान्, लक्षणतर्कादि परिचितवान्, बप्पभट्टिना साकमस्थिमज्जान्यायेन प्रीतिं बद्धवान् । यतः—

"आपातगुर्वी क्षयिणी क्रमेण
ह्रस्वा पुरो वृद्धिमती च पश्चात् ।
दिनस्य पूर्वार्धपरार्धभिन्ना
छायेव मैत्री खलसज्जनानाम् ॥ १ ॥"—उपजातिः

कियत्यपि गते काले यशोधर्मनृपेणासाध्यव्याधिबाधितेन पट्टाभिषेकार्थं आमकुमाराऽऽकारणाय प्रधानपुरुषाः प्रहिताः । अनिच्छन्नपि तैस्तत्र नीतः । पितुर्मिलितः, पित्राऽऽलिङ्गितः, सबाष्पगद्गदं उपालब्धश्च—

"धिग् वृत्ततां समुचितां धिगनाविलत्वं
धिक् कुन्दसुन्दरगुणग्रहणाग्रहत्वम् ।
चक्रैकसीम्नि तव मौक्तिक! येन वृद्धि-
र्वार्धेर्न तस्य कथमभ्युपयुज्यसे यत्? ॥ १ ॥"—वसन्ततिलका

१ द्वासप्ततिकलानां प्रभावकचरित्रेऽपि नामोल्लेखः, किन्तु तत्र क्वचित् क्वचिद् भिन्नता वर्तते ।

अभिषिक्तश्च राज्ये । शिक्षितश्च प्रजापालनादौ । एतत् कृत्वा यशोधर्माऽऽर्हतं त्रिधा शुद्ध्या शरणं श्रयन् द्यां गतः । आमो राजा पितुरौर्ध्वदेहिकं कृतवान्, द्विजातिदीनलोकाय वित्तं दत्तवान् । लक्षत्रयमश्वानां, हस्तिनां रथानां च प्रत्येकं चतुर्दशशती, एका कोटी पदातीनां, एवं राज्यश्रीः श्रीआमस्य न्यायारामस्य । तथा(पि) बप्प(भट्टि)मित्रं विना पलालपूलप्रायं मन्यते स्म सः । ततो मित्रानयनाय प्रधानपुरुषानप्रैषीत् । तैस्तत्र गत्वा विज्ञप्तम् –श्रीबप्पभट्टे! आमराजः समुत्कण्ठयाऽऽह्वयति, आगम्यताम् । बप्पभट्टिना गुरूणां वदनकमलमवलोकितं, तैः सङ्घानुमत्या गीतार्थयतिभिः समं बप्प(भट्टि)मुनिः प्रहितः, आमस्य पुरं गोपालगिरिं प्राप । राजा सबलवाहनः सम्मुखमगात् । प्रविश्य(वेश ?) महमकार्षीत्, सौधमनैषीत्, अवोचत्–भगवन्! अर्धराज्यं गृहाण । तेनोक्तम्–अस्माकं निर्ग्रन्थानां सावद्येन राज्येन किं प्रयोजनम् ? । यतः—

"अनेकयोनिसम्पाता–नन्तबाधाविधायिनी ।
अभिमानफलैवेयं, राज्यश्रीः साऽपि नश्वरी ॥ १ ॥"–अनु०

ततो राज्ञाऽसौ तुङ्गगृहे स्थापितः । प्रातः समागताय बप्पभट्टये नृपेण सिंहासनं मण्डापितम् । तेन गदितम्–उर्वीपते! आचार्यपदं विना सिंहासनं न युक्तम् । गुर्वाशातना भवेत् । ततो राज्ञा बप्पभट्टिः प्रधानसचिवैः सह गुर्वन्तिके प्रहितः, विज्ञप्तिका च दत्ता–यदि प्राणैः कार्यं तदा प्रसद्य सद्योऽयं महर्षिः सूरिपदे स्थाप्यः, (यतः) "योग्यं सुतं च शिष्यं च, नयन्ति गुरवः श्रियम्", स्थापितमात्रश्चात्र शीघ्रं प्रेषणीयः, अन्यथाऽहं न भवामि, मा विलम्ब्यताम् । अखण्डप्रयाणकैर्मोढेरकं प्राप्तः । प्रभो! राज्ञो विज्ञप्त्यर्थो अनुसार्यः, उचितज्ञा हि भवादृशाः ॥

अथ श्रीसिद्धसेनाचार्यैर्बप्पभट्टिः सूरिपदे स्थापितः । तदङ्गे श्रीः साक्षादिव सङ्क्रामन्ती दृष्टा । रहसि शिक्षा दत्ता—वत्स! तव राजसत्कारो भृशं भावी । ततश्च लक्ष्मीः प्रवत्स्यति । तत्र इन्द्रियजयो दुष्करः । त्वं ब्रह्मचारी महान् भवेः । "विकारहेतौ सति विक्रियन्ते, येषां न चेतांसि त एव धीराः" अनेन महाव्रतेन महत्तरः स्फुरिष्यसि'[1] ।

"एकादशेऽधिके तत्र, जाते वर्षशताष्टके ।
विक्रमाख्येऽभवत् सूरिः[2], कृष्णचैत्राष्टमीदिने ॥ १ ॥"–अनु०

गुरुणा आमराजसमीपे प्रेषितः । तत्र प्राप्तः गोपालगिरेः प्रासुके वनोद्देशे स्थितः । राजा अभ्यागत्य महामहेन तं पुरीं प्रावीविशत् । श्रीबप्पभट्टिसूरिणा तत्र देशना क्लेशनाशिनी कृता—

---

१ तच्छ्रुत्वा श्रीबप्पभट्टिसूरिर्यदकरोत् तत् कथ्यते—
"मम भगवन् लोकस्य, निद्रगीव्वालिता अपि ।
आजन्म नैव भोक्ष्येऽह–मन्नं नियतमग्रहीत् ॥"—प्रभावक० (पृ० १२५)
२ 'विक्रमात् सोऽभवत्' इति पाठः प्रभावकचरित्रे (पृ० १२५) ।

"श्रीरियं प्रायशः पुंसा-मुपस्कारैककारणम् ।
तामुपस्कुर्वते ये तु, रससूस्तैरसौ रसा ॥ १ ॥"-अनु०

आमेन गुरूपदेशादेकोत्तरशतहस्तप्रमाणः प्रासादः कारितोः गोपगिरौ, अष्टादशभारप्रमाणं श्रीवर्धमानविम्बं तत्र निवेशयांचभूव, प्रतिष्ठां विभावयांचक्रे । तत्र चैत्ये मूलमण्डपः सपादलक्षसौवर्णटङ्कैर्निष्पन्नः इति वृद्धाः प्राहुः । आमः कुञ्जरारूढः सर्वर्द्ध्या चैत्यवन्दनाय याति, मिथ्यादृशां दृशौ सैन्धवेन पूर्यते, सम्यग्दृशाममृतेनैव । एवं प्रभाववान् प्रातर्नृपोऽमूल्यमनर्घ्यं सिंहासनं सूरये निवेशापयति । तद् दृष्ट्वा विप्रैः क्रुधा ज्वलद्भिः भूपो विज्ञप्तः-देव! श्वेताम्बरा अमी शूद्राः, एभ्यः सिंहासनं किम्? अधस्तात् परं ह्रसीयो भवतु । मुहुर्मुहुस्तैरित्थं विज्ञप्त्या कदर्थ्यमानः पार्थिवो मूलसिंहासनं कोशगं कारयित्वाऽन्यत् लघ्वारोपयत्, प्रत्यूषे सूरीन्द्रेण दृष्ट्वा रुष्टेनेव राज्ञोऽग्रे पठितम्—

"मर्दय मानमतङ्गजदर्पं, विनयशरीरविनाशनसर्पम् ।
क्षीणो दर्पाद् दशवदनोऽपि, यस्य न तुल्यो भुवने कोऽपि ॥ १ ॥"

इदं श्रुत्वा राज्ञा ह्रीणेन सदा भूयो मूलसिंहासनमनुज्ञातम् । अपराधः क्षामितः ॥

एकदा सपादकोटी हेम्नो दत्ता गुरुभ्यः । तैर्निरीहैः सा जीर्णोद्धारे ऋद्धियुक्तश्रावकपार्श्वे व्ययिता ॥

अन्यदा शुद्धान्ते प्रम्लानवदनां वल्लभां दृष्ट्वा प्रभोः पुरो गाथार्धं राजा प्राह—

"अज्जवि सा परितप्पइ, कमलमुही अप्पणो पमाएणं ।"
"सुत्तविउद्धेण तए, जीसे पच्छाइयं अंगं ॥ १ ॥"-आर्या

उत्तरार्धेन प्रभुणा प्रत्युत्तरं दत्तम् । राजा आत्मसंवादात् चमत्कृतः ॥

अन्यदा प्रियां पदे पदे मन्दं सञ्चरन्तीं दृष्ट्वा गाथार्धं राजा जगाद—

"बाला चंकम्मंती, पए पए कीस कुणइ मुहभंगं ?।"
"नूणं रमणपएसे, मेहलिया छिवइ नहपंती ॥ १ ॥"-आर्या

एतदूर्ध्वं समस्यया पूरितं गुरुणा । इदं श्रुत्वा राजा मुखं निश्वासाहतदर्पणसमं दध्रे अमी मदन्तःपुरे कृतविप्लवा इति धिया, तच्चाचार्यैः क्षणार्धेनावगतम्, चिन्तितं च-अहो! विद्यागुणोऽपि दोषतां गतः—

"जलधेरपि कल्लोला-श्चापलानि कपेरपि ।
शक्यन्ते यत्नतो रोद्धुं, न पुनः प्रभुचेतसः ॥ १ ॥"-अनु०

रात्रौ सूरिः सङ्घमनापृच्छ्य राजद्वारकपाटसम्पुटतटे काव्यमेकं लिखित्वा पुराद् बहिर्ययौ । तद्यथा—

---

१ अद्यापि सा परितपति, कमलमुखी आत्मनः प्रमादेन ।
सुप्तविबुद्धेन त्वया, यस्याः प्रच्छादितमङ्गम् ॥ १ ॥

२ बाला चङ्क्रम्यन्ती, पदे पदे कुतः कुरुते मुखभङ्गम्? ।
नूनं रमणप्रदेशे, मेखलया स्पृश्यते नखपङ्क्तिः ॥ १ ॥

"यामः[1] स्वस्ति तवास्तु रोहणगिरे! मत्तः स्थितिं प्रच्युता
वर्तिष्यन्त इमे कथं कथमिति स्वप्नेऽपि मैवं कृथाः ।
श्रीमंस्ते मणयो वयं यदि भवल्लब्धप्रतिष्ठास्तदा
ते[2] शृङ्गारपरायणाः क्षितिभुजो मौलौ करिष्यन्ति नः ॥ १ ॥–शार्दूल०

रुचिरचरणारक्ताः सक्ताः सदैव हि सद्व्रतौ
परमकवयः काम्याः सौम्या वयं धवलच्छदाः ।
गुणपरिचयोद्धर्षाः[3] सम्यग् गुणातिशयस्पृशः
क्षितिप! तव भोऽभ्यर्णं तूर्णं सुमानसमाश्रिताः[4] ॥ २ ॥"–हरिणी

दिनैः कतिपयैर्गौडदेशान्तर्विहरन् लक्षणावतीनाम्न्याः पुरो बहिरारामे समवासार्षीत्। तत्र पुरे धर्मो नाम राजा । स च गुणज्ञः । तस्य सभायां वाक्पतिनामा कविराजोऽस्ति। तेन सूरीणामागमनं लोकादवगतम् । ज्ञापितश्च राजा । राज्ञा प्रवेशमहः कारितः । पूर्मध्ये सौधोपान्ते गुरुस्तुङ्गगृहे स्थितः । राजा नित्यं वन्दते । कवयो रञ्जिताश्च । प्रभावना प्रैधते स्म यशश्च कुन्दशुभ्रम् ॥

इतश्च यदा बप्पभट्टिः कृतविहारः प्रातः श्रीआमपार्श्वे नायातः, तदा तेन सर्वत्रावलोकितः, न लब्धः । जातो विलक्षित आमः, 'यामः स्वस्ति तव०' इत्यादिकाव्यं दृष्टम् । वर्णा उपलक्षिताः । ध्रुवं स मां मुक्त्वाऽपगत एवेति निर्णीतम् ॥

अन्यदा बहिर्गतेन राज्ञा महाभुजङ्गमो दृष्टः । तं मुखे धृत्वा वाससाऽऽच्छाद्य सौधं गतः, कविवृन्दाय समस्यामर्पितवान्—

"शस्त्रं शास्त्रं कृषिर्विद्या, अन्यो यो येन जीवति ।"

पूरिता सर्वैरपि, न तु नृपश्चमच्चकार हृदयाभिप्रायाकथनात् । तदा बप्पभट्टिं बाढं स्मृतवान् । सा हृदयसंवादिनी गीस्तत्रैव । अथ पटहमवीवदत् । तत्रेदमजूघुषत्—यो मम हृद्गतां समस्यां पूरयति तस्मै सुवर्णटङ्कलक्षं ददामि । तदा गोपगिरेर्द्यूतकारः कश्चिद् गौडदेशं गतः, स बप्पभट्टिसूरीणामग्रे तत्समस्यापादद्वयं कथितवान् । सूरिणा पश्चिमार्धं पेठे—

"सुगृहीतं च कर्तव्यं, कृष्णसर्पमुखं यथा ॥ १ ॥"–अनु०

स हि भगवान् षड्विकृतित्यागी सिद्धसारस्वतो गगनगमनशक्त्या विविधतीर्थवन्दनशक्तियुक्तः तस्य कियदेतत्? । स द्यूतकारस्तस्य पादद्वयं गोपगिरौ श्रीआमाय निवेदित-

१ 'आम!' इत्यपि पाठ. । २ 'के' इति पाठान्तरम् ।

३ अस्य पद्यस्येदं स्थानं न समीचीनं, काव्यमेकं लिखितवेत्युल्लेखात्, अस्य प्रस्तावस्तु धर्मनृपदेशनासमय इति प्रभावकचरित्रात् (पृ० १२९) प्रतिभाति ।

४ 'सुमानससंमिता.' इति पाठः प्रभावकचरित्रे (पृ० १२९) ।

वान्। राजा दध्यौ–अहो! सुघटितत्वमर्थस्य। तं पप्रच्छ–केन केयं पूरिता समस्या?। द्यूतकृदाह—लक्षणावत्यां बप्पभट्टिसूरिणा ज्ञानभूरिणा प्रापूरि। तस्योचितं दानं चक्रे॥

अन्यदा राजा नगर्या बहिर्निर्ययौ। न्यग्रोधद्रुमाधः पान्थं मृतं ददर्श, शाखायां लम्बमानं करपत्रमेकं विप्रुषां व्यूहं स्रवन्तं गाथार्धं च विशिष्टे ग्राव्णि लिखितं खटिन्याऽपश्यत्—

"तईया मह निग्गमणे, पियाइ थोरंसुएहिं जं रुन्नं।"

तदपि समस्यापादद्वयं राज्ञा कविभ्यः कथितं, (किन्तु) न केनापि सुष्ठु प्रपूरितम्। राजा चिन्तयति स्म—

"वेश्यानामिव विद्यानां, मुखं कैः कैर्न चुम्बितम्?।
हृदयग्राहिणस्तासां, द्वित्राः सन्ति न सन्ति वा॥ १॥"–अनु०

हृदयग्राही स एव मम मित्रं सूरिवरः, स एव दौरोदरिको नृपेण उपसूरिं प्रैषि। सूरिणा अक्षिनिमिषमात्रेण पूरिता समस्या—

"करपत्तयबिंदू इय, निवडणेण तं अज्ज संभरियं॥ १॥"

तत् पुनर्द्यूतकारात् श्रुत्वा राज्ञा दृढोत्कण्ठितेन सूरेराह्वानाय वाग्मिनः सचिवाः प्रहिताः। उपालम्भसहिता विज्ञप्तिश्च ददे। प्रासारस्ते तत्र। दृष्टास्तैस्तत्र सूरयः, उपलक्ष्य वन्दिताः, राजविज्ञप्तिर्दत्ता। तत्र लिखितं वाचितं गुरुभिः—

"न गङ्गां गाङ्गेयं सुयुवतिकपोलस्थलगतं
न वा शुक्तिं मुक्तामणिरुरसिजस्यात्र रसिकः।
न कोटीरारूढः स्मरति च सवित्रीं मणिचय–
स्ततो मन्ये विश्वं स्वसुखनिरतं स्नेहविरतम्॥ १॥"–शिखरिणी

"छायाकारणि सिरि धरिय अज्जवि भूमि पडंति।
पंत्तं इह पत्तत्तण तरुवर! काइं करंति॥ २॥"

सचिवा अप्यूचुः–स्वामिन्! आमराजा निर्व्याजप्रीतिर्विज्ञपयति–समागम्यतां शीघ्रम्। अयं देशो वसन्तवतंसितोद्यानलीलां लम्भनीयः, भगवद्वाग्रसलुब्धानामस्माकं इतरकविवाग् न रोचते। (यतः)

१ तदा मम निर्गमने, प्रियया स्थूराश्रुभिर्यद् रुदितम्।
२ करपत्रकबिन्दूनामिति, निपतनेन तदद्य संस्मृतम्॥ १॥
३ 'जास्वादरसिकः' इति पाठान्तरं प्रभावकचरित्रे (पृ० १४१)।
४ 'रारूढं स्मरति च सवित्रीं च सुभुवं' इति प्रभावक–चरित्र-पाठः।
५ छायाकारणात् शिरसि धृतानि अद्यापि भूमौ पतन्ति।
प्राप्तमिह पत्रत्वं तरुवर! किमु करोषि?॥
६ 'पत्तह एहु पत्तत्तणं, वरतरु! काइं०' इति पाठः उपदेश-रत्नाकरे (५७ पद्याङ्के)।

"कथासु ये लब्धरसाः कवीनां
ते नानुरज्यन्ति कथान्तरेषु ।
न ग्रन्थिपर्णप्रणयाश्चरन्ति
कस्तूरिकागन्धमृगास्तृणेषु ॥ १ ॥"–उपजातिः

तदाकर्ण्य स्नेहं दधौ, सूरिभिः सचिवाश्चोचिरे—श्रीआमो नृप उत्तमप्रज्ञ एवं भाषणीयः—

"अस्माभिर्यदि वः कार्यं, तदा धर्मस्य भूपतेः ।
सभायां छन्नमागम्य, स्वयमापृच्छ्यतां द्रुतम् ॥ १ ॥"–अनु०

अस्माकमिति हि प्रतिज्ञाऽस्ति धर्मेण राज्ञा सह–स्वयमामः समेत्य त्वत्समक्षं यदाऽस्मानाकारयति किल तदा तत्र यामः, नान्यथेति; प्रतिज्ञालोपश्च नोचितः सत्यवादिनां प्रतिष्ठावताम् । ततो मन्त्रिण उपकन्यकुब्जेशमाजग्मुः । सूरिणा यदुक्तमुक्तम्, लेखश्चादर्शि । तत्र लिखितं यथा—

"विंझेण विणावि गया, नरिंदभवणेसु हुंति गारविया ।
विंझो न होइ वंझो, गएहिं बहुएहिवि गएहिं ॥ १ ॥–आर्या
माणससरह सुहाइं, जइवि न लब्भंति रायहंसेहिं ।
तहवि न तस्स तेण विणा, तीरुच्छंगा न सोहंति ॥ २ ॥–,,
परिसेसियहंसउलं–पि माणसं माणसं न संदेहो ।
अन्नत्थवि जत्थ गया, हंसा विवया न भन्नंति ॥ ३ ॥–,,
हंसा जहिं गया तहिं, गया महिमण्डणा हवंति ।
छेहउ ताह महासर–ह जे हंसेहिं मुच्चन्ति ॥ ४ ॥–,,
मलयउ सचंदणुच्चिय, नइमुहहीरंतचंदणदुमोहो ।
पब्भट्ठंपि हु मलया–उ चंदणं जाइ महग्घं ॥ ५ ॥–,,

---

१ विन्ध्येन विनाऽपि गजा नरेन्द्रभुवनेषु भवन्ति गौरविताः ।
विन्ध्यो न भवति वन्ध्यो गतेषु बहुकेष्वपि गजेषु ॥ १ ॥
मानससरोवरस्य सुखानि यद्यपि न लभ्यन्ते राजहंसैः ।
तथापि न तस्य तैर्विना तीरोत्सङ्गा न शोभन्ते ॥ २ ॥
परिशेषितहंसकुलमपि मानसं मानसं न सन्देहः ।
अन्यत्रापि यत्र (कुत्र) गता हंसा विवयसो न भण्यन्ते ॥ ३ ॥
हंसा यत्र गतास्तत्र गता महीमण्डना भवन्ति ।
छेदस्तेषां महासरसां यानि हंसैर्मुच्यन्ते ॥ ४ ॥
मलयः सचन्दन एव नदीमुखह्रियमाणचन्दनद्रुमौघः ।
प्रभ्रष्टमपि च मलयात् चन्दनं प्राप्नोति महार्घताम् ॥ ५ ॥

अग्घायंति महुयरा-ऽविकं कमलायराण मयरंदं ।
कमलायरोवि दिट्ठो, सुओवि किं महुयरविहुणो? ॥ ६ ॥
इक्केण कुच्छुहेणं, विणावि रयणायरुच्चिय समुद्दो ।
कुच्छुहरयणंपि उरे, जस्स ठियं सुच्चिय महग्घो ॥ ७ ॥[1]
तइ मुकाणवि तरुवर!, फिट्टइ पत्तत्तणं न पत्ताणं ।
तुह पुण छाया जइ होई कहवि ता तेहिं पत्तेहिं ॥ ८ ॥"
जे केवि पहू महिमं-डलम्मि ते उच्छुदेहसारिच्छा ।
सरसा जडाण मज्झे, विरसा पत्तेसु दीसंति ॥ ९ ॥
संपइ पहुणो पहुणो, पहुत्तणं किं चिरंतणपहूणं? ।
दोसगुणा गुणदोसा, एहिं कया न हु कया तेहिं ॥ १० ॥"

एतद् वाचयित्वा सोत्कण्ठं नृपः सारकतिपयपुरुषावृतोऽचालीत्, गोदावरीतीरग्राममेकमगमत्, तत्र खण्डदेवकुले वासमकार्षीत्। देवकुलाधिष्ठात्री व्यन्तरी सौभाग्यमोहिता[2] गङ्गेव भरतं भेजे। प्रभाते करभमारुह्य तां देवीमापृच्छ्य प्रभुपादान्तं प्राप, गाथार्धं पपाठ—

आघ्रायन्ति मधुकरा अभ्येकं कमलाकराणां मकरन्दम् ।
कमलाकरोऽपि दृष्टः श्रुतोऽपि किं मधुकरविहीनः? ॥ ६ ॥
एकेन कौस्तुभेन विनापि रत्नाकर एव समुद्रः ।
कौस्तुभरत्नमपि उरसि यस्य स्थितं स एव महार्घः ॥ ७ ॥
त्वया मुक्तानामपि तरुवर! भ्रश्यति पत्राणां न पत्रत्वम् ।
तव पुनश्छाया यदि भवति कथमपि तैः पत्रैः ॥ ८ ॥
ये केऽपि प्रभवो महीमण्डले ते इक्षुदेहसदृक्षाः ।
सरसा जडानां (जडानां) मध्ये विरसाः पत्रेषु (पात्रेषु) दृश्यन्ते ॥ ९ ॥
सम्प्रति प्रभवः प्रभवः प्रभुत्वं किं चिरन्तनप्रभूणाम्? ।
दोषगुणा गुणदोषा एभिः कृता नैव कृतास्तैः ॥ १० ॥

१ प्रभावकचरित्रेऽपि इमाः सप्त गाथा दृश्यन्ते, परन्तु तत्राशुद्धत्वाद् बहुधा पाठभिन्नता इति प्रतिभाति; अयं तु विशेषो यद् निम्नलिखिता गाथा तत्राधिकाः। तत्रेयं तु प्राथमिका—

गमयमाणसुचंदणु भमहरयणायऊ सेरि खंडु ।
जडडच्छउ बप्पभट्टि किउ सत्तुपगाहासंडु ॥
खंडविणावि अखंड मंडलोच्चेव पुण्णिमाचंदो ।
हरसिरिगयंपि सोहइ गनेइ विमलं ससिरकंढम् ॥
जड सव्वच्छभहच्चिय उवरि सुमणाणि सव्वलक्खाणं ।
दावेचिय डंति गुणा बहु पत्तिया पावए कोडिम् ॥
अनयोर्गाथयोरेका तु 'तइ मुक्कावि०' इति गाथायाः पुरतः, अन्या तु तदुत्तरतः।

२ एतत्स्थाने निम्न-लिखिता गाथा प्रभावकचरित्रे—

इय उज्जुयसीलालं कियाण वायपडियवयण सोहाणा ।
गुणवंत ह्याण पहुणो पहुणो गुणवंतया दुलहा ॥

"अज्जवि सा सुमरिज्जइ को नेहो एगराईए ।"[1]

सूरिर्हि प्राह—

"गोलानइतीरे सुन्नदेउलंमि जंसि वासमिओ ॥ १ ॥"[2]

इत्यन्योन्यं गाढमालिलिङ्गतुरुभौ । तत आम आह स—

"अद्य मे सफला प्रीति-रद्य मे सफला रतिः ।
अद्य मे सफलं जन्म, अद्य मे सफलं फलम् ॥ १ ॥"

रात्रौ इष्टगोष्ठी ववृते मधुमधुरा। ततः प्रभाते सूरि(णा) धर्माय आमस्य विशिष्टपुरुषा दर्शिताः। एते आमनृपनराः किलास्मानाह्वातुमायाता इति। सूरिभिरुक्तम्—आम! आगम्यताम्। धर्मेण राज्ञा पृष्टं विशिष्टजनपार्श्वे—भो आमप्रधाननराः! स भवतां स्वामी कीदृग्रूपः? । तैर्निगदितम्—यादृगयं स्थगीधरस्तादृशोऽस्ति । प्रथमं मातुलिङ्गं करे धृत्वा आम आनीतोऽस्ति। सूरिणा पृष्टम्—भोः स्थगीधर! तव करे किमेतत्? । स्थगीधरभूतेन आमेनोक्तम्—बीजउरा (द्वितीयो राट्) इति । क्षणार्धेन वार्तामध्ये सूरिभिः सूक्तमवतारितम्—

[3]"तत्तीसीयलीमेलावा केहा, धणउत्तावली पिउमंदसिणेहा ।
विरहिं माणसु जे मरइ तसु कवण निहोरा कन्नि ए वत्तडी जणु जाणइ दोरा ॥१॥"[4,5]

इत्यादि गोष्ठ्यां वर्तमानायां स्थगीधर श्रीआमराजश्छिद्ररूपको मेलापकान्निःसृत्य पुराद्बहिः स्थाने स्थाने स्थापितैर्वाहनैः कियतीं भुवं प्रत्याक्रामत् तावता (सूरिभिर्धर्मनृपो गोपगिरिगमनाय पृष्टः, धर्मेण प्रतिज्ञा स्मारिता, सूरिभिः तत्पूर्त्तिः स्थगीधररूपेणामागमनेनोक्ता, प्रधानजनः) पृष्टः। तेनोक्तम्—सत्यं सूरिवचः। हस्तौ दर्शितौ, राजा तेन वाक्संवादेन प्रीतः, "अज्जवि सा परितप्पइ" इत्यादि सर्वं सारस्वतविलसितमिति निरचैषीत्। शीघ्रं शीघ्रं गोपालगिरिं गतः, पताकातोरणमञ्चप्रतिमञ्चादिमहास्तत्रासन्; दिवसाः कत्यपि अतिक्रान्ताः । ततः श्रीसिद्धसेनसूरयो वार्धकेन पीडिता अनशनं ग्रहीतुकामाः श्रीबप्पभट्टिसूरीणामाकारणाय गीतार्थयुगलं प्रैपिपुः, तं गुरोर्लेखमदीदृशत्। तत्र लिखितं यथा—

"अध्यापितोऽसि पदवीमधिरोपितोऽसि
तत् किंचनापि कुरु बप्पभट्टे(टि)! प्रयत्नात् ।
प्रायोपवेशनरथे विनिवेश्य येन
संप्रेषयस्यमरधाम नितान्तमस्मान् ॥ १ ॥"—वसन्त०

---

१ अद्यापि सा स्मर्यते कः स्नेह एकरात्र्या ।

२ गोदावरीनदीतीरे शून्यदेवकुले यदसि वासमितः ॥ १ ॥

३ तप्तशीतलयोर्मेलापकः कीदृशः? धनपुत्रवल्लिनोः प्रियमन्दस्नेहयोः ।
विरहे मनुष्यो यो म्रियते तस्य किं निष्क्रयणं? कर्णे एषा वार्ता जनो जानाति दुर्लभम् ॥ १ ॥

४ 'तच्छीसी अलामेलावा केहा धण उत्तावली प्रियमंदसिणेहाविरहिहिं ।
माणसु जं माइ तसु कवण निहोरा कलिपविचडी झुणु जाणइ दोरा ॥' इति पाठः प्रभावक-चरित्रे (पृ०११४) ।

५ एतद्गाथाया अर्थानां साष्टकं शतं व्याख्यातं बप्पभट्टिसूरिभिः, परन्तु न च सर्वेऽधुना लभ्यन्ते, अर्थचतुष्टयं तु प्रभावकचरित्रे लभ्यते ।

तद् दृष्ट्वा आमभूपतिमापृच्छ्य मोढेरकं पुरं ब्रह्मशान्तिस्थापितवीरजिनमहोत्स-वाढ्यं प्रापुः, ते गुरून् ववन्दिरे । गुरवोऽपि तान् वाढमालिङ्ग्य आलापयांबभूवुः—वत्स! गाढमुत्कण्ठितमस्माकं हृदयं, मुखकमलकमपि विस्मृतं, राजानुगमनमस्माकं दुःखा-यासीत्, कारय साधनं, अनृणीभव । ततोऽन्त्याराधनाचतुःशरणगमनदुष्कृतगर्हासुकृ-तानुमोदिना तीर्थमालावन्दनादिविधिना विधापिता, देवलोकललनानयनत्रिभागपात्रता-मानशुः । शोक उच्छलितः । ततो बप्पभट्टिः श्रीमद्गोविन्दसूरये श्रीनन्नसूरये च गच्छ-भारं समर्प्य श्रीआमपार्श्वं समागतः, पूर्ववत् समस्यादिगोष्ठयः स्फुरन्ति ।

एकदा सूरिर्नृपसभायां चिरं पुस्तकाक्षरदत्तदृक् तस्थौ । तत्रैका नर्तकी नृत्यन्ती आसीद् रूपदासीकृताप्सराः । सूरिर्दृग्नीलनिवारणाय तस्याः शुकपिच्छनीलवर्णायां नीलकञ्चु-लिकायां दृशं निवेशयामास । आमस्तथा दृष्ट्वा मनसि पपाठ—

"सिद्धंततत्तपारं-गयाण जोगीण जोगजुत्ताणं ।
जइ ताणंपि मयच्छी, मणंमि ता सच्चिय पमाणं ॥ १ ॥"—आर्या

आमो रात्रौ पुंवेषितां नर्तकीं सूरिवसतौ प्रैषीत् । तया सूरीणां विश्रामणाऽऽरब्धा । करस्पर्शेन ज्ञाता युवतिः । सूरिणाऽभिहिता-का त्वम्? कस्मादिहागता? अस्मासु ब्रह्मव्रतनिविडेषु वराकि! भवत्याः कोऽवकाशः? वात्याभिर्न चलति काञ्चनाचलः । तयोक्तम्-भवद्भ्यः उपदेष्टुमागता—

"राष्ट्रे सारं वसुधा, वसुधायामपि पुरं पुरे सौधः ।
सौधे तल्पं तल्पे, वराङ्गनाऽनङ्गसर्वस्वम् ॥ १ ॥"—आर्या

इति । किञ्च—

"प्रियादर्शनमेवास्तु, किमन्यैर्दर्शनान्तरैः? ।
प्राप्यते येन निर्वाणं, सरागेणापि चेतसा ॥ २ ॥"—अनु०

श्रीआमेन प्रेषिताऽहं भवतां प्राणवल्लभा शुश्रूषार्थम् । ततः सूरिशक्रो वदति स्म-अस्माकं ज्ञानदृक्प्राप्तद्रव्याणां नैव व्यामोहाय प्रगल्भसे—

"मलमूत्रादिपात्रेषु, गात्रेषु मृगचक्षुषाम् ।
रतिं करोति को नाम, सुधीर्वर्चोगृहेष्विव? ॥ १ ॥"—अनु०

साऽपि निर्विकारं सूरिवरं निश्चित्य व्यनचेता प्रातर्नृपतिसमीपं गता । पृच्छते राज्ञे रात्रीयः सूरिवृत्तान्तः कथितस्तया । पाषाणघटिता इव तव गुरवः । नवनीतपिण्डमयोऽशेषो वराको लोकः । यावन्तः कपटप्रपञ्चा हाव-भाव-कटाक्षक्षेप-भुजाक्षेप-चुम्बन-नखदन्तक्षता-दिविलासास्ते सर्वे आजन्मशिक्षितास्तत्र प्रयुक्ताः, पुनस्तिलतुषत्रिभागमपि मनोऽस्य नाचा-लीत् । अनुराग-बलात्कार-फूत्कार-भीदर्शन-हत्यादानादिभिर्विभीषिकाभिरपि नाक्षुभत् । तदेष मन्ये महावज्रमयो न देवकन्याभिर्न विद्याधरीभिर्न नागाङ्गनाभिश्चाल्येत, मानुषीणां

१ सिद्धान्ततत्त्वपारगतानां योगिनां योगयुक्तानाम् ।
यदि तेषामपि मृगाक्षी मनसि ततः सैव प्रमाणम् ॥ १ ॥

तु का कथा ? । अस्मिन् सूरौ धर्मस्थैर्ययुते नृपो विस्मयानन्दाभ्यां कदम्बमुकुलस्थूलरोमाञ्च-कञ्चुकितगात्रः संवृत्तः । दध्यौ च गुरुं ध्याने प्रत्यक्षं कृत्वा—

"न्युञ्छने यामि वाक्यानां, दृशोर्याम्यवतारणम् ।
वलिक्रियेह सौहार्दं, हृद्याय हृदयाय ते ॥ १ ॥"–अनु०

प्रातर्गुरवः समाजग्मुः । राजा ह्रीणो न वदति किञ्चित् । सूरिभिर्वर्णितम्–राजन् ! मा लज्जिष्ठाः, महर्षीणां दूषणभूषणान्वेषणं राज्ञा कार्यम्, न दोषः । राज्ञोक्तम्–अलमतीत-वृत्तान्तचर्चया । एतदहमुत्तम्भितभुजो ब्रुवे युष्मान् ब्रह्मधनान् समवलोक्य—

"धन्यास्त एव धवलायतलोचनानां
तारुण्यदर्पघनपीनपयोधराणाम् ।
क्षामोदरोपरि लसत्त्रिवलीलतानां
दृष्ट्वाऽऽकृतिं विकृतिमेति मनो न येषाम् ॥ १ ॥"–वसन्त०

इत्युक्त्वा दण्डप्रणामेन प्रणनाम आमः ॥

अन्येद्युः राजा राजपथेन सञ्चरमाणो हालिकप्रियां एरण्डबृहत्पत्रसंवृत्तस्तनविस्तरां एरण्डपत्राणि विचिन्वतीं गृहपार्श्वालयभागे दृष्ट्वा गाथार्धं योजितवान्—

"तइवि वरनिग्गयदलो एरण्डो सोहइ य तरुणगणाणं ।"

तत् सूरीणां पुरः समस्यात्वेन समर्थितवान् । सूरय ऊचुः—

"ईत्य घरे हलियवहू इद्दहमित्तत्थणी वसइ ।"

राजा विस्मितः–अहो सारं सारस्वतम् ॥

अन्यदा सायं प्रोषितभर्तृकां वासभवनं यान्तीं वक्रग्रीवां दीपकरां ददर्श । गाथार्धं प्रोचे—

"दिट्ठा वंकग्गीवा अदीवउपहियजायाए ।"

सूर्यग्रे पपाठ । सूरिर्गाथापूर्वार्धमुवाच—

"पियसंभरणपलुट्टंतुअंसुधारानिवायभीयाए ॥ १ ॥"

इति । सूरिभूपौ सुखेन कालं गमयतो धर्मपरौ ॥

अन्यदा धर्मनृपेण प्रहितः आमनृपस्य पार्श्वे दूत एत्यावोचत्—राजन् ! तव विचक्षणतया धर्मनृपः संतुष्टः, पुनः स आह–भवद्भिर्वयं छलिताः, यतो भवद्भ्यो गृहमागतेभ्यो नास्माभिर्महानल्पोऽपि सत्कारः कृतः । अधुना शृणुत–अस्मद्राज्ये वर्धनकुञ्जरो नाम महावादी बौद्धदर्शनो विदेशादागतस्तेन सह संवादं जिघृक्षुः यः कोऽपि यो राज्ये

१ 'वाक्पाय दृग्भ्यां चाक्षवतारणे' इति पाठः प्रभावक-चरित्रे (पृ० १५१)।
२ 'वलिक्रियेयं सौहार्दहृद्याय हृदयाय च' इति पाठान्तरं प्रभावक-चरित्रे (पृ० १५२)।
३ तथापि वरनिर्गतदल एरण्डः शोभते एष तरुणेषु ।
४ अत्र (पश्चात्) गृहे हालिकवधूः एतावन्मात्रस्तनी वसति ।
५ दृष्टा वक्रग्रीवा......
६ प्रियस्मरणप्रलुठदश्रुधारानिपातभीतया ।

वादी भवति स आनीयताम्। अस्माकं भवद्भिः सह चिरं वैरम्। यः कोऽपि वादी जयी भविष्यति तत्प्रभुरपरस्य राज्यं ग्रहीष्यति। मम वादिना यदा जितं तदा त्वदीयं राज्यं मया ग्राह्यम्। यदि तव वादिना जितं तदा मदीयं राज्यं त्वया ग्राह्यम्। अयं पणः वाग्युद्धमेवास्तु, किं मानवकदर्थनेन?। आमेनोक्तम्—दूत! त्वया यदुक्तं तद् धर्मेण कथापितं अथवा स्वतुण्डकण्डूनिमात्रेणोक्तम्?। यदि मे तव प्रभुः सप्ताङ्गं राज्यं वादे जिते समर्पयिष्यति इदं सत्यं तदा वयं वादिनमामन्त्र्यागच्छामः। दूतेनोक्तम्—कारणवशात् युधिष्ठिरेणापि द्रोणपर्वण्यसत्यं भाषितम्। मत्प्रभुस्तु कारणेऽपि न मिथ्या भाषते। आमेन दूतः प्रैषि, उक्तदिनोपरि बप्पभट्टिं गृहीत्वा अर्धपथे उक्तस्थाने अगमत्। धर्मभूपतिरपि वर्धनकुञ्जरं वादीन्द्रमादाय तत्राजगाम। परमास्वंशनरेन्द्रमहाकविवाक्पतिनामानं स्वसेवकं सहादाय समानिन्ये। उचितप्रदेशे आवासान् दापयामास। ततो वादिप्रतिवादिनौ पक्षप्रतिपक्षपरिग्रहेण वादमारेभाते। सभ्याः कौतुकाक्षिप्ताः पश्यन्ति। द्वावप्यसामान्यप्रतिभौ शौ च। वादे षण्मासा गताः। द्वयोर्मध्ये कोऽपि न हारयति, कोऽपि न जयते। आमेन सूरयः प्रोक्ताः—सर्वाङ्गराजकार्याणां प्रत्यूहः स्यात् (तस्मात्) निर्जीयतामसौ शीघ्रम्। सूरिणा भणितम्—प्रभाते निग्रहीष्यामि, मा स वो भ्रान्तिरभूत्। रात्रौ सूरीश्वरेण मन्त्रशक्त्या मण्डले हारार्धहारमणिकुण्डलमण्डिताङ्गी दीप्ताङ्गरागवसना दिव्यकुसुमपरिमललुलितभवनोदरा भगवती भारती साक्षादागता चतुर्दशभिः काव्यैः साद्यस्कैर्दिव्यैः स्तुता। देव्या उक्तम्—वत्स! केन कारणेन स्मृता?। सूरिवरेण भणितम्—षण्मासा वादे लग्नाः, तथा कुरु यथा वादे निरुत्तरीभवति। वाग्देव्या गदितम्—वत्स! अहं अनेन प्राक् सप्तभवानाराधिता, मयाऽत्र भवेऽस्मै अक्षयवचना गुटिका दत्ता। तत्प्रभावाच्चक्रिनिधिधनमिव नास्य वचो क्षायते। सूरिणोक्तम्—त्वं देवि! जैनशासनविरोधिनी येन मे जयश्रियं न दत्से?। भारत्यूचे—वत्स! जयोपायं ब्रुवे, त्वया प्रातर्वादारम्भे सर्वे वदनशौचं कारणीयाः पार्षद्याः, गण्डूषं कुर्वतस्तस्य वदनाच्च गुटिका ममेच्छया पतिष्यति, तदा त्वया जेष्यति(ते), एकं तु याचे—मे स्तुतेः चतुर्दशं काव्यं कस्याप्यग्रे न प्रकाश्यम्, तत्पठने हि मया ध्रुवं प्रत्यक्षया भाव्यम्, कियतां प्रत्यक्षा भवामि? क्लेशेनालम्। एवमुक्त्वा देवी विद्युज्झाङ्कारलीलया तिरोदधे। सूरिभिर्निशि परमाप्तः शिष्य एको वाक्पतिराजसमीपे प्रतिहित्योदितम्, यथा सूरयो वदन्ति—त्वं राजन्! विद्यानिधिः, अस्माकं लक्षणावतीपुरीपरिचितचरः, तदाऽवादीः—भगवन्! निरीहा भवन्तः, कां भवद्भक्तिं दर्शयामि?। तदा वयं अवोचामः—अवसरे कामपि भक्तिं कारयिष्यामः। भवद्भिर्भणितं तथाऽस्तु। इदानीं सोऽवसरोऽत्र समायातः। वाक्पतिना सूरिशिष्यः (भणितः)—किं सूरयः समादिशन्ति मे? आदिष्टं करवै ध्रुवम्। शिष्यो न्यवेदयत्—राजन्! गुरवः समादिशन्ति—प्रातः धर्मामयोः सदःस्थयोः सतोस्त्वया वाच्यं यथा वदनशौचं विना भारती न प्रसीदति, तस्माद् वादिप्रतिवादिसभ्यसभ्येशाः सर्वे शौचं कुर्वन्तु, एतावति कृते

भवतां नः सर्वस्नेहः कृत एव। वाक्पतिना तदङ्गीकृतम्। शिष्येणोपगुरुं गत्वा तत् सत्प्रतिज्ञातं कथितम्। तुष्टा गुरवः। प्रत्यूषं उदयति भगवति गभस्तिमालिनि लाक्षालिप्त इव प्राचीमुखे राजानौ सभायामगाताम्। वाक्पतिना सर्वे वदनशौचं कारिताः, बौद्धवादीन्द्रोऽपि, तस्य वदनकमलाद् विगलिता गुटिका पतद्ग्रहे, बप्पभट्टिशिष्यैः पतद्ग्रहो जनैः दूरे कारितः। गुटिका सूरीन्द्रसात् जाता। बौद्धो गुटिकाहीनः सूरिणा पार्थेन कर्ण इव दिव्यशक्तिमुक्तो निःशङ्कं वाक्पूपकैर्हतोः निरुत्तरीकृतो राहुग्रस्तश्चन्द्र इव हिमानीविलुप्तस्तरुपण्ड इव भृशं नैस्तेजसं भेजे। तदा श्रीबप्पभट्टेर्निर्विवादं वादिकुञ्जरकेसरीति विरुदं स्वैः परैश्च दत्तम्। धर्मेण सप्ताङ्गं राज्यं आमाय दत्तम्। लाहीदं, धर्माद्धि राज्यं लभते, का चर्चा? आमेन गृहीतं, तदा सूरिणा आमः प्रोक्तः—राजन्! पुना राज्यं धर्माय देहि। महीदानमिदं शोभते च ते। राजस्थापनाचार्याश्च यूयम्। पारम्पर्येण श्रीरामेण वनस्थेनापि सुग्रीवविभीषणौ राजीकृतौ। त्वमप्यैदंयुगीननृपेषु तत्तुल्यः। एतद्वचनसमकालमेव आमेन गाम्भीर्यौदार्यधाम्ना धर्माय तद्राज्यं प्रत्यर्पि, स परिधापितः। मत्ता ये दन्तिनस्ते शतं, तुङ्गास्तुरङ्गाः सहस्रं सद्रथा (प्लवाः) रथाः शतं वादित्राणि इति प्रादायि। ततः स्वं स्वं स्थानं गताः सर्वे। सूरिभूपौ यशोधवलितसप्तभुवनौ गोपगिरौ महावीरमवन्दिषाताम्; तदा सूरिकृतं वीरस्तवनम्—"शान्तो वेषः शमसुखफली"त्यादिकाव्यैकदेशमयं, अद्यापि सङ्घे पठ्यते। सङ्घेन प्रभुर्ववन्दे तुष्टुवे च—

> "रवेरेवोदयः श्लाघ्यः, कोऽन्येषामुदयग्रहः?।
> न तमांसि न तेजांसि, यस्मिन्नभ्युदिते सति॥ १॥"

अन्यदा स्वपरसमयसूक्तैः प्रबोध्य राजा प्रभुभिर्मद्यमांसादिसप्तव्यसननियमं ग्राहितः, सम्यक्त्वमूलैकादशव्रतनिरतश्च श्रावकः कृतः। द्वादशं व्रतं चातिथिसंविभागरूपं प्रथमचरमजिननृपाणां निषिद्धं सिद्धान्ते॥

एकदा लक्षणावत्यां बौद्धो वर्धनकुञ्जरो धर्मनृपमाह सगद्गदम्—अहं बप्पभट्टिना जितस्तन्मे न दूषणम्। बप्पभट्टिर्हि भारती नररूपा प्रज्ञामयपिण्डः गीःपुत्रः, तन्न दुनोति, तत् तु दुनोति यत् तव सभ्येनासौ वाक्पतिराजेन सूरिकृतभेदात् मम मुखशौचोपायेन गुटीं हारयामास। एतावदभिधाय स तारं तारं रुरोद, स निवारितः क्ष्मापेन रोदनात्। उक्तं च येन नश्चिरसेवकोऽनेकसमराङ्गणलब्धजयप्रतिष्ठो महाप्रबन्धकविः पराभवितुं न रोचते। क्षमस्वेदमस्यागः। ततो बौद्धो जोषं स्थितः॥

इतरेद्युर्यशोधर्मनाम्ना समीपदेशस्थेन बलवता भूपेन लक्षणावतीमेत्य रणे धर्मनृपो व्यापादितः, राज्यं जगृहे। वाक्पतिरपि बन्दीकृतः। तेन कारागृहस्थेन गौडवधसंज्ञं प्राकृतं महाकाव्यं रचयित्वा यशोधर्माय राजेन्द्राय दर्शितम्। तेन गुणविशेषविदा सत्कारं बन्दिर्मुक्तः क्षमितश्च (यतः) "विद्वान् सर्वत्र पूज्यते"। ततो वाक्पतिर्बप्पभट्टिसमीपं गतः।

द्वयोस्तयोर्मैत्री पूर्वमेवासीत्, तदानीं विशेषतोऽवृधत् । तेन वाक्पतिना सह महविजयाख्यं प्राकृतं महाकाव्यं बद्धम्, आमाय दर्शितम् । आमो हैमटङ्कं लक्षमसंख्य(शि)श्रियत् ।

"कियती पञ्चसहस्री, कियती लक्षा च कोटिरपि कियती ? ।
औदार्योन्नतमनसां, रत्नवती वसुमती कियती ? ॥ १ ॥"–आर्या

अपरेद्युः प्रभुः श्रीआमेन पृष्टः–भगवन् ! यूयं विद्यया तपसा च लोके लब्धपरमलेखाः, किमन्योऽपि कोऽपि क्वाप्यास्ते यो भवतस्तुलालेशमवाप्नोति ? । बप्पभट्टिरभाणीत्–अवनिपते ! मम गुरुबान्धवौ गोविन्दाचार्यनन्नसूरी सर्वैर्गुणैर्मद्धिकौ गुर्जरधरायां, (श्रुत्वा राजा तत्र सूरिपार्श्वे गतः प्रच्छन्नः, सूरिश्च प्रसंगागतान्) कामाक्रान् रागवादान् पल्लवयन्नासीत् । राज्ञा श्रुतं तत् सर्वं, अरुचिरुत्पन्ना । अहो ! वयं कामिनोऽपि नैतान् भावान् विद्मः, अयं तु वेत्ति सम्यक्, तस्मादवश्यं नित्यं योषित्सङ्गी, किमस्य प्रणामेन ? । अकृतनतिरेव उत्थाय राजा गोपगिरिमगात् । चिराद् दृष्टः क्ष्माप इति रणरणकाक्रान्तस्वान्ता गुरवो वन्दापयितुमैयरुः । राजा निरादरो न वन्दते तथा । एवं कतिपयानि दिनानि गतानि । एकदा गुरुभिः पप्रच्छे–राजन् ! यथा पुराऽभूस्त्वं तथेदानीं भक्तो नासि, किमस्माकं दोषः कोऽपि ? । राजा स्माह–सूरिवर ! भवादृशा अपि कुपात्रश्लाघां कुर्वते, किमुच्यते ? । सूरिरूचे–कथम् ? आमः प्राह—यौ भवद्भिः स्वौ गुरुबान्धवौ स्तुतौ तत्र गत्वा एको नन्नसूरिनामा दृष्टः शृङ्गारकथाव्याख्यानलम्पटस्तपोहीनो लोहतरण्डतुल्यो मज्जयति च भवाब्धौ, तस्मान्न किञ्चिदेतत् । सूरयो मषीमलिनवदनाः स्वां वसतिमगुः । तत्रोपविश्य द्वौ साधू मोढेर(क)पुरं प्रहितौ तत्पार्श्वे, तत्र कथापितम्–आमः अकृतप्रणामो भवत्पार्श्वादागतः, एवमेवं युवां निन्दति, तत् कर्तव्यं येनासौ भवत्स्वन्येष्वपि श्रवणेष्ववज्ञावान्न जायेत । सर्वं तत्त्वं ज्ञात्वा तौ द्वावपि गुटिकया वर्णस्वरपरावर्तं कृत्वा वेषधरौ गोपगिरिमीयतुः । श्रीऋषभध्वजप्रबन्धनाटकं नवं बबन्धतुः । नटान् शिक्षयामासतुः । आमराजं अवसरं ययाचतुः । राज्ञा अवसरो दत्तः । मिलिताः सामाजिकाः तत्र तद्रसभावज्ञाः । ताभ्यां तन्नाटकं दर्शयितुमारेभे । भरतबाहुबलिसमरावसरोऽभिधीयते, तदा व्यूहरचनाशस्त्रड(झ?)लकारवीरवर्णनाभट्टकोलाहलाश्वोत्थापनझल्लरिझणझणत्कारादि ताभ्यां वर्णितुमारब्धं धारारूढश्च रसोऽवातारीत्, अत्रान्तरे नन्नसूरिगोविन्दाचार्यौ स्वरूपमुद्रे प्रकाश्य आहतुः—राजन् ! भट्टा भट्टाः ! शृणुत कथायुद्धमिदं, न तु साक्षात्, अलं सम्भ्रमेण, इत्युक्त्वा लज्जिता विस्मिताश्च ते राजाद्याः संवृत्याकारमस्थुः ।

---

१ 'मद्दमहीविज०' इति पाठः प्रभावक-चरित्रे (पृ० १६१)।
२ तस्य वर्णनं प्रभावक-चरित्रे (पृ० १६२)—
"तद्ध्यानैकमनीभूय, चकर्ष क्षुरिकां निजाम् ।
मारिमारीति शब्देन, नदन् सिंह इव क्रुधा ॥ १ ॥"

तदा गोविन्दाचार्यनन्नसूरिभ्यां भूयोऽप्यभाणि–किल शृङ्गारानुभविनो वयं इति तं सम्यक् व्याख्यातुं विज्ञः, किं समराजिरमपि भवद्वत् प्रविष्टाः स्मः ? कुरङ्गा इव शब्दे दृष्टेऽपि बिभिमः, आबाल्याद् गृहीतव्रताः परं भीरवः स्मः, परं भारतीप्रभाववचनशक्त्या रसान् सर्वान् जीवद्रू(पा)निव दर्शयामः। मोढेरके ये ते वात्स्यायनभावव्याख्याता(र): ते वयं नन्नसूरयः, इमे च गोविन्दाचार्याः, भवतां तदा मृषा विकल्पः समजनि। राजा सद्यो ललज्जे, तौ सूरी क्षमयामास, आनर्च बप्पभट्टिं च। तौ कतिचिद् दिनानि उपराजं स्थित्वा बप्पभट्यनुज्ञया पुनर्मोढेरकपुरमगाताम्। गतः समयः कियानपि॥

अन्यदा गाथकवृन्दमागतं तन्मध्ये बालिकैका सतालं नीलोत्पललोचना मृगाङ्कमुखी किन्नरस्वरा विदुषी गायति। तां दृष्ट्वा मदनशरजर्ज(रः स्म)रोत्कटज्वरो गलितविवेको गतप्रायशौचधर्माभिनिवेशः कान्यकुब्जेशः पद्यद्वयं प्रभुप्रत्यक्षमपाठीत्—

"वक्त्रं पूर्णशशी सुधाऽधरलता दन्ता मणिश्रेणयः
कान्तिः श्रीर्गमनं गजः परिमलस्ते पारिजातद्रुमाः।
वाणी कामदुघा कटाक्षलहरी सा कालकूटच्छटा[1]
तत् किं चन्द्रमुखि ! त्वदर्थममरैरामन्थि दुग्धाम्बुधिः[2] ? ॥१॥–शार्दूल०

जन्मस्थानं न खलु विमलं वर्णनीयो न वर्णो
दूरे शोभा वपुषि निहिता पङ्कशङ्कां तनोति।
विश्वप्रार्थ्यः सकलसुरभिद्रव्यगर्वापहारी
नो जानीमः परिमलगुणो वस्तुकस्तूरिकायाः[3] ॥ २॥"–मन्दाक्रान्ता

सूरिभिश्चिन्तितम्–अहो ! महतामपि कीदृग् मतिविपर्यासः—

"भस्त्रा काचन भूरिरन्ध्रविगलत्तत्तन्मलक्लेदिनी
सा संस्कारशतैः क्षणार्धमधुरां बाह्यामुपैति द्युतिम्।
अन्तस्तत्त्वरसोर्मिधौतमतयोऽप्येतां तु कान्ताधियाऽऽ-
श्लिष्यन्ति स्तवने[4] नमन्ति चतुराः कस्यात्र पूत्कुर्महे ? ॥ १ ॥"–शार्दूल०

उत्थिता च सभा। त्रिभिर्दिनैर्भूपेन पुर्या बहिः सौधं कारितं मातङ्गीसहितोऽत्र वत्स्यामि इति धिया। तदवगतं बप्पभट्टिसूरिभिः। ध्यानप्रत्यक्षं हि तेषां जगद्वृत्तम्। ततोऽसौ कुकर्मणा नरकं मा यासीदिति कृपया तैर्निष्पद्यमाने सौधे भारपट्टे निशि खटिकया बोधिदानि पद्यानि लिखितानि। यथा—

---

१ 'तेऽ कालकूटं विषं' इति पाठः प्रभावक-चरित्रे (पृ० ११४)।
२ 'दुग्धोदधिः' इति प्रभावक-चरित्र-पाठः।
३ 'वस्तु कस्तू०' इति पाठ उपदेश-रत्नाकरे (पत्रं ५०)।
४ '[illegible]वने' इति उपदेश-रत्नाकर-पाठः।

"शौचं(¹शैत्यं) नाम गुणस्तवैव तदनु स्वाभाविकी स्वच्छता
 किं ब्रूमः शुचितां ²भवन्त्य(न्ति)शुचयः सङ्गेन यस्यापरे ।
किं ³चातः परमुच्यते स्तुतिपदं त्वं जीवितं देहिनां
 त्वं चेन्नीचपथेन गच्छसि पयः ! कस्त्वां ⁴निरोद्धुं क्षमः ? ॥ १ ॥–शार्दूल०

सद्वृत्तसद्गुणमहार्घ्यमहार्हकान्त !
 कान्ताघनस्तनतटोचितचारु⁵मूर्ते ! ।
आः पामरीकठिनकण्ठविलग्नभग्न !
 हा हार ! हारितमहो भवता गुणित्वम् ॥ २ ॥–वसन्ततिलका

⁶मायंगीसत्तमणसस्स मेयणी तहय भुञ्जमाणस्स ।
आभिडइ तुज्झ नायावलोक ! य को भट्टधम्मस्स ? ॥ ३ ॥–आर्या
उप्पहजायाइ असोहई य फलपुप्फपत्तरहियाए ।
वोरीइ पयं दिंतो भो भो पामर ! हसिज्जहसे ॥ ४ ॥
जीयं जलबिन्दुसमं, संपत्तीओ तरंगलोलाओ ।
सुमिणयसमं च पिम्मं, जं जाणह तं करिज्जासु ॥ ५ ॥
लज्जिज्जइ जेण जणे, मयलिज्जइ नियकुलक्कमो जेण ।
कंठट्ठियवि जीवे, न हु तं कारिंति सप्पुरिसा ॥ ६ ॥"⁷

प्रातरमूनि पद्यानि स्वयं आमो ददर्श, वर्णान् कवित्वगतिं चोपलक्षयामास । अहो ! गुरूणां मयि कृपा । अहो मम पापाभिमुखतेति ललज्ज, दध्यौ च सांकल्पिकं मद(इ)जनंगमीसंगमास्पदं पापं मयाऽऽचरितम् । भारितोऽहं, क्व यामि ? करोमि किं ? कथं गुरोर्मुखं दर्शयामि ? किं किं तपः समाचरामि ? किं तीर्थं सेवे ? ऊर्ध्वमुखं गृहीत्वा गच्छामि, शस्त्रे-

---

१ 'शैत्यं' इति प्रभावक-चरित्रे । २ 'व्रजन्ति शुचयः' इति पाठः प्रभावक-चरित्रे, उपदेश-रत्नाकरे तु 'भवन्ति शुचयस्त्वत्सङ्गताऽन्ये यतः' इति पाठः । ३ 'किं चाऽतः परमस्ति ते' इति पाठः प्रभावक-चरित्रे । ४ 'निषेद्धुं' इति पाठः प्रभावक-चरित्रे । ५ 'मूर्तिः' इति पाठस्तु प्रभावक-चरित्रे ।

६ छाया—

मातङ्गीसक्तमनसो मेदनीं तथा च भुञ्जमानस्य ।
आभ्रश्यते तव 'नागावलोक !' च को भ्रष्टधर्मस्य ? ॥ ३ ॥
उत्पथजाताया अशोभन्त्याश्च फलपुष्परहितायाः ।
बदर्याः पदं ददानो भो भो पामर ! हसिष्यसे ॥ ४ ॥
जीवितं जलबिन्दुसमं, सम्पत्तयस्तरङ्गलोलाः ।
स्वप्नसमं च प्रेम, यत् जानासि तथा कुरु ॥ ५ ॥
लज्यते येन जने, मलिनीक्रियते निजकुलक्रमो येन ।
कण्ठस्थितेऽपि जीवे, न हि तत् कुर्वन्ति सत्पुरुषाः ॥ ६ ॥

७ इदं पद्यषट्कं प्रभावक-चरित्रे श्रीबप्पभट्टिप्रबन्धे दृश्यते, परन्तु तत्र तृतीयचतुर्थयोः पद्ययोर्विनिमयः पाठान्तरभिन्नता च ।

णात्मानं घातयामि। एवं स्त्र(टल?)वलयमानोऽनुचरानादिदेश—अग्निं प्रगुणयत। प्रगुणितस्तैरग्निः। समागताः श्रीबप्पभट्टिसूरयः। मिलितं चातुर्वर्ण्यम्, उक्तं तदघम्। यावत् सहसा कृशानुं प्रविशत्यामस्तावद् बाहू धृत्वा सूरिभिरुक्तः—राजन्! शुद्धोऽसि, मा स्म खिद्येथाः। त्वया हि संकल्पमात्रेण तत् पापं कृतं न साक्षात्, संकल्पेनाग्निमपि प्रविष्टोऽसि, चिरं धर्मं कुरु।

"मनसा मानसं कर्म, वचसा वाचिकं तथा।
कायेन कायिकं कर्म, निस्तरन्ति मनीषिणः॥ १॥"—अनु०

इति वचनात्। विसृष्टोऽग्निः। जीवितो राजा। तुष्टो लोकः। प्रीतः सूरिः॥

समयान्तरे वाक्पतिराजो मथुरां ययौ। तत्र श्रीपादस्त्रिदण्डी जज्ञे, स तल्लोकादवगम्य आमः सूरीन् बभाषे—भवद्भिरहमपि श्रावकः कृतः। दिव्या वाणी वः प्रसन्नैव। जानामि वः शक्तिं परेषां(रमां?) यदि वाक्पतिमपि आर्हतीं दीक्षां ग्राहयथाः। आचार्यैः प्रतिज्ञा चक्रे—तदा मे विद्या प्रमाणं यदि वाक्पतिं स्वशिष्यं श्वेताम्बरं कुर्वे। वाक्पतिस्तु क्वास्तीत्युच्यताम्, राज्ञोक्तम्—मथुरायां विद्यते। सूरयो मथुरायां गता बहुभिः श्रीआमाप्तनरैः सह, वराहमिहिराख्ये प्रासादे ध्यानस्थं वाक्पतिमद्राक्षुः। गत्वा तत्पृष्ठस्थैः सूरिभिः भूरिस्वरेण आशीर्वादाः पठितुमारेभिरे—

"सन्ध्यां यत् प्रणिपत्य लोकपुरतो बद्धाञ्जलिर्याचसे
धत्से यच्च नदीं विलज्ज! शिरसा तच्चापि सोढं मया।
श्रीर्जाताऽम्बुधिमन्थने[1] यदि हरेः कस्माद् विषं भक्षितं?
मा स्त्रीलम्पट! मा स्पृशेत्यभिहितो गौर्या हरः पातु वः॥१॥—शार्दूल०
एकं ध्याननिमीलनान्मुकुलितं चक्षुर्द्वितीयं पुनः
पार्वत्या विपुले नितम्बफलके शृङ्गारभारालसम्।
अन्यद् दूरविकृष्टकामदहनक्रोधानलोद्दीपितं
शम्भोर्भिन्नरसं समाधिसमये नेत्रत्रयं पातु वः॥ २॥—शार्दूल०
रामो नाम बभूव हुं तदबला सीतेति हुं तां पितु-
र्वाचा पञ्चवटीवने विचरतस्तस्याहरद् रावणः।
निद्रार्थं जननीकथामिति हरेर्हुंकारिणः शृण्वतः
पूर्वं स्मर्तुरवन्तु कोपकुटिलभ्रूभङ्गुरा दृष्टयः॥ ३॥—शार्दूल०
उत्तिष्ठन्त्या रतान्ते भरमुरगपतौ पाणिनैकेन धृ(कृ)त्वा
कृ(धृ)त्वा चान्येन वासो विगलितकबरीभारमंसे वहन्त्याः।
सद्यस्तत्कायकान्तिद्विगुणितसुरतप्रीतिना शौरिणा वः
शय्यामालिङ्ग्य नीतं वपुरलसलसद्बाहु लक्ष्म्याः पुनातु॥ ४॥"—स्रग्धरा

---

१ 'साऽम्बुधिमन्थने' इति पाठः प्रभावक-चरित्रे (पृ० ११०)।

एवं बहु पेठे। वाक्पतिर्ध्यानं विसृज्य संमुखीभूय सूरीनाह–हे बप्पभट्टिमिश्राः! यूयं किमस्मत्पुरः शृङ्गाररौद्राङ्गं पद्यपाठं कुरुध्वम्? । बप्पभट्टयः प्राहुः । भवन्तः (सांख्याः)

"सांख्या निरीश्वराः केचित्, केचिदीश्वरदेवताः ।
सर्वेषामपि तेषां स्यात्, तत्त्वानां पञ्चविंशतिः ॥ १ ॥"–अनु०

इति ज्ञात्वा त्वदभिमतदेवाशिषः पठन्तः स्म, (अपराद्ध) बप्पभट्टयो जगदुः–किं तर्हि रुद्रादयो मुक्तिदातारो न भवन्तीति मनुध्वे? वाक्पतिः प्राह–एवं संभाव्यते, बप्पभट्टयो बभाषिरे–यो मुक्तिदानक्षमस्तं शृणु पठामि—

"मदेन मानेन मनोभवेन
क्रोधेन लोभेन च संमदेन ।
पराजितानां प्रसभं सुराणां
वृथैव साम्राज्यरुजा परेषाम् ॥ १ ॥–उपजातिः

(अयोगव्यवच्छेदद्वात्रिंशिकायां श्लो० २५)

जं दिट्ठी करुणातरंगियपु(फु)डा एयस्स सोमं(म्मं) मुहं
आयारो पसमायरो परियरो सन्तो पसन्ना तणू ।
तं मन्ने जरजम्मनिज्जरहरो (मच्चुहरणो) देवाहिदेवो जिणो
देवाणं अवराण दीसइ जओ नेयं सरूवं जए ॥ २ ॥"–शार्दूल०

इत्यादि बहु पेठे । वाक्पतिराह–स जिनः क्वास्ते? । सूरिः–स्वरूपतो मुक्तौ, मूर्ति(त)स्तु जिनायतने। वाक्पतिर्ब्रूते–प्रभो! दर्शय। ततः प्रभुरपि आमनरेन्द्रकारितप्रासादे तं निनाय, स्वयं प्रतिष्ठितं श्रीपार्श्वनाथमदीदृशत्। शान्तं कान्तं निरञ्जनरूपं दृष्ट्वा प्रबुद्धो बभाण–"अयं निरञ्जनो देव आकारेणैव लक्ष्यते"। तदा बप्पभट्टिसूरिभिर्देवगुरुधर्मतत्त्वान्युक्तानि। रञ्जितः स मिथ्यात्वविषमुत्सृज्य जैनर्षिः श्वेताम्बरोऽभवत्, जिनमवन्दिष्ट, अपाठीच्च—

"मयनाहिसुरहिएणं, इमिणा किंकरफलं नडाले णं ।
इच्छामि अहं जिणवर!, पणाम किण कलुसियं काउं? ॥ १ ॥–आर्या

---

१ भवन्तः सांख्या इति भवदभिमतदेवाशिषः पठन्तः स्मः, यथारुचि हि श्रोतुः पुरः पठनीयं, वाक्पतिः–श्रद्यन्येवं तथापि मुमुक्षवो वयमासन्नं निधनं ज्ञात्वा इह परमब्रह्मध्यातुमायाताः स्म, इति उपदेशरत्नाकरे (पत्रं ५९)

२ छाया—

यद् दृष्टिः करुणातरङ्गितपु(स्फु)टा एतस्य सौम्यं मुखम्
आकारः प्रशमाकरः परिकरः शान्तः प्रसन्ना तनूः ।
तद् मन्ये जराजन्मनिर्जरहरः (मृत्युहरणः) देवाधिदेवो जिनो
देवानामपरेषां दृश्यते यतो नैतत् स्वरूपं जगति ॥

३ छाया—

मृगनाभिसुरभितेन अनेन किङ्करफलं ललाटे ।
इच्छामि अहं जिनवर! प्रणामं कथं कलुषितं कर्तुम्? ॥

दोवि गिहत्था धडहड, वच्चइ को किर कस्सवि पत्त भणिज्जइ? ।
सारंभे सारंभं पुज्जइ, कद्दम कद्दमेण किमु सुब्भ(ज्झ)इ? ॥ २ ॥"—आर्या

अत्यासन्ने आयुषि मथुराचातुर्वर्ण्यस्य आमनृपसचिवलोकस्य च प्रत्यक्षं अष्टादश पापस्थानानि त्याजितो नमस्कारं पञ्चपरमेष्ठिमयं श्रावितो जीवेषु क्षामणां कारितो वाक्पतिः सुखेन त्यक्ततनुर्दिवमगमत्। तत् सर्वं प्रधानैरपि अन्यैरपि प्रथमं ज्ञापितो नृपः, पश्चाद् बप्पभट्टिर्गोपगिरिं गतः। राजा तुष्टुवे। सूरिभिरुक्तम्—

"आलोकवन्तः सन्त्येव, भूयांसो भास्करादयः।
कलावानेव तुङ्गाद्रा—वर्ककर्मणि कर्मठः॥ १ ॥"—अनु०

एकदा च राज्ञा सूरिः पृष्टः—किं कारणं येनाहं ज्ञातजैनतत्त्वोऽप्यन्तरान्तरा तापसधर्मे रतिं बध्नामि। सूरिराह—प्रातर्वक्ष्यामः, प्रातरायाताः प्रोचुः—राजन्! अस्माभिः भारतीवचसा प्राग्भवो ज्ञातः, त्वं कालिञ्जरगिरेस्तीरे शालिनामा तपस्वी शालद्रुमाधोभागे द्व्युपवासान्तरितभोजनरूपो बहूनि वर्षाणि तस्थौ। स मृत्वा त्वमुत्पन्नः, तस्यातिदीर्घतरा जटास्तत्रैव लतान्तरिता अद्यापि सन्ति। तदाकर्ण्य स्वनरास्तत्र प्रहिता राज्ञा, तैर्जटा आनीताः। सूरिवाक्संवादो दृष्टः, भूपतिः सूरीणां पादौ विलग्य तस्थौ, परमार्हतो बभूव॥

अन्यदा सौधोपरितलस्थेनामेन क्वापि गृहे भिक्षार्थं प्रविष्टो मुनिर्दृष्टः। तत्र युवतिरेका कामार्ता गृहागतं मुनिं परब्रह्मैकचित्तं रिरमयिषुः कपाटसंपुटं ददौ (बहुमार्थनेऽपि न क्षुब्धस्तदा नूपुरे तत्पदोर्बबन्ध, तद् दृष्ट्वा सूरये समस्या दत्ता)—

"कमाडसासज्ज (कामाउराएऽज्ज) वरंगणाए, अब्भत्थिओ जुव्वणगव्वियाए।"

सूरि पुरः प्राह—

"न मन्नियं तेण जिइंदिएणं, सनेउरो पव्वइयस्स पाओ॥ १ ॥"—उप०

अन्यदिने प्रोषितभर्तृकाया गृहे भिक्षुः कश्चिद् भिक्षार्थी प्रविष्टः। राज्ञा सौधाग्रस्थेन दृष्टः, तया भिक्षोः पारणायान्नमानीतं उपरि काकैर्भक्षितम्। मुनिकस्य दृष्टिस्तस्या नाभौ स्थिता, तस्यास्तु दृष्टिस्तन्मुखकमले स्थिता। आमः सूरये समस्यामार्पयत्—

"भिक्खारो पिच्छइ नाहिमण्डलं सावि तस्स मुहकमलं"

---

१ छाया—
द्वावपि गृहस्थौ निरपेक्षौ व्रजतः कः किल कस्यापि पात्रं भण्यते?।
सारम्भः सारम्भं पूजयति कर्दमः कर्दमेन किं शुध्यते?॥

२ छाया—
कामातुरयाऽद्य वराङ्गनयाऽभ्यर्थितो यौवनगर्वितया।
न मतं तेन जितेन्द्रियेण, सनूपुरः प्रव्रजितस्य पादः॥

३ छाया—
भिक्षाचरः पश्यति नाभिमण्डलं साऽपि तस्य मुखकमलम्।

सूरिराह—

"दुण्हंपि कवालचडुयं च काया विलुम्पंति ॥ १ ॥"[1]

इति । आमः श्रुत्वा चमत्कृतः । अहो ! सर्वज्ञपुत्रका एते ॥

अन्यदा कोऽपि चित्रकृद् भूपरूपं लिखित्वोपभूपं गतः । बप्पभट्टिना श्लाघिता तत्कला । नृपात् तेन टङ्कलक्षं लेभे । लेप्यमयबिम्बचतुष्टयं कारितम् । एकं मथुरायां एकं मोढेरकवसतिकायां [अणहिलपुरे] एकं गोपगिरौ एकं सतारकाख्यपुरे । तत्र तत्र प्रतिष्ठाभावनाः कारिताः । अन्यदपि बहुकारि ॥

अथामगृहे पुत्रो जातः सुलक्षणः । सोत्सवं तस्य दुन्दुक इति नाम प्रतिष्ठितम् । सोऽपि युवत्वे तैस्तैर्गुणैः पप्रथे । एकदा समुद्रसेनभूपाधिष्ठितं राजगिरिनामकं दुर्गं आमो रुरोध । अमितं सैन्यं कुद्दालादिसामग्री भैरवादयो यन्त्रभेदाः कृताः । प्राकारोऽतिबलेन प्रपातयितुमारेभे, नापतत् । आमः खिन्नः, तेन सूरयः पृष्टाः । अयमभ्रंलिहः प्राकारः कदाऽस्माभिर्गृहीष्यते ? । सूरिर्बभाण—तव पुत्रपुत्रो भोजनामा अमुं प्राकारं दृक्पातमात्रेण पातयिष्यति, अन्यो नैव । आमस्त्यक्तारम्भः प्राकाराद् बहिर्द्वादशाब्दीमस्थात् । शत्रुदेशमात्मसाच्चक्रे । दुन्दुकगृहे पुत्रो जातस्तस्य भोज इति नाम ददौ । स जातमात्रो पर्यङ्किकान्यस्तो दुर्गद्वाराग्रमानीतः प्रधानैः, तद्दृक्प्रपातमात्रेण प्राकारः खण्डशो विशीर्णः । समुद्रसेनभूपो धर्मद्वारेण निःसृतः । आमो राजगिरिमविशत्, प्रजाभारो नारोपितः । अक्रूरा हि जैनराजर्षयः दयापरास्ते, रात्रौ आमाय राजगिर्यधिष्ठायकेन आभणितम्—राजन् ! यदि त्वमत्र स्थास्यसि तदा तव लोकं हनिष्यामि । आमः प्रत्यूचे—लोकेन हतेन किं ते फलं ? यदि हनिष्यसि तदा मामेव घातय । एतन्निर्भयमामवचः श्रुत्वा तुष्टो व्यन्तर उवाच—प्रीतोऽस्मि ते सत्त्वेन, याचस्व किंचित्, राज्ञोचे—न किमपि न्यूनं, केवलं कदा मे मृत्युः ? ब्रूहीदम् । व्यन्तर उवाच—षण्मासावशेषे आयुषि वक्ष्यामि, पुनराययौ सः, राज्ञोक्तं कियन्मे आयुः, व्यन्तरो वदति—देव !

"गङ्गान्तर्मागधे तीर्थे, नावा वै तरतः सतः ।
मकाराद्यक्षरग्रामो-पकण्ठे मृत्युरस्ति ते ॥ १ ॥"—अनु०

षण्मासान्त इति विद्याः, पानीयान्निर्गच्छन्तं धूमं यदा द्रक्ष्यसि तदा मृत्युर्ज्ञातव्यः । साधना च कार्या पारलौकिकी इति गदित्वा ततो देवो गतः । राजा प्रातः सूरिपार्श्वे गतः । सूरिरुवाच—राजन् ! यद् व्यन्तरेण तवाग्रे कथितं आयुःप्रमाणं तत् तथैव, धर्मपाथेयं गृह्णीयाः । तदाकर्ण्य भूपस्तुतोष विसिष्मिये च । अहो ज्ञानमथवा विस्मयः एव कः ? शूरः तेजस्वी, इन्दुराह्लादकः, गङ्गाम्भः पावनं, जैना ज्ञानिन इति ॥

दिनद्वये गते सूरिः श्रीआमस्य पुरः प्रसङ्गेन श्रीनेमिनाथस्याशीर्वादं पपाठ—

---

[1] छाया—

द्वयोरपि कपालचाटुकं च काका विलुम्पन्ति ॥

"लावण्यामृतसारसारणिसमा सा भोगभूः स्नेहला
सा लक्ष्मीः स नवोद्गमस्तरुणिमा सा द्वारिका तज्जलम् ।
ते गोविन्द-शिवा-समुद्रविजयप्रायाः प्रियाः प्रेरकाः
यो जीवेषु कृपानिधिर्व्यधित नोद्वाहः स नेमिः श्रिये ॥ १ ॥–शार्दूल०

भूयः—

मग्नैः कुटुम्बजम्बाले, यैर्मिथ्याकार्यजर्जरैः ।
नोज्जयन्ते नतो नेमि–स्ते चेज्जीवन्ति के मृताः? ॥ २ ॥"–अनु०

रैवतकतीर्थमहिमा सूरिभिर्व्याख्याय तथा पल्लवितो यथा भूमिमाहत्योत्थाय परिकरं बद्ध्वा सरभसं भूपः प्रतिशुश्राव–रैवतके नेमिमवन्दित्वा मया न भोक्तव्यं इति, लोकैर्निषिद्धः, मा मा, दूरे रैवतको गिरिः, मृदवो भवादृशाः । राजाऽऽह–प्रतिज्ञातं मे न चलति । ततः सह सूरिणा आमः सारसैन्यो रैवतकायाचालीत् । स स्तम्भतीर्थं यावद् गतः तत्र तृत्तापेन व्याकुलितोऽपि प्राणसन्देहं प्राप्तोऽपि नाहारमग्रहीत् । भीतो लोकः खिन्नः सूरिः, मन्त्रशक्त्या कूष्माण्डीं शक्तिं साक्षादानिनाय, तदग्रे कथयामास–तत् कुरु येन राजा जेमति जीवति । तद्वचनात् कूष्माण्डी बिम्बमेकं महत् शिरसा बिभ्रती गगनेनामसविधं गता । ऊचे च–वत्स ! अहमम्बिका तव सत्त्वेन तुष्टा । गगने आगच्छन्तीं मां त्वं साक्षाद्द्राक्षीः, मयेदं रैवतकदेशभूतदेवलोकशिखरान्नेमिनाथबिम्बमानीतं, इदं वन्दस्व, अस्मिन् वन्दिते मूलनेमिः वन्दित एवेति कुरु पारणकम् । सूरिभिरपि तत् समर्थितम् , लोकेन स्थापितं तद् बिम्बं वन्दित्वा राज्ञा ग्रासग्रहणं (कृतम्) । अद्यापि तद् बिम्बं स्तम्भतीर्थे पूज्यते । उज्जयन्त इति प्रसिद्धं तत् तीर्थं, हृद्यातोद्यानि ध्यानयन्नामो विमलगिरिं ऋषभध्वजं सोत्साहो वन्दित्वा यावद् रैवताद्रिं गतः तावत् तीर्थं दिगम्बरैः रुद्धम् , श्वेताम्बरसङ्घः प्रवेष्टुं न लभते । आमेन तत् ज्ञात्वा ऊचे–युद्धं कृत्वा निष्पटान् हत्वा नेमिं नमिष्यामि, तावत् तद्दिगम्बरभक्ता एकादश राजानस्तत्र मिलिताः, सर्वे युद्धैकतानाः । तदा बप्पभट्टिः–स्थिरैः स्थेयं, एवं भूपं प्रतिबोध्य बप्पभट्टिरुपदिगम्बरं उपतद्भूपं च नरं प्रहित्याबभाण–इदं तीर्थं सद्योऽम्बिका दत्ते यस्य तस्य पक्षस्य सत्कमिति मन्ये, तैरुक्तं–युक्तं युक्तमेतत् । ततो बप्पभट्टिना सुराष्ट्रवास्तव्यानां श्वेताम्बरीयाणां दिगम्बरीयाणां च श्रावकाणां शतशः कन्या मेलिताः पञ्चसप्तवार्षिकाः, मिलिताः सभ्याः, बप्पभट्टिना अम्बादेवीपार्श्वात् कथापितं–यदि सर्वाः श्वेताम्बरश्रावककन्यका "उंजिन्तसेलसिहरे" इति गाथां पठिष्यन्ति तदा श्वेताम्बरीयं तीर्थं, पक्षान्तरे तु दैगम्बरीयं इति । तद् आनीता श्वेताम्बरबालिकाः, सर्वाभिः श्वेताम्बरपक्षश्रावकबालिकाभिः पठिता सा गाथा, अपरासु तु नैकयाऽपि; ततो जातं श्वेताम्बरसाद् रैवतकं तीर्थम् । अम्बिकया रास्थया पुष्पवृष्टिः श्वेताम्बरेषु कृता । ततो दिक्पटा नंष्ट्वा महाराष्ट्रादिदक्षिणदेशानगमन् । राज्ञाऽन्यैरपि सर्वसङ्घैश्चिरात् तत्र मिलितैर्नेमिस्तत्र नेमे,

१ अम्बिकेत्यपरनाम्नी देवी । २ उज्जयन्तशैलशिखरे ।

वित्तं ददे, प्रभासे चन्द्रप्रभः प्रणेमे, बन्दिमोक्षः सर्वत्रापि कारितः, आमस्य भुक्तौ तदा गुर्जरादिदेशाः, तीर्थादीनां चिरं पूजोपयोगिनो ह्रदा(हट्टा?)घाघाटाः प्रक्लृप्ताः। एवं कार्याणि कृत्वा सूरिनृपौ गोपगिरिं प्राविशताम्। सङ्घपूजादिमहास्तत्र नवनवाः। प्राप्तप्राये काले दुन्दुको राज्ये प्रतिष्ठितः, आपृष्टः सः, लोकोऽपि क्षमितः, अनृणो देशः कृतः। सह सूरिणा नावारूढो गङ्गासरित्तीरे तीर्थं मागधं गतः। तत्र जले धूमं दृष्टवान् तदा सूरीन्द्रं क्षमयन् संसारमसारं विदन्ननशनमगृहीत समाधिस्थः। श्रीविक्रमकालाद् अष्टशतवर्षेषु नवत्यधिकेषु व्यतीतेषु भाद्रपदशुक्लपञ्चम्यां पञ्चपरमेष्ठिनः स्मरन् राजा दिवमध्यष्ठात्। सूरयस्तत्त्वज्ञा अपि तदा रुरुदुः। चिरप्रीतिमोहो दुर्जय एव। सेवकास्तु चक्रन्दुः–हा शरणागतरक्षावज्रकुमार! हा राजस्थापनादाशरथे! हा अश्वदमननल! हा सत्यवाग्युधिष्ठिर! हा महा-(हेम)दानकर्ण! हा मज्जजैनतत्त्वश्रेणिक! हा सूरिसेवासम्प्रते! हा अनृणीकरणविक्रमादित्य! हा वीरविद्यासातवाहन! अस्मान् विहाय क्व गतोऽसि? दर्शयैकदाऽस्मभ्यमात्मानं, मैकाकिनो मुञ्च। एवं विलपन्तस्ते सूरिभिः प्रतिबोधिताः–भो भो सत्यं दैवेन पापेन

> "आलब्धा कामधेनुः सरसकिसलयश्चान्दनश्चूर्णितो हा
> छिन्नो मन्दारशाखी फलकुसुमभृतः खण्डितः कल्पवृक्षः।
> दग्धः कर्पूरखण्डो घनहतिदलिता मेघमाणिक्यमाला
> भिन्नः कुम्भः सुधायाः कमलकुवलयैः केलिहोमः कृतोऽयम् ॥१॥"–स्रग्०

तथा मा शोचत शोचत, यतः—

> "पूर्वाह्णे प्रतिबोध्य पङ्कजवनान्युत्सृज्य नैशं तमः
> कृत्वा चन्द्रमसं प्रकाशरहितं निस्तेजसं तेजसा।
> मध्याह्ने सरितां जलं प्रसृमरैरापीय दीप्तैः करैः
> सायाह्ने रविरस्तमेति विवशः किं नाम शोच्यं भवेत्? ॥ १ ॥"–शार्दूल०

इति लोकं निःशोकं कृत्वा लोकेन सह सूरिर्गोपगिरिमगात्।

सूरिभिः दुन्दुको नाम राजा आमशोकेन जात्यमुक्ताफलस्थूलानि अश्रूणि समुद्गिरन् हिमम्लानदीनवदनः समुल्लसच्चिन्ताचान्तस्वान्तो बभाषे—राजन्! कोऽयं महतस्तव पितृशोकः? स हि चतुर्वर्गं संसाध्य कृतकृत्यो बभूव, यशोमयेन देहेन च आचन्द्रार्कं जीवन्नेव(आस्ते)। सुपुण्यलक्ष्मीकीर्तिलक्ष्म्यौ चेति द्वे नरस्योपकारिण्यौ वल्लभे।

> "पुण्यलक्ष्म्याश्च कीर्तेश्च, विचारयत चारुताम्।
> स्वामिना सह यात्येका, परा तिष्ठति पृष्ठतः ॥ १ ॥"–अनु०

अन्योऽपि कोऽप्येवंविधो भवतु इत्येवंविधाभिर्वाग्भिर्दुन्दुकराजं सूरिराजो निशोकमकार्षीत्। दुन्दुकः शनैः शनैः परमार्हतोऽभूत्। राजकार्याण्यकार्षीत्। त्रिवर्गं समासेविष्ट। एवं वर्तमाने काले दुन्दुकश्चतुष्पथेऽगच्छत्, कण्टिकां नाम गणिकामुदाररूपां [चिद्रूपां]

युवजनमृगवागुरां मदनमायामयीमालोकिष्ट, तां शुद्धान्तस्त्रीमकार्षीत्। तया ढुन्ढुकस्तथा वशीकृतो यथा यदेव सा वदति तत् सत्यम्, यदेव सा करोति तदेव हितं मनुते। सा तु कार्मणकारिणी वाक्पटुः सर्वं राज्यं ग्रसति हिमानीव चित्रं, भोजमातरं पद्मां नाम अन्या अपि राज्ञीरन्वयवतीर्विनयवतीर्लावण्यवतीस्तृणाय मनुते ॥

एकदा कलाकेलिर्नाम ज्योतिषिको निशि विसृष्टे सेवकजने ढुन्ढुकराज्ये विजनं दृष्ट्वाऽवादीत्–देव! वयं भवत्सेवकत्वेन सुखिनः श्रीशाः, अतो यथातथं ब्रूमः। अयं ते भोजनामा तनयो भाग्याधिकस्त्वां हत्वा तव राज्ये निवेक्ष्यते, यथार्हं स्वयं कुर्वीथाः। राजा तदवधार्य वज्राहत इव क्षणं मौनी तस्थौ। ज्यौतिषिकं विससर्ज। सा वार्ता भोजजननीसहचर्या दास्यैकया विपुलस्तम्भान्तरितया श्रुता भोजमात्रे च उक्ता, सा पुत्रमारणाद् बिभाय। राजाऽपि कण्टिकागृहमगात्। साऽपि राजानं सचिन्तमालोक्या-भाणीत्–देव! अद्य कथं म्लानवदनः?। राजाऽऽह स्म–किं क्रियते? विधिः कुपितः, पुत्रान्मे मृत्युर्ज्ञानिना दृष्टप्रत्ययशतेनोक्तः। कण्टिका वदति स्म–का चिन्ता? मारय पुत्रम्। सुतमपि निर्दलयन्ति राज्यलुब्धाः, सुतो न सुतः, सुतरूपेण शत्रुरेव सः। तद्वचनात् ढुन्ढुकः सुतं जिघांसयामास। यावता घातयिष्यति तावता भोजमात्रा पाटलीपुरे स्वभ्रातॄणां शूराणां राज्यश्रीस्वयंवरमण्डपानां स्नेहलानां धर्मज्ञानामग्रे प्रच्छन्न-लेखेन ज्ञापितं यथा—एवं एवं भवतां भागिनेयो विनंक्ष्यति, राजा रुष्टः, आगत्य एनं गृहीत्वा गच्छत, रक्षत जीववत्, मा स्माहं भवत्सु जीवत्सु निष्पुत्राऽभूवमिति। तेऽप्याग-च्छन्, ढुन्ढुकमनमन्, उत्सवमिषेण भागिनेयं भोजं गृहीत्वा पाटलिपुरमगमन्, तत्र तमपीपठन्, अलीललन्, शस्त्राभ्यासमचीकरन्। यावन्नवमं वर्षं तत्र तस्य पञ्चाष्टदिनैः कति-भिरप्यूनमतिक्रामति स्म, कण्टिका ढुन्ढुकं विज्ञपयति स्म—देव! पुत्ररूपः शत्रुस्ते मातृशाले वर्धते, नखच्छेद्यं परशुच्छेद्यं मा कुरु, अत्रानीय छन्नं यमसदनं नय। राजाऽऽह—सत्यमेतत्। ततो दूतमुखेन ढुन्ढुको भोजं तन्मातुलपार्श्वेऽयाचीत्। ते भोजं नार्पय-न्ति। पुनः पुनः प्राह, दूतान् ढुन्ढुकः प्रहिणोति। भोजमातुलाः प्राहुः—राजन्! वयं तव भावं विद्मः। नार्पयामः। विधर्मपात्रमसौ। अन्योऽपि शरणागतो रक्ष्यः क्षत्रियैः, किं पुनरीदृग् भगिनीपुत्रः? बलात्कारं ब्रूपे चेद् युद्धाय प्रगुणीभूयाः। वयं भगिनीपतये चम-त्कारं दर्शयिष्यामः। तद्दूतरागत्योक्तः ढुन्ढुकः कुपितोऽपि तान् हन्तुं न क्षमः। भोजोऽपि तैः पितुर्दुष्टत्वं ज्ञापितः कवचहर उपपितृ नैति। ततो ढुन्ढुकेन बप्पभट्टिसूरयः प्रार्थि-ताः–यूयं गत्वा भोजं सुतमनुनीयानयत, मानयत माम्। अनिच्छन्तोऽपि तत्सैनिकैः सह पाटलीपुत्रे चेलुः। अर्धमार्गं संप्राप्ताः। स्थित्वा विमृष्टं ज्ञानदृशा–भोजस्तावन्मम वचसा नृपसमीपं नेष्यति, आनीयते वा यथा तथा तदाऽऽनीतोऽपि पित्रा हन्येत, वाग्लङ्घने राजाऽपि क्रुद्धो मां हन्ति, तस्माद् 'इतो व्याघ्र इतो दुस्तटी'ति न्यायः प्राप्तः, साम्प्रतं प्र

१ 'जीवत्स्वमंगु। तेषां यस्य पञ्चाष्टौ दिनैः' इति पाठान्तरम्। २ 'नानिकु॰' इति पाठः।

ममायुः दिनद्वयमवशिष्यते, तस्मादनशनं शरणमिति विमृश्यासन्नस्था यतयो भापिताः–नन्नसूरिगोविन्दाचार्यौ प्रति हितं ब्रूयात। श्रावकेभ्योऽपि मिथ्या दुष्कृतं ब्रूयात। परस्परममत्सरतामाद्रियध्वम्, क्रियाः पालयत, बालवृद्धान् लालयत। न वयं युष्मदीयाः, न यूयमस्मदीयाः। सम्बन्धाः कृत्रिमाः सर्वे। इति शिक्षयित्वाऽनशनस्थाः शमताप्रपन्नाः।

"अर्हतस्त्रिजगद्वन्द्यान्, सिद्धान् विध्वस्तबन्धनान्।
साधूंश्च जैनधर्मं च, प्रपद्ये शरणं त्रिधा॥ १॥"–अनु०
महाव्रतानि पञ्चैव, षष्ठकं रात्रिभोजनम्।
विराधितानि यत् तत्र, मिथ्यादुष्कृतमस्तु मे॥ २॥"–अनु०

इति ब्रुवाणा आसीना अदीनाः कालमकार्षुः। श्रीबप्पभट्टिसूरीणां श्रीविक्रमादित्यादष्टशतवर्षेषु (सं० ८००) गतेषु भाद्रपदशुक्लतृतीयायां रविदिने हस्तर्क्षे जन्म, पञ्चनवत्यधिकेषु (सं० ८९५) गतेषु स्वर्गारोहणं, तदैव मोढेरके नन्नसूरीणामग्रे भारत्योक्तं–भयद्भुख (रुबान्धवा ?) ईशानदेवलोकं गताः। तत्र बाढं शोकः प्रससार।

"शास्त्रज्ञाः सुवचोऽन्विता बहुजनस्याधारतामागताः
सद्वृत्ताः स्वपरोपकारनिरता दाक्षिण्यरत्नाकराः।
सर्वस्याभिमता गुणैः परिवृता भूमण्डनाः सज्जनाः
धातः! किं न कृतास्त्वया गतधिया कल्पान्तदीर्घायुषः? ॥१॥"–शार्दूल०

वृद्धैस्तु प्रबोधो दत्तः—

"हित्वा जीर्णं नवं देहं, लभते भो पुनर्नवम्।
कृतपुण्यस्य मर्त्यस्य, मृत्युरेव रसायनम्॥ १॥"–अनु०

इति॥

दुन्दुकेन सूरिभिः सह प्रहिताः सैनिकास्ते व्यावृत्य दुन्दुकपार्श्वं गताः। सोऽपि पश्चात्तापानलेन दन्दह्यते स्म। भोजेनापि समातुलेन सूरिशिष्याणामन्येषामपि लोकानां मुखादवगतं यत् सूरय एवमर्थं तव पार्श्वं नाजग्मुः—मा स्मायमस्मदुपरोधशङ्काक्षुब्धचित्तः पितुः पार्श्वंगतो मरतेति कृपां दधुः। तदेतदाकर्ण्य भोजस्तथा पीडितो यथा वज्रपातेनापीड्यते, पितुरन्तिकं नागादसौ। एकदा मालिकः कश्चित् पूर्वमामराजभृत्यो विदेशे भ्रमित्वा भोजान्तिकमाययौ पाटलीपुरे। तेनोक्तम्—देव! त्वमस्मत्स्वामिकुलप्रदीपः, मया विदेशे सद्गुरोर्मुखाद् विद्यैका लब्धा मातुलिङ्गी नाम, ययाऽभिमन्त्रितेन मातुलिङ्गेन हताः करिहरिमाया अपि बलिनो म्रियन्ते, मानवानां तु का कथा? देव! गृहाण त्वम्। भोजेन सा तस्मादादत्ता, प्रमाणिता, सत्या, चिन्तितकृत्। मालिको दानमानाभ्यां भोजेन रञ्जितः। मातुलाः सर्वे भोजेन विद्याशक्तिं प्रकाश्य तोषिताः। ते ऊचुः–यदीयं ते शक्तिस्तदा प्राभृतमिषेण मातुलिङ्गानि गृहीत्वा अस्माभिः सह पितुः समीपं व्रज। पितरं निपात्य राज्यं गृहाण। तद् रुरुचे भोजाय, चलितो बहुमातुलिङ्गशाली सन्, गतः पितु-

द्वारं, कथापितं च–तात! त्वं पूज्योऽहं शिशुः, त्वत्तो मरणं वा राज्यं वा सर्वं रम्यं मे। राजा संतुष्टः, अहो विनीतः सुत आयातु इति विमृश्य आहूतो भोजः, सोऽपि ततो मध्यमागतः, 'एकासनस्थौ कण्टिकाराजौ मातुलिङ्गेन जघान, सम्यग् विद्या नान्यथा। उपविष्टो दुन्दुकराज्ये भोजः। तन्मातुला अतुल्यं तोषं दधुः। माता पद्मा प्रससाद। दुन्दुकेन धनहरणग्रासोद्दालादिना दूनचरा राजन्यकाः पुनर्जातमात्मानं मेनिरे। महाजनो जिजीव, वर्णाः सर्वे उन्मेदुः। संसारसरोऽम्भोजं भोजं कमला भेजे। दोर्बलाव परिच्छदबलाच्च जगज्जिगाय ॥

अथ कृतज्ञतया मोढेर(क)पुरे नन्नसूरये विज्ञप्तिं दत्त्वा उत्तमनरानप्रैपीत्। ते गतास्तत्र, विज्ञप्तिर्दर्शिता, तैस्तत्र वाचिता नन्नसूरिगोविन्दाचार्याद्यैर्यथा—स्वस्ति श्रीमोढेरे परमगुरुश्रीनन्नसूरिगोविन्दसूरिपादान् गोपगिरिदुर्गात् श्रीभोजः परमजैनो विज्ञापयति यथा–इह तावत् प्रज्ञागङ्गाहिमाद्रयः सामाचारीनारीसौभाग्यवर्धनमकरध्वजाः क्षितिपतिसर्व कुमुदिनीश्वेतदीधितयो भारतीधर्मपुत्राः श्रीवप्पभट्टिसूरयस्त्रिदिवलोकलोचनलेह्यललितपुण्यलावण्यतामादधिरे, तत्स्थाने सम्प्रति दीर्घायुषो यूयं स्थ। दृष्टैतां विज्ञप्तिं प्रमाणेनात्र पादा अवधार्याः, (तद्) दृष्ट्वा भक्तिरहस्यं सूरयः ससङ्घाः सुतरां जहर्षुः, सङ्घानुमत्या गोविन्दाचार्यं मोढेरके मुक्त्वा श्रीनन्नसूरयो गोपगिरिमसरन्। भोजः पादचारेण ससैन्यः संमुखमायातः, गुरोः पादोदकं पपौ। उक्तस्तत्तृष्णो गिरं शुश्राव। स्थानस्थानमिलितजनहृदयसंघट्टचूरितहारिहारमौक्तिकधवलितराजपथं पुरं निनाय, सिंहासने निवेशयामास (तान्)। ततः मङ्गलं चकार नान्दीध्वनिः उत्सवाः नर्तनं आनन्दः तदानन्दमयो बभूव, तदादेशान् शुश्राव, तद्भक्तानात्मवद् अदर्शत्, मन्तुयुक्तान् विपवदीक्षांचक्रे। तदुपदेशाज्जिनमण्डितां मेदिनीं विदधे। दुन्दुकस्य तादृग् मरणं स्मृत्वा कुपथेषु न रेमे। मथुराशत्रुञ्जयादिषु यात्रां चकार। एकादशव्रतानुचरणपूर्वं राजर्षेर्यशांसि उद्धार, चिरं राज्यं चकार। इत्येवं गोपगिरौ भोजो धर्मं लालयामास, प्रजाः पालयामास, उदियाय च। अन्यैरपि पुण्यपुरुषैरेवं भाव्यम्[२] ॥

॥ इति श्रीवप्पभट्टिसूरिचरित्रं समाप्तम् ॥

[१] प्रतिप्रान्तेऽयमुल्लेख —

महोपाध्यायश्रीसकलचन्द्रशिष्यमहोपाध्यायश्रीशान्तिचन्द्रशिष्यगणिरतिचन्द्रेण लिपीकृतं (उदेपुराद् मार्धकोशे) देवालीनगरे। ग्रन्थाग्रं ५५९ वप्पभट्टिचरित्रम् ॥ ॥ शुभं भवतु ॥ संवत् १६५१ वर्षे (वर्षे) ॥

[२] इदं चरित्रं श्रीराजशेखरसूरिप्रणीतचतुर्विंशतिप्रबन्धस्यैकादश प्रबन्ध इति मुद्रितपुस्तकस्यैव तदनुवादावलोकनेन च मे निभाति।

पाठान्तराणि

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	मूलपाठः	पाठान्तरम्
१	१४	तस्यामश्रणे	तस्यामश्रणम्
१	१४	कचित् डः	कचित् डमलयः
१	१६	०नान्त्यस्य लोपः	०नान्त्यस्वरलोपः
१	१६	०दिकः पापवर्गौ	०दिकवर्गौ
१	१७	तस्यामश्रणे	तस्यामश्रणम्
६	११	नवरै	नैन्द्रै
८	१२	रतः	रतः—सक्तः
९	३०	भवर्णात् पातु	भवर्णात् नुः—पुरुषस्य पातु
९	३१	मध्यवर्तिनं	मध्ये वर्तिनं
१२	५—६		तृतीयचतुर्थचरणयोः पूर्वापरीभावः
१२	९	स जिनाजितः	जिनाजितः सः
१२	१०	त्रिजगद्भिः	त्रिजगद्भिरपि
१३	२५	शरणा०	चरणा०
१४	२	किंविधान्	किंविशिष्टान्
१४	३	शेषाद्विभाषा	शेषाद्वा
१७	४	यया	यया सा
१८	१०	श्रमरहितया	अश्रमया—श्रमरहितया
२४	२	शान्ता	विद्वज्जनस्य धर्म, शान्ता
२५	१५	कृताखिलजगज्जनाहित०	समस्तजगतां कृताऽहित०
२५	२०	सुरभिस्थिता	सुरभिस्थिता—गोस्थिता
२५	२१	बिभर्तीति	बिभ्रती
३४	१०	समीरम्	वायुम्
३५	१८	निवहः	निवहस्तीर्थकृताम्
३५	१८	भवोदधौ	भवोदधौ—संसारसमुद्रे
३५	२०	वितरतु	वितरतु—विस्तारयतु
३६	१८	अतीव शिवा	अतिशयेन शिवा—कल्याणी शिवहेतुत्वात्
३७	१०	कनकच्छवि	कनकरुचि
४३	१७	अहिता—वैरिणः	अहिता एव वैरिणः

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	मूलपाठः	पाठान्तरम्
४३	१८	बहुप्रकारैः	बहुधा–बहुप्रकारैः
४५	७	नित्यं सौख्यं	अतिसौख्यं
४५	९	भवत्येव चेति	भवत्येवेति
५२	२३	यस्मिन्	यस्मिस्तम्
५४	४	घातका	घातुका
५४	१०	घातकानां	घातुकानां
६४	९	अतीष्टा	अभीष्टा
८७	७	पद्मं हस्ते यस्याः सा	अस्य स्थानं 'हस्तिकाय'पदस्य पूर्वे
९२	१६	यस्याः	यस्यां
९४	१३	घस्मरः	स एव विशिष्टो घस्मरः
९९	६	यया	यया सा
१००	१०	सा	०
१०३	२७	तुशब्दश्चार्थे	तुशब्दः पुनःशब्दार्थे
१०९	२१	जगता	बाहुभ्यो जगता
११७	३०	गुरूत्सवानां	उत्सवाना
१२९	९	अरहितापश्चासौ	अरहिता–त्यक्ता आपो–जलं येन सोऽरहितापश्चासौ
१३१	१६	वर्धने	वर्धमाने

१३२ २५ टीकान्तरम्—श्रुतं–ज्ञानं तस्य निधिः तद्विषयं ईशितुं शीलं यस्याः सा तथोक्ता तत्सम्बोधनं हे श्रुतनिधीशिनि स्वामिनि ! बुद्धिरेव वनावली तस्या दवो बुद्धिवनावलीदवस्तं बुद्धिवनावलीदवं अज्ञानलक्षणम् । तथा भव.–संसारस्तस्माद् भियो–भयानि तासां पदं–स्थानं हे देवि ! आदरात्–प्रयत्नात् ममैतत् सर्वं हरन्त्यपनयेति सम्बन्धः । तथा अघमं–पापं नुदति–प्रेरयति या सा तत्सम्बोधनं अघमनुत् । किम्भूतं पदम् ? 'रचितापद्' रचिता–विहिता आपद् येन तत् तथोक्तम् । केन हेतुभूतेन ? तमसा–अज्ञानेन । किंविशिष्टेन तमसा ? 'अनुत्तमसारचिता' अनुत्तम–अनिकृष्टं पापादिकं यद् वस्तु तस्य सार. अनुत्तमसारस्य चिनोति–वृद्धिं नयतीति अनुत्तमसारचित् तेन । कदाचिदिदं विशेषण भगवत्या. क्रियते । हे देवि ! किंविशिष्टा त्वम् ? । न विद्यते उत्तमा [illegible]स्या यस्याः सा 'अनुत्तमा' । सारो–बलं तेन चिता–व्याप्ता सारचिता । नुत्तमा सारचितेति गाथार्थम् ॥ ८० ॥

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	मूलपाठः	पाठान्तरम्
१३७	८	अवत्	अवत्–रक्षत्
१४०	१०	ता	त्वं
१४१	२०	नुताः	नुताः–स्तुताः
१४२	३०	पात–रक्षत इति क्रिया	पात–अपितु पिबत
१५०	१०	यत्र तस्मिन्	यस्मिन्
१५०	१२	अवरा	अहानयो–हानिरहिता घना यत्र । अवरा
१५२	२०	निर्धा(दा)रणे	निर्दारणे
१६०		स्पष्टं	निर्मलम्
१६२	२३	काव्यान्तेऽप्युद्देशः—	

इति श्रीचतुर्विंशतिजिनस्तुतयः कृता बप्पभट्टिसूरिभिः ॥

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	मूलपाठः	पाठान्तरम्
१८७	५	पाटलिपुरे	पाटलापुरनगरे
१८७	६	नमस्कारकरणाय	नमस्करणाय
,,	७	मोढेरकपुर०	मोढेरपुर०
,,	७	चात्मारामा०	रात्रावात्माराम०
,,	९	प्रभाते च	प्रातः
,,	१०	द्र(द्व)	ड्ड
,,	१२	सपरिच्छदाः	प्रचुरपरिच्छदाः
,,	१२	हन्तु	हन्तुमहं
,,	१५	०त्रागतः	०त्र समागतः
,,	१७	आलापितः–वत्स !	आलेपे–वत्सक !
,,	१८	०यस्तुष्टिं न मन्यन्ते	०यस्तृप्ति न तन्वते
,,	१९	करप्राप्यानि	चयप्राप्यानि
,,	१९	लक्षणसाहित्यादीनि	लक्षणतर्कसाहित्यादीनि
,,	२०	आगतौ	वन्दितुमागतौ
,,*	२३	भवतितीर्षुः	भवं तितीर्षुः
,,	२४	मत्कुलतन्तुः	नः कुलतन्तुः
,,	२४	उदितम्	गदितम्

* एकस्मिन्नेव पृष्ठे इयन्ति पाठान्तराणि मयोपलब्धानि श्रीहेमचन्द्राचार्यग्रन्थावल्या विशतितमाङ्के ग्रन्थे मुद्रिताद् श्रीराजशेखरसूरिकृतचतुर्विंशतिप्रबन्धात् । अत इदं कार्यं कियत्परिश्रमजन्यं तज्जानाति विद्वानेव । ततोऽत्र परं प्रायः सन्दिग्धस्थलेषु पाठान्तराणि मया दीयन्ते ।

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	मूलपाठः	पाठान्तरम्
१८७	२६	धुद्धिः प्रलयं	बुद्धिर्विलयं
१८८	१३	यशोधर्म	यशोवर्म
१८८	१८	स्वनामादि (म साक्षात्) ब्रुवते	स्वनाम नामाददते
१८९-९०		(त्वया निर्वासिता, सपुत्रा समानीयतां, राज्ञा तुष्टाऽऽनीता)	तदा देवेन सपत्नीवचसा निष्कासिता सा प्रत्यानीयत। राज्ञा सा स्वसौधमानायिता सपुत्रा गौरविता च।
१९६	१६-१८	(सूरिभिर्धर्मनृपो गोपगिरिगमनाय पृष्टः, धर्मेण प्रतिज्ञा स्मारिता, सूरिभिस्तत्पूर्तिः स्थगीधररूपेणामागमनेनोक्ता, प्रधानजनः)	सूरीश्वरो विलम्बाय प्रहरद्वयं कामपि कथामचीकथत्। रसावतारः स कोऽपि जातो यो रम्भातिलोत्तमाप्रेक्षणीयकेऽपि दुर्लभः। आमो राजाऽमूल्यं कङ्कणं ग्रहणके मुक्त्वा वेश्यागृहे उषित आसीत्। सा तु लक्षणापतेर्वारस्त्री। एकं कङ्कणमामो राजद्वारे मुञ्चन्नगात्। अपराह्णे राज्ञः पार्श्वाद् बप्पभट्टिसूरिभिर्मुत्कलापितम्—देव! गोपगिरावामपार्श्वे यामः, अनुज्ञां दीयताम्। धर्मेण भणितम्—भवतामपि वाणी विघटते, भवद्भिर्भणितमभूत्—यदा तव दृष्टौ आमः समेत्यास्मानाह्वयति, तदा यामो नार्वाक्। तत् किं विस्मृतम्?। जिह्वे किं वो द्वे स्तः?। आचार्या जगदुः—श्रीधर्मदेव! मम प्रतिज्ञा पूर्णा। राजाऽऽह—कथम्?। सूरिर्वदति—आमो राजाऽत्र स्वयमागतस्तव दृष्टौ। राजाऽऽह—कथं ज्ञायते?। सूरिः—यदा भवद्भिः पृष्टं—भवतां स्वामी कीदृशः? विशिष्टैस्तदा भणितम्—स्थगिकाधररूपः, तथा 'बीजउरा' शब्दोऽपि विमृश्यताम्, 'दोरा' शब्दोऽपि यो मयोक्तोऽभूत्, तस्मात् प्रतिज्ञा पूर्णा मे। अत्रान्तरे केनापि राजद्वारादामकङ्कणं नृपधर्महस्ते दत्तमामनामाङ्कितम्। द्वितीयं वेश्यया दत्तम्। तद् दृष्ट्वा नष्टसर्वस्वस्तद्व(?)न इव शुशोच—धिङ् मां यन्मया शत्रुः स्वगृहमायातो नार्चितो न च साधितः। धर्मेण मुत्कलिताः सूरयः पुरः क्वापि स्थितेनामेन सह जग्मुः। मार्गे गच्छता आमेन पुलीन्द्र एको जलाशयमध्ये जलं छगलवन्मुखेन पिबन् दृष्टः। आमराजेन सूरीणामग्रे प्रत्योक्तम्—"पसु जिम पुलिंदह पउ पीयइ पंथिउ कवणिण कारणिण"

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	मूलपाठः	पाठान्तरम्
			सूरिभिरभाणि—"कर येवि करंविय कज्जलिण मुद्धहु-अंसु निवारणिण"। राज्ञा मत्ययार्थं स समाकार्य०।
१९६	२४	बप्पभट्टे (टे)! प्रयत्नात्	वत्सक! बप्पभट्टे!
१९९	२९	(भणितः)	पृष्टः
	१३	सद्रया (रुवाः)	सचरूथा
२०१	३	न्यशि(श्रि)यत्	न्यशिश्रणत्
२०१	८-९	(श्रुत्वा० प्रसङ्गगतान्) कामाक्तान् रागवादान्	मोढेरकपुरे स्तः। गुणोत्कण्ठयाऽमितसैन्य आमस्तत्र गतः। तदा नन्नसूरिर्व्याख्यानेऽवसरायातान् वात्स्यायनोक्तान् कामाङ्गभावान्
२०१	२५	शस्त्रड(ज्ञ?)	शस्त्रज्ञा०
२०३	१८	सांकलिपकं मद(द)जनं—	सांकलिपकमिदं जनं—
२०४	१	घातयामि। एवं प्र(टल)	अथवा ज्ञातम्—सर्वजनममर्थं पापमुद्दीर्य काष्ठानि भक्षयामि। एवं टल०
२०४	१०	परेपां(रमां)	परमेरसां
२०६	१६-१७	(बहुप्रार्थनेऽपि० दत्ता)	मुनिर्नेच्छति ताम्। तया मुनये पादतलप्रहारे दीयमाने नूपुरं मुनिवरचरणे प्रविष्टं काकतालीयन्यायेन अन्धवर्त्तकीन्यायाच्च। राजा तद् दृष्ट्वा सूरये समस्यां ददौ
२०६	१८	कगाडसासज्ज	कवाडमासज्ज
२०८	१८	(कृतम्)	चक्रे

स्पष्टीकरणसाधनीभूतग्रन्थानां सूची

(સ્પષ્ટીકરણમાં સાધનરૂપ ગ્રન્થોની સૂચી).

जैनग्रन्थाः	कर्तारः
सिद्धहेमशब्दानुशासनम्	कलिकालसर्वज्ञश्रीहेमचन्द्रसूरिः
अभिधानचिन्तामणिः	,,
त्रिषष्टिशलाकापुरुषचरित्रम्	,,
अयोगव्यवच्छेदद्वात्रिंशिका	,,
स्तुतिचतुर्विंशतिका	श्रीशोभनमुनीश्वरः
श्रीचतुर्विंशतिजिनानन्दस्तुतयः	मुनिवर्यश्रीमेरुविजयः
स्तोत्ररत्नाकरस्य द्वितीयो विभागः	प्रकाशयित्री–श्रीयशोविजयजैनग्रन्थमाला
भक्तामरस्तोत्रम्	श्रीमानतुङ्गसूरिः
न्यायकुसुमाञ्जलिः	न्यायविशारद–न्यायतीर्थ–मुनिश्रीन्यायविजयः
अध्यात्मतत्त्वालोकः	,,
स्थानाङ्गम्	गणधरः
तत्त्वार्थाधिगमसूत्रम्	वाचकवर्यश्रीउमास्वातिः
आचारदिनकरः	श्रीवर्धमानसूरिः
निर्वाणकलिका	श्रीपादलिप्तसूरिः
जम्बूद्वीपप्रज्ञप्तिः	गणधरः
जम्बूद्वीपप्रज्ञप्तिवृत्तिः	जगद्गुरुश्रीविजयहीरसूरिः
प्रवचनसारोद्धारः	श्रीनेमिचन्द्रसूरिः
विचारसारप्रकरणम्	श्रीप्रद्युम्नसूरिः
नयरहस्यम्	न्यायविशारद–न्यायाचार्य-महामहोपाध्याय-श्रीयशोविजयः
ऐन्द्रस्तुतिः	,,
मार्गद्वात्रिंशद्द्वात्रिंशिका	,,
प्रमाणनयतत्त्वालोकालङ्कारः	श्रीवादिदेवसूरिः
सप्तभङ्गीतरङ्गिणी	श्रीविमलदासः
	आगमिकश्रीउदयधर्मगणिः

जैनग्रन्थाः	कर्तारः
सुबोधिका (कल्पसूत्रवृत्तिः)	उपाध्यायश्रीविनयविजयः
शान्तसुधारसः	,,
लोकप्रकाशः	,,
इन्द्रियपराजयशतकम्	
सिन्दूरप्रकरः	श्रीसोमप्रभसूरिः
वीरभक्तामरम्	उपाध्यायश्रीधर्मवर्धनगणिः
विशेषावश्यकम्	क्षमाश्रमणश्रीजिनभद्रगणिः
नन्दीसूत्रम्	क्षमाश्रमणश्रीदेववाचकसूरिः
उज्जयन्तस्तवः	
गुणस्थानक्रमारोहः	श्रीरत्नशेखरसूरिः
योगदृष्टिसमुच्चयः	श्रीहरिभद्रसूरिः
महानिशीयम्	गणधरः
षट्पुरुषचरित्रम्	श्रीक्षेमङ्करसूरिः
प्रभावकचरित्रम्	श्रीचन्द्रप्रभसूरिः
उपदेशरत्नाकरः	श्रीमुनिसुन्दरसूरिः
શ્રીપાલ રાજાનો રાસ	ઉપાધ્યાય વિનયવિજયજી

अजैनसंस्कृतग्रन्थाः	कर्तारः
वृत्तरत्नाकरः	श्रीभट्टकेदारः
श्रुतबोधः	महाकविश्रीकालिदासः
मृच्छकटिकम्	श्रीशूद्रककविः
वैराग्यशतकम्	महर्षिश्रीभर्तृहरिः

समासविग्रहः ।

१—नम्राश्च ते इन्द्राश्च नम्रेन्द्राः 'कर्मधारयः', नम्रेन्द्राणां मौलयः नम्रे० 'तत्पुरुषः', नम्रेन्द्रमौलिभ्यो गलिता नम्रे० 'तत्पुरुषः', पारिजातानां मालाः पारिजातमालाः 'तत्पुरुषः', उत्तमाश्च ताः पारिजातमालाश्च उत्तम० 'कर्मधारयः', नम्रेन्द्रमौलिगलिताश्च ता उत्तमपारिजातमालाश्च नम्रे० 'कर्मधारयः', नम्रेन्द्रमौलिगलितोत्तमपारिजातमालाभिरर्चितौ क्रमौ यस्य स नम्रे० 'बहुव्रीहिः', तत्संबोधनं नम्रे० । अरीणां जातं अरिजातं 'तत्पुरुषः', अपगतं अरिजातं यस्य स अपारि० 'बहुव्रीहिः', तत्सं० अपा० । नाभेरपत्यं पुमान् नाभेयः, तत्सं० नाभेय ! । भुवनानां त्रिकं भुवन० 'तत्पुरुषः', भुवनत्रिकं पातीति भुवन० 'उपपद'समासः, तत्सं० भुवन० । अपवर्गं दत्ते इति अपवर्गदायी 'उपपद'समासः, तत्सं० अप० । जयतीति जिनः, तत्सं० जिन ! । मदन आदौ यस्य स मदनादिकः 'बहुव्रीहिः', पापानां वर्गः पापवर्गः 'तत्पुरुषः', मदनादिकश्चासौ पापवर्गः मदना० 'कर्मधारयः', अस्तौ मदनादिकपापवर्गौ येन सः अस्त० 'बहुव्रीहिः', तत्सं० अस्त० ॥

२—अद्रिणा समः अद्रि०, 'तत्पुरुषः', अद्रिसमो विग्रहो यस्य सः अद्रि० 'बहुव्रीहिः', तापनीयस्य राशिः तापनीयराशिः 'तत्पुरुषः', अद्रिसमविग्रहश्चासौ तापनीयराशिः अद्रि० 'कर्मधारयः', प्रदानस्य विधिः प्रदानविधिः 'तत्पुरुषः', अद्रिसमविग्रहतापनीयराशेः प्रदानविधिः अद्रि० 'तत्पुरुषः', तेन अद्रि० । दुःखमेव शत्रुः दुःख० 'कर्मधारयः' । जन्मास्ति येषां ते जन्मवन्तः, तेषां जन्म० । जिनेषु वराः जिनवराः 'तत्पुरुषः' ॥

३—दोषा एव दारूणि दोषदारूणि 'कर्मधारयः', दोषदारूणां दहनानि दोष० 'तत्पुरुषः', तेषु दोष० । मेघाज्जायते इति मेघजा 'उपपद'समासः । जिनस्य इदं जैनं, तत् जैनम् । अघानां जालं अघ० 'तत्पुरुषः', तत् अघ० ॥

४—सुराणां मन्त्रिणः सुरमन्त्रिणः 'तत्पुरुषः', सुरमन्त्रिभिः समाः सुर० 'तत्पुरुषः' । नास्ति धीर्येषां ते अधियः 'बहुव्रीहिः' । नास्ति समानो यस्य सः असमानः 'बहुव्रीहिः', तं असमानम् । वाचो देवता वाग्देवता 'तत्पुरुषः' । कुत्सिता वादिनः कुवादिनः 'कर्मधारयः', कुवादिनां कुलं कुवादि० 'तत्पुरुषः', हतं कुवादिकुलं यया सा हत० 'बहुव्रीहिः' । भव एव ऋणं भवर्णं 'कर्मधारयः', तस्माद् भवर्णात् । विकसन्ति च तानि मुकुलानि च विकसन्मुकुलानि 'कर्मधारयः', कुन्दानां विकसन्मुकुलानि कुन्द० 'तत्पुरुषः', कुन्दविकसन्मुकुलानां आभा यस्य स कुन्द० 'कर्मधारयः', कुन्दविकसन्मुकुलाभो वर्णो यस्याः सा कुन्द० 'बहुव्रीहिः' ॥

---

[1] दारुशब्दः पुल्लिङ्गोऽपि वर्तते । [2] मन्त्रिशब्द इकारान्तोऽपि । [3] मुकुलशब्दः पुल्लिङ्गोऽपि ।

५—कुसुमं बाणो यस्य स कुसुम० 'बहुव्रीहिः', कुसुमबाणस्य चम्वः कुसुम० 'तत्पुरुषः', ताभिः कुसुम० । न पीडितः अपीडितः 'नञ्तत्पुरुषः' । सकलश्चासौ लोकः सकल० 'कर्मधारयः', तं सकल० । वृजिनं एव आजिः वृजिना० 'कर्मधारयः', तस्याः वृजिना० । न जितः अजितः, जिनश्चासौ अजितश्च जिनाजितः 'कर्मधारयः' ॥

६—शरणानामन्वयः शरणा० 'तत्पुरुषः', तं शरणा० । तीर्थं कुर्वन्तीति तीर्थकृतः 'उपपद'समासः, सकलाश्च ते तीर्थकृतश्च सकल० 'कर्मधारयः', तेषां सकल० । सुरैः कृतं सुरकृतं 'तत्पुरुषः', अम्बुजानि एव गर्भं अम्बुज० 'कर्मधारयः', सुरकृतं च तद् अम्बुजगर्भं च सुर० 'कर्मधारयः', सुरकृताम्बुजगर्भमेव निशान्तं येषां ते सुर० 'बहुव्रीहिः', तान् सुर० । रविणा समा रवि० 'तत्पुरुषः', तान् रवि० । अघं एव निशा अघ० 'कर्मधारयः', अघनिशाया अन्तकाः अघ० 'तत्पुरुषः', तान् अघ० ॥

७—समस्तं च तद् जगत् च समस्त० 'कर्मधारयः', शुभा चासौ वस्तुता च शुभ० 'कर्मधारयः', समस्तजगतः शुभवस्तुता समस्त० 'तत्पुरुषः', कृता समस्तजगच्छुभवस्तुता यया सा कृत० 'बहुव्रीहिः' । कुवादिनां गणः कुवादि० 'तत्पुरुषः', जितः कुवादिगणो यया सा जित० 'बहुव्रीहिः' । अस्तो भवो यैस्ते अस्त० 'बहुव्रीहिः', अस्तभवैः स्तुता अस्त० 'तत्पुरुषः' । परिपूर्णं नभो यया सा परिपूर्णनभाः 'बहुव्रीहिः' । नरश्च मरुतश्च नृमरुत् 'समाहारद्वन्द्वः', तस्मै नृमरुते । जिनस्य भारती जिनभारती 'तत्पुरुषः' ॥

८—शुभाश्च ते फणाश्च सुफणाः 'प्रादि'समासः, सुफणेषु रत्नानि येषां ते सुफणरत्नाः 'बहुव्रीहिः', सुफणरत्नाश्च ते सरीसृपाश्च सुफण० 'कर्मधारयः', सुफणरत्नसरीसृपैः राजिता सुफण० 'तत्पुरुषः', तां सुफण० । रिपूणां बलं रिपुबलं 'तत्पुरुषः', रिपुबलस्य प्रहतिः रिपु० 'तत्पुरुषः', तस्यां रिपु० । न पराजिता अपराजिता 'नञ्तत्पुरुषः', तां अपरा०, अथवा अपरैः अजिता अपराजिता 'तत्पुरुषः', तां अपरा० । अग्रिमा चासौ योषिच्च अग्रिम० 'कर्मधारयः', धरणस्य अग्रिमयोषित् धरणा० 'तत्पुरुषः', तां धरणा० । जिनानां गृहाणि जिनगृहाणि 'तत्पुरुषः', तेषु जिन० । नास्ति श्रमो यस्याः सा अश्रमा 'बहुव्रीहिः', तया अश्रमया ॥

९—भुवनानां शेखरः भुवनशेखरः 'तत्पुरुषः', तं भुवन० । वन्देर्भावो वन्दिता, तां वन्दिताम् । इतिश्चासौ स्तुतिश्च इतिस्तुतिः 'कर्मधारयः', इतिस्तुत्यां परा इतिस्तुतिपरा 'तत्पुरुषः' । त्रिदशान् पान्तीति त्रिदश० 'उपपद'समासः, त्रिदशपानां आवली त्रिदश० 'तत्पुरुषः' । यस्यायं यदीयः, यदीयस्य जननी यदीयजननी 'तत्पुरुषः', तां यदीय० । जिनानां ईशः जिनेशः 'तत्पुरुषः', तं जिनेशम् । निहन्तुं मनो येषां ते निह-

न्सुमनसः 'वहुव्रीहिः'। नास्ति उपमा यस्य तद् अनुपमं 'वहुव्रीहिः', अनुपमं वैभवं यस्य सः अनुपम० 'वहुव्रीहिः', तं अनुपम०। शं भवति अनेनेति शम्भवः, तं शम्भवम्॥

१०—शुभश्चासौ मेरुश्च सुमेरुः 'प्रादि'समासः, सुमेरुश्चासौ गिरिश्च सुमेरु० 'कर्मधारयः', सुमेरुगिरेर्मूर्धा सुमेरु० 'तत्पुरुषः', तस्मिन् सुमेरु०। दिव्याश्च ते आनकाश्च दिव्या० 'कर्मधारयः', अनेके च ते दिव्यानकाश्च अनेक० 'कर्मधारयः', ध्वनन्तः अनेकदिव्यानका यस्मिन् स ध्वनद० 'वहुव्रीहिः', तस्मिन् ध्वनद०। अतिशयिता भव्या अतिभव्याः 'प्रादि'समासः। जगतां त्रितयं जग० 'तत्पुरुषः', जगत्त्रितयस्य पावनो जग० 'तत्पुरुषः'। जिनेषु वरा जिनवराः 'तत्पुरुषः', जिनवराणां अभिषेको जिन०। न कोमलं अकोमलं 'नञ्तत्पुरुषः', घनं च तद् अकोमलं च घनाकोमलं 'कर्मधारयः', तद् घना०॥

११—अपेतं निधनं यस्य सः अपेत० 'वहुव्रीहिः', तं अपेत०। वुधश्चासौ जनश्च वुध० 'कर्मधारयः', तस्य वुध०। शान्ता आपदो येन स शान्ता० 'वहुव्रीहिः', तं शान्ता०। प्रमाणानि च नयाश्च प्रमाणनयाः 'इतरेतरद्वन्द्वः', प्रमाणनयैः सङ्कुलः प्रमाण० 'तत्पुरुषः', तं प्रमाण०। न सत् असत् 'नञ्तत्पुरुषः', असद् दृग् येषां ते असद्दृशः 'वहुव्रीहिः', तेषां अस०। तापं ददातीति तापदः 'उपपद'समासः, तं तापदम्। जिनेषु वरा जिनवराः 'तत्पुरुषः', जिनवराणां आगमः जिनवरागमः 'तत्पुरुषः', तं जिन०। महती सम्पद् यस्मिन् स महासम्पत् 'वहुव्रीहिः', तं महा०। सुखं आत्मा यस्य तत् सुखात्मकं 'वहुव्रीहिः', तत् सुखा०। कामश्च हासश्च कामहासौ 'इतरेतरद्वन्द्वः', विगतौ कामहासौ[1] यस्मिन् तद् विगत० 'वहुव्रीहिः', तद् विगत०॥

१२—शरश्च अक्षश्च धनुश्च शङ्खश्च शरा० 'इतरेतरद्वन्द्वः', शराक्षधनुशङ्खान् विभर्तीति शरा० 'उपपद'समासः। निजं च तद् यशश्च निजयशः 'कर्मधारयः', निजयश इव वलक्षा निज० 'मध्यमपदलोपि'समासः। अखिलं च तद् जगत् च अखिल० 'कर्मधारयः', अखिलजगतो जना अखिल० 'तत्पुरुषः', न हिताः अहिताः 'नञ्तत्पुरुषः', अखिलजगज्जनानां अहिता अखिल० 'तत्पुरुषः', महान्ति च तानि वलानि च महावलानि 'कर्मधारयः', अखिलजगज्जनाहितानां महावलानि अखिल० 'तत्पुरुषः', अखिलजगज्जनाहितमहावलानां क्षामता अखिल० 'तत्पुरुषः', कृता अखिलजगज्जनाहितमहावलक्षामता यया सा कृताखिल० 'वहुव्रीहिः'। विनीता चासौ जनता च विनीत० 'कर्मधारयः', विपद एव द्विपाः विपद्द्विपाः 'कर्मधारयः' विनीतजनताया विपद्द्विपाः विनीत० 'तत्पुरुषः', विनीतजनताविपद्द्विपानां समृद्धिः विनीत० 'तत्पुरुषः', विनीतजनताविपद्द्विपसमृद्धेः अभिद्रोहिणी विनीत० 'तत्पुरुषः'। सुरभौ स्थिता सुरभि० 'तत्पुरुषः'। महीं धारयन्तीति

१ टीकायां तु विगतः कामहासो यस्मिन् इत्युद्देशः।

महीध्राः 'उपपद'समासः, रिपव एव महीध्राः रिपु० 'कर्मधारयः', रिपुमहीध्रान् भिनत्तीति रिपु० 'उपपद'समासः ॥

१३—भीतिमांश्चासौ जनश्च भीति० 'कर्मधारयः', अभयीकृतो भीतिमज्जनो येन सः अभयी० 'बहुव्रीहिः'। सुरान् पान्तीति सुरपाः 'उपपद'समासः, सुरपैः कृतं सुर० 'तत्पुरुषः', न तुला अतुला 'नञ्तत्पुरुषः', अतुला चासौ भूतिश्च अतुल० 'कर्मधारयः', अतुलभूत्या मज्जनं अतुल० 'तत्पुरुषः', सुरपकृतं अतुलभूतिमज्जनं यस्य स सुरप० 'बहुव्रीहिः'। भव्यानां मनांसि भव्य० 'तत्पुरुषः', भव्यमनसां अभिनन्दनः भव्य० 'तत्पुरुषः'। शिवं ददातीति शिवदः 'उपपद'समासः ॥

१४—न चरतीति अचरः 'नञ्तत्पुरुषः', तं अचरम्। कृताः चरणा यैः ते कृत० 'बहुव्रीहिः'। शतपत्राणां सञ्चयः शत० 'तत्पुरुषः', तस्मिन् शत०। अपवर्गस्य उपायः अप० 'तत्पुरुषः', अपवर्गोपायस्य शोधनाः अप० 'तत्पुरुषः'। यश एव धनं येषां ते यशोधनाः 'बहुव्रीहिः' ॥

१५—विष्टपानां त्रयं विष्टप० 'तत्पुरुषः', अखिलं च तद् विष्टपत्रयं च अखिल० 'कर्मधारयः', व्याप्तं अखिलविष्टपत्रयं यया सा व्याप्ता० 'बहुव्रीहिः'। पदानां चमूः पद० 'तत्पुरुषः', तया पद०। पुष्टानि च तानि पत्राणि च पुष्ट० 'कर्मधारयः', नया एव पुष्टपत्राणि यस्याः सा नय० 'बहुव्रीहिः', तया नय०। जिनैः उदिता जिनोदिता 'तत्पुरुषः' ॥

१६—महच्च तद् दलं च महादलं 'कर्मधारयः', अब्जस्य महादलं अब्ज० 'तत्पुरुषः', अब्जमहादलवद् आभा यस्याः सा अब्ज० 'बहुव्रीहिः', तया अब्ज०। न तुलः अतुलः 'नञ्तत्पुरुषः', मोदस्य लाभो मोद० 'तत्पुरुषः', अतुलो मोदलाभो यया सा अतुल० 'बहुव्रीहिः', तया अतुल०। महान् शिखण्डी यस्याः सा महा० 'बहुव्रीहिः'। रिपूणां राशिः रिपु० 'तत्पुरुषः', रिपुराशेः खण्डिका रिपु० 'तत्पुरुषः' ॥

१७—उरुः प्रभा यस्य स उरु० 'बहुव्रीहिः', तं उरु०। अनङ्ग एव तरुः अनङ्ग० 'कर्मधारयः', अनङ्गतरोः प्रभञ्जनः अनङ्ग० 'तत्पुरुषः', तं अनङ्ग०। महश्च दया च महोदये 'इतरेतरद्वन्द्वः', सत्यौ महोदये यस्य स सन्म० 'बहुव्रीहिः', तं सन्म०। शोभना मतिर्यस्य स सुमतिः, सुमतिश्चासौ जिनश्च सुमति० 'कर्मधारयः', तं सुमति०। महांश्चासौ उदयश्च महोदयः 'कर्मधारयः', विकसन् महोदयो यस्य स विकस० 'बहुव्रीहिः', तं विकस०॥

१८—भव एव उदधिः भवोदधिः 'कर्मधारयः', तस्मिन् भवो०। गुरु वैभवं यस्य स गुरु० 'बहुव्रीहिः'। तमसोऽयं तामसः, न तामसः अतामसः 'नञ्तत्पुरुषः', तं अतामसम्। तीर्थं कुर्वन्तीति तीर्थ० 'उपपद'समासः, तेषां तीर्थ०। न संवरो यस्य सः असं० 'बहुव्रीहिः', तं असं० ॥

१९—भवे वासो भव० 'तत्पुरुषः', भववास एव दाम भव० 'कर्मधारयः', तद् भव०। जिनानां वाग् जिन० 'तत्पुरुषः'। अतिशायिनी शिवा अतिशिवा 'प्रादि'स-

मासः। न सङ्गता अस० 'नञ्तत्पुरुषः', तां अस०। कामस्य सङ्गता काम० 'तत्पुरुषः', च्युता कामसङ्गता यस्याः सा च्युत० 'बहुव्रीहिः', तां च्युत० ॥

२०—कुशे शेते इति कुशेशयं 'उपपद'समासः, तस्मिन् कुशे०। कनकवत् छविर्यस्याः सा कनक० 'बहुव्रीहिः', तां कनक०। दुरितानां (अङ्कुश इव) अङ्कुशः दुरि० 'तत्पुरुषः', तस्मिन् दुरि०। अहिता एव अद्रयः अहिता० 'कर्मधारयः', अहितादीन् हन्तीति अहि० 'उपपद'समासः, वज्रस्य शृङ्खला वज्र० 'तत्पुरुषः', अहिताद्रिघ्नी चासौ वज्रशृङ्खला च अहिता० 'कर्मधारयः', तां अहिता०। वज्रमयी शृङ्खला यस्याः सा वज्र०॥

२१—रुचीनां सम्पद् रुचि० 'तत्पुरुषः', तुल्या रुचिसम्पद् यस्य स तुल्य० 'बहुव्रीहिः', तस्मिन् तुल्य०। पुष्पाणां उत्कराः पुष्पो० 'तत्पुरुषः', तैः पुष्पो०। सुराणां गणः सुर० 'तत्पुरुषः', तेन सुर०। प्रमदो गर्भे यथा स्यात् तथा प्रमद० 'अव्ययीभावः'। न जायते इति अजः 'नञ्तत्पुरुषः', तस्मिन् अजे। यशसि हितो यशस्यः, तस्मिन् यशस्ये। पद्मस्येव प्रभा यस्य स पद्म० 'बहुव्रीहिः', तस्मिन् पद्म०। न जेयः अजेयः 'नञ्तत्पुरुषः', अजेयश्चासौ शस्यश्च अजेयशस्यः 'कर्मधारयः', तस्मिन् अजेय० ॥

२२—मज्जनस्य उदकं मज्ज० 'तत्पुरुषः', मज्जनोदकेन पवित्रितः मज्ज० 'तत्पुरुषः', मन्दरश्चासौ अगश्च मन्द० 'कर्मधारयः', मज्जनोदकपवित्रितः मन्दरागो यैस्ते मज्ज० 'बहुव्रीहिः'। मन्दो रागो येषां ते मन्द० 'बहुव्रीहिः'। घर्मस्य उदयः घर्मो० 'तत्पुरुषः', अब्धौ पतनं अब्धि० 'तत्पुरुषः', घर्मोदयश्च अब्धिपतनं च घर्मो० 'समाहारद्वन्द्वः', तस्मिन् घर्मो०। वनस्य राजिः वन० 'तत्पुरुषः', वनराजिश्च नावश्च वनराजिनावः 'इतरेतरद्वन्द्वः'। देवैः सहिताः सदेवाः 'बहुव्रीहिः', सदेवाश्च नराश्च सदेव० 'इतरेतरद्वन्द्वः' नन्दिताः सदेवनरा यैस्ते नन्दित० 'बहुव्रीहिः' ॥

२३—शची आदौ यासां ताः शच्यादयः 'बहुव्रीहिः', दिव्याश्च ता वनिताश्च दिव्य० 'कर्मधारयः', शच्यादयश्च ता दिव्यवनिताश्च शच्या० 'कर्मधारयः', शच्यादिदिव्यवनितानां ओघः शच्या० 'तत्पुरुषः', शच्यादिदिव्यवनितौघस्य धवाः शच्यादि० 'तत्पुरुषः', शच्यादिदिव्यवनितौघधवैः स्तुतः शच्यादि० 'तत्पुरुषः', तत्सं० शच्यादि०। न व्याहतं अव्या० 'नञ्तत्पुरुषः', अव्याहतं च तद् उदितं च अव्या० 'कर्मधारयः', विधां अनतिक्रम्य यथा० 'अव्ययीभावः', वस्तूनां तत्त्वं वस्तुतत्त्वं 'तत्पुरुषः', यथाविधं च तद् वस्तुतत्त्वं यथाविध० 'कर्मधारयः', अव्याहतोदितं यथाविधवस्तुतत्त्वं येन तद् अव्या० 'बहुव्रीहिः', तत्सं० अव्या०। जिनेषु जिनानां वा इन्द्राः जिनेन्द्राः 'तत्पुरुषः', जिनेन्द्राणां मतं जिने० 'तत्पुरुषः', तत्सं० जिने०। न कम्प्राः अकम्प्राः 'नञ्तत्पुरुषः', नित्यं अकम्प्रा देहिनो यस्मिन् तत् नित्य० 'बहुव्रीहिः', तत् नित्य०। जन्म आदौ यासां ता जन्मा० 'बहुव्रीहिः', अनन्ताश्च ता विपदश्च अनन्त० 'कर्मधारयः', जन्मादयश्च ता अनन्तविपदश्च जन्मा० 'कर्मधारयः', तासां जन्मा० ॥

---

१ टीकायां त्वन्यथा सूचितमस्ति।

२४—कनकवद् रुग् यस्याः सा कनकरुक् 'बहुव्रीहिः'। वारणानां ईशः वारणेशः 'तत्पुरुषः', सितश्चासौ वारणेशश्च सित० 'कर्मधारयः', तं सित०। वज्रमयं अङ्कुशं यस्याः सा वज्राङ्कुशी। न हिताः अहिताः 'नञ्तत्पुरुषः', अहितानां वारणं अहित० 'तत्पुरुषः', तस्मिन् अहित०। वज्रं च अङ्कुशश्च वज्राङ्कुशं 'समाहारद्वन्द्वः', तद् वज्रा०॥

२५—ख्यातेः भाजनं यः स ख्याति० 'बहुव्रीहिः'। शोभनौ पार्श्वौ यस्य स सुपार्श्वः, श्रिया युक्तः सुपार्श्वः श्रीसुपार्श्वः 'मध्यमपदलोपी'समासः, तत्सं० श्री०। नित्यं सौख्यं यस्य स नित्य० 'बहुव्रीहिः', तत्सं० नित्य०। अतिशायिनी भा यस्य सः अतिभाः 'बहुव्रीहिः'॥

२६—जिनानां अंह्री जिनांह्री 'तत्पुरुषः', तौ जिनांह्री। अमराणां संसद् अमर० 'तत्पुरुषः', आनता चासौ अमरसंसच्च आनता० 'कर्मधारयः', तया आनता०। दिव्यं च तत् सौवर्णं च दिव्य० 'कर्मधारयः', अवानं च तत् तामरसं च अवान० 'कर्मधारयः', दिव्यसौवर्णं च तद् अवानतामरसं च दिव्य० 'कर्मधारयः', तद् दिव्य०॥

२७—अरीणां शमनं अरि० 'तत्पुरुषः', जातं अरिशमनं यस्याः सा जाता० 'बहुव्रीहिः'। न आविलाः अनाविलाः 'नञ्तत्पुरुषः', सन्तश्च ते नयाश्च सन्नयाः 'कर्मधारयः', अनाविलाः सन्नया यस्यां सा अना० 'बहुव्रीहिः'॥

२८—हेम्न[1] इव आभा यस्याः सा हेमाभा 'बहुव्रीहिः'। न समा असमा 'नञ्तत्पुरुषः'। नाशिता अरयो यैस्तानि नाशिता० 'बहुव्रीहिः', तैः नाशिता०। शितानि च तानि अरीणि च शिता० 'कर्मधारयः', तैः शिता०॥

२९—भवाद् उद्भवा भवोद्भवा 'तत्पुरुषः', भवोद्भवा तृड् येषां ते भवो० 'बहुव्रीहिः', तेषां भवो०। शिवमेव प्रपा शिव० 'कर्मधारयः', कृता शिवप्रपा येन स कृत० 'बहुव्रीहिः', तं कृत०। हर्षेण सहितं यथा स्यात् तथा सहर्षं 'अव्ययीभावः'। वपुषः प्रपञ्चः वपुःप्रपञ्चः 'तत्पुरुषः', वरो वपुःप्रपञ्चो येषां ते वर० 'बहुव्रीहिः', वरवपुःप्रपञ्चाश्च ते अमराश्च वर० 'कर्मधारयः', तैः वर०। प्रभाया वलयं प्रभा० 'तत्पुरुषः', प्रभावलयस्य कान्तता प्रभा० 'तत्पुरुषः', प्रभावलयकान्ततया अपहसिता प्रभा० 'तत्पुरुषः', चन्द्रस्य प्रभा चन्द्र० 'तत्पुरुषः', उर्वी चासौ चन्द्रप्रभा च उरु० 'कर्मधारयः', प्रभावलयकान्ततापहसिता उरुचन्द्रप्रभा येन स प्रभा० 'बहुव्रीहिः', तं प्रभा०। परमश्चासौ ईश्वरश्च परमे० 'कर्मधारयः', तं परमे०। विनयेन चारु यथा स्यात् तथा विनय० 'अव्ययीभावः'। चन्द्रस्येव प्रभा यस्य स चन्द्रप्रभः, तं चन्द्र०॥

३०—कलुषस्य वासो यस्मिन् स कलुषवासकः 'बहुव्रीहिः', तस्मात् कलुष०। सुखानां अतिशयः सुखा० 'तत्पुरुषः', सुखातिशय एव सम्पदः सुखा० 'कर्मधारयः', तासां सुखा०।

---

1 अकारान्तोऽपि हेमशब्दः।

भुवनानां भासकाः भुवन० 'तत्पुरुषः', न विद्यते दर्पको येषां ते अदर्पकाः 'बहुव्रीहिः', भुवनभासकाश्च ते अदर्पकाश्च भुवन० 'कर्मधारयः'। विलीनो मलो यस्मात् तद् विलीन० 'बहुव्रीहिः', विलीनमलं च तत् केवलं च विलीन० 'कर्मधारयः', न तुलः अतुलः 'नञ्-तत्पुरुषः', अतुलश्चासौ विकासश्च अतुल० 'कर्मधारयः', विलीनमलकेवलस्य अतुलविकासः विलीन० 'तत्पुरुषः', विलीनमलकेवलातुलविकासं बिभ्रति ते विलीन० 'उपपद'-समासः । शोभनं च तद् वचश्च सुवचः 'कर्मधारयः', तेन सुवचसा । सभां राजितुं शीलं यस्य तत् सभा० 'बहुव्रीहिः', तेन सभा० ॥

३१—भुवनानां त्रयं भुवन० 'तत्पुरुषः', समस्तं च तद् भुवनत्रयं च समस्त० 'कर्मधारयः', समस्तभुवनत्रयस्य प्रथनं समस्त० 'तत्पुरुषः', समस्तभुवनत्रयप्रथने सज्जानि समस्त० 'तत्पुरुषः', नाना च तानि पदानि च नानापदानि 'कर्मधारयः', समस्तभुवनत्रयप्रथनसज्जानि नानापदानि यस्मिन् स समस्त० 'बहुव्रीहिः'। सन्तश्च ते जनाश्च सज्जनाः 'कर्मधारयः', तान् सज्जनान्। समुल्लसिता भङ्गा यस्मिन् स समु० 'बहुव्रीहिः', तं समु०। न विद्यते मलो यस्मिन् सः अमलः 'बहुव्रीहिः', तं अमलम् । न गम्यते इति अगमः, तं अगमम् । स्फुरन्तश्च ते नयाश्च स्फुर० 'कर्मधारयः', स्फुरन्नयैः निवारिताः स्फुर० 'तत्पुरुषः', न सन्तः असन्तः 'नञ्तत्पुरुषः', असन्तश्च ते उपलम्भाश्च असदु० 'कर्मधारयः', स्फुरन्नयनिवारिता असदुपालम्भा यस्य स स्फुर० 'बहुव्रीहिः', जैनश्चासौ आगमश्च जैना० 'कर्मधारयः', स्फुरन्नयनिवारितासदुपालम्भश्चासौ जैनागमश्च स्फुर० 'कर्मधारयः', तं स्फुर० ॥

३२—गदा च अक्षमाला च गदा० 'इतरेतरद्वन्द्वः', धृते गदाक्षमाले यया सा धृत० 'बहुव्रीहिः'। भयानां शमः भय० 'तत्पुरुषः', भयशमे क्षमा भय० 'तत्पुरुषः'। न विद्यते लाघवं यस्याः सा अलाघवा 'बहुव्रीहिः'। घनं च तद् अञ्जनं च घना० 'कर्मधारयः', घनाञ्जनेन समा घना० 'तत्पुरुषः', घनाञ्जनसमा प्रभा यस्याः सा घना० । घातकानां आली घात० 'तत्पुरुषः', घातकाल्याः ईहितं घात० 'तत्पुरुषः', विहतं घातकालीहितं यस्मिन् तद् विहत० 'बहुव्रीहिः', तद् विहत० । न विद्यते तुला यस्य तद् अतुलं 'बहुव्रीहिः', तद् अतुलम् ॥

३३—विमलं च तत् कोमलं च विमल० 'कर्मधारयः', विमलकोमलं च तत् कोकनदं च विमल० 'कर्मधारयः', विमलकोमलकोकनदस्य च्छदः विमल० 'तत्पुरुषः', विमलकोमलकोकनदच्छदस्य च्छविः विमल० 'तत्पुरुषः', विमलकोमलकोकनदच्छदच्छविं हरतीति विमल० 'उपपद' समासः, तौ विमल० । अमराणां इमे आमराः, तैः आमरैः। सततं नूता सततनूता 'प्रादि'समासः, सततनूता तनुर्ययोः तौ सतत० 'बहुव्रीहिः', तौ सतत० । अमतस्य छेदनं अमत० 'तत्पुरुषः', अमतछेदने लालसाः अमत० 'तत्पुरुषः', तासां० अमत० ॥

१ गदा अक्षमाला च समाहारे 'इतरेतरद्वन्द्वः' इत्यपि संभवति । २ आर्द्रयाः ।

३४—शकुन्तेषु वरः शकु० 'तत्पुरुषः', कलशश्च कुन्तश्च शकुन्तवरश्च कलश० 'इतरेतरद्वन्द्वः', कलशकुन्तशकुन्तवरैः अङ्कितानि कलश० 'तत्पुरुषः', क्रमाणां तलानि क्रम० 'तत्पुरुषः', कलशकुन्तशकुन्तवराङ्कितानि क्रमतलानि येषां ते कलश० 'बहुव्रीहिः'। मतस्य लाभः मत० 'तत्पुरुषः', मतलाभं कुर्वन्तीति मत० 'उपपद'समासः। विशेषेण गतः विगतः 'प्रादि'समासः, विगतो रागो येषां ते विगत० 'बहुव्रीहिः', अतिशयेन विगतरागाः विगत०। न विद्यते अन्तो यस्य तद् अनन्तं 'बहुव्रीहिः', तद् अनन्तम्। न विद्यते अङ्गं यस्य सः अनङ्गः 'बहुव्रीहिः', अनङ्गं जयन्तीति अनङ्ग० 'उपपद'समासः॥

३५—अवमानि एव सन्तमसं अव० 'कर्मधारयः', तद् अव०। आगमानां रोचिषः आगम० 'तत्पुरुषः', तेषां आगम०। पावनं च पालनं च पावन० 'समाहारद्वन्द्वः', भुवनस्य पावनपालनं भुवन० 'तत्पुरुषः', तद् भुवन०। जिनानां मतं जिन० 'तत्पुरुषः', तत् जिन०॥

३६—आयत्या सहितं सायति 'बहुव्रीहिः', सायति च तत् साम च सायति० 'कर्मधारयः', सायतिसाम करोतीति सायति० 'उपपद'समासः। शोभनश्चासौ तरुश्च सुतरुः 'कर्मधारयः', तेन सुतरुणा। तरुणं च तद् अब्जं च तरुणा० 'कर्मधारयः', तरुणाब्जेन समा तरुणा० 'तत्पुरुषः', तरुणाब्जसमा द्युतिर्यस्याः सा तरुणा० 'बहुव्रीहिः'। कजे गता कज० 'तत्पुरुषः'। मुदा सहितं समुद् 'बहुव्रीहिः' तेन समुदा। अतिशयेन मता अति० 'प्रादि'समासः॥

३७—देवानां लोकः देव० 'तत्पुरुषः', देवलोकस्य उपमानं यस्य स देव० 'बहुव्रीहिः'। नराणां लोकः नर० 'तत्पुरुषः'। कोपश्च मानश्च कोपमानौ 'इतरेतरद्वन्द्वः', न विद्येते कोपमानौ यस्य सः अकोप० 'बहुव्रीहिः'। सलिलानां धारा सलिल० 'तत्पुरुषः', ऋजिमैव सलिलधारा ऋजिम० 'कर्मधारयः', ऋजिमसलिलधारया धौतः ऋजिम० 'तत्पुरुषः', मायैव परागः माया० 'कर्मधारयः', ऋजिमसलिलधौतः मायापरागो यस्य स ऋजिम० 'बहुव्रीहिः'। भवस्य भीतिः भव० 'तत्पुरुषः', तस्याः भव०। अपगतो रागो यस्य सः अप० 'बहुव्रीहिः'॥

३८—दिव्यानि च तानि राजीवानि च दिव्य० 'कर्मधारयः', दिव्यराजीवानां वारः दिव्य० 'तत्पुरुषः', चरणमेव सरोजं चरण० 'कर्मधारयः', दिव्यराजीववारे स्थितं दिव्य० 'तत्पुरुषः', दिव्यराजीववारस्थितं चरणसरोजं यस्य स दिव्य० 'बहुव्रीहिः', तं दिव्य०। भव्यानां राजी भव्य० 'तत्पुरुषः'। जिनेषु वरा जिन० 'तत्पुरुषः', जिनवराणां विसरः जिन० 'तत्पुरुषः', तं जिन०। पापानां विध्वंसः पाप० 'तत्पुरुषः', पापविध्वंसे दक्षः पाप० 'तत्पुरुषः', तं पाप०। सन्ति अक्षाणि यस्य स सदक्षः 'बहुव्रीहिः', तं सदक्षम्॥

३९—अरय एव तिमिराणि अरि० 'कर्मधारयः', अरितिमिराणां ओघः अरि० 'तत्पुरुषः', अरितिमिरौघस्य व्याहतिः अरि० 'तत्पुरुषः', तस्यां अरि०। बहवो विधा येषां

तानि वहुविधानि 'बहुव्रीहिः', वहुविधानि च तानि जन्मानि च वहु० 'कर्मधारयः', वहुविधजन्मनां व्रातः वहु० 'तत्पुरुषः', वहुविधजन्मव्राताज्जायते इति वहु० 'उपपद'समासः, वहुविधजन्मव्रातजं च तद् एनश्च वहु० 'कर्मधारयः', वहुविधजन्मव्रातजैनसः कृतोऽन्तो येन स वहु० 'वहुव्रीहिः'। कुत्सितं च तद् मतं च कुमतं 'कर्मधारयः', कुमतस्य विघातः कुमत० 'तत्पुरुषः', कृतः कुमतविघातो येन स कृत० 'वहुव्रीहिः'॥

४०—महांश्चासौ सिन्धुश्च महा० 'कर्मधारयः', महासिन्धुं मर्यादीकृत्य आमहा० 'अव्ययीभावः'। नाना च ते कृताश्च नाना० 'कर्मधारयः', जिनानां गृहाणि जिन० 'तत्पुरुषः', जिनगृहाणां मालाः जिन० 'तत्पुरुषः', सन्तश्च महाश्च सन्महाः 'कर्मधारयः', जिनगृहमालासु सन्महाः जिन० 'तत्पुरुषः', नानाकृता जिनगृहमालासन्महा यया सा नाना० 'बहुव्रीहिः' कनकस्येव निभा यस्याः सा कनक० 'वहुव्रीहिः', वपुषः श्रीः वपुःश्रीः 'तत्पुरुषः', कनकनिभा वपुःश्रीर्यस्याः सा कनक०। साधिता आया यया सा साधि० 'वहुव्रीहिः'। पुरुषेषु दत्तं यस्याः सा पुरुषदत्ता। आधेर्भावः आधिता, आधितया सहिता साधिता 'वहुव्रीहिः', तस्याः साधि०॥

४१—मलेन सहिताः समलाः 'वहुव्रीहिः', वहुतमाश्च समलाश्च वहु० 'कर्मधारयः', विमलिता वहुतमसमला येन स विमलित० 'वहुव्रीहिः', तं विमलित०। प्रभाणां मण्डलं प्रभा० 'तत्पुरुषः', स्फुरत् च तत् प्रभामण्डलं च स्फुर० 'कर्मधारयः', स्फुरत्प्रभामण्डलेन अस्तं स्फुर० 'तत्पुरुषः', स्फुरत्प्रभामण्डलास्तं सन्तमसं येन स स्फुर० 'वहुव्रीहिः', तं स्फुर०। सकला चासौ श्रीश्च सकल० 'कर्मधारयः', सकलश्रिया श्रेयौ सकल० 'तत्पुरुषः', सकलश्रीश्रेयौ अंसौ यस्य स सकल० 'वहुव्रीहिः', तं सकल०। जिनानां ईश्वरः जिने० 'तत्पुरुषः', तं जिने०॥

४२—भव्याश्च ते जनाः भव्य० 'कर्मधारयः', आनन्दिता भव्यजना येन तद् आन० 'बहुव्रीहिः', तद् आन०। घनं च तद् अघं च घना० 'कर्मधारयः', घनाघमेव घर्मः घना० 'कर्मधारयः', घनाघघर्मेण आर्ताः घना० 'तत्पुरुषः', शिशिरं च तत् शुभं च शिशिर० 'कर्मधारयः', शिशिरशुभं च तद् व्यजनं च शिशिर० 'कर्मधारयः', घनाघघर्मार्तानां शिशिरशुभव्यजनं घना० 'तत्पुरुषः', तद् घना०। जिनाश्च ते देवाश्च जिन० 'कर्मधारयः', क्रमयोः युगलं क्रम० 'तत्पुरुषः', जिनदेवानां क्रमयुगलं जिन० 'तत्पुरुषः', तत् जिन०। सन्तश्च ते गुणाश्च सद्० 'कर्मधारयः', तैः सद्गुणैः। न जिनत् अजिनत् 'नञ्तत्पुरुषः', तद् अजि०॥

४३—जिनस्य इदं जैनं, तत् जैनम्। उपमानेन रहितं उपमान० 'तत्पुरुषः', तद् उपमान०। जगतः त्राणं जग० 'तत्पुरुषः', जगत्त्राणस्य कारि जग० 'तत्पुरुषः', तत् जग०। न हितं अहितं 'नञ्तत्पुरुषः', तद् अहितम्। सन् धामा महिमा च सन्म० 'कर्मधारयः' सन्महिमानं करोतीति सन्म० 'उपपद'समासः तत् सन्म०। महान्ति च तानि कुमुदानि

च महा० 'कर्मधारयः', भव्या एव महाकुमुदानि भव्य० 'कर्मधारयः', भव्यमहाकुमुदानां बोधः भव्य० 'तत्पुरुषः', भव्यमहाकुमुदबोधस्य जन्म भव्य० 'तत्पुरुषः', हिमाः करा यस्य स हिम० 'बहुव्रीहिः', भव्यमहाकुमुदबोधजन्मनि हिमकरः भव्य० 'तत्पुरुषः', तं भव्य० ॥

४४—द्युत्या विजितः द्युति० 'तत्पुरुषः', द्युतिविजितः तमालो यया सा द्युति०। पविश्च फलं च घण्टा च अक्षश्च पवि० 'इतरेतरद्वन्द्वः', पविफलघण्टाक्षान् बिभर्तीति पवि० 'उपपद'समासः। लसन्ती चासौ तता च लस० 'कर्मधारयः', लसत्तता माला यस्याः सा लस० 'बहुव्रीहिः'। नरि तिष्ठतीति नृस्था 'उपपद'समासः। न मर्त्या अमर्त्याः 'नञ्तत्पुरुषः', अमर्त्यानां सामन्ता अमर्त्य० 'तत्पुरुषः', अमर्त्यसामन्तैः नुता अमर्त्य० 'तत्पुरुषः' ॥

४५—देवानां पूज्यः देव० तत्पुरुषः ॥

४६—सुष्ठु रुचितानि सुरुचितानि 'प्रादि'समासः, तैः सुरु०। दानवानां अरयः दान० 'तत्पुरुषः', तैः दान० ॥

४७—आदिश्च निधनं च आदि० 'इतरेतरद्वन्द्वः', न विद्येते आदिनिधने यस्याः सा अनादि० 'बहुव्रीहिः'। न दीना अदीना 'नञ्तत्पुरुषः'। अतिशयेन मददातीति अति० 'उपपद'समासः। मतेः प्रदानं मति० 'तत्पुरुषः', तत् मति०। न नमतीति अनमा 'नञ्तत्पुरुषः'। जिनानां इन्द्राः जिनेन्द्राः 'तत्पुरुषः', जिनेन्द्राणां वाक् जिने० ॥

४८—सुवर्णस्य अयं सौवर्णः, सौवर्णः पट्टो यस्याः सा सौवर्ण० 'बहुव्रीहिः'। श्रीवद् गौरी श्रीगौरी 'कर्मधारयः'। श्रिया सहिता गौरी श्रीगौरी 'मध्यमपदलोपी'समासः। पद्मं हस्ते यस्याः सा पद्महस्तिका, अथवा पद्मवद् हस्तौ यस्याः सा पद्म० 'बहुव्रीहिः'। हस्तिनः इव कायो यस्याः सा हस्ति० 'बहुव्रीहिः'। महती गोधा (वाहनं) यस्याः सा महागोधा 'बहुव्रीहिः'। आगसः धाम आगो० 'तत्पुरुषः', आगोधाम्नः ध्वस्तिः आगो० 'तत्पुरुषः', तस्यै आगो० ॥

४९—निजश्चासौ महिमा च निज० 'कर्मधारयः', निजमहिम्ना विजितं कमलं येन तत् निज० 'बहुव्रीहिः', तत् निज०। प्रमदस्य भरः प्रमद० 'तत्पुरुषः', प्रमदभरेण आनम्राः प्रमद० 'तत्पुरुषः', प्रमदभरानम्राश्च ते देवाश्च प्रमद० 'कर्मधारयः', प्रमदभरानम्रदेवैः पूजितकं प्रमद० 'तत्पुरुषः', तत् प्रमद०। धाम युनक्तीति धाम० 'उपपद'-समासः, तत् धाम०। न लङ्घनीया अलङ्घ० 'नञ्तत्पुरुषः', गुणानां सम्पद् गुण० 'तत्पुरुषः', अलङ्घनीया गुणसम्पद् यस्य तत् अलङ्घ० 'बहुव्रीहिः', तत् अलङ्घ०। क्रमयोर्युगलं क्रम० 'तत्पुरुषः', तत् क्रम० ॥

५०— अखिलाश्च ता रुजश्च अखिल० 'कर्मधारयः', शमिता अखिलरुजो येन

---

१ अत्र नपुंसकलिङ्गोऽपि आदिशब्दः। २ निधनशब्द पुंलिङ्गोऽपि वर्तते।

तत् शमिता० 'बहुव्रीहिः', तस्मिन् शमिता० । नाना च तानि अम्भोजानि च नाना० 'कर्मधारयः', नानाम्भोजानां उदरं नाना० 'तत्पुरुषः', नानाम्भोजोदरे लालितं नाना० 'तत्पुरुषः', तस्मिन् नाना० । अतिशयेन चारु यथा स्यात् तथा अति० 'अव्ययीभावः' । चरणयोर्युगं चरण० 'तत्पुरुषः', तस्मिन् चरण० । दिवि जायन्ते इति दिवि० 'उपपद'-समासः, दिविजैः नतं दिवि० 'तत्पुरुषः', तस्मिन् दिवि० । दुःखेन लभ्यते इति दुर्लभं, तस्मिन् दुर्लभे ॥

५१—शोभनो रवो यस्य स सुरवः 'बहुव्रीहिः', तं सु० । अम्बु ददातीति अम्बुदः 'उपपद'समासः तं अम्बु० । सुरैः वन्द्या सुर० 'तत्पुरुषः' ॥

५२—पविश्च मुशले च पवि० 'इतरेतरद्वन्द्वः', पविमुशले करयोर्यस्याः सा पवि० 'बहुव्रीहिः, । अतिशयेन कराला अति० 'प्रादि'समासः, अतिकराला आभा यस्य तत् अति० 'बहुव्रीहिः', तत् अति० । रागेण अन्धाः रागा० 'तत्पुरुषः', रागान्धाश्च ते अरयश्च रागा० 'कर्मधारयः', रागान्धारीणां ईरणं रागा० 'तत्पुरुषः', रागान्धारीरणं करोतीति रागा० 'उपपद'समासः । नीला चासौ प्रभा च नील० 'कर्मधारयः', नीलप्रभाणां उत्करो नील० 'तत्पुरुषः,' नीलप्रभोत्करो यस्यां सा नील० 'बहुव्रीहिः' ॥

५३—गदा एव वल्लर्यः गदा० 'कर्मधारयः', गदावल्लरीभिः गुपिलं गदा० 'तत्पुरुषः', गदावल्लरीगुपिलं च तत् जन्म च गदा० 'कर्मधारयः', गदावल्लरीगुपिलजन्म एव कान्तारं गदा० 'कर्मधारयः', तस्माद् गदा० । न ईप्सितं अनी० 'नञ्तत्पुरुषः', अनीप्सितं च तद् उपनतं च अनी० 'कर्मधारयः', दिव्याश्च ताः कान्ताश्च दिव्य० 'कर्मधारयः', दिव्यकान्तानां रतं दिव्य० 'तत्पुरुषः', अनीप्सितोपनतं दिव्यकान्तारतं यस्य स अनी० । अनन्तान् (कर्मांशान्) जयतीति अनन्तजित् । अभिमतस्य आयः अभि० 'तत्पुरुषः', अभिमतार्थं ददातीति अभि० 'उपपद'समासः । समस्तानि च तानि जगन्ति च समस्त० 'कर्मधारयः', समस्तजगतां अंहांसि समस्त० 'तत्पुरुषः', तेषां समस्त० । आपदां ओघः आप० 'तत्पुरुषः', कृतः आपदोघो येन स कृत० 'बहुव्रीहिः', कृतापदोघश्चासौ स्मरश्च कृता० 'कर्मधारयः', हतः कृतापदोघस्मरो येन स हत० 'बहुव्रीहिः' ॥

५४—यान् आनताः यदानताः 'तत्पुरुषः' । वरश्चासौ विधिश्च वर० 'कर्मधारयः', तस्मिन् वर० । अलीकं आनने येषां ते अलीका० 'बहुव्रीहिः' । श्रुतं एव ज्वलनः श्रुत० 'कर्मधारयः', श्रुतज्वलनेन भस्मसात्कृतं श्रुत० 'तत्पुरुषः', भवानां आवली भवा० 'तत्पुरुषः', भवावली एव काननं भवा० 'कर्मधारयः', श्रुतज्वलनभस्मसात्कृतं भवावलीकाननं यैः ते श्रुत० 'बहुव्रीहिः' । बृहन्ति च तानि दुरितानि च बृह० 'कर्मधारयः', जगति बृहद्दुरितानि जग० 'तत्पुरुषः', प्रपञ्चितानि च तानि जगद्बृहद्दुरितानि च प्रपञ्चित० 'कर्मधारयः', प्रपञ्चितजगद्बृहद्दुरितानि एव कूपः प्रपञ्चित० 'कर्मधारयः', प्रपञ्चितजगद्बृहद्दुरितकूपं तरन्तीति प्रपञ्चित० 'उपपद'समासः । न विद्यते उपमा यस्याः सा अनु० 'बहुव्रीहिः',

अनुपमा चासौ रूपता च अनु० 'कर्मधारयः', अनुपमरूपतया राजते इति अनु० 'उपप-द'समासः, तेन अनु० ॥

५५—अखिलं च तद् विष्टपं च अखिल० 'कर्मधारयः', अखिलविष्टपे आश्रिता अखिल० 'तत्पुरुषः', अखिलविष्टपाश्रिता चासौ सभा च अखिल० 'कर्मधारयः', अखि-लविष्टपाश्रितसभायां जनाः अखिल० 'तत्पुरुषः', अखिलविष्टपाश्रितसभाजनानां असवः अखिल० 'तत्पुरुषः,' तान् अखिल० । अमराश्च योगिनश्च अमर० 'इतरेतरद्वन्द्वः,' तैः अमर० । कृतं सभाजनं यस्याः सा कृत० 'बहुव्रीहिः' । जिनेषु इन्द्राः जिने० 'तत्पुरुषः', जिनेन्द्रैः गदिता जिने० 'तत्पुरुषः' । नयाः आदौ येषां ते नया० 'बहुव्रीहिः', नयादयः एव वसूनि नया० 'कर्मधारयः,' नयादिवसूनि पातीति नया० 'उपपद'समासः । रिपूणां विभेदनं रिपु० 'तत्पुरुषः', तस्मिन् रिपु० । शोभनानि च तानि पात्राणि सुपात्राणि 'कर्म-धारयः,' सुपात्राणां गीर्वाणता सुपात्र० 'तत्पुरुषः' कृता सुपात्रगीर्वाणता यया सा कृत० 'बहुव्रीहिः' ॥

५६—निजं च तद् अङ्गं च निजा० 'कर्मधारयः', निजाङ्गं एव लता निजा० 'तत्पु-रुषः', तया निजा० । विशदश्चासौ बन्धुजीवश्च विशद० 'कर्मधारयः', विशदबन्धुजीव-स्येव आभा यस्याः सा विशद० 'बहुव्रीहिः', तया विशद० । सितं अङ्गं यस्य स सिता० 'बहुव्रीहिः', सिताङ्गो विहगो यस्याः सा सिता० 'बहुव्रीहिः' । न नमन्तः अनमन्तः 'नञ्तत्पुरुषः', अनमन्तश्च ते अबन्धुजीवाश्च अनम० 'कर्मधारयः', हताः अनमद्बन्धु-जीवाः यया सा हता० 'बहुव्रीहिः' । न विद्यते भयं यस्याः सा अभया 'बहुव्रीहिः' । ज्वलन् चासौ ज्वलनश्च ज्वल० 'कर्मधारयः', ज्वलज्ज्वलन एव हेतिः यस्याः सा ज्वल० 'बहुव्रीहिः' । तापं ददातीति ताप० 'उपपद'समासः, तं ताप० । शुभश्चासौ अतिशयश्च शुभा० 'कर्मधारयः', शुभातिशय एव धान्यं शुभा०'तत्पुरुषः', शुभातिशयधान्यस्य वृद्धिः शुभा० 'तत्पुरुषः', न विद्यते उपमानं यस्याः सा अनु० 'बहुव्रीहिः', अनुपमाना चासौ सीता च अनु० 'कर्मधारयः', शुभातिशयधान्यवृद्धौ अनुपमानसीता शुभा० 'तत्पुरुषः' ॥

५७—समवसरणस्य भूमिः सम० 'तत्पुरुषः', तस्यां सम० । अर्चायाः उदयः अर्चो० 'तत्पुरुषः', सजितः अर्चोदयो यस्यां सा सज्जि० 'बहुव्रीहिः', तस्यां सज्जि० । सता जिता सज्जिता 'तत्पुरुषः', सज्जिता अर्चा यस्य स० सज्जि० 'बहुव्रीहिः' । उद्यद् रागो यस्मिन् स उद्य० 'बहुव्रीहिः', उद्यद्रागश्चासौ सौधर्मश्च उद्य० 'कर्मधारयः', उद्यद्राग-सौधर्मस्य नामः उद्य० 'तत्पुरुषः', उद्यद्रागसौधर्मनामेन अर्चितः उद्य० 'तत्पुरुषः', उद्य-द्रागसौधर्मनामार्चितश्चासौ हरिश्च उद्य० 'कर्मधारयः', उद्यद्रागसौधर्मनामार्चितहरेः परि-पूज्यः उद्य० 'तत्पुरुषः' ॥

५८—येषां उदयः यदु० 'तत्पुरुषः', तं यदु० । विगता आपद् यस्मात् तत् व्या० 'बहुव्रीहिः' । उपरता हिंसा यस्मात् तत् उप० । उरुश्चासौ श्रीश्च उरु० 'कर्मधारयः',

उरुश्रिया तेजि उरु० 'तत्पुरुषः', तत् उरु०। नाना आशया यस्मिन् तत् नाना० 'बहुव्रीहिः', तत् नाना०। प्रतिगतं भयं यस्मात् स प्रति० 'बहुव्रीहिः', तं प्रति० ॥

५९—पराश्च समयाश्च पर० 'कर्मधारयः', परसमया एव रिपवः पर० 'तत्पुरुषः', तेषां पर०। दारे हेतुः दार० 'तत्पुरुषः', तस्मिन् दार०। विततश्चासौ मोहश्च वितत० 'कर्मधारयः', विततमोहस्य असः वितत० 'तत्पुरुषः', विहितो विततमोहासो यस्मिन् तत् यथा स्यात् तथा विहित० 'अव्ययीभावः'। उदारा हेतवो यस्मिन् तत् उदार० 'बहुव्रीहिः', तस्मिन् उदार०। जिनानां वचः जिन० 'तत्पुरुषः', तस्मिन् जिन०। आपदां हृतिः आप० 'तत्पुरुषः', तस्यां आप०। सत्या नीतिर्यस्य तत् सत्य० 'बहुव्रीहिः', तस्मिन् सत्य०। दिविजाश्च मनुजाश्च दिविजमनुजाः 'इतरेतरद्वन्द्वः', दिविजमनुजानां लक्ष्मीः दिविज० 'तत्पुरुषः', दिविजमनुजलक्ष्म्याः पद्धतिर्यस्मिन् तद् दिविज० 'बहुव्रीहिः', तस्मिन् दिविज०। न विद्यन्ते ईतयो यस्मिन् तत् अनीति 'बहुव्रीहिः', तस्मिन् अनीतौ ॥

६०—श्रिया युक्ता कुण्डिका श्री० 'मध्यमपदलोपी'समासः, असिश्च फलकं च मणिश्च श्रीकुण्डिका च असि० 'इतरेतरद्वन्द्वः', असिफलकमणिश्रीकुण्डिकाः हस्तेषु यस्याः सा असि० 'बहुव्रीहिः'। प्रबलाश्च ते रिपवश्च प्रबल० 'कर्मधारयः', प्रबलरिपव एव वनानि प्रबल० 'तत्पुरुषः', तेषां प्रबल०। हस्तिनां कालः हस्ति० 'तत्पुरुषः', तं हस्ति०। शोभना तडित् सुतडित् 'प्रादि'समासः, सुतडितः इव आभा यस्याः सा सुतडि० 'बहुव्रीहिः', न विद्यते साम येषां ते असामानः 'बहुव्रीहिः', असाम्नः हन्तीति असामहा 'उपपद'समासः। मानस्य सीमा मान० 'तत्पुरुषः' ॥

६१—अतिशायीनि दुःखानि अति० 'प्रादि'समासः, गभीरा चासौ वापिश्च गभीर० 'कर्मधारयः', अति दुःखानि एव गभीरवापिः अति० 'तत्पुरुषः', अतिदुःखगभीरवाप्याः उत्तारकः अति० 'तत्पुरुषः'। न विद्यते भीर्यस्य सः अभीः 'बहुव्रीहिः'। अवमस्य हानिः अवम० 'तत्पुरुषः', विहिता अवमहानिर्येन स विहितावम० 'बहुव्रीहिः', विहितावमहानिश्चासौ शान्तश्च विहिता० 'कर्मधारयः', तं विहिता०। परमा चासौ शान्तिश्च परम० 'कर्मधारयः', महच्च तत् निशान्तं च महा० 'कर्मधारयः', परमशान्तौ महानिशान्तं यस्य स परम० 'बहुव्रीहिः', तं परम० ॥

६२—येषां वाहवो यद्वा० 'तत्पुरुषः'। वरा चासौ पुरी च वर० 'कर्मधारयः', परमं च तद् अर्गलं च परमा० 'कर्मधारयः', वरपुर्याः परमार्गलं वर० 'तत्पुरुषः', वरपुरीपरमार्गलेन आभाः वर० 'तत्पुरुषः'। परश्चासौ मार्गश्च पर० 'कर्मधारयः', परमार्गस्य लाभाः पर० 'तत्पुरुषः'। विबुधस्य अयं वैबुधः, वैबुधश्चासौ राट् च वैबुध० 'कर्मधारयः', तुलितो वैबुधराट् यया सा तुलित० 'बहुव्रीहिः', तस्यां तुलित०। अयं एव दवः अय० 'तत्पुरुषः', अम्बु धरन्तीति अम्बु० 'उपपद'समासः, अयदवे अम्बुधराः अय० 'तत्पुरुषः' ॥

६३—न उपतापि अनु० 'नञ्तत्पुरुषः'। समाधिं करोतीति समाधि० 'उपपद'-समासः। जिनस्य इदं जैनं, जैनं च तद् वचः जैन० 'कर्मधारयः'। रसा आदौ येषां ते रसा० 'बहुव्रीहिः', रसादयश्च ते भोगाश्च रसा० 'कर्मधारयः', अतिशायितानि लोलानि अति० 'प्रादि'समासः, रसादिभोगेषु अतिलोलानि रसा० 'तत्पुरुषः', रसादिभोगातिलोलानि च तानि करणानि च रसा० 'कर्मधारयः', न नवा अनवाः 'नञ्तत्पुरुषः', अनवाश्च ते चोराश्च अनव० 'कर्मधारयः', रसादिभोगातिलोलकरणानि एव अनवचोराः रसा० 'कर्मधारयः', रसादिभोगातिलोलकरणानां सादि रसा० 'तत्पुरुषः'॥

६४—गदा च अक्षश्च गदा० 'समाहारद्वन्द्वः', तद् गदा०। दृशि पतितं दृक्० 'तत्पुरुषः', दृक्पतितं च तद् अञ्जनं च दृक्० 'कर्मधारयः', तस्य दृक्०। आमोदेन लोलाः आमोद० 'तत्पुरुषः', मुखराश्च ते उपरिपातुकाश्च मुखरो० 'कर्मधारयः', आमोद-लोलाश्च ते मुखरोपरिपातुकाश्च आमोद० 'कर्मधारयः', आमोदलोलमुखरोपरिपातुका अलिनो यस्मिन् स आमोद०। यस्याः आसनं यदा० 'तत्पुरुषः'॥

६५—महान् चासौ मोहश्च महा० 'कर्मधारयः', महामोह एव तमः महा० 'कर्म-धारयः', तत् महा०। न क्षमाः अक्षमाः 'नञ्तत्पुरुषः', तेषां अक्ष०। अतिशायि कृच्छ्रं अति० 'प्रादि'समासः, तस्मात् अति०। शिवतायाः पदं शिवता० 'तत्पुरुषः', तस्मिन् शिवता०॥

६६—संसारो रूपं यस्य स संसार० 'बहुव्रीहिः'। सुष्ठु बृहन् सुबृहन् 'प्रादि'समासः। पीडानां निवहः पीडा० 'तत्पुरुषः', तं पीडा०। येषां दर्शनं यद्द० 'तत्पुरुषः', तस्माद् यद्द०॥

६७—दुष्कृतानि एव पर्वताः दुष्कृत० 'कर्मधारयः', तेषां दुष्कृत०। निर्वाणस्य दानं निर्वाण० 'तत्पुरुषः', तस्मात् निर्वाण०। पर्वणां तानः पर्व० 'तत्पुरुषः', कृतः पर्व-तानो यया सा कृत० 'बहुव्रीहिः', तां कृत०। जिनेषु इन्द्राः जिने० 'तत्पुरुषः', जिने-न्द्राणां वाणी जिने० 'तत्पुरुषः', तां जिने०। न वदन्ति (परवादिनः) यस्यां सा अवदा 'बहुव्रीहिः', न तन्निष्ठा अतन्निष्ठा 'नञ्तत्पुरुषः', अवदा चासौ अतन्निष्ठा च अवदा० 'कर्मधारयः', तां अवदा०। सुष्ठु अवदाता स्वव० 'प्रादिसमासः,' स्ववदातो निष्ठो यस्याः सा स्वव० 'बहुव्रीहिः'॥

६८—इन्द्रस्य शस्त्रं इन्द्र० 'तत्पुरुषः', घण्टा च इन्द्रशस्त्रं च घण्टे० 'समाहारद्वन्द्वः', तद् घण्टे०। फलं च अक्षमाला च फला० 'इतरेतरद्वन्द्वः', फलाक्षमालाभ्यां सहितं सफला० 'बहुव्रीहिः', तत् सफला०। नरि तिष्ठतीति नृस्था 'उपपद'समासः। तमालस्य इव कान्ता तमाल० 'मध्यमपदलोपि'समासः। न समाः असमाः 'नञ्तत्पुरुषः', अल-कानां अन्ताः अलका० 'तत्पुरुषः', असमा अलकान्ता यस्याः सा असमा० 'बहुव्रीहिः'॥

६९—नवं रञ्जनं यासां ताः नव० 'बहुव्रीहिः', ताः नव०। जिनेषु वरः जिन० 'तत्पुरुषः', तं जिन०॥

७०—सन्ति मनांसि येषां ते सन्मनसः 'बहुव्रीहिः', सन्मनसः एव पादपा यस्यां सा

सद्म० 'बहुव्रीहिः', तां सद्म०। जिनानां ओघो जिनौघः 'तत्पुरुषः'। श्रीः सद्म यस्य स श्री० 'बहुव्रीहिः', तस्य श्री०। पादानां पांसवः पाद० 'तत्पुरुषः'॥

७१—मानश्च नन्दश्च मान० 'इतरेतरद्वन्द्वः', दत्तौ माननन्दौ यया सा दत्त० 'बहुव्रीहिः'। दानवा आदौ येषां ते दानवा० 'बहुव्रीहिः', तैः दान०॥

७२—अस्त्रं च पत्रं च अस्त्र० 'इतरेतरद्वन्द्वः', नागा एव अस्त्रपत्रे यस्याः सा नागा० 'बहुव्रीहिः'। अतिशयेन उग्रं अत्युग्रं 'प्रादि'समासः, अत्युग्रं वैरं यस्य सः अत्यु० 'बहुव्रीहिः'। अध्यायाः आरम्भः अद्‌या० 'तत्पुरुषः', तस्यां अद्‌या०॥

७३—मल्लिश्चासौ जिनश्च मल्लि० 'कर्मधारयः'। प्रियङ्गोरिव रुचिर्यस्य स प्रियङ्गु० 'बहुव्रीहिः'॥

७४—स्वर्गस्य समाः स्वर्ग० 'तत्पुरुषः', स्वर्गसमा ग्रामा यस्मिन् तत् स्वर्ग० 'बहुव्रीहिः'। क्षणान् ददातीति क्षणदं 'उपपद'समासः। मेरोः शिरः मेरु० 'तत्पुरुषः', तस्य मेरु०। न मन्दा अमन्दाः 'नञ्तत्पुरुषः', समग्राश्च अमन्दाश्च समग्रा० 'कर्मधारयः', समग्रामन्दा धातवो यस्मिन् तत् समग्रा० 'बहुव्रीहिः', तस्य समग्रा०॥

७५—तम एव वनं तमो० 'कर्मधारयः', तमोवनं एव अगाः तमो० 'कर्मधारयः', तमोवनागानां सङ्घः तमो० 'तत्पुरुषः', तमोवनागसङ्घस्य नाशनी तमो० 'तत्पुरुषः', तां तमो०। न विद्यते आगः यस्याः सा अनागाः 'बहुव्रीहिः', तां अना०॥

७६—वाचः (अधिष्ठायिका) देवी वाग्० 'तत्पुरुषः'। वरदीभूता पुस्तिका यस्याः सा वरदी० 'बहुव्रीहिः'। आपद् एव मलं आप० 'कर्मधारयः', आपन्मलस्य क्षितिः आप० 'तत्पुरुषः', तस्यां आप०। पुस्तिका च पद्मं च पुस्तिकापद्मे 'इतरेतरद्वन्द्वः', पुस्तिकापद्माभ्यां लक्षितौ पुस्तिका० 'तत्पुरुषः', तौ पुस्तिका०॥

७७—शोभनं व्रतं यस्य स सुव्रतः 'बहुव्रीहिः', तत्सं० सुव्रत! भव्या एव शिखण्डिनः भव्य० 'कर्मधारयः', तेषां भव्य०। न रहितं अरहितं 'नञ्तत्पुरुषः', अरहितं आपं यस्मिन् सः अरहिता० 'बहुव्रीहिः', अरहितापश्चासौ घनश्च अरहिता० 'कर्मधारयः', तत्सं० अरहिता०। अञ्जनस्य इव नीलता अञ्जन० 'मध्यमपदलोपि'समासः, तां अञ्जन०। अमरेभ्यो हितानि अमर० 'तत्पुरुषः', अमरहितानि अपघनानि यस्याः सा अमर० 'बहुव्रीहिः', तां अमर०। जननी एव लता जननी० 'कर्मधारयः'। तां जननी०॥

७८—जिने जिने प्रतिजिनं 'अव्ययीभावः'। वारिणि रुहन्तीति वारिरुहाणि 'उपपद'समासः, क्रमाणां अधो वारिरुहाणि क्रमवारि० 'मध्यमपदलोपि'समासः। सुखेन चितानि सुख० 'तत्पुरुषः'। नखानां प्रभा नख० 'तत्पुरुषः', सुष्ठु खचितानि सुख० 'प्रादि'समासः, नखप्रभया सुखचितानि नख० 'तत्पुरुषः',॥

७९—अतिक्रान्तः कविं अतिकविः 'प्रादि'समासः। बलं च प्रभा च मतिश्च बल-

प्रभा० 'इतरेतरद्वन्द्वः', विशाला बलप्रभामतयो यस्य स विशाल० 'बहुव्रीहिः', विशालबलप्रभामतिकश्चासौ वीरश्च विशाल० 'कर्मधारयः', विशालबलमतिकवीरस्य मतं विशाल० 'तत्पुरुषः', तस्मिन् विशाल० ॥

८०—श्रुतानां निधिः श्रुत० 'तत्पुरुषः', श्रुतनिधेः ईशिनी श्रुत० 'तत्पुरुषः', तत्सं० श्रुत०। बुद्धय एव वनानि बुद्धि० 'कर्मधारयः', बुद्धिवनानां आवली बुद्धि० 'तत्पुरुषः', बुद्धिवनावल्यां दव इव बुद्धि० 'कर्मधारयः', तद् बुद्धि०। न विद्यते उत्तमं यस्मात् तत् अनु० 'बहुव्रीहिः', अनुत्तमं च तत् सारं च अनु० 'कर्मधारयः', अनुत्तमसारेण चिता अनु० 'तत्पुरुषः'। भवानां भियः भव० 'तत्पुरुषः', तासां भव०। अवमं नुदतीति अवम० 'उपपद'समासः। रचिता आपदो येन तद् रचिता० 'बहुव्रीहिः', तद् रचिता० ॥

८१—दूयमानाश्च ते मनुजाश्च दूय० 'कर्मधारयः', दूयमानमनुजैः नतः दूय० 'तत्पुरुषः', तं दूय०। सुखानि एव कुमुदानि सुख० 'कर्मधारयः', सुखकुमुदानां ओघः सुख० 'तत्पुरुषः', सुखकुमुदौघस्य विकाशः सुख० 'तत्पुरुषः', तस्मिन् सुख०। जनतायाः अनु अनुजनतम् 'अव्ययीभावः' ॥

८२—भव्यश्चासौ जनश्च भव्य० 'कर्मधारयः', तं भव्य०। अजिनं च अस्थि च अजिना० 'इतरेतरद्वन्द्वः', अजिनास्थिभ्यां रहिताः अजिना० 'बहुव्रीहिः'। शोभनः स्थायः (?) सुस्थायः 'प्रादि'समासः' तस्मिन् सुस्थाये। स्थिरं हितं यस्मिन् स स्थिर० 'बहुव्रीहिः' स्थिरहित आयो यस्मिन् स स्थिर० 'बहुव्रीहिः', तस्मिन् स्थिर० ॥

८३—जिनस्य शासनं जिन० 'तत्पुरुषः'। विशदानि च तानि प्रतिभानानि च विशद० 'कर्मधारयः', वप्राश्च भङ्गाश्च वप्र० 'इतरेतरद्वन्द्वः', विशदप्रतिभानानां वप्रभङ्गा यस्मिन् तद् विशद० 'बहुव्रीहिः'। त्रयाणां जगतां समाहारः त्रिजगत् 'द्विगु'समासः, तत् त्रिजगत्। भव एव कान्तारं भव० 'कर्मधारयः', तद् भव०। नवा चासौ प्रभा च नव० 'कर्मधारयः', भा च नवप्रभा च भानवप्रभं 'समाहारद्वन्द्वः', अप्रतिस्पर्द्धि भानवप्रभं यस्य तद् अप्रति० 'बहुव्रीहिः' ॥

८४—असिश्च कार्मुकं च असि० 'इतरेतरद्वन्द्वः', असिकार्मुकाभ्यां जितं असि० 'तत्पुरुषः', असिकार्मुकजितं आहवं यया सा असि० 'बहुव्रीहिः'। अतिशयितं यानं अति० 'प्रादि'समासः, तद् अति० ॥

८५—चिरं परिचिता चिर० 'प्रादि'समासः, चिरपरिचिता चासौ लक्ष्मीश्च चिर० 'कर्मधारयः', तां चिर०। अमरैः सदृशाः अमर० 'तत्पुरुषः', अमरसदृशाश्च ते मर्त्याश्च अमर० 'कर्मधारयः', अमरसदृशमर्त्या आवर्जिता यया सा अमर० 'बहुव्रीहिः', तां अमर०। भव एव जलधिः भव० 'कर्मधारयः', भवजलधौ निमज्जन्तः भव० 'तत्पुरुषः', भवजलधिनिमज्जन्तश्च ते जन्तवश्च भव० 'कर्मधारयः', निर्गतो व्याजो यस्मात् स निर्व्याजः 'बहु-

व्रीहिः', निर्व्याजश्चासौ बन्धुश्च निर्व्याज० 'कर्मधारयः', भवजलधिनिमज्जज्जन्तूनां निर्व्याजबन्धुः भव० 'तत्पुरुषः', तत्सं० भव० । रसा चासौ दृक् च रस० 'कर्मधारयः', दमे रसदृग् दम० 'तत्पुरुषः', तां दम० ॥

८६—येषां आज्ञा यदा० 'तत्पुरुषः', तां यदा० । शं एव मणयः शंम० 'कर्मधारयः', तेषां शंम० । शोभना खनिः सु० 'प्रादि'समासः । न तनुः अतनुः 'नञ्तत्पुरुषः', अतनुः तानो यस्य सः अतनु० 'बहुव्रीहिः' । न नुत्तं यथा स्यात् तथा अनुत्तं 'अव्ययीभावः' । महानां अन्तो महा० 'तत्पुरुषः', न विद्यते महान्तो यस्य सः अमहा० 'बहुव्रीहिः' । विपुलं भद्रं यस्मिन् सा विपुल० 'बहुव्रीहिः', तां विपुल० । जिनेषु इन्द्राः जिने० 'तत्पुरुषः' । स्वरः सुखानि स्वःसु० 'तत्पुरुषः', स्वःसुखेषु निरताः स्वःसु० 'तत्पुरुषः', स्वःसुखनिरतैः नुताः स्वःसु० 'तत्पुरुषः' । न उत्तमा येभ्यः ते अनु० 'बहुव्रीहिः ॥

८७—मतिश्च बलं च ऋद्धिश्च मति० 'इतरेतरद्वन्द्वः', शोभना मतिबलर्द्धयः सुमति० 'प्रादि'समासः, कृताः सुमतिबलर्द्धयः येन तत् कृत० 'बहुव्रीहिः', मृत्योः दोषः मृत्यु० 'तत्पुरुषः', रुक् च मृत्युदोषश्च रुग्० 'इतरेतरद्वन्द्वः', ध्वस्तौ रुग्मृत्युदोषौ येन तद् ध्वस्त० 'बहुव्रीहिः', कृतसुमतिबलर्द्धि च ध्वस्तरुग्मृत्युदोषं च कृत० 'कर्मधारयः', तत् कृत० । अमृतेन समानं अमृत० 'तत्पुरुषः', तद् अमृत० । पातकानां अन्तो यस्मिन् तत् पातका० 'बहुव्रीहिः', तत् पातका० । दृढा रुचिर्यस्य तद् दृढ० 'बहुव्रीहिः', तद् दृढ० । जिनेषु चन्द्रः जिन० 'तत्पुरुषः', जिनचन्द्रस्य इदं जैन०, तत् जैन० । मानेन सहितं समानं 'बहुव्रीहिः', ऋतं च तत् समानं च ऋत० 'कर्मधारयः', तद् ऋत० ॥

८८—जिनानां वचः जिन० 'तत्पुरुषः', तस्मिन् जिन० । कृता आस्था यया सा कृता० 'बहुव्रीहिः' । समुदितानि सुमनांसि यस्मिन् तत् समु० 'बहुव्रीहिः', तत् समु० । दिव्या चासौ सौदामनी च दिव्य० 'कर्मधारयः', दिव्यसौदामन्या इव रुग् यस्याः सा दिव्य० 'बहुव्रीहिः' । भूतय एव पुष्पाणि भूति० 'कर्मधारयः', भूतिपुष्पाणि आत्मा यस्य तद् भूति० 'बहुव्रीहिः', तद् भूति० । शोभनं मनो येषां ते सुमनसः 'बहुव्रीहिः', समुदिताः सुमनसो यस्मिन् तद् यथा स्यात् तथा समुदित० 'अव्ययीभावः' । निर्गता रुग् यस्मात् तत् नीरुक् 'बहुव्रीहिः', तत् नीरुक् ॥

८९—जिनश्चासौ पार्श्वश्च जिन० 'कर्मधारयः', तत्सं० जिन० । शमिता विग्रहा येन स शमित० 'बहुव्रीहिः', तं शमित० । महान्तश्च निधाश्च महा० 'कर्मधारयः', महानिधानमेरवा यस्मिन् तत् महा० 'बहुव्रीहिः', तस्मिन् महा० । वरं ददातीति वरदः 'उपपद'समासः, तत्सं० वर० । त्रयाणां भुवनानां समाहारः त्रिभुवनं 'द्विगु'समासः, त्रिभुवनस्य श्रीः त्रिभु० 'तत्पुरुषः', तस्याः त्रिभु० । सुरेषु वराः सुर० 'तत्पुरुषः', तैः सुर० । न विद्यते हानिर्येषु ते अहा० 'बहुव्रीहिः', अहानयो घना यस्मिन् तत् अहानि० 'बहुव्रीहिः', मेरोः

कं मेरु० 'तत्पुरुषः', अहानिघनं च तद् मेरुकं च अहानि० 'कर्मधारयः', तस्मिन् अहानि०। न वरा अवरा 'नञ्तत्पुरुषः', अवरा चासौ दशा च अवर० 'कर्मधारयः', अवरदशायाः अन्तः अवर० 'तत्पुरुषः', करोतीति कृत्, अवरदशान्तस्य कृत् अवर० 'तत्पुरुषः', तत्सं० अवर० ॥

९०—सुखानां ओघः सुखौघः 'तत्पुरुषः', जलानां मण्डपः जल० 'तत्पुरुषः', सुखौघ एव जलमण्डपो यस्याः सा सुखौ० 'बहुव्रीहिः', तां सुखौ०। दुरितानि एव घर्मः दुरित० 'कर्मधारयः', दुरितघर्मं बिभ्रतीति दुरित० 'उपपद'समासः, तेभ्यो दुरित०। शुभं व्यजनं यस्याः सा शुभ० 'बहुव्रीहिः', तां शुभ०। लसन्ती चासौ पताका च लसत्० 'कर्मधारयः', अङ्कुशश्च लसत्पताका च अरि च अङ्कुश० 'इतरेतरद्वन्द्वः', इतानि अङ्कुशलसत्पताकारीणि यैः ते इता० 'बहुव्रीहिः'। जिनेषु इन्द्राः जिने० 'तत्पुरुषः', जिनेन्द्राणां चरणा जिने० 'तत्पुरुषः', जिनेन्द्रचरणा एव इन्दवः जिने० 'कर्मधारयः'। भव्याश्च ते जनाश्च भव्य० 'कर्मधारयः', भव्यजनैः कामिता भव्य० 'तत्पुरुषः', तां भव्य०। सता पातीति सत्पः 'उपपद'समासः, सत्पस्य भावः सत्पता 'तत्पुरुषः', कुशलानां सत्पता कुशल० 'तत्पुरुषः', कुशलसत्पतां कुर्वन्तीति कुशल० 'उपपद'समासः॥

९१—न शक्या अश० 'नञ्तत्पुरुषः', अशक्या नुतिर्यस्य तद् अश० 'बहुव्रीहिः', तद् अश०। भव एव अद्रिः भवा० 'कर्मधारयः', भवाद्रेः निदारणं भवा० 'तत्पुरुषः', तस्मिन् भवा०। स्वरोः उपमा यस्य तत् स्वरू० 'बहुव्रीहिः', तत् स्वरू०। न विद्यते लङ्घनं यस्य तद् अल० 'बहुव्रीहिः', तद् अल०। जिनानां पतिः जिन० 'तत्पुरुषः', तस्य जिन०। शिवस्य स्पृहा यस्यास्ति स शिव० 'बहुव्रीहिः'। इति स्वरूपं यस्य तद् इति० 'बहुव्रीहिः', तद् इति०। न विद्यते मलो यस्मिन् तद् अमलं 'बहुव्रीहिः', तद् अमलम्। रायं ददातीति रैरं 'उपपद'समासः, तद् रैरम्॥

९२—जिनानां अर्चनं जिना० 'तत्पुरुषः', जिनार्चने रतः जिना० 'तत्पुरुषः'। मदेन कलः मद० 'तत्पुरुषः', तं मद०। तुल्यः स्वदो यस्य स तुल्य० 'बहुव्रीहिः', तं तुल्य०। रतिना समानो रति० 'तत्पुरुषः', यक्षीणां जनः यक्षी० 'तत्पुरुषः', रतिसमानो यक्षीजनो यस्य स रति० 'बहुव्रीहिः'। अखिलाश्च ते यक्षाश्च अखिल० 'कर्मधारयः', अखिलयक्षाणां राट् अखिल० 'तत्पुरुषः'। प्रथिता कीर्तिर्यस्य स प्रथित० 'बहुव्रीहिः'। अतिशयेन उन्नमन्त्यः अत्यु० 'प्रादि'समासः, अत्युन्नमन्त्यश्च ता विपदश्च अत्यु० 'कर्मधारयः', अत्युन्नमद्विपदां नमनं अत्यु० 'तत्पुरुषः', अत्युन्नमद्विपन्नमने साधनानि अत्यु० 'तत्पुरुषः', तैः अत्यु०। न विद्यन्ते नया येषु ते अनयाः 'बहुव्रीहिः', समाश्च अनयाश्च क्षीजनानि च समा० 'इतरेतरद्वन्द्वः', अतिक्रान्तानि समानयक्षीजनानि येन सः अति० 'बहुव्रीहिः'॥

९३—प्रगुणाश्च गुरवश्च प्रगुण० 'कर्मधारयः', प्रगुणगुरवश्च ते गुणाश्च प्रगुण० 'कर्मधारयः', प्रगुणगुरुगुणानां व्रातः प्रगुण० 'तत्पुरुषः', अपवर्गं प्रति प्रगुणगुरुगुणव्रातो यस्य सः अप० 'बहुव्रीहिः', तं अप० । उद्धूता मुद् यस्य स उद्धूत० 'बहुव्रीहिः'। अंहसो रंहः अंहो० 'तत्पुरुषः', अंहोरंहसि भयाः अंहो० 'तत्पुरुषः', तेषां अंहो०। घनं च तद् भयं च घन० 'कर्मधारयः', घनभयस्य आभोगः घन० 'तत्पुरुषः', घनभयाभोगं ददतीति घन० 'उपपद'समासः, तेषां घन० । अनन्ता आज्ञा यस्य सः अनन्त० 'बहुव्रीहिः', तं अनन्ता० । न विद्यते अघो यस्य सः अनघः 'बहुव्रीहिः', तं अन० । तता चासौ मलिना च तत० 'कर्मधारयः', ततमलिना चासौ ज्ञानिता च तत० 'कर्मधारयः', ततमलिनज्ञानिताया अन्तः तत० 'तत्पुरुषः', कृतः ततमलिनज्ञानितान्तो यस्मिन् तद् यथा स्यात् तथा कृत० 'अव्ययीभावः' ॥

९४—न मेयः अमेयः 'नञ्तत्पुरुषः', तस्मिन् अमेये । मेरोः मूर्धा मेरु० 'तत्पुरुषः', तस्मिन् मेरु० । न विद्यते तुला येषां तानि अतुलानि 'बहुव्रीहिः', अतुलानि च फलानि च अतुल० 'कर्मधारयः', अतुलफलानां विधा अतुल० 'तत्पुरुषः', सन्तश्च ते तरवश्च सत्तरवः 'कर्मधारयः', सत्तरूणां उपात्तं रूपं यैस्ते सत्तरू० 'बहुव्रीहिः', अतुलफलविधायां सत्तरूपात्तरूपाः अतुल० 'बहुव्रीहिः'। स्तुत्या सहिताः सस्तु० 'बहुव्रीहिः', न जीर्यन्त्यः अजी० 'नञ्तत्पुरुषः', सस्तुत्यश्च अजीर्यन्त्यश्च सस्तु० 'कर्मधारयः', सस्तुत्यजीर्यन्त्यो द्रुपदो यस्मिन् स सस्तु० 'बहुव्रीहिः', तस्मिन् । सुराणां जलानि सुर० 'तत्पुरुषः', तैः सुर० । प्रास्ता मोहा यैस्ते प्रास्त० 'बहुव्रीहिः'। तमो घ्नन्तीति तमो० 'उपपद'समासः । जातं ओजः येषु ते जातौ० 'बहुव्रीहिः'। द्युतेः चितिः द्युति० 'तत्पुरुषः', सत् च तत् कुन्दं च सत्कुन्दं 'कर्मधारयः', द्युतिचित्या जितं सत्कुन्दं यैः ते द्युति० 'बहुव्रीहिः', द्युतिचितिजितसत्कुन्दा दन्ता येषां ते द्युति० 'बहुव्रीहिः'। अध्यामं च तद् ध्यानं च अध्याम० 'कर्मधारयः', अध्यामध्यानेन गम्या अध्याम० 'बहुव्रीहिः'। पापं ददतीति पाप० 'उपपद'समासः, तेषां पाप० ॥

९५—उरुश्चासौ सिन्धुश्च उरु० 'कर्मधारयः', दोषा एव उरुसिन्धुः दोषो० 'कर्मधारयः', दोषोरुसिन्धोः प्रतरणं दोषो० 'तत्पुरुषः', दोषोरुसिन्धुप्रतरणस्य विधयः दोषो० 'तत्पुरुषः', तेषु दोषो० । न्यायेन शस्याः न्याय० 'तत्पुरुषः' । प्रादुष्कृताः अर्थाः यैस्ते प्रादु० । कृता नतिर्यैस्ते कृत० 'बहुव्रीहिः', तेषु कृत० । शान्ता ईशा यस्यां सा शान्ते० 'बहुव्रीहिः', तां शान्ते० ।नखानां अंशवः नखां० 'तत्पुरुषः', नखांशुभिः छुरिताः नखां० 'तत्पुरुषः'। सुराणां शिरांसि सुर० 'तत्पुरुषः', सुरशिरसां राजयः सुर० 'तत्पुरुषः', नखांशुच्छुरिताः सुरशिरोराजयः यैस्ते नखां० 'बहुव्रीहिः', नाना च जिनाश्च नाना० 'कर्मधारयः', नखांशुच्छुरितसुरशिरोराजयश्च नानाजिनाश्च नखां० 'कर्मधारयः', तेषां नखां०। राद्धेः लक्ष्मीः राद्धि० 'तत्पुरुषः', तस्याः राद्धि० । वचनानां विधयः वचन० 'तत्पुरुषः', वचनविधीनां लवाः वचन० 'तत्पुरुषः' ॥

९६—खराश्च ते नखाश्च खर० 'कर्मधारयः', तैः खर० । वीता निष्ठा यस्य स वीत० 'बहुव्रीहिः', तस्मिन् वीत० । न तनिष्ठः अत० 'नञ्तत्पुरुषः', तस्मिन् अत० । शुचश्च क्लेशाश्च शुक्० 'इतरेतरद्वन्द्वः', शुक्क्लेशानां नाशः शुक्० 'तत्पुरुषः', तं शुक्० । शुभा चासौ कृतिश्च शुभ० 'कर्मधारयः', तस्यां शुभ० । अतीव धीरे अति० 'प्रादिसमासः, अतिधीरे अपत्ये यस्याः सा अति० 'बहुव्रीहिः' । समाश्च परार्ध्याश्च अधमाश्च सम० 'इतरेतरद्वन्द्वः', मुदिताः समपरार्ध्याधमा यथा स्यात् तथा 'अव्ययीभावः' ॥

१ नखशब्दो नपुंसकलिङ्गोऽपि समस्ति ।

शुद्धिपत्रम्

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
४	७	શ્રીચન્દ્રપ્રભસૂરિકૃત	શ્રીપ્રભાચન્દ્રસૂરિકૃત
१२	२३	वगा	यका
१३	१२	જોક	જોક (માનસ સરોવરથી દૂર રહેલા)
१४	८–९	હાલ સ્વામીઓ છે તે (પણ) સમર્થ છે, તો પછી ઘણા કાળના સ્વામીઓની પ્રભુતા (ની વાતજ) શી!	હાલના રાજાઓ જો સ્વામી છે તો પૂર્વના રાજાઓનું સ્વામીપણું ક્યાં?
१५	२७	શત્રુ પ્રાપ્ત થયો છે	શત્રુનાં પત્રો છે.
१७	३	पयट्टई	पयट्टई
१८	२३	એમ	०
१९	५	વિશાળ	દીર્ઘ
२२	२७	આયુષ્ય	ગતિનામ
२३	२५	સોનેયા	સોનૈયા
२३	३२	શ્રીહેમચન્દ્રચાર્યે	શ્રીહેમચન્દ્રાચાર્યે
२६	५	શિખરિણી	મન્દાક્રાન્તા
२६	१७-१८	એમ જાણનારા તેમજ	એવી છતાં
२७	१३	તારો ગુણજ	તારોજ ગુણ
२७	१५	(અપવિત્ર વસ્તુઓ)	અપવિત્ર (વસ્તુઓ)
२८	२	ન્યાય–દર્શનનું આ કેવું આચરણ છે?	ન્યાયને જોનારો અમદાય છે–ભ્રષ્ટ થાય છે
३०	१	તું	०
३०	३	પરંતુ જો	વળી
३०	३	તો	અને
३३	१७	तुङ्गाद्रावर्ककर्मणि	तु ग्रावद्रावककर्मणि
३३	१८	ઊંચા ગિરિ ઉપર	०
३६	२०	અને જીવોને વિષે કરૂણાનિધિ હતા એવા	તોપણ જીવોને વિષે કરૂણાનિધિ એવા
३७	२०	सौराष्ट	सौराष्ट्र
३८	६	ગિાર	ગિરિ

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
३८	१७	साङ्क्रान्तिर्या	सङ्क्रान्तिर्या
३८	२२	સુવર્ણુંનું	સુવર્ણનું
३९	१८	પ્રકાશ વિનાના	०
३९	१९	(બનેલા એવા) ચન્દ્રને (પોતાના) તેજ વડે	ચન્દ્રને પોતાના તેજ વડે પ્રકાશ વિનાનો નિસ્તેજ બનાવી
४२	२	છ	સાત
४२	१३	कौटिक	कोटिक
४७	१	બપ્પભટ્ટિસૂરિજીનું જીવન-વૃત્તાન્ત	કાવ્ય-મીમાંસા
४७	१५	તેમની માતાએજ	તેમનીજ માતાએ

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
३	२५	निर्णेय	निर्णय
४	३०	ચાર ગણો છે	ચાર ગણો છે અને છેલ્લા બે વર્ણો ગુરૂ છે.
८	१३	यत् ।	यत्
१८	१०	श्रम-रहितया	श्रमरहितया
१९	१८	कुमारराज्ञः	कुमारराजस्य
२३	६	धा० धा	धा० धू
२३	७	શબ્દ	શબ્દ, તદ્ધિતનો પ્રત્યય.
२४	९	घर	वर
२५	४	સંપત્તિયુક્ત	સંપત્તિરૂપ
२५	१९	०प्यस्ति	०प्यस्ति ।
२६	२३	માનવોના	માનવોના શત્રુઓના
२९	१७	સંખ્યાવાલી	સંખ્યાવાળી
३०	८	शत्रपत्र	शतपत्र
४०	३०	घर्मे	घर्मं
४१	३२	મન્દાર	મન્દર
५६	२०	ह्रद (धा०)	ह्र (धा० हृ)
५७	२९	जिताः	जितः
६०	१९	कासो	कासी
६०	३३	राजीमतीरागमतिः फट्ट(?)	राजीमत्यां रागमतिरकार्षीत्
६२	१५	मागमपि	मार्गं पि

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
६३	२	नयत्–	नयत्
८०	१६	भूળ રૂપે	ભૂળ વિમાનમાં બેસીને
१०६	१९	हा । सा	हा सा ।
११२	५	पद्ये	पद्मे
१३६	१७	કરીને શું	કરીને
१४९	१७	'ડાહુણ્ડી'	'ડાહુણ્ડ'
१५१	१२	हिता	हितां
१५७	३५	२८४	२८५
१६५	३७	संपर्णु	संपूर्णु
१८७	५	जितशत्रुराजा	जितशत्रू राजा
१९०	४	भट्ठि	भट्टि
१९३	२२	पत्तत्तण	पतत्तण
१९३	३०	पतन्ति	पतति
१९३	३१	प्राप्तमिह्पत्रत्वं	पत्रमिह पतनशीलं
१९४	३२	प्राप्नोति महार्घताम्	याति महार्घ्यम्
१९५	१८	पत्राणां न पत्रत्वम्	पत्रत्वं न पत्राणाम्
१९५	१९	कथमपि	कथमपि यावत्
१९७	३	राघनाचतुः	राघना चतुः
१९७	४	मोदिना	मो(दना)दिना
१९८	१०	०दरोपरि लस०	०दरोपरिलस०
१९९	२०	ज्ञायते	हीयते (?)
२००	२६	च	च–
२०३	२७	फलपुण्परहिवायाः	फलपुष्पपत्ररहितायाः
२१०	९	सहचर्या	सहचर्या

શ્રીઆગમોદય સમિતિ તરફથી પ્રસિદ્ધ થયેલા ગ્રન્થોની યાદી.

ગ્રન્થાંક	ગ્રન્થનું નામ, તેના કર્તા વિગેરે.	રૂ. આ. પા.
૧	*આવશ્યકસૂત્ર ભાગ ૧ શ્રીસુધર્માસ્વામીકૃત, શ્રીભદ્રબાહુસ્વામી અને શ્રીહરિભદ્રસૂરિની ટીકા સહિત.	૨–૪–૦
૨	*આવશ્યકસૂત્ર ભાગ ૨ ઉપર પ્રમાણે.	૨–૦–૦
૩	*આવશ્યકસૂત્ર ભાગ ૩ ,,	૩–૮–૦
૪	*આવશ્યકસૂત્ર ભાગ ૪ ,,	૧–૦–૦
૫	*આચારાંગ ભાગ ૧ શ્રીસુધર્માસ્વામીકૃત, શ્રીભદ્રબાહુસ્વામી અને શ્રીશીલાંકાચાર્યની ટીકા સહિત.	૧–૮–૦
૬	*આચારાંગ ભાગ ૨ ઉપર પ્રમાણે.	૨–૪–૦
૭	*ઔપપાતિકસૂત્ર શ્રીઅભયદેવસૂરિની ટીકા સહિત.	૦-૧૨-૦
૮–૯–૧૦–૧૧	*પરમાણુ, નિગોદ, પુદ્ગલ અને બંધ છત્રીસી.	૦–૬–૦
૧૨	*ભગવતીસૂત્ર ભાગ ૧ શ્રીસુધર્માસ્વામીકૃત, શ્રીઅભયદેવસૂરિની ટીકા સાથે.	૩–૪–૦
૧૩	*ભગવતીસૂત્ર ભાગ ૨ ઉપર પ્રમાણે.	૩–૨–૦
૧૪	ભગવતીસૂત્ર ભાગ ૩ ,,	૩–૪–૦
૧૫	*સમવાયાંગ ઉપર પ્રમાણે.	૧–૦–૦
૧૬	*નન્દીસૂત્ર શ્રીદેવવાચકગણિકૃત, શ્રીમલયગિરિની ટીકા સાથે.	૨–૨–૦
૧૭	*ઓઘનિર્યુક્તિ શ્રીસુધર્માસ્વામીકૃત, શ્રીભદ્રબાહુસ્વામી અને શ્રીદ્રોણાચાર્યની ટીકા સાથે.	૩–૦–૦
૧૮	*સૂત્રકૃતાંગ શ્રીધર્માચાર્યકૃત, શ્રીશીલાંકાચાર્યની ટીકા સાથે.	૨-૧૨-૦
૧૯	*પ્રજ્ઞાપનાસૂત્ર (પૂર્વાર્ધ) શ્રીશ્યામાચાર્યકૃત, શ્રીમલયગિરિની ટીકા સાથે.	૩-૧૪-૦
૨૦	*પ્રજ્ઞાપનાસૂત્ર (ઉત્તરાર્ધ) ઉપર પ્રમાણે.	૧-૧૨-૦
૨૧	*સ્થાનાંગસૂત્ર (પૂર્વાર્ધ) શ્રીસુધર્માસ્વામીકૃત, શ્રીઅભયદેવસૂરિની ટીકા સાથે.	૨-૧૨-૦
૨૨	*સ્થાનાંગસૂત્ર (ઉત્તરાર્ધ) ઉપર પ્રમાણે.	૪–૦–૦
૨૩	*અંતકૃદશાદિ ત્રણ સૂત્રો, શ્રીઅભયદેવસૂરિની ટીકા સાથે.	૧–૦–૦

* આ નિશાનીવાળાં પુસ્તકો સીલકમાં નથી.

ગ્રન્થાંક	ગ્રન્થનું નામ, તેના કર્તા વિગેરે.	રૂ. આ. પા.
૨૪	*સૂર્યપ્રજ્ઞપ્તિ શ્રીમલયગિરિની ટીકા સાથે.	૩-૮-૦
૨૫	*જ્ઞાતધર્માંગકથા પૂર્વમુનિવર્યકૃત, શ્રીઅભયદેવસૂરિની ટીકા સાથે.	૧-૧૨-૦
૨૬	*પ્રશ્નવ્યાકરણ ઉપર પ્રમાણે.	૧-૧૨-૦
૨૭	*સાધુસામાચારીપ્રકરણ પૂર્વમુનિવર્યકૃત.	(વિના મૂલ્યે)
૨૮	*ઉપાસકદશા શ્રીઅભયદેવસૂરિની ટીકા સાથે.	૦-૧૦-૦
૨૯, ૩૦, ૩૧, ૩૨.	(૧) અષ્ટક પ્રકરણ તથા (૨) ષડ્દર્શનસમુચ્ચય શ્રીહરિભદ્રસૂરિ અને અન્ય મુનિરાજકૃત.	૦-૪-૦
૩૩	નિરયાવલીસૂત્ર શ્રીશ્રીચંદ્રસૂરિની ટીકા સહિત.	૦-૧૨-૦
૩૪	વિશેષાવશ્યકગાથાનો અકારાદિક્રમ.	૦-૫-૦
૩૫	વિચારસારપ્રકરણ શ્રીપ્રદ્યુમ્નસૂરિકૃત, શ્રીમાણિક્યસાગરે રચેલી છાયા સાથે.	૦-૮-૦
૩૬	ગચ્છાચારપયન્ના શ્રીવાનરઋષિની ટીકા સાથે.	૦-૬-૦
૩૭	ધર્મબિંદુપ્રકરણ શ્રીહરિભદ્રસૂરિકૃત, શ્રીમુનિચંદ્રસૂરિની ટીકા સાથે.	૦-૧૨-૦
૩૮	વિશેષાવશ્યક ભાગ ૧ શ્રીજિનભદ્રગણિકૃત, ભાષાન્તરકર્તા મી. ચુનીલાલ હકમચંદ	૨-૦-૦
૩૯	જૈન ફિલોસોફી (અંગ્રેજીમાં) મી. વીરચંદ રાઘવજી ગાંધીકૃત.	૧-૦-૦
૪૦	યોગ ફિલોસોફી ,, ,,	૦-૧૪-૦
૪૧	કર્મ ફિલોસોફી ,, ,,	૦-૧૨-૦
૪૨	રાયપસેણીસૂત્ર શ્રીમલયગિરિની ટીકા સાથે.	૧-૮-૦
૪૩	અનુયોગદ્વાર સ્થવિરકૃત.	૨-૪-૦
૪૪	નંદીસૂત્ર (બીજી વાર)	૨-૪-૦
૪૫	વીરભક્તામર ઉપાધ્યાય શ્રીધર્મવર્ધનગણિકૃત સટીક તથા નેમિ-ભક્તામર શ્રીભાવપ્રભસૂરિકૃત સટીક, ભાષાન્તરકર્તા પ્રો. હી. ર. કાપડિયા.	૩-૦-૦
૪૬	ચતુર્વિંશતિકા શ્રીબપ્પભટ્ટિસૂરિકૃત સટીક, ભાષાન્તરકર્તા પ્રો. હી. ર. કાપડિયા.	૬-૦-૦
૪૭	સ્તુતિચતુર્વિંશતિકા શ્રીશોભનમુનિરાજકૃત, શ્રીધનપાલ કવીશ્વરકૃત ટીકા તથા પૂર્વમુનિવર્યકૃત અવચૂરિ સહિત. ભાષાન્તરકર્તા પ્રો. હી. ર. કાપડિયા.	૬-૦-૦

* આ નિશાનીવાળાં પુસ્તકો સીલકમાં નથી.

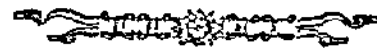
છપાય છે.

૧ પંચસંગ્રહ.
૨ વિશેષાવશ્યક ભાગ ૨.
૩ આચારપ્રદીપ.
૪ આવશ્યક શ્રીમલયગિરિસૂરિકૃત ટીકા સાથે.
૫ નન્દીઆદિનો અકારાદિક્રમ.
૬ ચતુર્વિંશતિજિનાનન્દસ્તુતિ શ્રીમેરૂવિજયગણિકૃત, સ્વોપજ્ઞ ટીકા સહિત.
ભાષાન્તરકર્તા પ્રો. હી. ર. કાપડિયા.
૭ શ્રીધર્મસિંહસૂરિકૃત સરસ્વતીભક્તામર સટીક, શ્રીલક્ષ્મીવિમલમુનિરાજકૃત શાન્તિ-ભક્તામર સટીક તથા શ્રીલાભવિનયગણિકૃત પાર્શ્વભક્તામર,
ભાષાન્તરકર્તા પ્રો૦ હી. ર. કાપડિયા.
૮ ધનપાલ–પંચાશિકા શ્રીપ્રભાનન્દસૂરિ તેમજ શ્રીહેમચન્દ્રગણિકૃત ટીકા સહિત. ભાષાન્તરકર્તા પ્રો. હી. ર. કાપડિયા.
૯. ભક્તામર-સ્તોત્ર શ્રીમાનતુંગસૂરિકૃત, શ્રીગુણાકરસૂરિ, ઉપાધ્યાય શ્રીમેઘ-વિજય તેમજ શ્રીકનકકુશલગણિકૃત ટીકા સાથે
(સંશોધક–પ્રો. હી. ર. કાપડિયા).
૧૦ જૈનધર્મવરસ્તોત્ર શ્રીભાવપ્રભસૂરિકૃત, સ્વોપજ્ઞ ટીકા સાથે.
(સંશોધક–પ્રો. હી. ર. કાપડિયા).
૧૧ લીંબડી આદિ ભંડારની પ્રતિઓનું સૂચી–પત્ર.
૧૨ લોકપ્રકાશ ગુજરાતી ભાષાંતર સહિત.
૧૩ જીવસમાસ.
૧૪ પ્રવ્રજ્યાદિ કુલકો.
૧૫ સ્તુતિ–ચતુર્વિંશતિકા શ્રીશોભનમુનિરાજકૃત, શ્રીજયવિજય પ્રમુખ ચાર મુનીશ્વરોની ટીકા સાથે. (સંશોધક–પ્રો. હી. ર. કાપડિયા).
૧૬ ભવભાવના.

પુસ્તકો મળવાનું ઠેકાણું:—લાયબ્રેરીઅન,
શ્રીઆગમોદય સમિતિ,
દેવચંદ લાલભાઈ ધર્મશાળા.
બડેખા ચકલો, ગોપીપુરા.
સુરત (હિન્દુસ્તાન).

શેઠ દેવચંદ લાલભાઈ જૈન પુસ્તકોદ્ધાર ફંડ તરફથી

પ્રસિદ્ધ થયેલા ગ્રન્થોની યાદી.

ગ્રન્થાંક	ગ્રન્થનું નામ, તેના કર્તા વિગેરે.	રૂ. આ. પા.
૧	*શ્રીવીતરાગસ્તોત્ર શ્રીહેમચંદ્રાચાર્યકૃત, શ્રીપ્રભાચંદ્રસૂરિએ રચેલી તેમજ મુનિશ્રીવિશાલરાજના શિષ્યે રચેલી ટીકા સહિત.	૦–૮–૦
૨	*શ્રમણપ્રતિક્રમણસૂત્રવૃત્તિ પૂર્વમુનિવર્યકૃત.	૦–૧–૬
૩	*સ્યાદ્વાદભાષા શ્રીશુભવિજયગણિકૃત.	૦–૧–૦
૪	*શ્રીપાક્ષિક સૂત્ર, ખામણા અને પાક્ષિક સૂત્ર ઉપર શ્રીયશોદેવસૂરિકૃત ટીકા સહિત.	૦–૬–૦
૫	*અધ્યાત્મમતપરીક્ષા મહામહોપાધ્યાય શ્રીયશોવિજયકૃત સ્વોપજ્ઞ ટીકા સાથે.	૦–૬–૦
૬	*શ્રીષોડક પ્રકરણ શ્રીહરિભદ્રસૂરિકૃત, શ્રીયશોવિજય અને શ્રીયશોભદ્રની ટીકા સાથે.	૦–૬–૦
૭	*શ્રીકલ્પદ્રુમ શ્રીભદ્રબાહુસ્વામીકૃત, શ્રીવિનયવિજય ઉપાધ્યાયની ટીકા સહિત.	૦-૧૨-૦
૮	*વંદારૂવૃત્તિ, શ્રીદેવેન્દ્રની ટીકા સાથે.	૦–૮–૦
૯	*દાનકલ્પદ્રુમ (ધન્ના–ચરિત્ર) શ્રીજિનકીર્તિસૂરિકૃત.	૦–૬–૦
૧૦	*યોગ ફિલોસોફી (અંગ્રેજીમાં) શ્રીયુત વીરચંદ રાઘવજી ગાંધીકૃત.	૦–૫–૦
૧૧	*જલ્પકલ્પલતા મુનિશ્રીરત્નમંડણકૃત.	૦–૩–૦
૧૨	*યોગદૃષ્ટિસમુચ્ચય શ્રીહરિભદ્રસૂરિકૃત, સ્વોપજ્ઞ ટીકા સાથે.	૦–૩–૦
૧૩	*કર્મ ફિલોસોફી (અંગ્રેજીમાં) શ્રીયુત વીરચંદ રાઘવજી ગાંધીકૃત.	૦–૫–૦
૧૪	*આનંદ કાવ્ય મહોદધિ મૌક્તિક ૧ લું (ગુજરાતી કાવ્યોનો સંગ્રહ)	૦-૧૦-૦
૧૫	*શ્રીધર્મપરીક્ષા પંડિત પદ્મસાગરકૃત.	૦–૫–૦
૧૬	*શાસ્ત્રવાર્તાસમુચ્ચય શ્રીહરિભદ્રસૂરિકૃત, શ્રીયશોવિજય ઉપાધ્યાયની ટીકા સહિત.	૦–૨–૦
૧૭	*કર્મપ્રકૃતિ શ્રીશિવશર્માચાર્યકૃત, શ્રીમલયગિરિસૂરિની ટીકા સહિત.	૦-૧૪-૦
૧૮	*કલ્પસૂત્ર શ્રીભદ્રબાહુસ્વામીકૃત, શ્રીકાલિકાચાર્યની કથા સહિત.	૦–૮–૦
૧૯	*પંચપ્રતિક્રમણ સૂત્ર પ્રાચીન મુનિરાજકૃત.	૦–૪–૦

* આ નિશાનીવાળાં પુસ્તકો સીલકમાં નથી.

ગ્રન્થાંક	ગ્રન્થનું નામ, તેના કર્તા વિગેરે.	રૂ. આ. પા.
૨૦	*આનંદ કાવ્ય મહોદધિ મૌક્તિક ૨ જું (ગુજરાતી કાવ્યોનો સંગ્રહ).	૦-૧૦-૦
૨૧	*ઉપદેશરત્નાકર, શ્રીમુનિસુંદરસૂરિકૃત.	૧–૪–૦
૨૨	*આનંદ કાવ્ય મહોદધિ મૌક્તિક ૩ જું (ગુજરાતી કાવ્યોનો સંગ્રહ).	૦-૧૦-૦
૨૩	*ચતુર્વિંશતિજિનાનંદસ્તુતિ શ્રીમેરૂવિજયગણિકૃત સ્વોપજ્ઞ ટીકા સાથે.	૦–૨–૦
૨૪	*ષટ્પુરૂષચરિત મુનિશ્રીક્ષેમંકરગણિકૃત.	૦–૨–૦
૨૫	*સ્થૂલભદ્રચરિત શ્રીજયાનંદસૂરિકૃત.	૦–૨–૦
૨૬	*શ્રીધર્મસંગ્રહ ભાગ ૧ શ્રીમાનવિજય ઉપાધ્યાયકૃત.	૧–૦–૦
૨૭	*સંગ્રહણી સૂત્ર શ્રીચંદ્રસૂરિકૃત, શ્રીદેવભદ્રસૂરિની ટીકા સહિત.	૦-૧૨-૦
૨૮	*સમ્યક્ત્વપરીક્ષા (ઉપદેશ શતક) શ્રીવિબુધવિમલસૂરિકૃત.	૦–૨–૦
૨૯	*લલિતવિસ્તરા (ચૈત્યવંદન સૂત્ર) શ્રીહરિભદ્રસૂરિકૃત, શ્રીમુનિચંદ્રસૂરિની ટીકા સહિત.	૦–૮–૦
૩૦	*આનંદ કાવ્ય મહોદધિ મૌક્તિક ૪ થું (ગુજરાતી કાવ્યોનો સંગ્રહ)	૦-૧૨-૦
૩૧	*અનુયોગદ્વાર સૂત્ર (પૂર્વાર્ધ) શ્રીહેમચંદ્રસૂરિકૃત ટીકા સાથે.	૦-૧૦-૦
૩૨	*આનંદ કાવ્ય મહોદધિ મૌક્તિક ૫ મું (ગુજરાતી કાવ્યોનો સંગ્રહ).	૦-૧૦-૦
૩૩	*ઉત્તરાધ્યયન ભાગ ૧ શ્રીભદ્રબાહુસ્વામીકૃત નિર્યુક્તિ અને શ્રીશાંતિસૂરિની ટીકા સહિત.	૧–૫–૦
૩૪	*મલયસુંદરીચરિત્ર શ્રીજયતિલકસૂરિકૃત,	૦–૭–૦
૩૫	*સમ્યક્ત્વસપ્તતિ શ્રીહરિભદ્રસૂરિકૃત, શ્રીસંઘતિલકાચાર્યની ટીકા સહિત.	૧–૦–૦
૩૬	*ઉત્તરાધ્યયન ભાગ ૨, શ્રીભદ્રબાહુસ્વામીકૃત નિર્યુક્તિ તથા શ્રીશાંતિસૂરિની ટીકા સહિત.	૧-૧૨-૦
૩૭	*અનુયોગદ્વાર સૂત્ર (ઉત્તરાર્ધ) શ્રીહેમચંદ્રસૂરિકૃત ટીકા સાથે.	૧–૦–૦
૩૮	*ગુણસ્થાનક્રમારોહ શ્રીરત્નશેખરસૂરિકૃત, સ્વોપજ્ઞ ટીકા સાથે.	૦–૨–૦
૩૯	*ધર્મસંગ્રહણી ભાગ ૧ શ્રીહરિભદ્રસૂરિકૃત, શ્રીમલયગિરિની ટીકા સહિત.	૧–૮–૦
૪૦	*ધર્મકલ્પદ્રુમ શ્રીઉદયધર્મગણિકૃત.	૧–૦–૦
૪૧	*ઉત્તરાધ્યયન ભાગ ૩, શ્રીભદ્રબાહુસ્વામીકૃત નિર્યુક્તિ અને શ્રીશાન્તિસૂરિની ટીકા સહિત.	૧-૧૪-૦
૪૨	*ધર્મસંગ્રહણી ભાગ ૨ શ્રીહરિભદ્રસૂરિકૃત, શ્રીમલયગિરિ આચાર્યની ટીકા સહિત.	૧–૪–૦
૪૩	*આનન્દ કાવ્ય મહોદધિ મૌક્તિક ૬ ઠું (ગુજરાતી કાવ્યોનો સંગ્રહ).	૦-૧૨-૦

* આ નિશાનીવાળાં પુસ્તકો સીલકમાં નથી.

શેઠ દેવચંદ લાલભાઈ જૈન પુસ્તકોદ્ધાર ફંડ તરફથી

પ્રસિદ્ધ થયેલા ગ્રન્થોની યાદી.

ગ્રન્થાંક	ગ્રન્થનું નામ, તેના કર્તા વિગેરે.	રૂ. આ. પા.
૧	*શ્રીવીતરાગસ્તોત્ર શ્રીહેમચંદ્રાચાર્યકૃત, શ્રીપ્રભાચંદ્રસૂરિએ રચેલી તેમજ મુનિશ્રીવિશાલરાજના શિષ્યે રચેલી ટીકા સહિત.	૦-૮-૦
૨	*શ્રમણપ્રતિક્રમણસૂત્રવૃત્તિ પૂર્વમુનિવર્યકૃત.	૦-૧-૬
૩	*સ્યાદ્વાદભાષા શ્રીશુભવિજયગણિકૃત.	૦-૧-૦
૪	*શ્રીપાક્ષિક સૂત્ર, ખામણા અને પાક્ષિક સૂત્ર ઉપર શ્રીયશોદેવસૂરિકૃત ટીકા સહિત.	૦-૬-૦
૫	*અધ્યાત્મમતપરીક્ષા મહામહોપાધ્યાય શ્રીયશોવિજયકૃત સ્વોપજ્ઞ ટીકા સાથે.	૦-૬-૦
૬	*શ્રીષોડક પ્રકરણ શ્રીહરિભદ્રસૂરિકૃત, શ્રીયશોવિજય અને શ્રીયશોભદ્રની ટીકા સાથે.	૦-૬-૦
૭	*શ્રીકલ્પદ્રુમ શ્રીભદ્રબાહુસ્વામીકૃત, શ્રીવિનયવિજય ઉપાધ્યાયની ટીકા સહિત.	૦-૧૨-૦
૮	*વંદારૂવૃત્તિ, શ્રીદેવેન્દ્રની ટીકા સાથે.	૦-૮-૦
૯	*દાનકલ્પદ્રુમ (ધન્ના—ચરિત્ર) શ્રીજિનકીર્તિસૂરિકૃત.	૦-૬-૦
૧૦	*યોગ ફિલોસોફી (અંગ્રેજીમાં) શ્રીયુત વીરચંદ રાઘવજી ગાંધીકૃત.	૦-૫-૦
૧૧	*જલ્પકલ્પલતા મુનિશ્રીરત્નમંડણકૃત.	૦-૩-૦
૧૨	*યોગદૃષ્ટિસમુચ્ચય શ્રીહરિભદ્રસૂરિકૃત, સ્વોપજ્ઞ ટીકા સાથે.	૦-૩-૦
૧૩	*કર્મ ફિલોસોફી (અંગ્રેજીમાં) શ્રીયુત વીરચંદ રાઘવજી ગાંધીકૃત.	૦-૫-૦
૧૪	*આનંદ કાવ્ય મહોદધિ મૌક્તિક ૧ લું (ગુજરાતી કાવ્યોનો સંગ્રહ)	૦-૧૦-૦
૧૫	*શ્રીધર્મપરીક્ષા પંડિત પદ્મસાગરકૃત.	૦-૫-૦
૧૬	*શાસ્ત્રવાર્તાસમુચ્ચય શ્રીહરિભદ્રસૂરિકૃત, શ્રીયશોવિજય ઉપાધ્યાયની ટીકા સહિત.	૦-૨-૦
૧૭	*કર્મપ્રકૃતિ શ્રીશિવશર્માચાર્યકૃત, શ્રીમલયગિરિસૂરિની ટીકા સહિત.	૦-૧૪-૦
૧૮	*કલ્પસૂત્ર શ્રીભદ્રબાહુસ્વામીકૃત, શ્રીકાલિકાચાર્યની કથા સહિત.	૦-૮-૦
૧૯	*પંચપ્રતિક્રમણ સૂત્ર પ્રાચીન મુનિરાજકૃત.	૦-૪-૦

* આ નિશાનીવાળાં પુસ્તકો શીલકમાં નથી.

છપાય છે.

૧ પંચવસ્તુક.
૨ ચૌસરણપયન્ના.
૩ કથાકોશ શ્રીરાજશેખરકૃત.
૪ અષ્ટલક્ષી (અર્થરત્નાવલી) શ્રીસમયસુન્દરઉપાધ્યાયકૃત,
સંશોધક પ્રો. હી. ર. કાપડિયા.
૫ જિનપ્રભસૂરિકૃત સ્તોત્રાદિ, સંશોધક પ્રો. હી. ર. કાપડિયા.
૬ લોકપ્રકાશ (ક્ષેત્ર લોક વગેરે).
૭ નવપદપ્રકરણ.
૮ નવપદલઘુવૃત્તિ.
૯ વિચારરત્નાકર.
૧૦ તત્ત્વાર્થાધિગમસૂત્ર, બીજો ભાગ, સંશોધક પ્રો. હી. ર. કાપડિયા.
૧૧ આનંદ કાવ્ય મહોદધિ મૌક્તિક ૮ મું (કુમારપાળરાસ).
૧૨ શાસ્ત્રવાર્ત્તાસમુચ્ચય સ્વોપજ્ઞવૃત્તિ.
૧૩ નવસ્મરણ સટીક, સંશોધક પ્રો. હી. ર. કાપડિયા.
૧૪ પ્રિયંકરનૃપકથા, સંશોધક પ્રો. હી. ર. કાપડિયા.

પુસ્તકો મળવાનું ઠેકાણું:—
લાયબ્રેરીઅન, શેઠ દેવચંદ લાલભાઈ જૈન પુસ્તકોદ્ધાર ફંડ,
દેવચંદ લાલભાઈ ધર્મશાળા,
બડેખા ચકલો, ગોપીપુરા, સુરત.